Pasajul secret

Fergus Hume

Solaris

FERGUS HUME

PASAJUL SECRET

Editura ALDO PRESS

2004

FERGUS HUME
Pasajul secret

Editor ALDO PRESS, Bucureşti

Informaţii, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare şi tipărire de cărţi şi broşuri
OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590
Tel./Fax 4341750;
Email *aldopress@rdsmail.ro*
www.aldopress.ro

ISBN eBOOK: 978-973-701-118-3
ISBN 973-701-000-0

elefant.ro

Capitolul I
CONACUL

— Cum te numeşti?

— Susan Grant, domnişoară Loach.

— Spune-mi “doamnă”. “Domnişoară Loach” îmi spun numai cei de acelaşi rang cu mine. Vârsta?

— Douăzeci şi cinci, doamnă.

— Îţi cunoşti bine îndatoririle de fată în casă?

— Da, doamnă. Am lucrat doi ani undeva şi şase luni altundeva, doamnă. Iată recomandările din ambele locuri, doamnă.

În timp ce vorbea, fata aşternu două hârtii în faţa bătrânei doamne agere care o chestiona. Domnişoara Loach nu se uită imediat la ele. O studiase pe solicitantă cu atât de multă atenţie, încât obrajii acesteia i se coloraseră uşor şi fata îşi coborâse privirea. La rândul ei, cu priviri furişe, Susan Grant reuşise în mod discret să analizeze înfăţişarea eventualei ei stăpâne. Fiecare dintre cele două femei se gândea.

Domnişoara Loach îşi spunea: “Hm! Înfăţişare simplă, ten palid, ochi frumuşei şi bună de gură. Nu este rău îmbrăcată pentru o servitoare, pare chiar să aibă un pic de gust. Ar putea să-mi modifice rochiile vechi cât ai bate din palme. Are o expresie tristă, de parcă ar preocupa-o ceva. Pare cinstită, dar cam iscoditoare după cum a cercetat încăperea şi mă priveşte pe furiş. Vorbeşte cam mult, dar cu voce scăzută. Destul de isteaţă, însă nu prea tare. Ar putea fi cam secretoasă. Hm!”

Susan Grant gândea: “O doamnă în vârstă arătoasă, spre şaizeci de ani. Poartă o rochie caraghioasă pentru ora zece dimineaţa. Trebuie să fie bogată dacă şi-a pus o rochie de mătase roşie împodobită cu dantelă şi nişte cercei atât de frumoşi la ora asta. Gură severă, nas subţire, păr foarte alb şi sprâncene foarte negre. E o fire aprinsă, după mine, şi s-ar putea dovedi o stăpână exigentă. Dar eu doresc o casă liniştită, iar salariul pe care îl oferă este bun. O să încerc, dacă ea mă vrea.”

Dacă fie stăpâna, fie servitoarea, ar fi ştiut ce gândeşte cealaltă, probabil că nu s-ar fi ajuns la nici o înţelegere. Aşa însă, domnişoara Loach,

după alte câteva întrebări, păru satisfăcută. În tot acest răstimp, ţinuse aţintită o pereche de ochi de un negru intens asupra chipului tinerei, de parcă ar fi încercat să pătrundă până în adâncul sufletului acesteia. Susan, însă, nu avea nimic de ascuns după câte îşi putea da seama domnişoara Loach, aşa încât, până la urmă, aceasta din urmă se hotărî să o angajeze.

— Cred că vei face faţă, spuse ea dând aprobator din cap şi aţâţând focul, cuprinsă de un fior de frig, deşi era luna iunie. Locuinţa este una liniştită. Sper că nu ai pretendenţi.

— Nu, doamnă, spuse Susan, înroşindu-se intens la faţă.

“Ha, cugetă în gând domnişoara Loach, a fost cu siguranţă îndrăgostită, dar decepţionată în dragoste, probabil. Cu atât mai bine, atunci, pentru că nu o să aducă tineri în casa mea liniştită.”

— Nu doriţi să-mi citiţi recomandările, doamnă?

Domnişoara Loach împinse cele două foi de hârtie înspre solicitantă.

— Eu judec de una singură, spuse ea calm. Cele mai multe recomandări pe care le citesc sunt pline de minciuni. Înfăţişarea ta este o recomandare suficientă pentru mine. Unde ai lucrat ultima dată?

— La o doamnă spaniolă, doamnă.

— O spaniolă! Domnişoara Loach scăpă cu un zăngănit vătraiul pe care îl ţinea în mână şi se încruntă atât de tare încât sprâncenele ei negre se întâlniră deasupra nasului ei înălţat. Şi cum se numea aceasta?

— Senora Gredos, doamnă.

Ochii bătrânei domnişoare sclipiră şi aceasta îşi duse mâna la piept, de parcă răspunsul îi tăiase răsuflarea.

— De ce ai plecat de acolo? întrebă ea, redobândindu-şi calmul.

Susan păru stânjenită.

— Am socotit că locuinţa ei era prea însufleţită, doamnă.

— Cum adică? Poate fi vreo locuinţă prea însufleţită pentru o fată de vârsta ta?

— Am fost crescută cuviincios, doamnă - răspunse Susan liniştită - şi ţin mult la principiile mele religioase. Deşi invalidă, doamnă, senora Gredos era totuşi foarte vioaie. Veneau multe persoane la ea acasă şi jucau cărţi -

chiar şi duminica, adăugă Susan în şoaptă. Oricât de încet vorbise, domnişoara Loach auzise.

— Organizez aici în mod frecvent partide de whist, spuse ea cu voce seacă. Aproape seară de seară, patru prieteni de-ai mei vin să jucăm cărţi. Ai vreo obiecţie în a te angaja aici din această cauză?

— Oh, nu, doamnă. Nu mă deranjează, acolo, un joc de cărţi. Când sunt singură şi eu îmi dau pasienţe. Am vrut să spun: jocuri de cărţi pe bani - se pierdeau şi se câştigau sume mari de bani în casa senorei Gredos!

— Şi, totuşi, parcă spuneai că aceasta era invalidă?

— Da, doamnă. Cred că a fost dansatoare şi a căzut, astfel încât şi-a rupt piciorul sau şi-a vătămat spatele. De doi ani stă într-un cărucior, neputând să se mişte. Cu toate acestea, este adusă în cărucior în salon şi îi urmăreşte pe domni jucând cărţi. Uneori participă şi ea!

Domnişoara Loach aruncă din nou o privire pătrunzătoare înspre chipul palid al fetei.

— Eşti prea indiscretă şi vorbăreaţă, spuse ea dintr-o dată, prin urmare nu corespunzi cerinţelor mele. La revedere!

Susan fu luată prin surprindere:

— Oh, doamnă, sper că nu am spus ceva nepotrivit. Am răspuns, doar, la întrebările dumneavoastră.

— Este clar că observi tot ce se petrece şi apoi vorbeşti despre asta.

— Nu, doamnă, spuse fata cu toată convingerea, ştiu foarte bine să-mi ţin gura.

— Atunci când îţi convine, i-o întoarse domnişoara Loach. Ţine-ţi gura chiar acum şi lasă-mă să mă gândesc!

În timp ce domnişoara Loach, fixând încruntată focul care ardea, chibzuia în sinea ei asupra oportunităţii de a o angaja pe tânără, Susan arunca o privire timidă prin încăpere. În mod curios, aceasta era situată la subsolul conacului, aflându-se, prin urmare, sub nivelul grădinii. Două ferestre generoase dădeau spre acel spaţiu, care fusese acoperit cu geamuri şi transformat în seră. Aici se iţeau muşcate roşu închis şi flori de culori mai deschise, intercalate cu ferigi şi ierburi delicate. Din cauza amplasamentului încăperii şi a prezenţei acoperişului din sticlă, înăuntru se strecura doar o

lumină filtrată, dar, cum afară era o zi frumoasă şi senină, apartamentul era destul de bine iluminat. Susan îşi putea imagina, însă, cât de întunecat ar fi fost într-o zi mai posomorâtă. Iarna, probabil că era de-a dreptul întuneric înăuntru.

Încăperea era luxos mobilată, în culori purpurii şi aurii. Covorul şi draperiile erau de un roşu viu cu broderii aurii. Mobila, în mod neaşteptat, era din lemn alb lăcuit, tapiţată cu satin purpuriu şi franjuri aurii. Erau şi numeroase tablouri cu rame mari, aurite, precum şi multe oglinzi înrămate, de asemenea, în lemn aurit. Şemineul, apărătoarea de foc de la gura lui, cleştele şi lopăţica pentru foc erau din alamă lustruită, iar de-a lungul pereţilor se aflau numeroase lămpi electrice ce răspândeau în jur umbre gălbui. Întreaga încăpere arăta destul de neobişnuit, multicoloră, cu un aspect mai degrabă exotic. Domnişoara Loach părea să fie adepta culorilor foarte vii. Nu se vedea nici un pian, nici cărţi sau ziare, şi singurele indicii care dezvăluiau modul în care stăpâna casei îşi petrecea timpul erau un coşuleţ de lucru manual şi un pachet de cărţi de joc. Cu toate acestea, la vârsta ei - gândea Susan - lucrul de mână putea fi o îndeletnicire destul de obositoare, deşi domnişoara Loach nu purta ochelari, iar ochii ei păreau strălucitori şi ageri. Era o doamnă în vârstă, bizară şi, după toate aparenţele, bogată.

— O să te angajez, declară brusc domnişoara Loach. Adu-ţi lucrurile şi vino aici înainte de ora cinci după-amiaza. Aştept nişte prieteni pe la ora opt şi trebuie să fii pregătită să-i întâmpini. Acum, du-te!

— Dar doamnă, eu…

— În această casă, o întrerupse pe un ton autoritar domnişoara Loach, nimeni nu mi se adresează decât dacă eu îi vorbesc prima. Ai înţeles?

— Da, doamnă, răspunse Susan cu sfială, supunându-se degetului îndreptat spre uşă.

Domnişoara Loach ascultă paşii fetei răsunând pe trepte şi se aşeză când auzi uşa din faţă a casei închizându-se după ea. Aproape imediat, însă, se ridică din nou şi începu să străbată încăperea. După toate aparenţele, convorbirea purtată cu Susan Grant îi dădea acum de gândit, iar gândurile nu păreau a fi dintre cele mai senine, după expresia feţei ei.

Servitoarea nou-angajată se întoarse în aceeaşi după-amiază la staţia suburbană, ce era, de fapt, o prelungire a districtului Rexton. Un cufăr, o cutie pentru pălării şi o poşetă constituiau modesta sa avere, care stabilise cu un portar să îi fie transportată într-un cărucior la Conacul Trandafirilor, cum era pompos denumită reşedinţa domnişoarei Loach. Ajunsă la destinaţie, Susan părăsi staţia şi se îndreptă pe jos spre conac. În afară de faptul că economisea în acest fel costul unui transport cu taxiul, dorea, de asemenea, să-şi facă o idee despre împrejurimi, motiv pentru care nu se grăbea să ajungă.

Era o splendidă zi de iunie, cu vegetaţia de un verde plăcut încălzindu-se sub un cer senin, fără urmă de nor. Nici măcar o zi însorită, însă, nu putea să facă din noul Rexton un loc plăcut. Din staţie, acesta se răspândea în toate direcţiile, nou şi proaspăt construit. Drumurile erau deja terminate, cu trotuare pentru pietoni şi borduri din piatră, stâlpii de felinar păreau să fi fost înălţaţi de curând, iar şirurile gardurilor albe separau drumul de grădinile aflate încă în stadiu incipient. Cu faţadele spre drum erau aşezate vile deprimante, din cărămidă roşie, aparţinând unor mici funcţionari sau mărunţi negustori. De-a lungul unei străzi se aflau câteva magazine înţesate cu cele necesare unui trai civilizat, iar după colţ, o biserică strident de nouă, din cărămizi galbene, cu acoperiş de tablă şi o clopotniţă din lemn, trona în mijlocul unui spaţiu încă nepavat. La capătul altei străzi, se putea arunca o privire spre terenul viran ce se întindea în continuare, nereclamat încă de cei care construiau podul. Un rambleu de cale ferată închidea orizontul şi obtura vederea în modul cel mai neplăcut. Rextonul era tot atât de urât pe cât era de nou.

Rătăcind drumul, Susan ajunse la marginea neregulată de teren care împrejmuia noua suburbie şi se opri acolo, ca să-şi dea seama unde se află. Peste câmp, în stânga sa, zări o reşedinţă neterminată, mare şi impunătoare, înălţându-se în mijlocul unei păduri de pini. Era înconjurată de un zid înalt de cărămidă, care părea mai vechi decât suburbia însăşi. Aducându-şi aminte că remarcase această clădire în spatele conacului domnişoarei Loach, fata o folosi drept punct de reper şi, cotind pe o stradă învecinată, reuşi să găsească începutul unei alei întortocheate la capătul căreia se afla

Conacul Trandafirilor. Aleea respectivă şi parcursul acesteia constituiau dovada că aparţinuse vechilor proprietari ai acelor locuri. Aici nu existau trotuare, stâlpi de felinar, garduri noi, agresive sau case recente din cărămidă. Susan, străbătând panta uşoară, păşi într-o lume străveche, cu iz de epocă georgiană, liniştită şi pitorească. Pe ambele laturi ale aleii, în mijlocul grădinilor pline de vegetaţie netunsă şi flori comune, se iveau căsuţe vechi, cu pereţi văruiţi şi acoperişuri acoperite cu stuf. Împrejmuiri de gard viu, destrămat şi neîngrijit, le despărţeau pe acestea din urmă de drumul principal şi, ca un adaos la aerul rural, una dintre grădini avea stupi de albine împletiţi din paie. Ici şi colo se înălţau ulmi bătrâni, iar pe stradă creştea iarba. Era o alee înfundată, care sfârşea într-un gard viu ce mărginea un câmp cultivat cu porumb. La stânga, o potecă îngustă străbătea acest gard viu, trecea de căsuţe şi înainta în câmp.

Locuinţa domnişoarei Loach era un amestec de vechi şi nou. Înainte fusese un conac lipsit de pretenţii, ca oricare altul din jur, însă ea îi adăugase o aripă nouă din cărămidă roşie, construită de mântuială, ce îl făcuse să semene cu vilele din zonele mai moderne ale Rextonului. Vârsta incertă şi tinereţea lipsită de rafinament ale părţilor vechi şi noi, lipite unele de altele în tête-à-tête, dădeau impresia unor pantofi greşit împerecheaţi şi aflaţi în relativă armonie. Acoperişurile - acoperite cu stuf sau ţiglă - nu păreau să se potrivească, iar pereţii văruiţi ai conacului vechi de când lumea păreau murdari, în comparaţie cu orbitoarea culoare roşie a porţiunii noi. La intrarea principală a corpului nou se ajungea străbătând câteva trepte de un alb orbitor. De acolo, o verandă se etala de-a lungul faţadei conacului, stâlpii ei rustici susţinând trandafiri agăţători şi iederă. Pe o laterală a conacului se putea observa o grădină veche, însă aripa nouă era înconjurată de o peluză împodobită cu iarbă. O alee cu nisip scinda vechiul de nou şi străbătea grădina. Susan remarcă din nou, în spate, zidul înalt din cărămidă care înconjura reşedinţa terminată pe jumătate. Deasupra lui creşteau copaci înalţi şi zidul însuşi era copleşit de iederă. Părea destul de vechi şi ascundea, parcă, privirii, palatul neterminat al frumoasei adormite, atât de neîngrijită şi sălbatică părea claia de verdeaţă ce se iţea peste zidul protector.

Cu un simţ al observaţiei neobişnuit de ager pentru cei din clasa ei socială, Susan îşi întipări în minte toate acestea, după care sună la soneria de la uşă. Din câte îşi putea da seama, nu se vedea nici o uşă de serviciu şi se gândi că era mai bine să intre în acelaşi mod în care procedase dimineaţă. Femeia solidă şi corpolentă care îi deschise uşa îi dădu însă de înţeles că îşi cam luase nasul la purtare procedând astfel.

— Sigur că az-dimineaţă şi-nainte d-a fi angajată, iereai o doamnă, îi spuse bucătăreasa, împingând-o pe fată în hol. Da' acum, că eşti fată-n casă, lu' domnişoara Loach n-o să-i convină c-ai sunat la soneria de la intrarea dân faţă.

— Dar nu am văzut nici o altă intrare, protestă Susan.

— Ah, spuse bucătăreasa, mergând înainte şi indicând astfel drumul ce cobora câteva trepte până la conacul vechi, acoperit cu stuf şi care, după cât se părea, era locuinţa servitorilor, te-ai uitat prin jur, cum ierea firesc. Da' nu-i nici o intrare fiin'c-aici i-o seră!

— Dar de ce locuieşte domnişoara Loach la subsol? întrebă Susan, după ce fu condusă într-o încăpere confortabilă, care funcţiona drept sală a servitorilor.

Bucătăresei nu îi plăcu această întrebare.

— Ah, pufni ea, şi de ce, mă rog, poartă morarul o 'ălărie albă, do'nşoară Grant, ăsta fiind numele tău, bănuiesc. Nu mai pune-atâtea 'ntrebări; dacă chiar vrei să ştii, do'nşoara Loach are vederea slabă şi nu-i place lumina puternică. Trăieşte ca un iepure-n vizuină şi, chiar dacă odăile de la parter îs aşa bune că şi regele-ar putea sta-n ele, ea nu urcă des acolo, decât doar ca să mănânce. Stă-n încăperea de la subsol în care-ai văzut-o, do'nşoară Grant, şi doarme în camera de sus. Când ia masa, sufrageria de deasupra-i numa' la dispoziţia ei. Şi nu văz de ce n-ar fi, pufni iar bucătăreasa.

— Nu am vrut să…

— Nu-i nici o supărare, o întrerupse bucătăreasa, căreia parcă îi plăcea să-şi audă vocea răguşită. Emily Pill îi numele meu şi nu mi-i ruşine cu el, io fiind bucătăreasă la don'şoara Loach de ani şi ani de zile. Da' dacă tu ai fi vrut să te porţi ca o servitoare, cea ce şi ieşti, adăugă ea cu afectare, de ce

n-ai dat ocol la verandă, să fi ajuns în spate, unde-i bucătăria. Numa’ că tu eşti una din servitoarele-alea noi, do’nşoară Grant, semeaţă şi supărăcioasă.

— Ştiu unde îmi este locul, răspunse Susan scoţându-şi pălăria.

— Şi io mi-l ştiu p-al meu, spuse Emily Pill, io fiind bucătăreasă şi care va să zică stăpâna salei ăsteia pentru servitori. Ba chiar îs o servitoare de modă veche, simplă şi la vorbă şi la port.

Însoţi această remarcă de o privire dispreţuitoare la adresa uniformei mai degrabă elegante a nou-venitei fete în casă, apoi continuă:

— Io nu mă-mpopoţonez cu pene de cocoş ca să mă mândresc cu ele-n faţa oamenilor simpli, nu că nu mi le-aş putea permite dac-aş vrea, fiin’că-s econoamă din fire şi primesc salariu bun. Da-s fată bună şi nu pizmuiesc p-alta cu vino-ncoa, nu că tu ăi fi vr’una care să zic că pică de frumoasă.

Susan, aşezată acum la masă, arăta obosită şi abătută, fapt ce o emoţionă pe inimoasa bucătăreasă, mai ales când Susan o rugă să nu i se mai adreseze cu denumirea pompoasă de “domnişoară Grant”.

— Tu şi cu mine vom fi pretene bune, dacă nu mă-nşel, îi spuse Emily, şi poţi să-mi zici doamna Pill, ăsta fiind numele răposatului meu bărbat, care şi-a dat duhul de prea mult gin. Ăilalţi servitori sunt cealaltă fată în casă şi valetu’, cu toate că-i mai mult om bun la toate, de patruj’ de ani bătuţi pe muchie cum te văd şi cum mă vezi. Îi şi vizitiu, când o duce pe do’nşoara Loach în trăsura ei cu măgăruş. Thomas îi zice, sufleţelule…

Bucătăreasa devenea repede din ce în ce mai prietenoasă:

— …şi pe fata-n casă o cheamă Geraldine, să-i ierte Dumnezeu părinţii că i-au pus aşa un nume, că ea îi toată plină de pete pe faţă şi suferindă, nicidecum vr’o frumuseţe din Bow Bell’s[1], cum te-ar duce cu gându’ numele ei. Da’ ia mă rog, io-nşir verzi şi uscate, când tu oi muri de poftă să bei o ceaşcă de ceai; şi mai trebui’ să-ţi desfaci bagaju’ - adicătelea l-am văzut io pe hamal cu căruţu’…

Noua angajată a fost plăcut impresionată de această întâmpinare binevoitoare - deşi agramată - şi şi-a spus că va ajunge să-i placă bucătăreasa, în ciuda vorbăriei ei necontenite. În ora care a urmat, Susan şi-a despachetat lucrurile şi şi-a aranjat puţin camera micuţă, dar plăcută, aflată în partea din spate a casei. Împărţea camera cu Geraldine-cea-plină-

de-pete care, de altfel, părea o fată la locul ei. Se părea că domnişoara Loach avea grijă de servitorii ei şi de confortul acestora.

Thomas s-a dovedit a fi prietenos, deşi oarecum nătâng şi a întâmpinat-o pe Susan la ceai, afabil, dar cu un aer cam plouat.

Cum servitorii păreau amabili, casa confortabilă, iar salariul - foarte bun, Susan a tras concluzia că - după cum se spune - căzuse în picioare.

Cuartetul a luat ceaiul în sala servitorilor, unde se aflau o mulţime de feluri de mâncare bine preparate, chiar dacă nepretenţioase. Domnişoara Loach lua cina la ora şase şi jumătate seara, iar Susan îşi luă în primire uniforma şi boneta.

Aşeză masa într-o sufragerie frumoasă, la fel de împodobită şi viu colorată ca şi apartamentul de dedesubt. Serviciul de masă era elegant, iar doamna Pill servi o cină gustoasă, pe care domnişoara Loach a onorat-o cum se cuvenea. Aceasta din urmă purta aceeaşi rochie purpurie, toaletă la care asortase acum încă şi mai multe bijuterii. Ochii ei pătrunzători o urmăreau pe Susan, în timp ce aceasta servea la masă. La sfârşitul cinei, domnişoara Loach făcu prima observaţie din acea seară:

— Văd că îţi cunoşti îndatoririle, spuse ea. Sper că vei fi mulţumită în această casă.

— Şi eu sper, doamnă, răspunse Susan, cu un suspin uşor.

— Ai avut necazuri? întrebă domnişoara Loach repede.

— Da, doamnă!

— O să-mi vorbeşti mâine despre asta, declară doamna în vârstă, ridicându-se de la masă; îmi place să câştig încrederea servitorilor mei. Acum serveşte cafeaua în încăperea de jos. La ora opt vor sosi trei persoane: o doamnă şi doi domni. Îi vei invita în salon şi vei aranja masa de jucat cărţi, după care te poţi retrage în bucătărie să aştepţi până te voi chema din nou. Ai grijă să nu vii până nu sun după tine! accentuă domnişoara Loach cu o străfulgerare a privirii.

Susan servi cafeaua în salonul de la subsol, după care strânse masa. Puţin înainte de ora opt, se auzi soneria de la intrare. Susan deschise uşa: în cadrul ei se afla o doamnă înaltă, cu părul cărunt, ce se sprijinea într-un baston cu cap de fildeş. Era însoţită de doi bărbaţi, dintre care unul părea

mai necioplit şi avea un aer uşor prostesc, iar celălalt era înalt, brunet şi îmbrăcat într-o ţinută de seară elegantă. O trăsură tocmai pleca de la poarta conacului.

La intrarea doamnei înalte, nările lui Susan fură izbite de un miros intens de parfum. Fata tresări şi scrută cu privirea chipul musafirei; când se întoarse la bucătărie, avea faţa albă ca varul.

1 Bow Bell's - clopotele bisericii Bow din cartierul East End din Londra; prin tradiţie, un cockney autentic era născut şi crescut în dangătul clopotelor acestei biserici. (n.trad.).

Capitolul II
CRIMA

Bucătăria era destul de spaţioasă şi tot atât de îngrijită şi curată pe cât o putuseră face mâinile harnice ale doamnei Pill. O maşină de gătit de bună calitate, lustruită în exces, ocupa un capăt al încăperii; un bufet cu servicii de porţelan albastru şi alb împodobea capătul celălalt. Pe peretele dinspre exterior erau aranjate, într-un şir strălucitor, vase şi tigăi din cupru ce aruncau sclipiri roşiatice în lumina focului. În partea opusă se afla o uşă ce ducea în interiorul casei şi, tot acolo, era şi intrarea dinspre exterior. În centrul sălii servitorilor trona o masă mare din brad la care trebăluiau, aşezate pe scaune, Geraldine şi bucătăreasa. Prima migălea la o pălărie de damă cu pene, ieftină şi de cel mai prost gust, în timp ce ultima cârpea o pereche de ciorapi albi şi grosolani de-ai ei. Thomas, cu părul deschis la culoare şi un aer nătâng, stătea lângă foc, citind bârfele din Daily Mail, spre încântarea doamnei Pill şi a Geraldinei.

— Sfinte 'mnezeule, Susan! exclamă bucătăreasa la întoarcerea fetei, după ce aceasta le deschisese uşa musafirilor. Ce-ai păţit?

— M-a luat o ameţeală, spuse Susan încet, aşezându-se lângă foc şi frecându-şi obrajii livizi.

Doamna Pill deveni imediat curioasă. O chestionă amănunţit pe noua fată în casă, dar nu reuşi să obţină nici o altă lămurire din partea acesteia. Susan spuse doar că avea inima slabă şi puse paloarea ei pe seama căldurii.

— Şi fiin'că suferi cu inima, te-aşezi lângă foc, o ironiză doamna Pill. Ieşti una d'alea, secretoase nevoie mare, d-astea-mi ieşti. Apăi nu-i treaba mea, mulţumesc lui 'mnezeu, eu una îs sinceră în toate. Bănui' c-au venit musafirii obişnuiţi, nu, Susan?

— Doi domni şi o doamnă, îi răspunse Susan, bucuroasă să constate că gândurile bucătăresei luaseră o altă direcţie.

— Domni! pufni doamna Pill. Clancy ăla sigur nu-i aşa ceva. De ce don'şoara se are bine cu cineva ca el, zău că nu ştiu!

— Ah, lasă, că şi celălalt e-un vânător de fuste… interveni şi Geraldine în discuţie, ridicându-şi privirea de la ce moşmondea ea la pălărie. Cu ochii

ăia negri care te străpung când se uită la tine şi cu mustaţa aia frumoasă; se mai îmbracă şi elegant, pe deasupra.

— Fiind avocatu' lui don'şoara Loach, are şi dreptu' să se-mbrace bine, spuse doamna Pill, frecându-şi nasul cu ciorapii la care lucra. Iar domnu' Clancy cre' că-i vr'unu' pe care-l ajută domnu' Jarvey Hale, aşa bun şi inimos cum îi el.

Aici Geraldinei îi scăpă o informaţie surprinzătoare:

— E un client al domnului Hale, spuse ea nedesluşit, cu gura plină de ace cu gămălie, şi s-a ales cu o grămadă de bani. Domnul Hale îl introduce în societate, ca să facă un gentleman din el.

— Din coadă de câine nu faci sită de mătase, mormăi bucătăreasa. Şi cine, mă rog, ţi-a zis ţie toate astea, Geraldine?

— Chiar domnişoara Loach, în diverse ocazii.

Susan cugetă în sinea ei că era ciudat ca o doamnă să sporovăiască astfel cu fata în casă, dar nu acordă mai multă atenţie conversaţiei care se desfăşura, preocupată de propriile ei gânduri triste. Următoarea precizare a Geraldinei o făcu însă să tresară:

— Tatăl lui domnul Clancy a fost dulgher, spunea fata.

— Şi tatăl meu a fost dulgher, preciză Susan, cu mâhnire.

— Ah! exclamă doamna Pill cu vioiciune, acu' mai vii de-acasă. Da' ce, nu mai trăieşte?

— Nu. A murit otrăvit!

Cei trei servitori, amatori de poveşti sinistre, ca toţi cei din clasa de jos, o priviră pe Susan cu interes.

— Doamne! exclamă Thomas, căpătând grai pentru prima dată şi vorbind cu o voce groasă, dar cine l-a otrăvit?

— Nu se ştie. A murit acum cinci ani, lăsând-o pe mama cu mine şi cu alţi patru fraţi mai mici de crescut. Toţi ne-am descurcat bine şi, împreună, o ajutăm acum pe mama. Ei n-ar fi vrut să-mi iau serviciu, ştiţi, adăugă Susan, emoţio-nată de a fi găsit un auditoriu atât de interesat. Aş fi putut rămâne acasă la mama, în Stepney, dar eu nu am vrut să stau degeaba şi m-am angajat la o doamnă văduvă, în Hampstead. Acolo am lucrat un an de

zile; apoi ea a murit şi m-am angajat ca fată în casă la o anume senora Gredos. Dar nu a durat decât şase luni, suspină Susan.

— De ce ai plecat de acolo? întrebă Geraldine.

Susan se îmbujoră la faţă.

— Am simţit nevoia unei schimbări, răspunse ea scurt.

Fata în casă nu o crezu; era o fătucă isteaţă, dar emoţiile ei nu erau prea rafinate.

— Aşa e cu bărbaţii ăştia…

— Nu am pomenit nimic de bărbaţi, o întrerupse Susan tăios.

— Ei bine, atunci, unul singur. Te-ai îndrăgostit acolo, Susan, şi…

— Nu. Nu sunt îndrăgostită, o contrazise Susan, înroşindu-se mai puternic decât până atunci.

— Acum îi e limpede chiar şi bucătăresei că eşti, chicoti Geraldine.

— Tacă-ţi gura şi lasă fata-n pace, spuse doamna Pill, ofensată de aluzia la persoana ei. Chiar dacă-i îndrăgostită, nu-i măritată şi nici n-are nevoie: să fi avut un bărbat ca al meu, care să bea toată ziulica şi să-şi ducă traiu' din câştigu' meu? Îi răposat acum şi i-am făcut o peatră funerară de toată frumuseţea, pe care am pus să scrie: "Du-te şi fă la fel ca mine", ca un epitaf scurt, că 'scripţionarea cu litere de plumb îi scumpă tare. Păi, cum zic io mereu: "din ţărână suntem făcuţi cu toţii".

În timp ce bucătăreasa continua să trăncănească mai departe, Thomas fixa cu o privire ştearsă chipul îmbujorat al lui Susan.

— Şi cum a fost cu otrăvirea aia? o întrebă el.

— S-a întâmplat în felul următor, începu Susan. Tata muncea la o casă prin părţile astea…

— Cum! Pe aici, prin împrejurimi?

— Da, chiar la Rexton, care începuse să fie locuit de lumea bună. Tocmai terminase lucrul la o casă şi se întorsese acasă după ce luase salariul: i s-a făcut rău şi a murit. Doctorul a spus că tata înghiţise otravă şi că aceasta i-a cauzat moartea. Arsenic, cică era, preciză Susan în faţa auditoriului înmărmurit.

— Dar de ce să se fi otrăvit? o întrebă Geraldine.

— Nu ştiu; nimeni nu a aflat. Era bine plătit şi spunea că o să ne îmbogăţim.

— Ah, interveni Thomas brusc în discuţie, în ce fel, Susan?

— Avea el un plan ca să ne îmbogăţim. Care era acesta, nu ştiu, dar zicea că în curând o să valoreze o grămadă de bani. Mama s-a gândit că l-a otrăvit cineva, dar nu a reuşit niciodată să afle precis ce s-a întâmplat. Deoarece, pe atunci, familia noastră avea o mulţime de necazuri, s-a crezut că tata se sinucisese ca să scape de ele, dar eu ştiu că nu e aşa. Dacă ar fi trăit, acum am fi fost avuţi. Făcuse rost de încă o slujbă pe aici, prin jur, încheie Susan.

— Ce slujbă era aceea? întrebă Thomas, curios.

Susan dădu negativ din cap.

— Mama nu a aflat niciodată despre ce era vorba. S-a dus la casa la care lucrase tata şi care se afla chiar în apropierea staţiei. Acolo i s-a spus că tata lipsea întotdeauna câte trei ore în fiecare după-amiază, printr-o înţelegere pe care o stabilise cu supraveghetorul. Nimeni nu ştia unde se ducea în acest răstimp. De la această a doua slujbă a venit direct acasă şi a murit otrăvit. Mama a crezut că era posibil - adăugă Susan, privind precaută în jur - ca cineva să fi dorit să scape de tata fiindcă acesta ştia prea multe.

— Prea multe despre ce, fata mea? întrebă doamna Pill, cu gura căscată de uimire.

— Ah! Asta aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Susan guralivă, dar nu a ieşit niciodată nimic la iveală, iar tata a fost înmormântat ca unul care s-a sinucis. Mama, rămasă singură cu mine şi încă patru copii, s-a recăsătorit şi eu am luat numele noului ei soţ.

— Atunci numele tău adevărat nu este Grant? întrebă Geraldine.

— Nu! Este Maxwell. Tata a fost scoţian şi, pe deasupra, un muncitor iscusit. Susan Maxwell este numele meu. După întâmplarea cu sinuciderea - dacă sinucidere a fost - mama a suferit atâta din cauza dezonoarei resimţite, încât ne-a cerut tuturor să luăm numele de familie Grant. Aşa că acum mă cheamă Susan Grant, iar fraţii mei din vechea familie îşi spun tot Grant.

— Cum adică “din vechea familie”?

— Mama are trei copii cu cel de-al doilea soţ - asta este noua familie, explică Susan. Împreună, însă, toţi suntem de-alde Grant, deşi eu însămi şi cei patru fraţi ai mei suntem, de fapt, Maxwelli. Dar uite că eu v-am povestit o mulţime - încheie ea, privind liniştită în jur, destul de satisfăcută de interesul care i se arăta. Spuneţi-mi ceva despre voi!

Doamna Pill nu era foarte dornică să părăsească subiectul fascinant al sinuciderii, însă cheful ei de vorbă învinse şi se lansă într-o lungă expunere despre viaţa ei de femeie căsătorită. Reieşea că îşi îngropase răposatul soţ - pe domnul Pill - cu zece ani în urmă şi că de atunci lucra la domnişoara Loach ca bucătăreasă. Economisise ceva bani şi ar fi putut să-şi părăsească serviciul în orice moment, dacă ar fi dorit.

— Da’ n-aş fi niciodată fericită afară din bucătăria mea, sufleţelu’ meu, spuse doamna Pill, împungând în ciorapul pe care îl cârpea, aşa că aci rămân până când don’şoara nu va mai face umbră pământului.

— Iar asta nu se va-ntâmpla multă vreme de-acum încolo, completă Thomas. Don’şoara e încă în putere. E o doamnă bună, cumsecade şi stă bine cu sănătatea.

Era rândul Geraldinei, care a vorbit despre sine, cu referire, în principal, la cât de bine arăta, la mulţii ei amorezi şi la tirania stăpânelor.

— Pot să afirm, totuşi, că după ce am lucrat un an de zile în această casă, nu mă pot plânge de nimic.

— Cred şi eu că nu, mormăi Thomas. Muncesc de douăzeci de ani pentru domnişoara Loach şi e o stăpână foarte bună. Am intrat în slujba ei la cinşpe ani. S-ar fi putut mărita cu un conte, lordul Caranby a vrut să se însoare cu ea, dar ea a refuzat.

— Doamne, spuse doamna Pill, n-o fi cumva nepotul domniei-sale, ăl de mai trece p-aci uneori?

— Domnul Mallow? Ba da, chiar el e! Ţine tare mult la bătrâna doamnă.

— Ţine la fel de mult şi la nepoata ei, chicoti Geraldine: e-adevărat că domnişoara Saxon este destul de drăguţă.

— “Destul de drăguţă”, mârâi bucătăreasa, păi i-o dulceaţă de fată, aşa cum tu n-oi să fii niciodată, în ciuda numelui tău frumos. Iar fra-su, domnu’

Basil, i-aproape la fel de arătos ca ea.

— Nu are atâta vino-ncoa ca domnişoara Juliet, spuse Thomas.

— Că multe mai ştii, i-o întoarse bucătăreasa. Domnu' Basil s-a certat cu don'şoara acu' o săptămână şi i-a zis câteva; şi nu-i uşor să te cerţi cu don'şoara, din câte ştiu. Domnu' Basil a plecat şi d-atunci nici că s-a mai apropiat de casa asta.

— Atunci e un neghiob, comentă Thomas. Don'şoara n-o să-i lase nici un ban.

— O să i-i lase Julietei Saxon, ceea ce înseamnă acelaşi lucru. N-am văzut niciodată frate şi soră care să ţină atât de mult unul la altul ca ăştia doi. Cred că ea şi-ar pune şi capul zălog - şi ce cap frumos, zău aşa - ca să-i arate cât îl iubeşte.

— Ar face acelaşi lucru pentru domnul Mallow, se hlizi Geraldine.

În acest moment, Susan întrerupse firul conversaţiei:

— Cine este doamna aceea în vârstă care a venit aici în vizită?

— Oh, îi doamna Herne, răspunse bucătăreasa. O băbătie obraznică şi supărăcioasă, pusă tot timpul pe harţă. Vine aci de trei ani, împreună cu domnu' Jarvey Hale şi cu domnu' Clancy. Joacă whist în fiecare seară şi pleacă, de regulă, pe la ora zece. Don'şoara nu-i conduce, îi lasă să plece singuri, ori sună după mine. Ia! Uite că se-aude chiar acu' soneria.

Doamna Pill se ridică în picioare.

— Nu! Eu trebuie să merg, spuse Susan, ridicându-se şi ea de pe scaun. Domnişoara Loach mi-a poruncit să mă duc eu, când o să sune.

Doamna Pill dădu aprobator din cap, se aşeză la locul ei şi îşi continuă lucrul manual.

— 'Mnezeu te aibă-n pază, sufleţelule, nu mi-s geloasă, spuse ea. Picioarele mele nu mai e la fel de tinerele ca-nainte. Du-te fuga, dragă, că don'şoarei nu-i place deloc s-aştepte.

Zorită în felul acesta, Susan se grăbi să ajungă în partea din faţă a casei şi coborî scările. Uşa salonului era deschisă. Bătu la uşă şi intră, găsindu-l pe domnul Clancy - care arăta mai necioplit şi mai nătâng ca niciodată - stând în picioare lângă masă. Domnişoara Loach, cu un pachet de cărţi de

joc în poală, tocmai vorbea şi, în momentul în care intră în încăpere, Susan auzi exact fraza de final:

— Eşti un nesăbuit, Clancy, declara cu emfază domnişoara Loach. Ştii bine că doamnei Herne nu-i place să fie contrazisă; a plecat clocotind de furie şi l-a luat şi pe Hale cu ea. Ne-ai stricat întregul joc de… ah, iat-o pe Susan. Hai, pleacă şi tu, Clancy. Vreau să rămân singură.

Cel pe care îl alunga de acolo ar mai fi dorit să spună ceva, însă domnişoara Loach îl reduse la tăcere cu un gest tăios şi îi arătă uşa. Clancy urcă scările în tăcere, condus de Susan, şi părăsi casa la fel de tăcut.

Era o noapte frumoasă, iar Susan se opri o clipă în faţa uşii de la intrare, să ia o gură de aer proaspăt. Auzi în apropiere paşii grei ai unui poliţai, care trecu de casă şi dispăru pe poteca opusă străzii.

Cina era gata când Susan reveni în bucătărie; în scurt timp, servitorii erau aşezaţi la masă şi sporovăiau cu vioiciune.

— A cui este casa aceea din spate? întrebă Susan.

— A lordului Caranby, răspunse Thomas, deşi nu părea să i se adreseze în mod direct. Nu-i încă terminată…

— …Şi-i închisă. Lordul Caranby se îndrăgostise şi a început să construiască această casă pentru domnişoara în cauză. Înainte de terminarea construcţiei, domnişoara aceea a murit. Lordul Caranby a lăsat casa aşa cum era şi a ridicat un zid înalt de jur-împrejurul ei; pe urmă a plecat într-o călătorie şi este tot pe drumuri de atunci încoace. Nu s-a mai căsătorit niciodată, iar nepotul lui, domnul Cuthbert Mallow, este moştenitorul titlului de lord.

— Spuneai că lordul Caranby a iubit-o pe dom-nişoara Loach?

— Nu. Am spus că ea s-ar fi putut mărita cu el dacă şi-ar fi jucat cărţile aşa cum trebuie. Dar n-a făcut-o, iar lordul Caranby a plecat în străinătate. Cea care a murit era o prietenă de-a don'şoarei şi ele erau tot timpul împreună. Cred că amândouă erau geloase din cauza lordului Caranby, ambele fiind îndrăgostite de el. Dar domnişoara Saul - aşa o chema pe domnişoara cealaltă - a murit, iar lordul Caranby a lăsat casa în stadiul la care ajunsese cu construcţia şi dus a fost.

— Nu lasă pe nimeni să pună picioru’ în casă sau împrejuru’ ei, completă doamna Pill. Nici măcar nu-i făcută poartă-n zid…

— Fără poartă, repetă Susan uimită.

— Nici măcar o gaură cât să-ncapă o pisică prin ea. De jur-împrejuru’ clădirii numa’ zidu’ ăla de patru metri jumate, iar parcu’, aşa cum îi zic ei, creşte sălbatic ca o junglă. Nici ţipenie de om n-a pus picioru-n locurile alea în ultimii zeci dă ani. Da’ io m-aştept ca, atunci când lu’ domnu’ Mallow îi va veni rându’ să moştenească titlu’, să dărâme tot şi să construiască-n loc case. Zău că asta trebe să facă: păcat de atâta teren prăpădit în felu’ ăsta.

— Unde este lordul Caranby acum?

— Locuieşte la Londra şi nu se-apropie niciodată de locurile astea, spuse Thomas.

— Domnişoara Loach este acum în termeni buni cu el?

— Nici vorbă. S-a purtat urât cu ea, deşi ar fi fost o lady Caranby mai bună decât domnişoara Saul…

În acel moment Thomas tresări şi ridică un deget în sus:

— Hei! Nu s-a auzit cumva uşa de la intrare închizându-se?

Ascultară toţi, dar nu se mai auzea nici un sunet.

— Poate că Don’şoara a ieşit să se plimbe prin grădină, îşi spuse părerea bucătăreasa. Uneori aşa face.

— Ai condus-o pe Herne? întrebă Thomas, privind-o pe Susan.

— Numai pe domnul Clancy, răspunse aceasta, ceilalţi plecaseră mai înainte. Am auzit ce spunea dom-nişoara Loach: domnul Clancy se certase cu doamna Herne şi aceasta plecase cu domnul Hale. Apoi domnişoara Loach i-a tras o săpuneală şi l-a izgonit; acum e singură.

— Înseamnă că m-am înşelat cu uşa aia, constată Thomas.

— Nicidecum, interveni în discuţie şi doamna Pill. Don’şoara se plimbă, aşa cum obişnuieşte, p’in grădină, cântând şi împodobindu-se cu flori.

După acest zbor poetic al imaginaţiei din partea bucătăresei, cina luă sfârşit. Thomas îşi aprinse pipa, iar fata în casă curăţă resturile rămase de la cină. Doamna Pill îşi făcea de lucru, punându-şi cele câteva şuviţe răzleţe

de păr pe bigudiuri. În timp ce Susan o ajuta pe Geraldine, sună soneria şi toţi tresăriră la auzul ei.

— Crezui că don'şoara s-a culcat! exclamă bucătăreasa, ridicându-se grăbită. Tare o să se mai înfurie dacă ne găseşte treji. Du-te la culcare, Geraldine, şi tu, Thomas! Susan, răspunde la sonerie! Don'şoarei nu-i place să nu dormim cât trebe: să mă bată sfântu', îi unşpe noaptea!

Ceasul tocmai bătuse ora exactă când Susan părăsi bucătăria, iar ceilalţi trei servitori forfoteau de zor, ca să se poată duce la culcare înainte ca vigilenta lor stăpână să îi găsească treji la ora aceea. Susan coborî scările: uşa salonului era închisă. Bătu la uşă, însă nimeni nu îi spuse să intre. Întrebându-se dacă nu cumva soneria fusese atinsă din greşeală, Susan bătu încă o dată la uşă şi, din nou nu primi nici un răspuns. Tocmai se gândea că era mai bine să renunţe, decât să înfrunte mânia domnişoarei Loach. Aducându-şi însă aminte, că, totuşi, soneria sunase, deschise uşa salonului, decisă să se scuze dacă era cazul. Domnişoara Loach şedea în scaunul ei obişnuit, dar era lăsată pe spate şi arăta îngrozitor de palidă. Lumina puternică a lămpii fixate în tavan scotea în plină evidenţă lividitatea chipului ei, dar şi ceva în plus: pieptul rochiei ei roşii se afla în dezordine, iar dantela care îl împodobea era pătată de sânge. Speriată de înfă-ţişarea domnişoarei Loach, Susan se repezi spre ea şi o privi cu atenţie. Nu distinse nici un semn că aceasta ar fi recunoscut-o, în ochii larg deschişi, cu privirea fixă. Susan, tremurând de groază, atinse umărul domnişoarei Loach. Atingerea aceea dezechilibră trupul, care se rostogoli pe podea: femeia era moartă. Cu un ţipăt, Susan făcu un salt înapoi şi se prăbuşi în genunchi. Ţipătul ei îi aduse îndată la faţa locului pe ceilalţi servitori.

— Uitaţi-vă! strigă Susan, arătând cadavrul cu degetul, este moartă… a fost ucisă!

Geraldine şi doamna Pill ţipară, îngrozite. Thomas îşi păstră înfăţişarea impasibilă.

Capitolul III
O MOARTE MISTERIOASĂ

Să fii soţul unei femei celebre este o binecuvântare numai pe jumătate: iată ce a aflat domnul Peter Octagon când s-a căsătorit cu doamna Saxon, văduva unui eminent consilier regal. Aceasta era o adevărată Junonă[2] tragică, ce o luase drept model în viaţă pe răposata doamnă Siddons[3]. Peter, la polul opus, era un bărbat mic de statură, blajin, blond, miop, care nu avusese nici o iniţiativă în viaţa sa lipsită de romantism şi care adunase o avere din economiile făcute în calitate de funcţionar judecătoresc. Timp de mulţi ani a trăit într-o binecuvântată burlăcie dar, când a venit momentul să se retragă, având un venit asigurat de trei mii de lire pe an, s-a gândit că ar fi timpul să se însoare. Nu avea rude - fusese crescut la un orfelinat - şi, prin urmare, ducea o viaţă mai degrabă singuratică în locuinţa lui frumoasă din Kensington. Nu făcea prea mare caz că trăia într-o asemenea reşedinţă; cumpărase acea proprietate doar ca investiţie, intenţionând să o revândă dacă urma să obţină un profit satisfăcător prin această tranzacţie. Pentru că se îndrăgostise de doamna Saxon - pe atunci o văduvă scăpătată - aceasta nu numai că îl făcuse să îi ceară mâna ci, o dată căsătoriţi, insistase să păstreze şi casa, astfel încât să poată să ofere ospitalitate unui cerc literar.

Doamna Octagon era o fiinţă literară. Publicase câteva romane sub pseudonimul “Rowena”, scrisese un volum de poezii, compusese o piesă de teatru care se jucase la un matineu şi, în sfârşit, pamfletele ei despre diversele probleme politice o consacraseră - în cercul prietenilor apropiaţi - drept un William Pitt[4] în versiune feminină. Ea însăşi se considera o George Eliot a secolului douăzeci şi ţinea cronologia evenimentelor începând cu momentul primului ei succes. “Aceasta s-a întâmplat înainte să devin cunoscută”, spunea ea. “Nu, aceea a survenit după ce am avut succes la public.” Intimii, care îi apreciau prăjiturile şi berea englezească, erau de acord cu orice ar fi spus. Reşedinţa lor din Kensington fusese denumită “Templul Muzelor”(!) şi această inscripţie fusese imprimată pe toate plicurile şi hârtia ei de corespondenţă, spre disperarea poştaşilor inculţi: lor le suna ca denumirea unei instituţii publice.

Peter era relativ eclipsat de strălucirea gloriei literare a soţiei sale. El era un om simplu, modest şi lipsit de pretenţii, blajin ca un mieluşel, pasionat de grădina lui, preferând să-şi petreacă timpul la gura sobei şi timid în societate. Dacă nu ar fi comis greşeala fatală de a se fi căsătorit cu doamna Saxon, ar fi cumpărat un conac la ţară şi ar fi cultivat flori. Aşa însă, locuia la oraş şi era obligat să o însoţească pe doamna Octagon atunci când aceasta se decidea "să fie sclipitoare" - cum spunea ea - onorând cu prezenţa ei casele prietenilor. Mai organiza, de asemenea, şi câte o recepţie în fiecare vineri, eveniment care strângea Londra literară în jurul "Rowenei" şi la care se deplângea decăderea Artei. Indivizii aceia nu creaseră niciodată nimic demn de menţio-nat, nici unul dintre ei nu era renumit în sensul larg al cuvântului şi, totuşi, vorbeau despre artă cu A mare, deşi nu le era nici lor foarte clar ce doreau să spună. Din cât se putea deduce, Arta - cu A mare - avea legătură cu ceva ce nu se putea vinde decât unui cerc select. Cercul literar al doamnei Octagon s-ar fi înfiorat în totalitate, ca fiecare individ în parte, la ideea de a scrie ceva ce li s-ar fi putut părea interesant novicilor din epoca modernă. Orice pictură, melodie, carte sau piesă de teatru, concepute de cineva din afara Cercului, era considerată "drăguţă, dar asta nu e Artă!" Orice avea succes era etichetat drept: "Vulgar!" Pentru a fi considerată artistică, în viziunea doamnei Octagon, o operă trebuia neapărat să fie absconsă, să fie imprimată pe hârtie de cea mai bună calitate, tipărită cu literele cele mai alese şi era obligatoriu să se vândă la un preţ prohibitiv. Acesta era modul în care "Rowena" îşi făurise creaţiile, iar numele ei nu era cunoscut în afara micului ei grup; cu toate acestea, ea lăsa să se înţeleagă că renumele îi era de notorietate mondială şi că celebritatea ei va fi comparată, ca importanţă, cu existenţa rasei anglo-saxone. Doamna Lee Hunter, din *"Documentele postume ale clubului Pickwick"*[5], căzuse sub influenţa aceleiaşi iluzii.

Împreună cu Peter locuiau şi copiii pe care doamna Saxon îi avusese cu eminentul consilier regal: Basil, de douăzeci şi cinci de ani, şi Juliet, de douăzeci şi doi. Amândoi erau frumoşi şi isteţi, însă Juliet era cea mai sensibilă dintre ei. Dispreţuia entuziasmul ipocrit al Cercului şi îl aprecia pe Peter mai mult chiar decât mama ei. Basil fusese răsfăţat de mama lui care

îl considera un geniu şi scrisese un volum de versuri mediocre. Juliet îşi iubea mult fratele, dar îi cunoştea slăbiciunile şi încerca să i le îndrepte. Spera să-l facă să devină mai mult un bărbat şi mai puţin un artist ratat, deoarece tânărul poseda, într-adevăr, reale aptitudini. Atmosfera încinsă din interiorul “Templului Muzelor” ar fi contaminat, însă, pe orice persoană talentată, exceptând cazul în care aceasta ar fi avut tăria de caracter să reziste adulaţiei bolnăvicioase şi aprecierilor prefăcute ale celor care îl frecventau. Basil nu era un om puternic; era plăcut, comod, mai degrabă vanitos şi înclinat spre superficialitate. Doamna Octagon nu ştia că lui Basil îi plăcea grozav să fie superficial; îl considera ca fiind un tânăr model, ideal pentru Oxford, şi spera să devină într-o zi un poet laureat al Angliei.

Terminaseră tocmai de servit ceaiul de după-amiază şi câţiva dintre prietenii doamnei Octagon plecaseră deja. Basil şi domnul Octagon ieşiseră puţin pe afară, dar ultimul se întoarse, cu un ziar în mână, la scurt timp după ce ultima musafiră îşi luase la revedere.

Doamna Octagon, într-o rochie din catifea de culoarea rubinului, cu o înfăţişare maiestuoasă şi satisfăcută de ea însăşi, trona ca o regină - expresia nu este exagerată - într-un fotoliu, iar Juliet era aşezată vizavi de ea, răsfoind paginile unui nou roman al unui autor din Cerc. Era foarte frumos tipărit şi legat, scris într-o minunat de preţioasă limbă engleză, însă lectura lui nu părea să-i ofere nici o satisfacţie. Gândurile îi rătăceau aiurea şi, din când în când, se uita la uşă de parcă ar fi aşteptat să intre cineva anume. Doamnei Octagon nu-i plăceau obrajii palizi al fetei, nici lipsa de atenţie a Julietei faţă de conversaţia ei fascinantă, aşa încât, profitând de faptul că erau singure, folosi acest prilej pentru a-i face observaţie:

— Copila mea, i se adresă doamna Octagon, care utiliza întotdeauna un stil teatral şi vorbea parcă în versuri albe, mi se pare că obrajii tăi sunt oarecum palizi.

— Nu am dormit deloc noaptea trecută, răspunse Juliet, lăsând cartea deoparte.

— Gândurile tale s-au abătut, desigur, către chipul lui Cuthbert, nu-i aşa, draga mea? o întrebă plină de afecţiune, mama ei.

— Nu, nu m-am gândit la el. Eram îngrijorată în legătură cu… cu… rochia mea cea nouă, termină ea propoziţia după ce căutase în van un motiv mai plauzibil.

— Ce nesăbuiţi sunt copiii! Te preocupă o rochie, când trebuia să te fi gândit la bărbatul care te iubeşte.

— Cuthbert mă iubeşte? întrebă Juliet înroşindu-se.

— La fel precum Romeo o iubea pe tiza ta, scumpă copilă. În afară de asta, mai este şi o partidă foarte bună, adăugă doamna Octagon, recăzând în proză. Este moştenitorul lordului Caranby şi, într-o bună zi, va dobândi titlul şi averea. Nu te voi constrânge, însă, să te căsătoreşti împotriva voinţei tale, draga mea.

— Îl iubesc pe Cuthbert şi Cuthbert mă iubeşte, la rândul lui, spuse repede Juliet. Ne înţelegem bine. Mă întreb de ce nu a venit astăzi.

— Ah, spuse mama ei pe un ton jucăuş, am observat eu că erai cu gândul aiurea; ochii tăi se opreau constant asupra uşii. S-ar putea să vină mai târziu. Apropo, unde este dragul meu fiu?

— Basil? A ieşit azi-dimineaţă, cred că intenţiona să o viziteze pe mătuşa Selina.

Doamna Octagon pierdu puţin din comportamentul ei desăvârşit şi deveni, indiscutabil, mai umană.

— Aş fi dorit să nu se fi dus acolo, spuse ea cu voce tăioasă. Selina Loach este propria mea soră, dar eu nu sunt de acord cu ea.

— Este o fiinţă dragă şi sărmană care nu are pe nimeni pe lume, mamă.

— Sărmană nu este, fiica mea - am toate motivele să cred că este bine înzestrată cu tot ce-i trebuie. Singură - poate, dar numai din propria ei vină. Dacă s-ar fi comportat cum se cuvine, acum s-ar fi numit, cu mândrie, lady Caranby. Cât despre “fiinţă dragă” - şi doamna Octagon ridică din umerii ei frumoşi - nu este genul de femeie care să inspire sau să întreţină dragostea cuiva. Uită-te numai la tovărăşia în care se complace: domnul Hale, avocatul ei, nu este un om cumsecade. Am observat ceva necurat în ochii lui. Cât despre individul acela, Clancy, se spune că este bogat; trebuie neapărat să fie bogat, dacă nu din alt motiv, atunci măcar ca să-i compenseze grosolănia. Aceştia sunt cei care o vizitează constant.

— Ai uitat-o pe doamna Herne, spuse Juliet ridicându-se în picioare şi începând să păşească nerăbdătoare prin cameră, aruncând câte o privire pe fereastră.

— Pe doamna Herne nu am întâlnit-o niciodată şi, din motive personale, nu am vizitat-o nici măcar o dată pe Selina în casa aia caraghioasă a ei. Juliet, tu când ai fost ultima dată acolo, copila mea?

Tânăra tresări şi păru stânjenită.

— Oh, acum vreo săptămână, spuse ea grăbită, după care adăugă, neliniştită:

— Mă întreb de ce nu se întoarce Basil o dată; a lipsit toată ziua.

— Ştii de ce s-a dus la mătuşa ta, draga mea?

— Nu, răspunse Juliet pe un ton ezitant şi se întoarse din nou să se uite pe fereastră. Adăugă apoi, ca şi cum ar fi dorit să scape de alte posibile întrebări:

— Am văzut-o pe doamna Herne o singură dată, dar mi s-a părut a fi o doamnă în vârstă foarte amabilă şi inteligentă.

— Inteligentă? Nu, spuse doamna Octagon ridicând din sprâncene, care erau la fel de bine definite ca şi cele ale surorii ei. Ea nu face parte din Cerc.

— O persoană poate fi inteligentă şi fără asta, zise Juliet cuprinsă de nerăbdare.

— Ba nu. Toate persoanele cu adevărat inteligente din Londra se reunesc aici, Juliet. Dacă doamna Herne ar fi avut o minte sclipitoare, ar fi găsit o modalitate de a intra în Templul nostru.

Juliet ridică din umeri şi îşi răsfrânse buzele frumoase. Ea nu aprecia deloc avantajele de care beneficia locuind în acea casă. De fapt, îi scăpă chiar un cuvânt care semăna frapant cu “Plictisitor!”. Cu toate acestea, continuă să vorbească într-una despre doamna Herne, de parcă ar fi dorit să-şi împiedice mama să-i pună alte întrebări.

— Pluteşte o aură de mister în legătură cu doamna Herne, spuse ea, îndreptându-se spre şemineul aprins. Când am întrebat-o pe mătuşa Selina cine era această femeie, nu a ştiut să-mi spună.

— Este atât de tipic pentru Selina, răspunse doamna Octagon caustic, să primească în casă o persoană despre care nu ştie nimic.

— Oh, dar ştie câte ceva: doamna Herne este văduva unui negustor spaniol şi mi s-a părut că şi ea ar fi străină. Mătuşa Selina o cunoaşte de trei ani, şi vine aproape săptămânal să joace whist la Conacul Trandafirilor. Cred că locuieşte la Hampstead!

— Am impresia, Juliet, că mătuşa ta ţi-a povestit o mulţime de lucruri despre această persoană. De ce ai întrebat-o despre ea?

Juliet se uita fix la focul din şemineu.

— E ceva straniu în legătură cu doamna Herne, murmură ea. În pofida părului ei cărunt, pare destul de tânără; nici nu păşeşte ca o femeie în vârstă. A mărturisit că are peste cincizeci de ani, dar, ca să spun drept, am văzut-o doar o singură dată.

Doamna Octagon păru destul de ofensată:

— Şi eu am peste cincizeci de ani şi sunt foarte sigură că nu par bătrână, copil nerecunoscător ce eşti! Când spiritul ţi-e tânăr, puţin contează învelişul efemer în care sălăşluieşte acesta. Dar, cum spuneam, adăugă ea repede, evitând să vorbească despre propria etate - care era un subiect sensibil pentru ea - Selinei Loach îi place compania celor din clasele sociale inferioare. Nu ştiu nimic despre doamna Herne, dar ceea ce mi-ai spus despre ea nu sună deloc a rafinament.

— Oh, este o adevărată doamnă!

— Cât despre domnul Clancy şi domnul Jarvey Hale, adăugă doamna Octagon fără să pară că a remarcat afirmaţia anterioară, nu-mi inspiră încredere. Individul acela, Hale, arată de parcă ar fi gata să comită o faptă necurată la cea mai mică provocare.

Atât de mult tragism avea expunerea mamei sale, încât Juliet deveni chiar mai palidă decât înainte.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea repede.

— Mă refer la crimă, dacă sunt nevoită să întrebuinţez un termen atât de vulgar şi melodramatic precum acesta.

— Dar nu înţeleg…

— Doamne! exclamă doamna Octagon, devenind mai prozaică decât niciodată, dar nu este nimic de înţeles, în afară de faptul că Selina locuieşte

într-o casă izolată şi că are o mulţime de bani. Nu deschid niciodată vreun ziar fără să mă aştept să citesc despre moartea ei violentă.

— Oh, murmură Juliet, îndreptându-se din nou spre fereastră, nu ar trebui să vorbeşti aşa, mamă!

Doamna Octagon râse înveselită:

— Prostii, copilă! Nu fac decât să îţi spun ce îmi trece prin cap. Selina este o femeie atât de bizară şi trăieşte într-o companie atât de neobişnuită, încât nici sfârşitul ei nu va fi unul firesc, poţi să fii sigură de asta. Dar, în definitiv, dacă moare, tu îi vei moşteni averea şi apoi te vei putea căsători cu Cuthbert Mallow.

Juliet se înfioră.

— Sper că mătuşa Selina va trăi mult timp de acum înainte, dacă tu gândeşti aşa, spuse ea tăios. Nu am nevoie de nici un ban de-al ei; Cuthbert are bani şi unchiul lui este, de asemenea, înstărit.

— Sper sincer că Mallow are suficienţi bani ca să îşi permită să joace jocuri de noroc.

— Cuthbert nu joacă jocuri de noroc, spuse repede Juliet.

— Ba joacă, insistă doamna Octagon. Am auzit eu zvonuri în acest sens şi consider că este corect să afli şi tu acest lucru…

— Nu vreau să ştiu nimic; credeam că îţi place de Cuthbert.

— Îmi place şi este o partidă bună, dar aş dori să văd că îi acorzi o şansă poetului Arkwright, care urmează să devină un adevărat Shakespeare al Angliei.

— Anglia este destul de renumită pentru singurul Shakespeare pe care îl are deja, răspunse Juliet muşcător. Cât despre domnul Arkwright, nu m-aş mărita cu el nici dacă ar avea un milion de lire. E prost, urât, molatic…

— Opreşte-te! strigă doamna Octagon, ridicându-se maiestuos de pe “tron”. Nu-ţi bate joc de un geniu, căci te va pedepsi Dumnezeu, copilă…

Ce urma să spună în continuare doamna Octagon va rămâne pentru totdeauna un mister, deoarece chiar în acel moment năvăli soţul ei în încăpere, cu ziarul de seară în mână.

— Draga mea, spuse el, cu părul lui rar aproape ridicat în sus de groază, ce veşti îngrozitoare! Mătuşa ta, Juliet, draga mea…

— Selina - rosti calm doamna Octagon - continuă! Nu m-ar surprinde deloc să aud ceva rău despre Selina. Ce s-a întâmplat?

— Este moartă!

— Moartă! ţipă Juliet frângându-şi mâinile într-un gest nervos. Nu se poate!

— Nu numai că este moartă, dar a fost omorâtă! strigă domnul Octagon.

Soţia lui se prăbuşi dintr-o dată în fotoliul ei şi, fiind o femeie corpolentă, căderea ei zgudui întreaga încăpere. Apoi izbucni în lacrimi:

— Nu mi-a plăcut niciodată Selina, se smiorcăi ea, chiar dacă era propria mea soră, dar îmi pare rău… îmi pare îngrozitor de… Vai de mine! Biata Selina!

Toată afectarea din atitudinea doamnei Octagon se dusese acum pe apa sâmbetei şi aceasta apărea aşa cum era, de fapt, în realitate: o femeie cu inimă bună. Juliet se repezi la mama ei şi o luă de mână. Femeia mai în vârstă tresări, chiar dacă era cuprinsă de o puternică tulburare:

— Copila mea, mâna ta este rece ca gheaţa, observă ea îngrijorată. Eşti suferindă?

— Nu, răspunse fata grăbită, făcând eforturi vizibile de a-şi stăpâni emoţia. Veştile astea îngrozitoare! Îţi aduci aminte ce spuneai mai devreme?

— Da… dar nu m-am aşteptat niciodată să fiu o adevărată vizionară, suspină doamna Octagon. Peter, spuse dintr-o dată, sarcastic, de ce nu îmi dai detalii? Biata Selina este moartă şi eu stau aici, îmbrăcată într-o rochie rubinie!

— Nu sunt prea multe amănunte aici, spuse Peter, citind ziarul. Poliţia păstrează tăcerea în legătură cu acest caz.

— Cine a ucis-o?

Juliet se ridică brusc şi aprinse lumina, pentru ca tatăl ei vitreg să poată vedea mai clar articolul din ziar.

— Da, spuse ea cu voce fermă, contrazisă de paloarea accentuată a feţei, cine a ucis-o?

— Nu se ştie, spuse domnul Octagon. Noaptea trecută s-a aflat în compania câtorva prieteni… mai exact, trei, şi a fost descoperită de fata în

casă nou-angajată, aşezată pe scaun şi înjunghiată în inimă. Arma crimei nu a fost găsită la locul crimei şi nici vreun alt indiciu.

— În compania unor prieteni, murmură doamna Octagon printre lacrimi, şleahta obişnuită: domnul Hale, doamna Herne şi domnul Clancy…

— Da, răspunse Peter oarecum surprins, de unde ştii?

— Mi-a şoptit intuiţia, zise doamna Octagon teatral, redevenind melodramatică acum, după ce primul şoc trecuse. Unul dintre aceştia trei a omorât-o. Cine i-a dat lovitura de graţie?… Ticălosul de Hale, fără îndoială.

— Nu, strigă Juliet, nu a fost domnul Hale, el nu ar omorî o muscă.

— Probabil că nu, răspunse caustic mama ei, o muscă nu are avere, mătuşa ta, Selina, avea. Oh, draga mea, adăugă ea, schimbând brusc subiectul, când te gândeşti că nu mai departe de noaptea trecută tu şi cu Basil aţi asistat la o melodramă la Teatrul Marlow, chiar în momentul în care această tragedie reală se petrecea acolo, la ţară.

— Este îngrozitor ce s-a întâmplat, murmură Peter, punând ziarul jos. Nu ar fi mai bine să trec pe la Conacul Trandafirilor să îmi ofer serviciile?

— Nu, răspunse doamna Octagon pe un ton tăios, nu te amesteca în treaba asta înfiorătoare. Puţină lume ştie că Selina era sora mea, şi nu doresc ca toţi să înceapă să-mi adreseze condoleanţe ca urmare a acestei tragedii.

— Dar trebuie să facem ceva, spuse repede Juliet.

— Vom aştepta, draga mea. Nu vreau mai multă publicitate decât este necesar în jurul acestei poveşti.

— Dar eu le-am spus câtorva dintre prietenii noştri că mătuşa Selina este rudă cu noi.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, răspunse mama ei, supărată. Oamenii uită, totuşi, repede numele altor persoane, aşa că poate şi acest lucru va trece neobservat.

— Draga mea, o mustră grav Octagon, nu ar trebui să îţi fie ruşine de propria ta soră. Poate că nu a avut nici notorietatea, nici rangul tău în societate, dar totuşi…

— Eu ştiu ce ştiu, îl întrerupse consoarta cu oarecare violenţă, strivindu-şi blajinul soţ cu o privire. Selina şi cu mine ne-am înstrăinat de

mulţi ani. Cum stau lucrurile? Nu am văzut-o pe Selina de peste cincisprezece ani; nu am mai auzit nimic despre ea. Îmi scrie dintr-o dată, întrebându-mă dacă dragii mei copii ar putea să treacă să o vadă - asta se întâmpla cu un an în urmă. Tu eşti cel care ai insistat, Peter, ca ei să o viziteze, susţinând că rudele ar trebui să se afle în relaţii amabile. Am consimţit pentru că auzisem de la domnul Hale că Selina era bogată şi mi-am închipuit că le-ar putea lăsa averea copiilor mei. Juliet a vizitat-o de câteva ori…

— Mai mult decât atât, întrerupse Juliet, la rândul ei: Basil şi cu mine am fost la ea în vizită aproape în fiecare lună. Uneori ne duceam chiar şi fără să îţi spunem, mamă, într-atât părea să te deranjeze ideea că o frecventam.

— Am fost de acord numai în ideea că ai să-i captezi bunăvoinţa şi vei moşteni banii pe care ar fi dorit să ţi-i lase, susţinu încăpăţânată doamna Octagon. Nu avem nimic în comun, Selina şi cu mine.

— Nu “aveaţi” nimic în comun, o corectă discret Octagon.

— Ştiu că este moartă, nu este nevoie să-mi amintiţi acest fapt neplăcut, domnule. Moartea ei este demnă de viaţa ei stranie şi - teamă mi-e - nu întru totul respectabilă.

— Oh, mamă, cum poţi să spui aşa ceva? Mătuşa Selina a fost cea mai deosebită…

— Gata, gata… spuse mama ei, cuprinsă de agitaţie, eu ştiu mai multe decât tine. Şi, între noi fie vorba, cred că ştiu şi cine a omorât-o. Da! O să vezi... Şi această dispariţie, Juliet, pune capăt logodnei tale cu Cuthbert...

2 Juno (na) - în mitologia romană, zeiţa căsătoriei, protectoare a femeilor (n. trad.).
3 Siddons, Sarah (1755-1831) - actriţă engleză (n. trad.).
4 Pitt - familie de oameni politici englezi (n. trad.).
5 Roman al scriitorului englez Charles Dickens (1812-1870) (n. trad.).

Capitolul IV
MAI MULTE DETALII

Ce anume a dorit să spună doamna Octagon prin această ultimă remarcă misterioasă, este imposibil de spus. După ce a enunţat-o în obişnuitul ei stil teatral, ieşi din încăpere cu un aer măreţ, lăsându-i pe Juliet şi pe tatăl ei vitreg uitându-se unul la celălalt. Peter rupse primul tăcerea:

— Mama ta pare să fie foarte categorică, opină el.

— În legătură cu renunţarea mea la Cuthbert? întrebă Juliet tăios.

— În legătură cu crima. A dat de înţeles că bănu-ieşte cine a omorât-o pe biata femeie. Eu însumi nu am cunoscut-o niciodată pe domnişoara Loach, preciză domnul Octagon, aşezându-se şi ciufulindu-şi părul rar, un tic pe care îl avea atunci când îl tulbura ceva. Tu spui, însă, că îţi plăcea de ea.

— Da, mătuşa Selina era întotdeauna foarte drăguţă cu mine. Avea obiceiuri ciudate şi, ca să-ţi spun adevărul, tată - Juliet i se adresa întotdeauna în acest mod lui Peter, spre marea lui încântare - nu era la fel de rafinată ca mama…

— Draga mea, puţine persoane sunt la fel de rafinate ca soţia mea.

— Cât despre faptul că mama ar şti cine a omorât-o, continuă Juliet fără să dea atenţie replicii lui, aceasta este o absurditate. A afirmat că îi bănuieşte pe domnul Hale sau pe domnul Clancy…

— Cu siguranţă că nu, o întrerupse domnul Octagon nerăbdător. Ambii domni au participat la deliciile Cercului nostru literar şi nu sunt dispus să cred că ar fi capabili de violenţă.

— Nici eu nu cred că vreunul dintre ei ar avea vreun amestec în această chestiune. Mamei nu îi plac pentru că erau prieteni atât de buni cu mătuşa Selina. Tată, ai idee de ce s-a certat mama cu mătuşa?

— Nu, draga mea. Mama ta are nişte resentimente împotriva Selinei, din ce motive, nu ştiu, nu mi-a spus niciodată. De mai bine de cincisprezece ani mama ta a vorbit foarte puţin despre mătuşa ta şi nu a vizitat-o nici măcar o dată. Am fost destul de uimit când a consimţit ca tu şi Basil să o puteţi vedea. Mătuşa voastră s-a referit vreodată la mama voastră?

— Foarte puţin şi cu multă prudenţă în vorbe. Dar nu este asta problema, continuă fata, sprijinindu-şi bărbia în palmă şi uitându-se fix la foc. De ce spune mama că trebuie să anulez logodna cu Cuthbert, ca o consecinţă a acestei morţi?

— Poate îţi va da lămuriri.

— Nu cred: a ieşit din cameră ca să evite orice explicaţie. Cuthbert a văzut-o, desigur, pe mătuşa Selina o dată sau de două ori, dar nu îi prea păsa de ea. El nu poate avea nimic de-a face cu această problemă. Iar mama, până acum, era foarte mulţumită că urma să mă căsătoresc cu Cuthbert.

— Da, spuse Octagon învârtindu-şi degetele; îl cunoaşte pe domnul Mallow încă de când acesta era un copil. În tinereţea lor, cu zeci de ani în urmă, atât mătuşa, cât şi mama ta, erau prietene foarte bune cu lordul Caranby. Cred, chiar, că la un moment dat, Selina a fost logodită cu el, însă acesta era îndrăgostit de o altă tânără, care se numea domnişoara Saul şi care a murit pe neaşteptate.

— Ştiu, spuse Juliet. Apoi lordul Caranby a părăsit casa pe care o construia la Rexton şi aceasta a rămas închisă toţi aceşti ani. Mătuşa Selina mi-a spus povestea lor; când am rugat-o, însă, pe mama să-mi dea mai multe detalii, a refuzat să vorbească despre asta.

— Mama ta poate fi foarte fermă, atunci când doreşte.

— Foarte încăpăţânată, vrei să spui, comentă Juliet fără deferenţă. Oricum, nu am de gând să renunţ la Cuthbert: îl iubesc şi mă iubeşte. Intenţionez să mă căsătoresc cu el, orice ar spune mama.

— Ce se întâmplă, însă, dacă mama ta refuză să-şi dea consimţământul?

— Sunt majoră.

În timp ce Susan vorbea, fratele ei intră grăbit în încăpere. Basil Saxon era tot atât de blond şi delicat pe cât era sora lui de brunetă şi robustă ca aspect. Era îmbrăcat elegant şi chiar cu oarecare preţiozitate. Avea părul lung, purta mustaţă, un barbişon scurt şi vorbea molatic şi oarecum nedesluşit. Acestea erau lucrurile care nu îi plăceau Julietei la Basil: ar fi preferat să fi fost un bărbat plin de viaţă, atrăgător şi bine îngrijit, cum era

Cuthbert. În acel moment, însă, Basil era roşu la faţă şi vorbea precipitat, aflat în mod vizibil sub influenţa unei emoţii puternice.

— Aţi auzit ultimele noutăţi? spuse el, lăsându-se să cadă pe un scaun şi aruncând o privire piezişă spre ziarul de seară pe care Peter îl ţinea încă în mână.

— Dacă te referi la moartea…

— Da: mătuşa Selina a fost ucisă. Am trecut să o văd azi-dimineaţă şi am găsit casa ocupată de poliţie; toată ziua am stat pe acolo împreună cu Mallow.

— Cuthbert, exclamă Juliet tresărind şi înroşindu-se la faţă. Ce căuta acolo?

— Venise la Rexton să vadă ce era cu reşedinţa aceea neterminată. Lordul Caranby s-a întors în Anglia şi se gândeşte să o dărâme, aşa că Mallow a trecut să arunce o privire.

— Dar nici nu poate să intre înăuntru - toată incinta este înconjurată de un zid.

— A escaladat zidul - spuse Basil repede - şi, după ce s-a uitat prin casă, s-a întors înapoi. Pe urmă m-a văzut pe mine, iar eu i-am povestit ce se întâmplase. Era îngrozitor de şocat.

Juliet se înfioră, în ciuda zilei călduroase şi a focului aprins în apropierea căruia era aşezată.

— Este ciudat că se afla acolo.

Fratele ei îi aruncă o privire pătrunzătoare:

— Nu văd de ce! exclamă el. Mi-a spus motivul pentru care se afla în vecinătate, apoi m-a însoţit la întoarcere şi urmează să sosească aici în câteva minute. Din acest motiv nu a venit în după-amiaza asta.

Juliet încuviinţă din cap şi păru satisfăcută de această explicaţie. Îşi privi, însă, cu atenţie fratele când acesta intră în detalii referitor la crimă, iar emoţiile pe care i le provoca această expunere erau uşor de remarcat.

— M-am întâlnit cu detectivul, povesti Basil, vorbind mai repede decât de obicei. Este un băiat pe cinste care se numeşte Jennings; când a auzit că eram nepotul domnişoarei Loach, nu s-a ferit să vorbească liber.

— Şi ce ai aflat? întrebă domnul Octagon.

— Suficient ca să facă misterul din jurul acestei morţi mai de nepătruns decât oricând.

— Ce vrei să spui? întrebă sora lui neliniştită. Nu poate fi găsit ucigaşul?

— Nu s-a putut găsi nici măcar o urmă de-a lui.

— De ce spui “a lui”? Ar fi putut fi o femeie.

— Nu, răspunse Basil cu multă convingere, nici o femeie nu ar fi putut să dea o lovitură atât de puternică. Mătuşa Selina a fost înjunghiată în inimă. Probabil că a fost ucisă în momentul în care se ridica de pe scaun, iar moartea, după afirmaţiile doctorului, trebuie să fi survenit instantaneu.

— Arma crimei a fost găsită? întrebă încet Juliet.

Basil se întoarse repede în scaun şi o privi pătrunzător.

— Nu! spuse el, nu s-a descoperit nici urmă de armă şi nici cum ar fi putut cineva să pătrundă în casă. Cu siguranţă, însă, ea i-a dat voie să intre celui care a omorât-o.

— Explică-te! Explică-te! strigă domnul Octagon, ciufulindu-şi părul.

— Ei bine, ca să fiu mai exact, răspunse fiul său vitreg, lucrurile s-au întâmplat după cum urmează. Mătuşa Selina îi avea ca invitaţi pe domnul Hale, domnul Clancy şi doamna Herne, la partida lor obişnuită de whist. Clancy - cum rezultă din declaraţia fetei în casă recent angajate, despre ce s-a întâmplat să audă - s-a certat cu Hale şi doamna Herne, care au plecat înainte de zece seara. În orice caz, când fata în casă a intrat în salon, ca urmare a apelului mătuşii mele, l-a găsit acolo numai pe domnul Clancy, iar mătuşa tocmai îl certa că o provocase pe doamna Herne, contrazicând-o. Se pare că doamna Herne plecase însoţită de Hale. Mătuşa l-a expediat apoi pe Clancy la ora zece. Fata în casă s-a întors în bucătărie, unde a luat cina. A auzit soneria sunând la ora unsprezece şi a găsit-o pe mătuşă moartă în salon, înjunghiată în inimă.

— A auzit soneria sunând? repetă Juliet. Cum ar fi putut mătuşa să sune, dacă tocmai fusese omorâtă?

— Putea să fi sunat în timp ce se stingea din viaţă, spuse Basil după o pauză. Se pare că era aşezată lângă butonul soneriei şi ar fi putut să-l atingă

fără să se ridice de pe scaun. Poate că a sunat cu un ultim efort, după care a murit înainte ca fata în casă să fi putut ajunge în cameră.

— Sau - vorbi domnul Octagon, nerăbdător să-şi dovedească perspicacitatea - asasinul ar fi putut să o înjunghie întâi şi apoi să sune la sonerie.

— Ce, exclamă ironic fiul său vitreg, ca să cheme un martor! Nu cred că ucigaşul ar fi fost atât de nătâng. Deocamdată asta este tot ce se cunoaşte. Mătuşa Selina este moartă şi nimeni nu ştie cine a ucis-o.

— Casa era încuiată?

— Uşa din faţă era încuiată, iar ferestrele erau zăvorâte şi zăbrelite. În afară de asta, un poliţai îşi făcea rondul pe Crooked Lane cu numai câteva minute înainte de unsprezece noaptea şi ar fi observat pe oricine ar fi ieşit din casă. A raportat că totul era liniştit.

— Atunci poate că asasinul a sunat soneria la ora unsprezece, opină Peter.

— În nici un caz; nu ar fi putut sub nici o formă să fugă imediat după aceea, fără ca poliţaiul să îl observe.

— Poate că a ieşit prin spate, sugeră Juliet.

— Draga mea, ce-ţi trece prin cap! Zidul acela care împrejmuieşte reşedinţa lordului Caranby blochează orice ieşire prin spate. Oricine iese din casă trebuie să străbată aleea, sau să parcurgă partea aceea din spate. Poliţaiul se afla în apropiere la scurt timp după ora unsprezece şi nu a văzut pe nimeni părăsind casa.

— Dar uite ce e, spuse domnul Octagon, care reflectase până atunci: dacă, aşa cum a afirmat doctorul, decesul a fost instantaneu, cum ar fi putut mătuşa voastră să fi apăsat soneria?

— Aşa este, adăugă Juliet. Chiar dacă moartea nu a avut loc imediat, nu puteau fi mai mult decât câteva minute înainte de ora unsprezece, când a fost dată lovitura. Mătuşa ar fi putut avea forţa necesară să se târască până la sonerie să sune, dar asasinul nu ar fi avut cum să fugă din casă, descoperind - cum ai spus - că poliţaiul îşi făcea rondul.

— Dar mătuşa a murit pe loc, insistă Basil.

— Atunci nu ar fi putut să atingă soneria, declară Juliet triumfătoare.

— Ucigaşul a făcut asta, trase Peter concluzia.

— Chemând astfel un martor! exclamă Basil. Este ridicol!

— Atunci cum explici ce s-a întâmplat?

— Nu am nici o explicaţie şi nici detectivul Jennings nu are una: este un mister.

— Oare vreunul dintre servitori ar fi putut… începu Peter.

— Nu, îl întrerupse Saxon. Toţi cei patru servitori cinau în bucătărie: ei sunt nevinovaţi. Ei bine, vom vedea ce va dezvălui ancheta. Poate că se va descoperi ceva până atunci care să elucideze misterul. Dar iată-l pe Mallow! A stat şi el de vorbă cu Jennings, aşa că poţi să-l chestionezi, dacă doreşti. Mama a aflat?

— Da, dar nu doreşte să se discute despre legătura de rudenie pe care o avea cu mătuşa ta.

Basil înţelese imediat.

— Nici nu mă miră, spuse el, ridicând din umeri. Nu este deloc plăcut, pentru o femeie atât de cunoscută ca mama, să fie amestecată într-o poveste ca asta.

Între timp, Juliet, auzind sunând la uşa din faţă, se furişase din cameră ca să-şi întâmpine iubitul. Îl găsi pe acesta scoţându-şi pardesiul în hol şi alergă spre el cu braţele întinse.

— De ce porţi un pardesiu pe vremea asta călduroasă? întrebă ea.

— Am răcit noaptea trecută, răspunse Cuthbert, sărutând-o.

— Dar unde ai fost noaptea trecută? îl interogă Juliet, trăgându-l într-o încăpere lăturalnică. Am crezut că urma să vii la Teatrul Marlow, cu Basil şi cu mine.

— Aşa este, dar unchiul meu s-a întors pe neaşteptate în Anglia şi mi-a trimis vorbă să merg la hotelul lui din strada Guelph - Hotelul Avon, îl ştii. Insistase să i se facă focul în cameră - chiar dacă suntem în iunie - iar în încăpere se făcuse atât de cald, încât am răcit când am ieşit din nou afară. Astăzi a trebuit să merg la Rexton cu o afacere de-a lui, aşa că mi-am pus pardesiul ca să nu risc să răcesc mai tare. Dar de ce m-ai adus în încăperea asta, Juliet?

— Tata şi Basil sunt în salon. Discută despre crimă, iar eu nu mai vreau să aud nimic despre asta.

— Se poate vorbi şi despre lucruri mai plăcute, spuse Mallow. Ştiam că Basil va sosi plin de noutăţi: ţi-a spus despre…

— Ne-a spus tot ce a putut să afle de la detectivul acela. Se pare că această crimă este un adevărat mister.

— Aşa este. Nu s-a putut descoperi nici de ce a fost omorâtă mătuşa ta, nici cum a reuşit să scape asasinul de acolo după comiterea faptei. Jennings este foarte încântat de caz, îi plac enigmele de genul acesta.

— Îl cunoşti pe Jennings? întrebă neliniştită Juliet.

— Oh, da, Jennings este un gentleman. Am studiat împreună la colegiul Eton, dar a rămas fără bani şi s-a lansat în meseria asta de detectiv. Este foarte inteligent şi dacă va afla cineva adevărul, atunci el este acela. Eu bănu-iesc că…

Juliet îşi puse mâna peste buzele lui.

— Taci, zise ea, am auzit destule orori după-amiaza asta. Să vorbim, mai bine, despre noi.

— Eu prefer asta, răspunse Mallow şi o sărută.

Mallow era un tânăr arătos, înalt şi slab, cu o înfăţişare oarecum milităroasă. Era bărbierit la sânge, cu excepţia unei mustăţi mici, blonde, care părea aproape albă în contrast cu faţa sa arămie. Era mai degrabă genul atletic decât cel studios, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Julietei îi plăcea atât de mult. Asistase la atâtea cercuri literare, încât jurase că se va căsători cu un bărbat care nu deschisese o carte în viaţa lui. Cuthbert aproape că îndepli-nea acest deziderat, pentru că citea puţin: doar romane şi ziare. Bine cunoscut în mediul sportiv, beneficia de un venit personal satisfăcător şi avea cai de curse. Era întotdeauna îmbrăcat impecabil, binevoitor şi vesel; prin urmare, era simpatizat şi, chiar dacă nu deborda de deşteptăciune, reuşea să se facă plăcut celorlalţi şi, cum spun americanii, “să se distreze”. Călătorise mult şi era pasionat de vânătoare. Pentru a întregi acest portret, mai trebuie menţionat că luptase în Războiul Burilor, fiind decorat cu D.S.O.[6]. Aceste fapte de vitejie se petrecuseră,

însă, înainte de a o fi întâlnit pe Juliet; altfel nu ar fi putut să-şi rişte viaţa - o viaţă atât de preţioasă pentru ea.

Juliet era brunetă şi relativ mică de statură, întru nimic asemănătoare mamei ei cu forme de Junonă. Era foarte drăguţă şi se îmbrăca cu mult gust. Mai inteligentă şi având o voinţă mai puternică decât Mallow, îl îndruma pe acesta sub toate aspectele şi reuşise deja să îi îmbunătăţească moravurile. Cu un mentor atât de blând şi încântător, Cuthbert era destul de dispus să se lase atras spre calea virtuţii. O adora pe Juliet, care îl iubea, la rândul ei, aşa că, după toate aparenţele, căsătoria lor ar fi părut una ideală.

— Oricât de mult ne-am iubi, rosti Cuthbert după ce cei doi îndrăgostiţi luaseră loc pe canapea, mă întreb dacă mai poţi vorbi şi despre altceva decât despre această crimă oribilă.

— Dar nu mai este nimic de spus despre asta, răspunse fata nerăbdătoare. După părerea lui Basil, acest caz este unul foarte misterios, aşa că este inutil să ne agităm în jurul lui, până când nu se află ceva mai concret. Vreau să-ţi vorbesc despre ceva important…

Juliet ezită să continue.

— Ei bine, spune mai departe, o îndemnă Cuthbert, luându-i mâna.

— Mama zice… începu Juliet, apoi se opri din nou. Promite-mi că nu o să dezvălui nimănui ceea ce-ţi voi spune.

— Bineînţeles! Nu am fost niciodată un palavragiu.

— Mama zice că această crimă ne va împiedica să ne căsătorim.

Mallow tresări, apoi se înroşi tot.

— Ce Dumnezeu vrea să spună cu asta? întrebă el înspăimântat.

Juliet se uită iscoditoare la el.

— Tu ştii despre existenţa vreunui obstacol?

— Eu? Sigur că nu. Regret moartea mătuşii tale, dar nu văd deloc ce legătură ar avea asta cu noi doi.

Juliet scoase un suspin de uşurare.

— Mama dă de înţeles că ştie cine a comis crima şi…

— Cum, ştie? Ce ştie?

— Nu aş putea să-ţi spun, fiindcă refuză să vorbească despre asta. Nu era în termeni buni cu mătuşa Selina şi nu s-au văzut de peste cincisprezece

ani. Cu toate acestea, mama este foarte tulburată de această crimă…

— Este firesc. O soră rămâne o soră, oricât te-ai fi certat cu ea. Dar de ce ne-ar împiedica această dispariţie să ne căsătorim?

— Nu ştiu mai mult decât tine. Iat-o pe mama: întreab-o tu însuţi.

Într-adevăr, doamna Octagon intrase în încăpere. Era foarte palidă, altfel, însă, perfect stăpână pe ea. Îi dădu în tăcere mâna lui Cuthbert, menţinând ochii ei negri aţintiţi asupra lui. Tânărul se înroşi şi îi evită privirea, la care doamna Octagon suspină. Juliet rupse tăcerea stânjenitoare care se lăsase.

— Mamă, zise ea, i-am spus lui Cuthbert ceea ce ai afirmat.

— Nu aveai dreptul să o faci, răspunse doamna Octagon cu severitate.

— Oh, eu cred că avea, spuse Mallow supărat, din moment ce aţi dat de înţeles că această crimă ne va împiedica să ne căsătorim.

Doamna Octagon nu-i răspunse.

— Unchiul tău se află în oraş? întrebă ea.

— Da. A sosit de pe continent acum vreo zi sau două.

— Am bănuit eu..., spuse doamna Octagon, vorbind pe jumătate cu ea însăşi şi străduindu-se să-şi stăpânească neliniştea. Domnule Mallow, fiica mea nu se poate căsători cu dumneavoastră.

— De ce nu? Spuneţi-mi din ce motiv.

— Nu trebuie să mă justific.

— Ba trebuie. Din cauza acestei crime?

— Da, aşa i-am spus Julietei, dar nu vreau să ofer alte explicaţii.

Cei doi îndrăgostiţi se priviră uluiţi; obiecţia femeii părea lipsită de sens.

— Doar nu crezi că mătuşa Selina a fost ucisă de Cuthbert? întrebă Juliet, cu un râs forţat.

— Nu, nu pe el îl bănuiesc.

— Atunci pe cine? o întrebă Mallow.

— Refuz să răspund la întrebarea aceasta.

— Veţi refuza să răspundeţi şi în faţa poliţiei?

Doamna Octagon făcu un pas înapoi.

— Da, îngăimă ea.

Cuthbert Mallow o privi, întrebându-se de ce era atât de tulburată, iar Juliet îşi strecură mâna într-a lui. Cuthbert i se adresă apoi doamnei Octagon cu seriozitate:

— Doamnă Octagon, spuse el, referirea pe care aţi făcut-o la adresa unchiului meu mă face să cred că îl suspectaţi pe el.

— Nu este adevărat. Totuşi, din cauza acestei crime, nu te mai poţi căsători cu Juliet.

— Ascultaţi atunci ce vă spun, i se adresă Mallow, enervat. Din acest moment, mă voi consacra misiunii de a afla cine a omorât-o pe nefericita dumneavoastră soră. O dată asasinul descoperit, probabil că veţi fi de acord să ne căsătorim.

Vorbea, însă, în van: doamna Octagon ieşise din cameră înainte chiar ca el să rostească primele vorbe.

6 Distinguished Service Order - ordin militar britanic acordat pentru merite în serviciu. (n. trad.).

Capitolul V
IDILA LORDULUI CARANBY

Cuthbert era destul de surprins de atitudinea mamei Julietei, care fusese întotdeauna mai mult decât amabilă cu el. La înştiinţarea că dorea să se însoare cu fiica ei, doamna Octagon se arătase foarte mulţumită. În perioada logodnei, care dura de vreo şase luni, îl primise - şi chiar cu o încântare ostentativă - în calitate de viitor soţ al Julietei. Acum, însă, se răzgândise subit dintr-un motiv inexplicabil şi refuza să explice din ce cauză. Oricât de mult şi-ar fi stors creierii, Cuthbert nu putea să înţeleagă în ce măsură pieirea unei surori cu care se certase şi de care se înstrăinase de atâta timp ar fi putut să afecteze planurile lui de viitor cu Juliet.

Nu avea, însă, nici un dubiu că refuzul doamnei Octagon de a-şi da asentimentul la această căsătorie avea legătură cu sfârşitul violent al surorii ei. Prin urmare, Mallow era hotărât să se vadă cu Jennings şi să-l ajute din toate puterile să descopere asasinul. În momentul în care acesta din urmă ar fi fost deferit justiţiei, fie doamna Octagon ar fi încetat să se opună, fie s-ar fi clarificat adevăratul motiv al acestei împotriviri. Între timp, Mallow era sigur că mama ei o va ţine pe Juliet departe de el şi că, în viitor, îi va fi refuzat accesul în “Templul Muzelor”. Era neplăcut, dar, atât timp cât Juliet îi rămânea fidelă, Cuthbert considera că ar putea face faţă acestei excluderi. Logodnica lui - cum continua să o considere pe fată - ar fi putut să-l întâlnească în parc, în casele unor prieteni comuni, sau într-o mie de alte locuri la care s-ar fi putut gândi o femeie inteligentă ca ea. Cuthbert ştia că doamna Octagon regretase deseori refuzul fiicei ei de a se căsători cu Arkwright. Probabil acum, că lucrurile luaseră o astfel de întorsătură, va încerca să o convingă să facă acest pas; Cuthbert, în străfundul inimii lui, nu se temea de asta. Juliet era inflexibilă ca oţelul şi, în plus, era sigur că domnul Octagon va fi de partea lui. Basil va fi, probabil, de acord cu mama sa, ale cărei indicaţii le urma supus. Mallow îl dispreţuia întrucâtva pe Basil, dar nu considera opoziţia lui ca fiind periculoasă.

Părăsind “Templul Muzelor”, primul impuls al tânărului a fost cel de a-l căuta pe Jennings, ca să vadă ce progrese mai făcuse acesta cu ancheta.

Gândindu-se mai bine, însă, consideră oportun să-şi revadă unchiul şi să îl chestioneze pe acesta în legătură cu doamna Octagon. Cuthbert rămăsese cu impresia - în urma întrebării femeii dacă lordul Caranby se întorsese din străinătate şi a comentariului făcut, auzind că acesta revenise - că în mintea ei exista bănuiala că unchiul lui era cumva implicat în această crimă. În afara faptului că reşedinţa neterminată a lordului Caranby era situată în spatele conacului în care se comisese crima şi că acesta o cunoscuse în trecut pe femeia acum decedată, Cuthbert nu înţelegea cum putea face doamna Octagon o legătură recentă între sora sa moartă şi vechiul ei prieten.

Lordul Caranby putea fi, însă, făcut să vorbească - deşi nu cu prea multă uşurinţă - iar din spusele lui s-ar fi putut deduce comportamentul enigmatic al doamnei Octagon. Numai în trecut, după câte îşi putea da seama tânărul, perplex, putea fi găsit motivul răzgândirii ei subite. Prin urmare, Cuthbert îl înştiinţă pe unchiul său că dorea să îl vadă în seara aceea, după ora opt, din considerente speciale; apoi se duse acasă să se schimbe.

În tot acest răstimp, se gândi la tot felul de modalităţi şi mijloace de a-l face pe Caranby să i se destăinuie. Bătrânul lord era un om tăcut şi grav, care nu vorbea mai mult decât era strict necesar, fiind foarte greu să îl determini să facă confidenţe. Aprobase însă întotdeauna logodna nepotului său, deşi nu o cunoscuse niciodată pe Juliet, aşa încât era posibil să fie dornic să vorbească - dacă era ceva de spus - pentru a îndepărta orice obstacol privitor la această uniune. Modul de acţiune al lui Mallow depindea de informaţiile pe care urma să le obţină.

La ora opt şi jumătate ajunse la Hotelul Avon şi fu condus imediat în salonul în care se afla unchiul său. Faptul că alesese să locuiască într-un hotel era o altă excentricitate de-a lui Caranby; acesta avea o locuinţă în oraş şi trei case la ţară şi, totuşi, trăia de ani de zile, cum se spune, cu casa-n spinare. Nici vila de la Nisa, al cărei proprietar era, nu fusese niciodată locuită de acest nobil straniu fiind, de obicei, închiriată unor americani bogaţi. Când se afla la Londra, se instala de obicei la Hotelul Avon, iar când umbla prin ţară - poposea la orice han aflat în apropierea locului prin care

se întâmpla să hoinărească. Hoinăreala era un termen care se potrivea extraordinar de bine peregrinărilor lordului Caranby. Era la fel de lipsit de astâmpăr ca un ţigan şi mult mai lipsit de vreun ţel anume decât acesta. Nu părea să-l intereseze niciodată nimic: se mişca mereu de colo-colo şi nu avea - din câte ştia Cuthbert - nici un scop în viaţă. Caranby nu catadicsise niciodată să explice motivul acestui comportament dezordonat. Când nepotul său intră în încăpere, elegant şi arătos în ţinuta lui îngrijită de seară, Caranby - care era aşezat lângă foc - se ridică politicos în picioare, sprijinindu-se în baston, ca să îl întâmpine. Suferea de sciatică şi nu putea să meargă decât cu ajutorul bastonului; era unul din motivele pentru care insista totdeauna ca încăperea să fie încălzită în mod excesiv. Se încălzea la soare ca o salamandră şi nu permitea să fie deschisă nici uşă, nici fereastră, fie chiar în mijlocul verii, când un foc puternic făcea apartamentul aproape insuportabil. Cuthbert simţi că a intrat, parcă, într-o baie turcească şi se aşeză cât mai departe de foc posibil. După ce îi ură bun-venit, unchiul său se scufundă din nou în fotoliu şi îl privi întrebător.

Lordul Caranby era înalt şi subţire - aproape scheletic - cu o faţă descărnată, pământie, rasă la sânge şi cu o rămăşiţă de păr cânepiu amestecat cu cel cărunt. Avea ochii înfundaţi în orbite, însă plini de vitalitate deşi, de obicei, gravi şi întrucâtva trişti. Mâinile îi erau deformate de gută, ceea ce nu îl împiedica să poarte câteva inele foarte scumpe. Era foarte corect îmbrăcat şi la fel de tăcut şi liniştit ca modelul unui artist. Când vorbea, utiliza un ton lipsit de emoţie, ca şi când ar fi epuizat demult orice exprimare a acestor sentimente. Poate că aşa şi era fiindcă, după cum îl auzise Cuthbert afirmând, trecutul acestui nobil nu fusese lipsit de încercări. Numele lui Caranby nu era, însă, des menţionat la Londra. Petrecea atât de mult timp în afara ţării, încât îşi părăsise, practic, cercul de cunoştinţe la care rangul deţinut îi permitea accesul. Era în vârstă de şaizeci şi cinci de ani.

— Pari surprins să mă vezi din nou astă-seară, i se adresă Cuthbert.

— Nu sunt niciodată surprins de nimic, îi răspunse sec unchiul lui, însă am epuizat tot ce aveam să ne spunem unul altuia înainte de ora opt, seara trecută, când ai plecat de la mine. Prin urmare, nu ştiu de ce ai mai venit în

seara asta. Conversaţia noastră riscă să fie neinteresantă şi, te rog să mă scuzi, nu-mi pot permite să mă plictisesc la vârsta mea.

— Nu aş putea să consider deosebit de agreabilă conversaţia noastră de aseară, răspunse Mallow pe un ton la fel de sec. Am vorbit despre afaceri, bani şi despre testamentul dumneavoastră.

— Şi despre logodna ta, adăugă Caranby, fără urmă de surâs. Este un subiect care ar trebui să îl intereseze pe un tânăr cu un temperament atât de aprins ca al tău - eu, oricum, aşa am crezut.

— Vei fi, poate, surprins să afli că logodna mea a fost ruptă de la ultima noastră convorbire, îl informă Cuthbert, aşezându-se picior peste picior.

— Nu, deloc! Cine ar putea explica toanele unei femei? În definitiv, poate că este chiar cazul să primeşti felicitări, că nu te vei însura cu o persoană inconstantă.

— Juliet nu are nimic de-a face cu ruperea logodnei, mama ei se opune.

— Înţelesesem că, în ultimele şase luni, mama ei nu numai că a fost de acord cu logodna, ci era chiar încântată de ea.

— Acesta este lucrul cel mai ciudat, domnule. Aflând despre moartea surorii ei, doamna Octagon s-a răzgândit subit şi m-a anunţat că nu mai putea avea loc căsătoria noastră.

— A spus din ce motiv?

— A refuzat să facă acest lucru.

— Neschimbată, femeia asta, murmură Caranby, tot misterioasă şi nemulţumită. Spuneai că sora ei a murit?

Cuthbert aruncă o privire la ziarul Globe, care zăcea pe o măsuţă, lângă cotul lui Caranby.

— Dacă aţi citit ziarele, domnule…

— Da, am citit că domnişoara Loach a fost ucisă! Ai fost la Rexton astăzi; presupun că ai auzit ceva mai mult decât detaliile publicate în presă.

Cuthbert încuviinţă din cap.

— Pare să fie o moarte misterioasă.

Caranby nu spuse nimic, se uită doar la foc.

— Biata Selina! comentă el, jumătate pentru el însuşi. Ce sfârşit trist pentru o femeie atât de fermecătoare.

— Nu mi se pare deloc adecvată descrierea aceasta a domnişoarei Loach, domnule. Nu părea să fie o doamnă şi, în nici un caz, una rafinată.

— Trebuie să se fi schimbat, atunci. În tinereţe, ea şi sora ei erau cele mai frumoase femei din Londra.

— Din câte îmi amintesc, parcă eraţi logodit cu una dintre ele, spuse Mallow politicos.

— Da, răspunse unchiul lui înverşunat, dar am scăpat!

— Aţi scăpat?

— O exprimare curioasă, nu-i aşa, însă foarte potrivită.

Cuthbert nu ştia ce să creadă despre aceste comentarii.

— Îmi permiteţi să fumez? întrebă el, scoţându-şi tabachera.

— Da! Doreşti şi o cafea?

— Mulţumesc, am băut cafea înainte de a veni aici. Doriţi şi dumneavoastră? îi întinse tabachera, pe care Caranby o refuză.

— Sună-l pe Fletcher, să-mi aducă narghileaua.

— Este în colţ. Ne vom lipsi de Fletcher, cu permisiunea dumneavoastră.

Cuthbert aduse ciubucul mai aproape de unchiul său, iar peste câteva clipe bătrânul fuma la fel de imperturbabil ca orice turc. Această modalitate de a fuma era o altă excentricitate de-a sa. Timp de câteva minute nu vorbi nimeni; apoi Caranby sparse tăcerea:

— Deci vrei să afli de la mine justificarea doamnei Octagon?

— Da, răspunse Mallow, oarecum surprins de perspicacitatea lui Caranby.

— Ce te face să crezi că aş cunoaşte vreo explicaţie?

Cuthbert îşi privi ţigareta.

— V-am întrebat în eventualitatea în care aţi fi fost în măsură să-mi răspundeţi, spuse el cu gravitate. Ca să fiu sincer, doamna Octagon pare să creadă că aţi putea avea o legătură cu această crimă.

Caranby nu păru surprins, continuând să fumeze imperturbabil.

— Nu cred că înţeleg.

Tânărul îi povesti cum se interesase doamna Octagon dacă domnia-sa se întorsese de pe continent şi menţionă remarca pe care o făcuse aceasta ulterior.

— Sigur, poate că sunt nedrept, suspicios, adăugă el, dar această remarcă părea să sugereze…

— Într-adevăr, îl întrerupse bătrânul gentleman cu gravitate, judeci pripit. Isabella Octagon mă urăşte atât de mult, încât i-ar face plăcere să mă vadă pe eşafod; nu sunt surprins că mă suspectează.

— Dar ce argumente ar putea avea…

Caranby lăsă deoparte colacul lung al ciubucului, pe care îl ţinea în mână şi râse în tăcere, ca pentru el.

— Oh, va găsi ea un pretext dacă va avea nevoie de el. Ceea ce nu pot să înţeleg este de ce mă acuză de-abia acum. A avut suficiente ocazii în aceşti peste douăzeci de ani, începând cu moartea domnişoarei Saul, de exemplu.

— Dar nu v-a acuzat propriu-zis.

— Nu, o femeie ca ea nu ar proceda aşa. Bineînţeles că, sora ei murind de-abia noaptea trecută, i s-a oferit acum prilejul de a-mi produce mie neplăceri. Mă tem, însă, că doamna Octagon va fi dezamăgită de rezultatul răzbunării pe care o pune la cale, chiar dacă o aşteaptă de atâta timp.

— Răzbunare! Ţineţi cont, domnule, că vorbiţi de mama Julietei.

— În acest caz, sper din toată inima că Juliet nu seamănă cu mama ei, comentă lordul Caranby caustic. Ca să fiu absolut sincer cu tine, Cuthbert, nu am înţeles niciodată de ce doamna Octagon a autorizat logodna ta cu fiica ei, din moment ce tu eşti nepotul meu.

— Nu înţeleg, spuse Mallow, stingherit şi privindu-l fix.

Caranby nu răspunse imediat. Se ridică în picioare şi se plimbă în susul şi în josul încăperii, sprijinindu-se greoi în baston. Mallow îi oferi braţul, dar acesta fu îndepărtat cu un gest nerăbdător. După ce bătrânul se aşeză din nou, îl privi cu o expresie gravă pe nepotul său.

— O iubeşti pe fata asta?

— Din toată inima.

— Te iubeşte şi ea?

— Bineînţeles: suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Dar doamna Octagon…

— Nu-mi place de doamna Octagon, nu mi-a plăcut niciodată de ea, izbucni Mallow impetuos. Nu dau doi bani pe împotrivirea ei. O să mă însor cu Juliet în ciuda acestei răzbunări pe care pare să o urzească împotriva dumneavoastră, cu toate că nu pricep de ce ar spera să vă lezeze interpunându-se în calea căsătoriei mele.

— Pentru a rezuma totul în câteva cuvinte, spuse Caranby, citându-l pe Congreve[7]:

“Raiul n-are stihie mai mare decât iubirea-n ură prefăcută,
Nici Iadul furie mai intensă decât cea de femeie dispreţuită.”

— Oh, exclamă Mallow scăpând ţigareta: o poveste întreagă i se dezvăluise prin acest citat.

— Un gentleman nu discută despre aceste lucruri, declară brusc Caranby, iar eu am tăcut timp de ani de zile. Cu toate acestea, din moment ce doamna Octagon nu ezită să mă lovească prin intermediul tău şi fiindcă în joc se află fericirea ta şi cea a fetei pe care o iubeşti, îţi voi spune - atât cât îmi pot da eu seama - de ce se comportă femeia asta în acest mod.

— Vă rog, domnule, se pregăti Cuthbert să asculte.

— Cu vreo douăzeci de ani în urmă, spuse Caranby, intrând în miezul problemei fără altă introducere, Isabella şi Selina Loach erau bine cunoscute în societatea londoneză. Erau fiicele unui nobil de ţară, Kent, dacă îmi aduc bine aminte, şi frumuseţea lor a făcut senzaţie când au venit la oraş. Eu m-am îndrăgostit de Selina, iar Isabella, scuză-mi, te rog, vanitatea, s-a îndrăgostit de mine şi şi-a urât sora din cauza mea. M-aş fi căsătorit cu Selina, dar tatăl ei, care era lefter, a dorit ca aceasta să se mărite cu un american bogat. Isabella, ca să o despartă pe Selina de mine, şi-a ajutat tatăl. Ce argumente au folosit, nu ştiu, dar Selina şi-a schimbat dintr-o dată comportamentul faţă de mine. De necaz, mă vei considera, poate, un

om slab, Cuthbert, dar pe atunci eram nesăbuit, m-am logodit cu o cântăreaţă: se numea Emilia Saul şi cred că era de origine evreiască. Îmi plăcea de ea în oarecare măsură şi avea o influenţă fantastică asupra mea. Am cerut-o de soţie, iar ea a acceptat.

— Dar dacă aţi fi iubit-o cu adevărat pe dom-nişoara Loach…

— Aş fi regretat iubirea pierdută; ţi-am spus că eram nesăbuit şi, în plus, domnişoara Saul mă fascina. Selina era rece, Emilia era încântătoare, iar eu eram slab. Prin urmare, m-am logodit cu Emilia, iar Selina, din câte am auzit, s-a căsătorit cu americanul ei bogat. Cred că era supărată fiindcă i-am dat impresia că am uitat-o atât de repede: ea se înşela, nu eu.

Cuthbert se uită la pantofii lui eleganţi.

— Dacă eu aş fi iubit-o pe Selina, spuse el încet, i-aş fi rămas fidel şi m-aş fi căsătorit cu ea în pofida opoziţiei tatălui ei…

— Şi a surorii sale, Isabella, adică doamna Octagon, nu uita asta, Cuthbert. Nu aş fi putut să fug cu o fată care credea toate balivernele ce se spuneau despre mine.

— Ce fel de baliverne? întrebă Mallow, aducându-şi aminte anumite zvonuri.

— De genul celor care se spun frecvent despre un bărbat neînsurat, răspunse Caranby, poveşti scandaloase pe care Isabella le pescuia şi i le relata Selinei. Nu am pretins niciodată că aş fi fost vreun sfânt şi, dacă Selina m-ar fi iubit cu adevărat, mi-ar fi trecut cu vederea anumite defecte. O iubeam, Cuthbert. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-i dovedesc dragostea mea: am fost logodit cu ea o perioadă şi, atunci când şi-a exprimat dorinţa să-i construiesc o casă după propriul ei model, am fost de acord.

— Reşedinţa de la Rexton! exclamă tânărul.

— Exact. Am găsit un arhitect care să o construiască după desenele Selinei. Când logodna noastră a luat sfârşit, iar eu, de ciudă, ţine minte, m-am logodit cu domnişoara Saul, am continuat să ridic casa aceea. Cred că Selina era foarte supărată. Într-o săptămână în care lipseam din Londra, s-a dus cu sora ei să vadă casa şi acolo s-a întâlnit cu Emilia.

— Ah! atunci a ieşit scandal?

— Nu, nu au avut timp să se certe, dacă asta vrei să spui. Când s-au întâlnit toate trei, Emilia tocmai străbătea o platformă de la etajul al doilea, care nu era încă terminat. La vederea fetelor Loach, asta a povestit Isabella, Emilia s-a împiedicat şi a căzut în gol de la vreo nouă metri. A murit aproape pe loc, iar faţa i-a fost grav desfigurată. Toate acestea se petreceau în timpul cinei, când muncitorii nu se aflau acolo. La întoarcerea lor, trupul i-a fost găsit şi recunoscut după haine.

— Surorile nu au rămas acolo?

— Nu, s-au speriat de accident şi s-au întors acasă. Acolo, însă, le aştepta un nou dezastru: domnul Loach decedase subit în urma unei afecţiuni cardiace. Selina a rupt imediat logodna cu americanul şi…

— Şi s-a întors la dumneavoastră?

— Curios, dar nu a făcut-o şi nu am mai văzut-o niciodată de atunci. În urma decesului tatălui lor, fetele au plecat pe continent şi nu s-au mai întors decât după doi ani petrecuţi în străinătate. Isabella, după ce a încercat zadarnic să mă determine să mă căsătoresc cu ea, a devenit soţia lui Saxon, pe atunci un avocat în plină ascensiune. Selina a plecat la Rexton şi s-a închis în casa în care locuieşte şi în ziua de astăzi.

— În care locuia, îl corectă Cuthbert, aţi uitat că Selina nu mai este.

— Aşa este. Am încercat să merg la ea, dar a refuzat să mă mai vadă vreodată, pretinzând că mă purtasem urât cu ea logodindu-mă cu domnişoara Saul. Biata de ea, a fost înmormântată, după care am ferecat casa şi am lăsat-o în starea în care se află şi acum. Am călătorit, după cum ştii, timp de mulţi ani şi, la drept vorbind, călătoresc încă, adăugă Caranby cu un suspin, tot din cauza Selinei. A fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

— Nu s-a întreprins nici o anchetă în legătură cu cadavrul Emiliei?

— Ba da. Isabella a depus mărturie în legătură cu accidentul, însă Selina a fost prea suferindă ca să participe. Nici nu a fost nevoie: cauza morţii era suficient de limpede. În plus, rudele Emiliei nu au dorit să se facă cercetări suplimentare, a lăsat în urmă foarte puţin bani, iar rudele pe care le avea nu s-au mai deranjat în nici un fel.

— Este o istorisire stranie, spuse Cuthbert uimit. V-aţi gândit vreodată că Emilia ar fi putut fi împinsă de pe platformă de Selina?

— În nici un caz, răspunse Caranby indignat. Selina era o fată cumsecade şi drăguţă, nu ar fi făcut aşa ceva.

— Hm! făcu Mallow, aducându-şi aminte nasul acvilin şi buzele subţiri ale domnişoarei Loach. Nu sunt foarte convins de asta.

— Isabella, care era temperamentală, ar fi putut-o face, încheie Caranby. De multe ori am dorit să abordez cu ea acest subiect, dar nu am făcut-o niciodată. În definitiv, juriul a dat verdictul de moarte accidentală, aşa că nu mai avea sens să tulbur apele.

— Emilia nu avea rude care să fi făcut investigaţii?

— Cred că avea un frate, care lucra ca funcţionar într-un birou dar, după cum spuneam, ea nu a lăsat bani moştenire, aşa că nici lui nu i-a păsat. L-am întâlnit după moartea aceea tragică, iar vederea lui m-a făcut să mă bucur că nu mă căsătorisem cu sora lui. Arăta a escroc sadea, viclean şi periculos; Emilia, am mai spus, provenea din clasa de jos. Doar vocea ei admirabilă şi talentul deosebit au propulsat-o în cercul în care am cunoscut-o eu. Oricum, de atunci nu am mai auzit nimic despre fratele ei. Poate să fi şi murit, au trecut mai bine de douăzeci de ani. Acum poţi să îţi dai seama de ce doamna Octagon se opune acestei căsătorii: nu m-a iertat niciodată că nu am luat-o de soţie.

Cuthbert încuviinţă din cap.

— Nu înţeleg de ce a consimţit de la bun început, doar ca să se răzgândească o dată cu moartea Selinei.

— Asta nici eu nu pot să înţeleg, dar refuz să mă amestec în această problemă. Va trebui să afli singur motivul ei.

— Asta şi intenţionez, spuse Mallow ridicându-se. Sunt convins că este legat de moartea violentă a surorii ei!

Caranby răspunse acestui discurs cu o negare din cap: nu era de acord cu această ipoteză.

— Vezi deci că, în ciuda aluziei doamnei Octagon, nu aveam nici un motiv să o omor pe Selina, spuse grav Caranby. Nu înţeleg de ce Isabella m-ar acuza pe mine…

7 Congreve, William - autor dramatic englez (1670-1729) (n. trad.).

Capitolul VI
UN CAZ MISTERIOS

Dimineaţa următoare, după vizita la lordul Caranby, Mallow a fost chemat pe neaşteptate la Devonshire, din cauza stării proaste de sănătate a mamei lui. Doamna Mallow era o ipohondră înrăită, care îşi imagina întotdeauna că se simte mai rău decât era cazul în realitate. Cuthbert fusese deseori chemat de urgenţă la capul muribundei sale mame, numai ca să constate că aceasta era vie şi chiar se simţea bine. Se aştepta ca şi acest apel să fie doar o alarmă falsă dar, ca un fiu ascultător, se dezlipi de oraş şi luă expresul de amiază spre Exeter[8]. După cum prevăzuse, doamna Mallow nu era în nici un caz atât de bolnavă cum lăsase să se înţeleagă în telegramă, iar Cuthbert se simţi vexat că îl chemase până acolo. Cum ea insistă să mai rămână, Cuthbert, care nu dorea să o mâhnească, îi făcu pe plac. Se întoarse la Londra abia după patru zile, iar vizita la Exeter nu fusese chiar în van, fiindcă o întrebase pe mama lui despre idila lui Caranby. Doamna Mallow cunoştea toate detaliile şi îl dezaproba cu fermitate pe cumnatul ei.

— E nebun, susţinu ea cu tărie într-una din seri, când subiectul fusese deschis, toată viaţa lui a fost ciudat. Tatăl tău ar fi trebui să moştenească titlul de lord, Cuthbert!

— Ei bine, îl voi moşteni eu într-o bună zi, răspunse fiul ei împăciuitor; este puţin probabil ca lordul Caranby să se căsătorească.

— Da, dar eu noi voi fi niciodată lady Caranby, se lamentă doamna Mallow, care era extrem de egoistă şi egocentrică. Aş fi făcut cinste acestui titlu, care este şi atât de vechi. Mă bucur, totuşi, că nesuferita aceea de Selina Loach nu i-a devenit niciodată soţie; până şi fătucă aia, Saul, ar fi fost mai bună.

— Nu-i vorbi de rău pe morţi, mamă.

— Nu văd de ce ar trebui să-i lăudăm pe morţii răi, îl puse la locul lui doamna Mallow. Nu mi-au plăcut niciodată nici Isabella, nici Selina. Amândouă erau nişte fete îngrozitoare şi se certau încontinuu, de-abia îşi mai vorbeau. Cum te poţi gândi să te căsătoreşti cu fata Isabellei, zău nu

ştiu - este o lipsă de consideraţie faţă de mine. Dar, în fine, am spus tot ce era de spus despre acest subiect.

Ca să fim drepţi, doamna Mallow îl cicălise pe Cuthbert în trecut, şi nu încetase nici în prezent, să rupă logodna. Să fi ştiut că doamna Octagon interzisese această căsătorie, ar fi fost în culmea fericirii.

Cuthbert, ca să fie scutit de explicaţii stânjenitoare date unei femei care nu ar fi păstrat discreţia, nu menţionă nimic despre această ruptură.

— Ţie îţi plăcea domnişoara Saul, mamă? dori el să ştie.

— Nu am văzut-o decât în sala de spectacole, spuse doamna Mallow, făcând ochii mari. Doamne sfinte, Cuthbert, eu nu intram niciodată în legătură cu acest gen de oameni. Caranby era topit după ea. Mai mult ca sigur că s-a logodit ca să îi facă în ciudă Selinei, iar ea, la rândul ei, s-a purtat foarte urât cu el. Cred că domnişoara Saul - ce nume semit oribil, nu-i aşa - l-a hipnotizat. A uitat-o aproape imediat după ce a murit, în ciuda ideii ridicole de a închide casa aceea… şi cât de mult valorează terenul acela de la Rexton acum! Ei bine, sper ca această moarte violentă a Selinei să fie un avertisment pentru Caranby, nu pentru că i-aş dori răul, deşi tu eşti următorul pe linia moştenirii titlului şi nici nu ne-ar strica nici ceva bani.

În timp ce doamna Mallow continua să pălăvrăgească în maniera ei dezlânată, Cuthbert căzuse pe gânduri. Când termină, o întrebă repede:

— De ce ar fi această moarte un avertisment pentru Caranby?

— Doamne, Cuthbert, nu mă călca pe nervi, cum de ce?… Pentru că eu am convingerea că Selina a împins-o pe domnişoara Saul de pe platformă şi a omorât-o. Era exact genul impulsiv de fată care ar fi făcut aşa ceva. Rudele domnişoarei Saul au aşteptat toţi aceşti ani să o omoare pe Selina, iar acum, că ea este moartă, îl vor ucide şi pe Caranby pentru că nu s-a însurat cu fata aia afurisită.

Cuthbert făcu ochii mari.

— Mamă, ce tot vorbeşti? Caranby mi-a spus că domnişoara Saul nu avea decât un frate şi că, după toate probabilităţile, acesta e mort.

— Ah, zise doamna Mallow, nu ţi-a mai spus şi că tatăl domnişoarei Mallow a fost arestat pentru fabricare de monede false sau trafic de bani falşi - nu mai ştiu exact. Cred că şi fratele ei era implicat, dar nu sunt sigură.

Tot ce ştiu este că fata aceea a murit, iar familia Saul nu a mişcat un deget pentru că poliţia ştia prea multe despre ei. Doamne Sfinte! se înfioră femeia, când te gândeşti că, dacă ar fi trăit, Caranby s-ar fi înrudit, prin căsătorie, cu familia aceea şi că pe tine te-ar fi prejudiciat de titlu.

— Eşti sigură de ceea ce spui, mamă?

— Sigur că sunt, caută orice ediţie veche de ziar şi vei citi toate detaliile despre asta. Povestea e de domeniul trecutului acum, dar zău că nu doresc să mai vorbesc despre aceste lucruri, Cuthbert. Dacă mai continuu, nu mai dorm noaptea asta. Oh, doamne, cât de nervoasă sunt!

— Ai văzut-o vreodată pe domnişoara Saul, mamă?

— Ţi-am mai spus că am văzut-o în sala de spectacole. Era o fată frumoasă, bine făcută, solidă, cu un nas acvilin şi ochi mari, negri. Semăna cu Selina şi cu Isabella, fiindcă sunt sigură că şi lor le curge sânge evreiesc prin vine: domnişoara Saul - dacă acesta era numele ei real - ar fi putut trece drept rudă cu nesuferitele acelea de fete Loach.

— Este adevărat că doamna Octagon şi sora ei care a murit semănau mult între ele.

— Bineînţeles că semănau şi, dacă ar mai fi trăit şi domnişoara Saul, ar fi fost un fel de tripleţi. Mie, personal, nu-mi place genul acesta de frumuseţe, declară doamna Mallow, care era suplă şi blondă, este atât de vulgar. Toată lumea le considera pe fetele Loach drăguţe, eu nu, absolut deloc. Nu mi-au plăcut niciodată şi nu o voi vizita pe doamna Octagon - ce nume ordinar - nici dacă te-ai însura cu cincizeci de afurisite de fete de-ale ei, Cuthbert.

— Nu vorbi aşa, mamă, Juliet este un înger!

— Atunci nu poate fi fiica mamei ei, conchise doamna Mallow enigmatic, încheind discuţia în ceea ce ea considera a fi un mod triumfător.

Nu a mai dorit să revină asupra acesteia, deşi fiul ei a încercat să afle mai multe despre familiile Loach şi Saul. Totuşi, era satisfăcut de detaliile pe care le primise.

A doua zi, în timp ce se întorcea la Londra, avu suficient timp să se gândească la ceea ce i se spusese. Domnişoara Selina Loach se ferecase într-adevăr de ani de zile în Conacul Trandafirilor, de parcă i-ar fi fost

teamă să nu fie rănită în vreun fel. Poate, chiar, îşi anticipase moartea violentă. Doamna Octagon dăduse de înţeles că ştia cine îi omorâse sora. Nu putea fi Caranby, la care făcuse ea aluzie, poate cineva din familia Saul, cum sugerase doamna Mallow.

“Mă întreb dacă lucrurile stau aşa cum crede mama, reflecta Cuthbert, privind pe fereastră peisajul pe care îl lăsa în urmă cu rapiditate. Poate că Selina a ucis-o într-adevăr pe domnişoara Saul, după care s-a închis în locuinţa ei ca să evite să fie omorâtă de una dintre rudele acesteia. Caranby spunea că Selina nu a participat la anchetă, pretinzând că era bolnavă, după care a plecat împreună cu sora ei pe continent pentru doi ani şi, în final, când s-au întors, Selina - în loc să-şi reia locul în societate, cum a făcut Isabella - s-a zăvorât ca o sihastră la Conacul Trandafirilor. Familia Saul pare să fi fost de soi rău. Mi-ar plăcea să intru în mai multe detalii referitor la afacerea aceea de falsificare a monedelor. Mă întreb dacă ar trebui să mă încumet să-i spun lui Jennings.”

Nu ştia dacă ar fi fost un gest înţelept. Dacă i-ar fi spus lui Jennings ce ştia şi l-ar fi instigat să caute mai departe, era posibil să se işte un scandal care ar fi implicat-o pe doamna Octagon. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ea, dar era mama Julietei şi Cuthbert dorea să evite orice neplăcere care ar fi putut-o afecta pe fată. Cuthbert se răzgândi de zeci de ori în timpul călătoriei. Întâi se hotărî să-i spună totul lui Jennings, după care luă decizia să păstreze tăcerea. Nehotărârea aceasta nu îl caracteriza, însă lucrurile erau atât de încurcate, iar implicaţiile, atât de grave, încât tânărul era foarte neliniştit.

Până în acel moment nu citise nimic nou despre acest caz în presă dar, ajungând la Swindon, cumpără câteva ziare, pe care le răsfoi; căutarea lui a fost răsplătită, pentru că găsi un articol despre crimă.

Ancheta avusese loc, iar juriul stabilise verdictul: “Crimă cu autor necunoscut!” Era clar menţionat că poliţia nu găsise nici un indiciu care să conducă la asasin. Articolul în chestiune nu avea pretenţia să rezolve misterul, dar sistematizase faptele astfel încât cazul să poată fi relatat în câteva cuvinte:

Faptele sunt următoarele, scria în ziar, după o introducere preliminară. O domnişoară bătrână liniştită, care locuia la Conacul Trandafirilor din Rexton, a primit în vizită trei prieteni la o partidă de cărţi. Apărând unele animozităţi - ceea ce li se poate întâmpla şi celor mai buni dintre noi, când este vorba de jocul de cărţi - doi dintre prieteni, doamna Herne, o doamnă în vârstă, prietenă de o viaţă cu decedata şi domnul Hale, un avocat de renume şi sfătuitor în probleme legale al domnişoarei Loach, au părăsit locuinţa acesteia din urmă înainte de ora zece seara. În declaraţia ei, doamna Herne a afirmat că ea însăşi şi domnul Hale au plecat la nouă şi jumătate, iar spusele ei au fost confirmate de însuşi domnul Hale. Domnul Clancy, al treilea prieten, a plecat la ora zece, condus de fata în casă pe nume Susan Grant, care s-a întors apoi la bucătărie. O lăsase pe domnişoara Loach aşezată la locul ei obişnuit de lângă foc, cu un pachet de cărţi de joc în poală. Poate că victima tocmai intenţionase să-şi dea o pasienţă!

Cei patru servitori, trei femei şi un bărbat, tocmai luau cina. Bărbatul a afirmat că în timpul acesteia a auzit deschizându-se uşa din faţă, însă, cum domnişoara Loach obişnuia să se plimbe prin grădină înainte de a se retrage la culcare, toţi au crezut că ieşise pentru promenada uzuală. Servitorul nu era foarte sigur dacă auzise uşa deschizându-se sau închizându-se. Oricum, presupunând că stăpâna lui se plimba prin grădină, ca de obicei, nu a dat mai multă atenţie incidentului. La ora unsprezece seara (fix la unsprezece, pentru că tocmai bătea ora exactă ceasul din bucătărie), s-a auzit soneria din salon. Susan Grant a intrat în încăpere şi a găsit-o pe domnişoara Loach stând pe scaunul ei, exact aşa cum o lăsase - inclusiv cărţile de joc din poală. Fusese însă înjunghiată în inimă cu un instrument ascuţit şi acum era moartă. Uşa din faţă era încuiată, iar ferestrele - zăbrelite.

Este sigur, însă, că domnişoara Loach a fost omorâtă între orele zece şi unsprezece noaptea. Susan Grant a văzut-o în viaţă la zece, şezând la locul ei obişnuit, cu cărţile de joc în poală, iar la unsprezece a găsit-o moartă, în

acelaşi loc. S-ar părea că, îndată ce servitorii au părăsit încăperea, cineva a înjunghiat-o pe victimă în inimă, înainte ca aceasta să fi avut timp să se ridice de pe scaun, sau chiar să îşi modifice în vreun fel poziţia. Susan Grant afirmă, însă, că nu mai era nimeni altcineva în încăpere. Aceasta din urmă avea o singură uşă, cea prin care ieşise ea însăşi. Dormitorul domnişoarei Loach se afla la subsolul casei şi avea o uşă care se deschidea în acelaşi culoar de trecere ca şi uşa salonului. Nimeni nu ar fi putut intra în salon, până când servitoarea nu ar fi ieşit de acolo. Culoarul era iluminat electric, însă aceasta nu a observat pe nimeni în acel loc şi nici nu a auzit vreun zgomot suspect. L-a condus pe domnul Clancy, după care s-a întors în bucătărie. Sigur că asasinul putea să se fi ascuns în dormitor, iar de acolo să se fi strecurat în salon, în timp ce Susan Grant îl conducea pe domnul Clancy. Poate că în acest interval de timp a ucis-o pe victimă, cum am afirmat deja.

Apoi ar fi putut urca scările şi ar fi fugit în timp ce servitorii luau cina. Asasinul poate să fi deschis de fapt uşa de la intrare, când zgomotul făcut de aceasta a fost auzit de Thomas.

Poliţaiul tocmai îşi făcea rondul, în jurul orei zece seara şi a fost văzut de Susan Grant, în timp ce îl conducea pe domnul Clancy până la uşă. Poliţaiul a declarat, la rândul lui, că se afla din nou la faţa locului - mai exact pe strada opusă conacului - la ora unsprezece. În acest interval de timp, asasinul nu ar fi putut să scape fără a fi văzut. Nu există nici o ieşire prin spatele casei, deoarece un zid înalt, care înconjoară o construcţie neterminată aparţinând excentricului lord Caranby, blochează accesul. Prin urmare, asasinul trebuie să se fi aventurat pe stradă. De acolo, este posibil să fi mers de-a lungul aleii până la străzile principale din Rexton, sau să fi ales o potecă aflată în partea opusă Conacului Trandafirilor, care duce la staţia de cale ferată. Probabil că a ales acest ultim traseu, după înfăptuirea crimei. Poteca şerpuieşte printre şiruri de gard viu, relativ înalte, pe o distanţă destul de mare, trece de case şi se termină la circa patruzeci şi cinci de metri de staţia de cale ferată. Criminalul ar fi putut lua primul tren care mergea spre oraş, iar acolo să-şi fi pierdut urma în aglomeraţia Londrei.

Până aici totul pare clar, dar cel mai straniu lucru în această afacere misterioasă este acela că soneria din salon a sunat cu două minute înainte ca Susan Grant să intre în încăpere şi să-şi găsească stăpâna moartă. Aceasta se întâmpla la câtva timp după ce lui Thomas i se păruse că auzise uşa de la intrare închizându-se; prin urmare, asasinul nu ar fi putut ieşi pe acolo. Mai mult decât atât: tot cam pe atunci, poliţaiul era la postul său, împiedicând accesul la drumul către staţie. În plus, alarma a fost dată imediat de către ceilalţi servitori, care au alergat spre salon la auzul ţipătului Susanei, astfel încât poliţaiul a cercetat casa imediat. Nu a fost găsit nimeni acolo.

Ce s-ar putea deduce din aceste fapte? Doctorul a declarat că, în momentul descoperirii ei, domnişoara Loach era decedată de circa o jumătate de oră, ceea ce corespunde momentului în care Thomas a auzit uşa de la intrare deschizându-se sau închizându-se. Până în acest punct, s-ar părea că asasinul a folosit acea ocazie ca să scape nevăzut după ce comisese crima şi găsise drum liber - atât în interiorul, cât şi în exteriorul casei - pentru fuga lui. Atunci cine a apăsat pe butonul soneriei? Aceasta este întrebarea pe care v-o punem. Victima nu ar fi putut-o face, din moment ce - după spusele doctorului - biata doamnă trebuie să fi murit instantaneu. Pe de altă parte, asasinul nu ar fi putut fi atât de neghiob încât să sune el însuşi, atrăgând astfel atenţia asupra faptei pe care o comisese, ca să nu mai vorbim că nu ar mai fi putut dispărea la ora aceea târzie. Singura soluţie la care ne putem noi gândi este cea care urmează.

Asasinul trebuie să fi stat ascuns în dormitor. După ce Susan a urcat scările să-l conducă pe domnul Clancy, s-a strecurat în salon şi a omorât-o pe bătrâna doamnă, înainte ca aceasta să fi apucat măcar să se ridice de pe scaun. Probabil că ea este cea care a atins soneria, iar butonul (soneria este electrică) se poate să se fi blocat. Ceva mai târziu, căldura din cameră deformând cadrul de lemn din jurul butonului de fildeş, este posibil să îl fi făcut pe acesta să se deblocheze, soneria începând să sune. Desigur, cititorii noştri ar putea obiecta că, o dată apăsată, soneria ar fi sunat încontinuu, dar examinarea acesteia a relevat faptul că firele electrice erau deranjate. Nu este imposibil ca declanşarea bruscă a butonului soneriei să

fi atins firele şi să o fi determinat pe aceasta să sune. Apelul soneriei a fost descris ca fiind unul scurt şi ascuţit. Această teorie are şi puncte slabe, de care suntem conştienţi, însă întregul caz este atât de bizar încât, oricât de şubredă ar fi argumentaţia de mai sus, nu putem oferi alta.

Doamna Herne, servitorii şi domnii Hale şi Clancy au fost interogaţi. Toţi au insistat asupra faptului că domnişoara Loach se afla în obişnuita ei stare de spirit şi de sănătate, neavând nici o intenţie de a se sinucide şi nefiind în nici un fel în primejdia unei morţi subite. Arma crimei nu a putut fi găsită, nici modalitatea prin care, exceptând cele sugerate de noi mai sus, asasinul ar fi putut să părăsească locul faptei. Toată povestea este una dintre cele mai stranii din ultimii ani şi va fi în mod sigur adăugată la lista cazurilor nerezolvate. Poliţia nu are nici cea mai vagă idee şi, după cât se pare, caută cu disperare o soluţie. Cheia misterului o constituie, însă, soneria. Cine a sunat? Sau poate că a sunat singură, aşa cum am sugerat noi?

Cuthbert puse deoparte ziarul cu o ridicare din umeri. Articolul nu i se părea nemaipomenit, singura lui calitate fiind că reuşea să facă un rezumat al cazului. Teoria soneriei i se părea extrem de inconsistentă şi nu putea înţelege cum ar fi fost cineva atât de nătâng încât să o ia în considerare.

“Dacă butonul soneriei ar fi fost apăsat de dom-nişoara Loach, ar fi sunat imediat, îi contrazise Cuthbert pe autorii teoriei, iar când butonul ar fi sărit la locul lui - fie şi din cauza căldurii - ţârâitul s-ar fi oprit. De fapt, soneria a sunat la ora unsprezece şi fata a ajuns în camera respectivă două minute mai târziu. Cineva trebuie să fi sunat: de ce ar fi făcut-o însă şi cum a reuşit să fugă după ce a sunat în mod atât de nesăbuit?”

Nu a fost în stare să găsească un răspuns la această întrebare. Toată întâmplarea era, într-adevăr, halucinantă. Această ghicitoare părea să nu aibă absolut nici un răspuns. Chiar presupunând că domnişoara Loach fusese ucisă dintr-o răzbunare mult amânată, de către un membru al familiei Saul - ipoteză care lui Mallow i se părea ridicolă - întrebarea era: cum a reuşit asasinul să fugă de acolo? Ţinând cont de faptul că pachetul de cărţi

de joc se afla încă în poala victimei şi de zgomotul închiderii uşii de la intrare într-un moment în care poliţaiul nu se afla în imediata apropiere, sigur că asasinul ar fi putut scăpa în acest fel. Cum a ajuns, însă, să se ascundă în dormitor şi cum a reuşit să o omoare pe bătrâna doamnă înainte ca aceasta să fi avut timp să cheme pe cineva în ajutor, ori chiar să se ridice de pe scaun, când asasinul avea de parcurs toată lungimea camerei înainte de a ajunge la ea? Şi se ajunge din nou la faptul că fuga criminalului în acel moment nu explică şi apelul soneriei.

Cuthbert fiind direct interesat, se întreba dacă misterul va fi dezlegat vreodată.

“Până la urmă, trebuie să-l văd pe Jennings”, gândi el în timp ce trenul şuieră intrând în gara Paddington.

Îl întâlni pe Jennings mai repede decât s-ar fi aşteptat. În aceeaşi seară, în timp ce se îmbrăca, pregătindu-se să iasă în oraş, îi fu adusă o carte de vizită pe care scria: “Miles Jennings”. Surprins că detectivul l-a găsit atât de prompt, Cuthbert intră în salon. Jennings, care stătea în picioare, cu spatele la fereastră, îl salută cu un zâmbet plăcut şi i se adresă ca unui egal. Era îndreptăţit să procedeze în acest fel, din moment ce fusese coleg de colegiu cu Mallow, dar această familiaritate îl irită oarecum pe Cuthbert.

— Ei bine, Jennings, ce este?

— Am venit să-ţi pun câteva întrebări, Mallow.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu crima de la Conacul Trandafirilor.

— Dar, dragul meu, nu ştiu nimic despre asta.

— O cunoşteai pe domnişoara Loach?

— Da, am văzut-o o dată sau de două ori, dar nu-mi plăcea de ea.

— Este cumva mătuşa unei tinere pe care urmează să o iei în căsătorie?

Mallow se ridică în picioare băţos:

— Da, este, spuse el cu o răceală evidentă, dar nu văd…

— Vei vedea imediat, zise Jennings repede. Te rog să mă scuzi, dar eşti cumva îndrăgostit de o altă femeie?

Mallow se înroşi.

— Cum naiba îndrăzneşti să vii aici să mă întrebi aşa ceva? îl apostrofă el.

— Uşurel, Mallow, sunt prietenul tău şi s-ar putea să ai nevoie de unul.

— Ce vrei să spui? Mă acuzi de…

— Nu te acuz de nimic, spuse Jennings repede, te întreb, însă, de ce i-ai dat această fotografie cu dedicaţie servitoarei victimei.

— Este fotografia mea, recunosc, cât despre servitoare…

— Susan Grant. Fotografia a fost găsită la ea, iar ea refuză să vorbească - iar aici detectivul coborî vocea - în eventualitatea în care ai avea probleme cu poliţia.

8 Oraş-reşedinţă al comitatului Devonshire, în SV Angliei. (n. trad.).

Capitolul VII
DETECTIVUL

Cei doi se priviră unul pe altul: Jennings pătrunzător, iar Cuthbert - cu un amestec de uimire şi indignare. Erau destul de asemănători ca înfăţişare - amândoi înalţi, slabi şi cu păr deschis la culoare. Mallow purta, însă, mustaţă, iar detectivul - nu, poate pentru a se putea deghiza la nevoie. Cu toate că Jennings exercita o profesie oarecum nedemnă de un gentleman, era binecrescut şi era îmbrăcat cu acelaşi gust discret şi rafinament care îl caracterizau pe Mallow. Ambii purtau amprenta colegiului public pe care îl frecventaseră şi ar fi putut părea, mai degrabă, doi tineri de viaţă care discutau despre evenimente sportive, decât un om al legii şi o persoană care (după cum reieşea din aluziile lui Jennings) era suspectată de complicitate la crimă.

— Glumeşti, nu-i aşa? spuse Cuthbert într-un sfârşit.

— Nu glumesc niciodată cu lucruri care au legătură cu profesia mea, Mallow. Este o profesie mult prea serioasă.

— Fireşte, implică de multe ori probleme de viaţă şi de moarte.

— Sper că nu şi în acest caz, zise Jennings cu subînţeles.

Cuthbert, care îşi redobândise calmul, se aşeză pe scaun cu o ridicare din umeri.

— Te asigur că în cazul de faţă ai descoperit gaura covrigului. Oricare ar fi fost prostiile pe care le-am făcut, nu sunt un criminal.

— Nu am crezut niciodată că ai fi unul, răspunse celălalt, aşezându-se, la rândul lui, dar este posibil să fi intrat într-un anturaj de criminali.

— Aş îndrăzni să afirm că jumătate din cei pe care îi întâlneşti în înalta societate sunt pasibili de închisoare, dacă s-ar cunoaşte ce au făcut în secret, i-o întoarse Cuthbert. Apropo, cum se face că ai venit exact la momentul potrivit?

— Ştiam că ai fost plecat din oraş, pentru că am trecut pe la tine acum câteva zile ca să vorbim despre această problemă şi m-am interesat. Servitorul tău zicea că ai plecat în Devonshire…

— Am vizitat-o pe mama, care era bolnavă, îl informă Mallow repede.

— Aşa m-am gândit şi eu. Spuneai ceva de faptul că mama ta locuieşte în Exeter, data trecută când ne-am întâlnit, aşa că am pus gara Paddington sub observaţie în vederea întoarcerii tale, iar omul meu de legătură…

— Spionul tău, vrei să spui, rosti Mallow supărat.

— Desigur, dacă preferi acest termen. Ei bine, spionul tău, scuză-mă, spionul meu, mi-a raportat că te-ai întors, aşa că am venit aici. Doreşti să ieşi în oraş?

— Aşa intenţionam, dar dacă ai de gând să mă arestezi…

— Prostii, omule! Am venit aici doar pentru că doream să port, în linişte, o discuţie cu tine. Crede-mă, nu-ţi vreau răul; nu am uitat vremurile de altădată, când studiam amândoi la Eton.

— Uite ce e, Jennings, nu accept ca cineva să-mi vorbească în acest fel: te afli aici în calitate de gentleman sau de detectiv?

— În ambele, sper, răspunse celălalt sec. Dar nu pierdem un timp preţios? Dacă doreşti să ieşi în oraş astă-seară, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Vrei să-mi răspunzi la întrebări?

— Întâi ar trebui să ştiu care sunt acestea, răspunse Cuthbert cu obrăznicie.

Jennings păru iritat.

— Dacă nu te porţi cum se cuvine, pot să las treaba baltă, spuse el rece. Sarcina mea este suficient de neplăcută, aşa cum e. Am venit la un vechi coleg de colegiu în calitate de prieten…

— Ca să încerci să îl implici într-o crimă. Mersi, nu te mai obosi!

Jennings, a cărui răbdare părea să fi ajuns la capăt, se ridică în picioare.

— Foarte bine, Mallow, eu voi pleca şi voi preda acest caz altcuiva. Te asigur, însă, că la întrebările acelea tot va trebui să răspunzi.

Cuthbert îi făcu celuilalt semn să se aşeze, ceea ce Jennings nu părea în nici un fel dornic să facă. Stătea scorţos, lângă scaun, în timp ce Mallow păşea gânditor prin cameră.

— În definitiv, nu văd de ce ar trebui să ne certăm, spuse cel din urmă după un timp.

— Este exact ceea ce încerc să te conving şi eu, de zece minute încoace.

— Bine, spuse Mallow împăciuitor, hai să luăm loc şi să fumăm o ţigară. Nu am nici o întâlnire importantă şi, dacă doreşti şi o cafea…

— O să vreau şi ţigară, şi cafea, dacă mă ajuţi să rezolv cazul acesta, zise Jennings aşezându-se, cu fruntea mai descreţită.

— Dar nu văd cum aş putea…

— O să vezi imediat. Vei fi sincer cu mine?

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Gândeşte-te cât de mult doreşti. Dacă refuzi însă, voi preda cazul următorului agent de pe lista Scotland Yard-ului şi s-ar putea ca acesta să nu se poarte cu tine la fel de delicat.

— Puţin îmi pasă cum s-ar purta cu mine, răspunse Mallow orgolios, din moment ce nu am făcut nimic rău, nu am de ce să mă tem. Mai mult decât atât, Jennings, eu sunt cel care doream să vin să te văd imediat ce mă voi fi întors; nu ai făcut decât să anticipezi întrevederea noastră.

— De ce doreai să mă vezi?

— În legătură cu acest caz, spuse Cuthbert scoţând la iveală o cutie de ţigarete şi apăsând butonul soneriei.

— Ei, pe naiba! exclamă Jennings cu vioiciune în glas, atunci înseamnă că ştii ceva, nu-i aşa?

Cuthbert îi întinse cutia cu ţigarete şi comandă cafea.

— Doreşti şi ceva de băut? întrebă el prietenos.

— Nu, nu beau niciodată când sunt… ăăă… ăăă… la o sindrofie, răspunse celălalt, înlocuind cuvântul pe care dorise să-l utilizeze cu un altul, din cauza prezenţei servitorului. Ei bine, reluă el când uşa se închise după acesta, de ce doreai să mă vezi?

— Ca să te întreb dacă îţi aduci aminte de un caz de falsificare de monede, care a avut loc cu vreo douăzeci de ani în urmă.

— Nu, asta se întâmpla cu mult înainte de venirea mea la Scotland Yard, dar despre ce caz este vorba?

— Unii pe nume Saul au fost amestecaţi în treaba asta.

— Hm! Nu am auzit de ei, rosti Jennings aprinzându-şi ţigareta, dar este ciudat că doreai să-mi vorbeşti tocmai despre o falsificare de monede. Eu, împreună cu alţi câţiva colegi, suntem pe urmele unor falsificatori chiar

în acest moment. Circulă o mulţime de monede false şi sunt foarte bine realizate; dacă aş putea pune mâna pe falsificatorii aceştia şi pe atelierul lor, aş face senzaţie.

— Iar reputaţia ta ar avea de câştigat.

— Asta sper şi eu, răspunse detectivul înroşindu-se. Am nevoie de o mărire de salariu, pentru că doresc să mă însor. Apropo, ce mai face domnişoara Saxon?

— Foarte bine. Ai cunoscut-o, nu-i aşa?

— Da! M-ai dus la reşedinţa aceea ciudată… cum îi spune? Parcă “Templul Muzelor”… unde este de găsit toată prefăcătoria aceea pe care o numesc ei “artă”. De ce ai o figură atât de gravă, băiete?

Pe măsură ce deveneau mai apropiaţi, cei doi tineri reveneau la jargonul vechilor zile de şcoală şi utilizau un limbaj mai familiar. Mallow nu răspunse imediat fiindcă tocmai intrase servitorul, aducând cafeaua. După ce fiecăruia dintre cei doi i-a fost servită câte o ceaşcă şi au rămas din nou singuri, se uită serios la Miles.

— Vreau să-ţi cer un sfat - începu el - şi dacă spui că îmi eşti prieten…

— Îţi sunt, sigur că da…

— În cazul acesta, află că sunt interesat să aflu cine a ucis-o pe domnişoara Loach la fel de mult ca şi tine.

— De ce? întrebă Jennings uimit.

— Înainte de a-ţi răspunde la întrebare şi de a-ţi spune tot ce am pe suflet, aş dori să-mi promiţi că nu vei crea probleme nici unei persoane pe care o cunosc.

Jennings ezită.

— Este o problemă mai delicată. Dacă aflu cine a fost asasinul, chiar dacă acesta sau aceasta se numără printre prietenii tăi, eu trebuie să-mi fac datoria.

— Oh, nu mă aştept la nimic de genul acesta, spuse Mallow liniştit, dar de ce ai precizat: “acesta” sau “aceasta”?

— Pentru că persoana care a omorât-o pe dom-nişoara Loach ar fi putut fi o femeie.

— Nu văd de unde ai mai scos-o şi pe asta, spuse Cuthbert gânditor. Am citit astăzi, în tren, relatarea cazului şi mi s-a părut, din ce scria în “The Planet”, că totul este învăluit în mister.

— Un mister pe care am de gând să-l iau la bani mărunţi şi să-l dezleg, răspunse Miles. Nu mi-ar păsa prea mult de un caz obişnuit de omor, dar acesta este unul pe gustul meu, este o afacere criminală pe care mi-ar plăcea să o clarific.

— Ai vreo pistă în momentul de faţă? întrebă Cuthbert.

— Nu, mărturisi Jennings, încă nu. Am văzut şi eu articolul din ziar la care te-ai referit. Autorul lui teoretizează fără a avea fapte concrete pe care să se bazeze; ce spune el despre sonerie este absurd. Rămâne, însă, faptul că aceasta a sunat, iar asasinul nu ar fi putut să fugă exact în momentul în care soneria suna. Şi nici victima nu ar fi putut să fie cea care a sunat. Aici se află tot misterul şi nu-mi pot da seama cum a decurs totul.

— Crezi că a sunat asasinul?

Miles ridică din umeri şi sorbi din cafea.

— Imposibil de spus. Voi aştepta să am mai multe dovezi înainte de a mă aventura să formulez o ipoteză. Numai în romanele poliţiste, vreun Vidocq[9] providenţial poate să ghicească adevărul din câteva indicii fără legătură. Dar ce doreai să-mi împărtăşeşti?

— Vei păstra numai pentru tine ce îţi voi spune acum?

— Da, răspunse Jennings cu destulă bunăvoinţă, atât timp cât asta nu înseamnă să las vinovatul să scape.

— Nu-ţi cer să trădezi în asemenea măsură încrederea pe care autoritatea a investit-o în tine, zise Mallow. Aşteaptă doar o clipă.

Îşi aşeză bărbia în palmă şi se gândi: dacă dorea să obţină mâna Julietei, trebuia să limpezească misterul acestei morţi. Nu putea face acest lucru singur, dar cu ajutorul vechiului lui coleg de şcoală, urmând indicaţiile acestuia, mai exact, ar fi avut o şansă să afle adevărul. Identitatea asasinului surorii ei o dată cunoscută, motivul purtării stranii a doamnei Octagon ar fi putut ieşi la iveală şi, mai mult decât atât, această descoperire ar putea avea drept consecinţă încetarea opoziţiei ei. Pe de altă parte, Cuthbert nu se putea împiedica să se simtă neliniştit la ideea că doamna Octagon cunoştea un

secret privitor la deces, care o determina să nu-şi retragă consimţământul privitor la această uniune. Dacă i-ar dezvălui lui Jennings acest fapt, acesta ar putea fi cunoscut într-un cerc de persoane pe care ea nu l-ar încuviinţa. Cu toate acestea, Mallow era convins că, în pofida aluziei doamnei Octagon, unchiul lui nu avea nimic de-a face cu toată această afacere, iar el o avertizase deja - deşi ea refuzase să-l asculte - că avea intenţia să descopere asasi-nul. În împrejurările date şi în virtutea faptului că Jennings era prietenul lui, fiind deci mai probabil să îl ajute, decât să creeze probleme unei persoane pe care el o cunoştea şi o respecta, tânărul se decise să nu îi ascundă nimic.

— Adevărul este că sunt logodit cu Juliet Saxon, începu el, şovăitor.

— Ştiu. Este fiica acelei imposibile doamne Octagon, cea cu un soţ stângaci şi cu o părere atât de bună despre ea însăşi.

— Exact, dar Juliet este, în acelaşi timp, şi nepoata domnişoarei Loach.

— Cum?

Jennings sări de pe scaun, surprins:

— Vrei să spui că doamna Octagon este sora domnişoarei Loach?

— Da. S-au certat cu mulţi ani în urmă şi de atunci au întrerupt orice relaţie. După cum îţi poţi da seama, doamna Octagon este foarte tulburată de această moarte violentă, dar cel mai straniu este părerea ei că această întâmplare face imposibilă căsătoria mea cu fiica ei.

Jennings îşi privi scrutător prietenul.

— Asta este, într-adevăr, ciudat. Nu a oferit nici o explicaţie?

— Nu. Ştiind, însă, că unchiul meu o cunoştea pe doamna Octagon din tinereţe, m-am gândit să-l întreb pe el ce părere are. Mi-a destăinuit că fusese cândva logodit cu domnişoara Loach şi…

— Da, continuă, spuse Miles observând ezitarea lui Cuthbert.

— Mai este o persoană de gen feminin implicată în acest caz.

— Aşa se întâmplă de obicei, spuse Jennings sec. Ei bine?

— Numele acelei persoane era Saul, Emilia Saul.

— Oh!

Miles se aşeză din nou, căci rămăsese în picioare câteva momente.

— Saul este numele pe care l-ai menţionat referitor la afacerea cu monede false de acum douăzeci de ani.

Cuthbert încuviinţă din cap. Acum fiind deplin convins că avea mare nevoie de ajutorul lui Jennings, îi comunică tot ce aflase de la Caranby, inclusiv amănuntele auzite de la mama lui. Se mai referi o dată şi la spusele doamnei Octagon, repetând avertismentul pe care i-l dăduse el însuşi acesteia din urmă. Miles ascultă în tăcere şi nu făcu nici un comentariu, până când prietenul lui nu termină tot ce avea de spus.

— Mi-ai relatat tot ce ştii? întrebă el.

— Da. Vreau să mă ajuţi, deşi nu cred că tot ce am reuşit să aflu până acum are vreo legătură şi cu acest caz.

— Nu sunt sigur, spuse Jennings îngândurat, privind covorul. Doamna Octagon îşi bazează refuzul de a-şi da consimţământul la căsătoria voastră tocmai pe acest omor. Tu ai prevenit-o, totuşi, iar ea va trebui să acţioneze în consecinţă.

— Dar, dragul meu Jennings, doar nu crezi că ea ar putea avea vreun amestec în toată treaba asta! Te asigur că este o femeie cumsecade şi binevoitoare…

— Şi cu un temperament aprins, după spusele mamei tale, încheie sec Jennings. Totuşi, nu fii îngrijorat, nici eu nu cred că doamna Octagon este vinovată.

— Cred şi eu că nu, exclamă Mallow indignat, mama Julietei!

— Ar putea avea, însă, legătură cu acest caz. Ai fost sincer cu mine, aşa că voi face tot ce îmi stă în putinţă să te ajut: primul lucru pe care îl avem de făcut este să urmăm indiciul oferit de portret.

— Ah, da, aproape că uitasem de asta, spuse Mallow, aruncând o privire la fotografia care se afla în apropiere. Dă-mi-o, te rog.

Miles i-o înmână.

— Ai spus că o recunoşti ca fiind a ta, zise el.

— Îmi recunosc portretul, am câteva fotografii la fel ca asta. Cred că aceasta…

Mallow se uită la dedicaţie, pe care o citi pentru prima dată şi se albi la faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Miles intrigat.

— Nu ştiu… şovăi celălalt, cuprins de nelinişte.

— Recunoşti dedicaţia?

— Da, sunt sigur că eu am scris-o.

— Este destul de afectuoasă, spuse Miles, cu ochii aţintiţi asupra chipului tulburat al celuilalt. Scrie: “cu toată dragostea”.

Cuthbert lăsă fotografia din mână şi încuviinţă.

— Da, aşa scrie! spuse el încet, iar privirea i se pironi în covor.

— Ai scris asta unei servitoare?

— Ce servitoare?

— Noua fată în casă pe care a angajat-o domnişoara Loach în ziua morţii sale, Susan Grant.

— Îmi amintesc numele, l-am văzut în ziar.

— O cunoşti bine pe această fată?

— Nu, nu o cunosc deloc!

— Haida-de! Un bărbat nu oferă o poză de-a lui cu o astfel de dedicaţie unei fete necunoscute şi nici uneia pe care nu o iubeşte.

— Jennings, strigă Mallow indignat, cum te poţi gândi…

Dar vocea i se stinse şi îşi încleştă mâinile.

— Atunci la ce altceva m-aş putea gândi? întrebă detectivul.

— La orice doreşti.

— Că eşti îndrăgostit de Susan Grant?

— Îţi spun că nu am văzut-o niciodată în viaţa mea! răbufni Cuthbert cu violenţă.

— Atunci cum a intrat în posesia portretului tău? îl chestionă celălalt.

Văzând că Mallow refuza să vorbească, îi atinse umărul, într-un gest care încerca să îl convingă.

— Trebuie să-mi mărturiseşti tot, spuse el repede. Mi-ai spus până acum atât de multe, acum trebuie să-mi destăinuieşti şi restul; lucrurile nu pot rămâne aşa. Nu, zise Jennings privindu-l pe Mallow drept în ochi, i-ai dat tu portretul acesta lui Susan Grant?

— Nu am făcut niciodată această afirmaţie.

— Nu fi tâmpit, Mallow. Ai spus că nu o cunoşti pe fată, prin urmare nu aveai cum să îi dai această fotografie. Dedicaţia, însă, dezvăluie faptul că ea a fost totuşi dăruită unei femei de care eşti îndrăgostit. Când m-ai prezentat domnişoarei Saxon, mi-ai spus că ea era singura femeie pe care ai iubit-o vreodată. Prin urmare, ei trebuie să-i fi dat acest portret cu o dedicaţie atât de tandră.

— Eu… nu pot să-ţi spun.

— Vrei să spui că nu ai încredere în mine, răspunse Jennings.

Cuthbert se ridică repede şi azvârli deoparte mâna prietenului său.

— Doresc din tot sufletul să nu-ţi fi mărturisit nimic, spuse el.

— Dragul meu, ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Cred că ştiu destul de bine de ce nu vrei să recunoşti că i-ai dat această fotografie domnişoarei Saxon: ai impresia că asta ar putea să o implice şi pe ea.

— Jennings! strigă Cuthbert, înroşindu-se la faţă şi luând un aspect fioros.

— Stai puţin, continuă calm celălalt, fără să tresară, pot să-ţi explic ce am vrut să spun. Tu i-ai dat fotografia domnişoarei Saxon, aceasta i-a dat-o domnişoarei Loach, iar Susan Grant, îndrăgostindu-se de imaginea ta, şi-a însuşit-o: a fost găsită în bagajul ei.

— Da… da, asta trebuie să fie! exclamă Mallow, agăţându-se ca înecatul de un pai. I-am dat portretul Julietei şi, fără nici o îndoială, ea i l-a dat mătuşii ei. Era uşor pentru fata aceea să îl ia, deşi, zău că n-am nici o idee de ce l-ar fi furat! declară Cuthbert derutat.

— Sigur nu o cunoşti pe fată? insistă Jennings.

— Nu, pe cuvânt că nu! Numele ei îmi este necu-noscut, cum arată?

Jennings i-o descrise pe Susan cum se pricepea mai bine, dar Cuthbert negă din cap:

— Nu, nu am văzut-o niciodată. Zici că fotografia a fost găsită în bagajul ei?

După ce primi confirmarea, continuă:

— Trebuie să o fi găsit aruncată pe acolo şi a luat-o ea, deşi nu-mi dau seama de ce ar fi făcut aşa ceva.

— Asta ai mai spus o dată, constată Jennings sec. Oricât ar putea părea de ciudat, Mallow, fata asta te iubeşte.

— De unde ştii?

— Ei bine, spuse Miles încet, în urma comiterii crimei am căutat arma printre lucrurile servitorilor casei.

— Dar ei nu pot fi acuzaţi de nimic, nu-i aşa?

— Nu şi nici nu le-aş fi umblat prin lucruri dacă nu ar fi insistat ei. Le era, însă, atât de teamă să nu fie acuzaţi, încât au dorit să se disculpe cât mai mult posibil. Faptul că în momentul în care crima a fost comisă, ei se aflau împreună toţi patru, în bucătărie, îi scoate din discuţie. Cu toate acestea au insistat, aşa că le-am verificat lucrurile şi am găsit această fotografie în bagajul noii fete în casă. A refuzat să explice cum a ajuns în posesia ei, dar s-a înroşit atât de tare şi a plâns atât de mult, încât mi-am dat curând seama că era îndrăgostită de tine.

— Iar eu îţi spun că este absurd! Nu o cunosc pe această fată - mai este şi servitoare, pe deasupra. Pfui!

— Bine, atunci trebuie să aranjez să vă întâlniţi şi poate va rezulta vreo explicaţie din asta. Fotografia, continuă detectivul, a rămas la mine…

— De ce? De ce te-ar interesa pe tine fotografia mea, Jennings?

— Pentru că eşti prietenul meu şi pentru că te-am recunoscut în fotografie. În mod firesc, am întrebat-o pe fată cum a ajuns portretul tău în posesia ei, fiindcă ştiu că fetele în casă nu sunt genul tău, oricât de drăguţe ar fi ele. Răspunsul pe care mi l-a dat m-a făcut să reţin fotografia şi să vin să-ţi cer o explicaţie.

— Ce a răspuns? întrebă Cuthbert, exasperat de poziţia duplicitară în care fusese plasat.

— A răspuns că nu va spune nimic în cazul în care tu vei avea probleme cu poliţia. Ai putea să-mi explici şi mie ce a vrut să spună?

— Nu, răspunse Mallow uluit. Nu pot fi făcut responsabil pentru aiurelile unei fete în casă. Nu cunosc numele de Susan Grant şi, din descrierea pe care mi-ai făcut-o tu, nu am văzut-o în viaţa mea. Sunt sigur că explicaţia pe care ai dat-o tu este cea corectă: Juliet i-a dat fotografia mătuşii ei şi, din vreun considerent ridicol, fata asta a sustras-o.

— Dar ce era cu remarca referitoare la poliţie?

Mallow făcu un gest de neputinţă şi îşi sprijini cotul pe policioara şemineului.

— Nu am de unde să ştiu ce a vrut să spună cu asta. Ei, şi acum ce ai de gând să faci, Jennings?

— Pentru început, o să aduc fata aici, să te întâlnească, după care o voi întreba pe domnişoara Saxon de ce i-a dăruit fotografia ta domnişoarei Loach. Presupun că nu erai una dintre persoanele favorite ale bătrânei doamne.

— Dimpotrivă, mă plăcea mult mai mult decât eu pe ea.

— Vezi? Te plăcea într-atât, încât a insistat să aibă o fotografie de-a ta. Trebuie să o întreb pe domnişoara Saxon când i-a dat-o. Îmi permiţi să o aduc mâine, aici, pe fata aceea?

— Bineînţeles, dar este o situaţie foarte neplăcută.

Detectivul se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Aşa sunt cele mai multe lucruri care au legătură cu o crimă, dragul meu, declară el, calm. Sper, doar, că nu se vor mai ivi şi alte neplăceri.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot să-ţi spun la ce mă gândesc… încă.

— Faci pe misteriosul, Jennings.

— Sunt confuz, parcă nu fac nici un progres. Totuşi, am de gând să urmăresc firul acesta cu fotografia ta, deşi, dacă explicaţia pe care am sugerat-o este reală, nu mai este nimic de adăugat. Fata aceea, însă, Susan Grant, nu pare să fie o hoaţă.

— Adică, eu aş fi cel care i-a dat portretul ăla, i se adresă Cuthbert, vorbindu-i de sus.

— Nu neapărat, răspunse Jennings îmbrăcându-şi pardesiul, dar nu o să mai despic acum firul în patru. Ai răbdare câteva zile, până la confruntarea cu fata: poate că o vom face să vorbească.

Cuthbert ridică din umeri.

— Cum doreşti, dar habar nu am ce ar putea să spună.

— Nici eu, spuse Jennings în timp ce se îndreptau spre uşă, acesta şi este motivul pentru care sunt nerăbdător să vă pun în legătură. În definitiv,

este posibil să nu fi descoperit, de fapt, nimic.

— Mai mult ca sigur că, în privinţa mea, acesta este cazul. Apropo, când este înmormântarea?

— Poimâine, atunci trebuie citit şi testamentul. Sper că bătrâna ţi-a lăsat şi ţie ceva bani, Mallow, se spune că era înstărită. Oh, ca să nu uit: o să verific şi cazul acela cu Saulii - falsificatorii de monede de care mi-ai vorbit.

— De ce? întrebă Mallow brusc, părând neliniştit.

— Ar putea avea o legătură cu acest caz: adevărul nu îl vom afla decât din trecut. Domnişoara Selina Loach o cunoştea cu siguranţă pe domnişoara Saul.

În timp ce Jennings pleca, poştaşul tocmai urca scările, aducând ultima corespondenţă din ziua aceea. Cuthbert găsi o scrisoare de la Juliet şi o deschise imediat. Conţinea un singur rând:

“Nu lua legătura cu poliţia referitor la moartea mătuşii.
Juliet”

Cuthbert Mallow dormi foarte prost în noaptea aceea.

9 François Vidocq (1775-1857) - aventurier francez după care s-a inspirat Balzac pentru crearea personajului său, Vautrin (n. trad.).

Capitolul VIII
BLESTEMUL UNEI IUBIRI ADEVĂRATE

Lucrul cel mai logic pe care Cuthbert îl putea face era să o caute pe Juliet şi să îi ceară să îi explice conţinutul misteriosului bilet. A doua zi s-a dus la “Templul Muzelor”, unde i s-a spus că domnişoara Saxon şi mama acesteia plecaseră din oraş şi nu se vor întoarce decât peste câteva zile. Nu a putut să afle unde se duseseră şi exact când părăsea locuinţa lor, oarecum dezamăgit, se întâlni cu Basil.

— Tu, aici, Mallow? exclamă tânărul gentleman, oprindu-se brusc. Doreai să vorbeşti cu mama?

— Cu Juliet, răspunse Cuthbert, bucuros de întâlnire, dar înţeleg că lipseşte din oraş.

— Ei bine, nu chiar. Adevărul este că ea şi mama s-au dus la Conacul Trandafirilor, unde au de gând să rămână până va lua sfârşit înmormântarea şi se va citi testamentul.

— Testamentul? repetă Mallow.

— Da. Este posibil ca mătuşa Selina să lase moştenire o mare sumă de bani. Mă aştept să i-i lase pe toţi Julietei, de mine nu i-a plăcut niciodată.

— Şi, totuşi, o vizitai destul de des.

— Aşa este, mărturisi Basil cu candoare. Am încercat să mă port cât mai civilizat cu putinţă, în speranţa că s-ar putea să mă treacă şi pe mine în testament. Între noi fie vorba, Mallow, sunt al naibii de lefter: mama nu are prea mulţi bani, eu nu am nici un venit personal, iar bătrânul Octagon este grozav de zgârcit.

Toate acestea sunau bine venind tocmai din partea unui leneş notoriu, care nu muncise niciodată în viaţa lui şi care trăia din mila tatălui său vitreg. Basil, însă, avea o viziune cu totul originală în privinţa banilor: se considera un geniu şi socotea că Peter ar trebui să fie mândru să îl întreţină până când - după cum se exprima Basil - numele lui “îşi va pune amprenta asupra timpurilor”! Amprentarea aceasta dura cam de mult, dar Basil nu părea preocupat de acest lucru. Emisese constatarea că un geniu nu putea fi presat, drept pentru care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului tăind

frunză la câini. Mama lui îi dădea bani de buzunar şi îi asigura garderoba, iar Peter îi oferea masă şi casă, astfel încât Basil îşi ducea viaţa în modul cel mai plăcut. Ar fi dorit să fie celebru, ca numele lui să fie pe toate buzele, iar portretul lui în toate ziarele; nu era însă şi dispus să muncească pentru a obţine lucrurile la care râvnea. Cuthbert ştia că tânărul era un pierde-vară înnăscut; fiind oarecum trândav el însuşi, Basil îi displăcea o dată în plus pentru lenevia lui. Dacă Mallow ar fi fost sărac, şi-ar fi putut câştiga cu siguranţă pâinea; beneficiind, însă, de un venit satisfăcător, nu era nevoit să muncească: în definitiv, nu făcea decât să se conformeze modului de viaţă în care fusese crescut. Basil, însă, era sărac şi trebuia să urmeze o carieră, prin urmare ar fi trebuit, cu siguranţă, să se fi angajat undeva. Cu toate acestea, de dragul Julietei, Cuthbert era cât se poate de politicos cu Basil.

— Saxon, în locul tău aş mai lăsa cărţile de joc în pace, îl apostrofă Mallow.

— Prostii! Nu joc pe mize mari şi, în afară de asta, te-am văzut şi pe tine la Maraquito pierzând sume importante de bani.

— Eu îmi pot permite să pierd, răspunse Cuthbert sec. Tu, nu!

— Chiar că nu, pe legea mea, aici ai dreptate; dar nu îmi ţine predici, Mallow, nici tu nu eşti chiar un sfânt!

— Pot să-ţi fiu de ajutor cu un cec?

Basil era suficient de bine crescut încât să roşească.

— Nu! Nu m-am plâns în acest scop, spuse el rece. În afară de asta, dacă Juliet va fi numită moştenitoarea mătuşii Selina, îmi va reveni şi mie o parte din bani: Juliet şi cu mine împărţim întotdeauna totul.

Aceasta însemnând că Juliet urma să-i dea lui banii, iar el să-i cheltuiască. Mallow era dezgustat de egoismul lui candid. Nu dorea, totuşi, să se certe cu Basil, pentru că ştia că Julietei îi era foarte drag. Mai mult decât atât, după cum stăteau lucrurile, era dornic să aibă încă un prieten în casa aceea, în afară de domnul Octagon.

— Poate că domnişoara Loach ţi-a lăsat şi ţie nişte bani, îl încurajă el.

— Pe legea mea, aşa sper! Altfel, voi fi în mare încurcătură: este vorba de o poliţă…

Se opri brusc, ca şi când şi-ar fi dat seama că spusese deja prea mult.

— Dar aceasta va ajunge în posesia Julietei, murmură el.

— Poftim? întrebă Cuthbert tăios.

— Nimic, nimic… o datorie pe care o am la croitor. Cât despre a moşteni bani prin testamentul acela... nu mai ştii că m-am certat cu mătuşa Selina cu o săptămână înainte de moartea ei? Da, m-a dat afară din casă. Basil se strâmbă. Mi-ar fi plăcut să reglez conturile cu cotoroanţa aia bătrână care m-a insultat.

— Uşurel, amice, spuse Mallow, văzând că Basil începea să-şi piardă cumpătul, cu atât mai mult cu cât îl văzuse de câteva ori făcând crize de furie nestăpânită. Ne aflăm în plină stradă.

Fruntea lui Basil se descreţi.

— E-n regulă, spuse el, nu-ţi face griji, totul se va aranja când Juliet va intra în posesia banilor. Apropo, mama susţine că nu te vei mai căsători cu sora mea.

— Mama ta se înşală, i-o întoarse Mallow cu gravitate. Juliet şi cu mine suntem încă logodiţi şi nu am de gând să renunţ la ea.

— I-am spus eu mamei că nu vei ceda cu uşurinţă, afirmă Basil încruntându-se, dar nu te poţi căsători cu Juliet.

— De ce nu, întrebă repede Cuthbert, cunoşti cumva motivul?

Basil păru că vrea să spună ceva, apoi închise brusc gura şi negă din cap. Cuthbert insistă:

— Dacă ştii motivul, spune-mi-l şi mie; eu te voi ajuta, în schimb, să-ţi rezolvi problemele, îi propuse el. Ştii că o iubesc pe Juliet, iar mama ta nu pare să aibă nici o justificare ca să interzică încheierea acestei căsătorii.

— Te-aş ajuta dacă aş putea, dar nu am cum. Întreab-o mai bine pe Juliet, poate că-ţi va spune ea care este cauza.

— Cum pot să dau de ea?

— Du-te la Conacul Trandafirilor şi insistă să o vezi, îi sugeră Basil.

— Mama ta nu o să-mi permită.

— Asta cam aşa este. Uite ce, Mallow, o să vorbesc cu Juliet şi o să o fac să stabilească o întâlnire, ca să vă puteţi vedea.

— Aş putea să-i scriu şi să-i solicit această întâlnire eu însumi.

— Oh, nu, nu ai putea: mama interceptează toate scrisorile.

— Pe cuvântul meu că… începu Mallow supărat.

Era inutil să îşi dezvăluie mânia în faţa acestui băiat prostuţ, care nu era de mare ajutor, dar ar fi putut face, în schimb, mult rău.

— Fie, atunci, spuse el pe un ton mai moderat, roag-o pe Juliet să mă întâlnească la marginea Rextonului, lângă zidul care înconjoară casa neterminată.

Basil tresări.

— De ce tocmai acolo? întrebă el nervos.

— Este un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Dar nu poţi intra înăuntru.

— Aşa este, dar ne putem întâlni afară. Am reuşit să ajung, totuşi, şi înăuntru, deşi m-am murdărit într-un hal fără de hal escaladând zidul.

— Ai fost înăuntru? începu Basil, apoi se linişti dintr-o dată. Acum îmi aduc aminte: ai fost acolo în ziua care a urmat uciderii mătuşei Selina.

— Am mai fost acolo şi înainte de asta, îi destăinui Cuthbert, întrebându-se de ce tânărul îi ocolea privirea cu atâta nervozitate.

— Dar nu… noaptea, nu-i aşa? murmură Saxon, privind în lături.

— O dată am fost şi noaptea. De ce întrebi?

— Oh, nu are importanţă, mă gândeam doar că este un loc periculos în care să te afli noaptea. Apropo, adăugă Basil, ca şi când ar fi fost nerăbdător să schimbe un subiect de discuţie devenit dezagreabil, crezi că Jarvey Hale este un băiat de treabă?

— Nu, nu cred asta, l-am întâlnit la Maraquito şi nu mi-a plăcut: este un ticălos. Mai mult decât atât, un avocat respectabil nu are dreptul să joace pe sume atât de mari, cum o face el. Mă întreb de ce avea încredere în el dom-nişoara Loach.

— Poate că nu era la curent cu jocurile lui de noroc, spuse Basil, ochii lui privind în toate direcţiile, cu excepţia chipului partenerului său de discuţie. Dar eşti de părere că Hale ar putea fi nemilos cu cineva?

— Da, aşa cred. Îi datorezi bani?

— Câteva lire, acolo. Nu-mi lasă timp să-i plătesc. Ascultă, Mallow, presupun că afacerile mătuşei Selina vor fi lăsate pe mâna lui Hale?

— Nu ştiu ce să spun, depinde de prevederile din testament. Dacă totul îi revine Julietei, necondiţionat, ea şi-ar putea încredinţa afacerile altcuiva decât lui Hale. Eu în mod sigur aş sfătui-o să procedeze în acest mod. Hale este mult prea familiar cu Maraquito şi salonul de jocuri, ca să fie un avocat integru.

— Pari să desconsideri jocurile de noroc, spuse Basil, şi, totuşi, tu însuţi joci destul de des. Cred, însă, că Juliet va lua alt avocat; sper să o facă.

— De ce? întrebă tăios Cuthbert.

— Oh, răspunse Basil încurcat, pentru că sunt de acord cu tine. Cineva care joacă jocuri de noroc nu poate fi un bun avocat - şi nici un soţ bun, adăugă el pe un ton repezit. La revedere! O să-i transmit Julietei mesajul tău.

Plecă înainte ca Mallow să-şi fi găsit cuvintele să răspundă ultimei lui afirmaţii.

În timp ce se întorcea la el în apartament, Cuthbert se întreba dacă nu cumva jocurile de noroc erau motivul din cauza căruia doamna Octagon se opunea în prezent căsătoriei sale. Nu juca des, era adevărat - trecea din când în când pe la salonul Maraquito, unde pierdea sau câştiga câteva lire. În acel loc îl întâlnise de multe ori pe Basil şi fără îndoială că tânărul îşi informase mama. Nu prea putea, însă, să facă acest lucru fără să se incrimineze pe el însuşi. Oricum, Basil era un mincinos notoriu şi un bârfitor recunoscut. Era posibil să-l fi zugrăvit pe Mallow în culori sumbre şi, totodată, să fi inventat o poveste care să îl scoată pe el din cauză. Prietenia lui părea să fie falsă şi Cuthbert se îndoia că îi va spune într-adevăr Julietei despre întâlnirea stabilită.

“Tânărul acesta are probleme, reflectă Mallow. Este neliniştit în legătură cu Hale şi nu m-ar surprinde dacă acea persoană respectabilă i-ar fi împrumutat o sumă mare de bani. Se bazează, probabil, pe faptul că va face rost de această sumă de bani de la Juliet, dacă aceasta ar moşteni averea domnişoarei Loach. Pare să îl deranjeze că am fost, noaptea, în reşedinţa neterminată a lui Caranby. Mă întreb ce ar spune dacă ar cunoaşte adevăratul motiv pentru care m-am dus acolo... Hm! Trebuie să păstrez

tăcerea în această privinţă. Singura persoană căreia aş îndrăzni să-i spun ar fi Juliet, dar, deocamdată, nu-i pot vorbi despre asta. În definitiv, nici nu sunt obligat să menţionez această vizită, nu o priveşte nicidecum. Mă gândesc, totuşi…” Cuthbert se opri, străfulgerat de o idee.

“Pe toţi sfinţii! Să se fi aflat Basil în apropierea Conacului Trandafirilor în noaptea în care a fost comisă crima? Juliet ar putea fi la curent şi, de teamă ca el să nu fie cumva acuzat de omor, m-a rugat să opresc orice amestec. Poate fi Basil Saxon vinovatul? Nu, Mallow scutură din cap şi îşi reluă plimbarea, nu are suficient curaj nici să omoare o muscă.”

O dată ajuns la concluzia de mai sus, alungă această preocupare din gândurile lui şi rămase în aşteptarea unei scrisori de la Juliet. Nu primi nici una, ceea ce îl convinse că Basil nu îi transmisese mesajul. Astfel stând lucrurile, Cuthbert se hotărî să acţioneze de unul singur şi, într-o după-amiază, plecă la Rexton. În aceeaşi seară era stabilită şi întâlnirea cu Jennings, care urma să o aducă pe Susan Grant la el acasă; tânărul spera să ajungă înapoi la timp pentru acea întrevedere. Până atunci petrecu o oră hoinărind prin Rexton, în apropierea Conacului Trandafirilor. Temându-se, însă, că doamna Octagon l-ar putea observa şi ar împiedica-o pe Juliet să iasă afară, evită să treacă prin faţa casei, aşteptând pe poteca ce ducea spre staţie.

Pe când supraveghea conacul, pe poteca aceea trecu o tânără curat îmbrăcată şi părând a fi o servitoare. Cuthbert se lipi de gardul viu ca să îi facă loc să treacă, drumeagul fiind foarte îngust. Fata tresări, murmură o scuză şi se îmbujoră la vederea lui. Cuthbert, distrat, se uită în trecere la ea, întrebându-se de ce roşise. Observând că fata intrase pe poarta Conacului Trandafirilor - după ce privise de două ori în urma ei - îşi aminti de descrierea pe care i-o făcuse Jennings.

“Sfinte Sisoe, era Susan Grant! gândi el. Aş fi dorit să-i fi adresat cuvântul. Mă întreb de ce a roşit la vederea mea. Este imposibil să fie îndrăgostită de mine, din moment ce nu am întâlnit-o niciodată până acum. Oricum, povestea cu portretul este ciudată.”

Se făcuse deja patru după-amiaza, iar Cuthbert se gândea că, în definitiv, poate era mai bine să sune cu îndrăzneală la uşă şi să ceară să fie

primit, în ciuda doamnei Octagon.

În timp ce ezita dacă să rişte, dintr-o singură lovitură, orice altă viitoare ocazie de a o mai vedea pe Juliet, dilema lui se rezolvă prin apariţia Julietei însăşi. Aceasta ieşi pe poarta conacului şi se îndreptă fără să şovăie spre potecă - de parcă l-ar fi aşteptat pe Cuthbert, fiindcă merse direct la el şi îl luă de mână. Nu putea să-i vadă nimeni împreună, dar Juliet nu se afla într-o dispoziţie tandră.

— De ce ai venit aici? întrebă ea. Susan Grant mi-a spus că…

— Susan Grant! repetă Cuthbert, hotărât să nu-i dezvăluie prea multe Julietei. I-am văzut numele în ziare. De unde mă cunoaşte?

— Nu ştiu, răspunse Juliet repede. Vino pe aici!

Merse grăbită de-a lungul potecii înguste, vorbind tot timpul:

— A intrat chiar acum în casă şi mi-a spus că aşteptai pe această potecă izolată, aşa că am ieşit imediat. Nu vreau să te vadă mama.

— Nu zău! exclamă Cuthbert, iritat. Nu văd ce motiv aş avea să o evit pe doamna Octagon.

— Nu mi-ar da voie să te văd; dacă ar şti că ne-am întâlnit acum, ar fi foarte supărată. Noi rămânem aici până mâine; acum, că mătuşa Selina a fost înmormântată, iar testamentul citit, ne putem întoarce la Kensington. Vino pe aici, hai să ieşim în spaţiu deschis. Nu vreau ca mama să ne urmărească şi să mă surprindă vorbind cu tine.

Ieşiră într-un teren viran, la o aruncătură de băţ de staţia de cale ferată, dar izolat din cauza mulţimii de copaci şi arbuşti. Aceştia, aparţinând vechiului Rexton, nu fuseseră încă dezrădăcinaţi de către constructor; chiar prin mijlocul acelei păduri în miniatură trecea o cărăruie ce ducea la staţie. Când Juliet se simţi în afara oricărui pericol de a fi observată, apărată fiind de frunzişul prietenos, se întoarse repede spre tânăr. Era palidă şi avea un aspect bolnăvicios, iar cearcănele negre din jurul ochilor trădau nopţile de insomnie, dar era îmbrăcată la fel de îngrijit ca de obicei şi se comporta calm.

— Aş fi preferat să nu fi venit aici, Cuthbert, spuse ea luându-i din nou mâna. Nu chiar acum... poate, mai târziu…

— Doream să te văd cât mai repede, argumentă Mallow hotărât, nu ţi-a spus Basil?

Juliet negă din cap.

— A amintit că s-a întâlnit cu tine zilele trecute, dar nu mi-a transmis nici un mesaj din partea ta.

— Atunci nu este prietenul pe care îl credeam, conchise Mallow supărat.

— Nu fi supărat pe Basil, spuse Juliet blând. Bietul băiat are destule necazuri.

— Pe care şi le-a creat singur, încheie Cuthbert, enervat de-a binelea. Uite ce este, Juliet, nu mai putem continua aşa: nu am făcut nimic ca să merit să fiu tratat în acest fel, iar mama ta este smintită dacă se comportă în modul în care o face. Insist să primesc o explicaţie.

Juliet nu fusese atentă la discursul lui precipitat.

— De unde ştii că Basil are probleme? întrebă ea grăbită.

— Ştiu asta pentru că este un măgar risipitor, zise Mallow brutal. Şi îndrăznesc să afirm că şi tu eşti la curent.

— Te referi la jocurile de cărţi? îl interogă Juliet pripit.

— Da. Nu are nici un drept să-ţi spună şi ţie lucrurile astea, dar ştiu că are o datorie la Hale, aşa mi-a dat de înţeles de curând. Nu aş fi suflat un cuvânt, dacă nu aş şti că se bazează pe faptul că îi vei plăti datoriile. Juliet, nu este corect să faci asta.

— De unde ştii că aş putea să o fac? întrebă ea.

— Nu cunosc nimic, răspunse Cuthbert încăpăţânat, nici măcar dacă ai moştenit sau nu banii domnişoarei Loach.

— I-am moştenit. Mi-a lăsat totul mie, cu excepţia a ceea ce le-a revenit, prin testament, lui Thomas - servitorului ei, şi Emiliei Pill - bucătăreasa. Este o avere apreciabilă. Testamentul a fost citit în ziua în care a avut loc înmormântarea: îmi revin şase mii de lire pe an.

— Atât de mult? Cum a reuşit mătuşa ta să strângă atâţia bani?

— Domnul Hale a jucat mult la bursă în numele ei şi a avut noroc - cel puţin asta mi-a spus mie. Banii, însă, sunt bine investiţi şi nu există nici o

restricţie în cheltuirea lor: îmi permit să plătesc cu uşurinţă cele câteva datorii pe care le are Basil, bietul băiat. Eşti prea aspru cu el.

— Poate că sunt, dar este atât de nesăbuit! În plus, nu mă simpatizează şi sunt convins că te montează împotriva mea, Juliet.

Fata îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Nimic pe lume nu m-ar putea îndepărta vreodată de tine, Cuthbert, şopti ea năvalnic. Te iubesc… te iubesc din toată inima şi tot sufletul meu, te iubesc cu fiecare fibră a fiinţei mele! Puţin îmi pasă ce spune mama mea, eu te iubesc.

— Bine, atunci… spuse Cuthbert printre săruturi… din moment ce acum eşti bogată şi stăpână pe propria ta soartă - nu că mi-ar păsa de aceşti bani - de ce nu te-ai căsători cu mine imediat?

Juliet se retrase înapoi, cu ochii măriţi de frică.

— Nu îndrăznesc… nu îndrăznesc, şopti ea, nu ştii ce-mi ceri.

— Ba da, ştiu. Juliet, ce este cu tot misterul ăsta? Nu am înţeles sensul celor scrise de tine în scrisoare.

— Dar ai făcut aşa cum ţi-am cerut? rosti ea cu glasul gâtuit.

— Era prea târziu, îi spusesem deja lui Jennings, detectivul, tot ce ştiam.

— Nu ţi-a fost teamă?

— Teamă?! repetă Cuthbert făcând ochii mari. Ce vrei să spui?

Ea îl privi în ochi.

— Nu, vorbi ca pentru ea, nu îi este teamă.

Cuthbert îşi pierdu răbdarea.

— Nu pricep nimic, afirmă el, tare aş vrea să vorbeşti! Dar cred că bănuiesc de ce vrei să-mi opresc investigaţiile: ţi-e teamă pentru Basil!

Juliet făcu un pas înapoi.

— Pentru Basil?

— Da. Din câte mi-a dat de înţeles zilele trecute, cred că se afla prin apropiere în noaptea în care…

— Ce dovezi ai ca să-ţi susţii afirmaţia? rosti ea cu greutate, dându-se înapoi.

— Nici una, am vorbit aşa, la întâmplare. Basil se află în dificultăţi financiare, are o datorie la Hale, şi conta pe faptul că tu vei moşteni averea domnişoarei Loach ca să îi plăteşti datoriile. El…

— Taci! Taci! strigă Juliet, cu sângele pulsându-i în obraji. Nu este decât o speculaţie, nu poţi dovedi nimic.

— Atunci de ce îmi ceri să păstrez tăcerea?

— Nu ai de ce să vorbeşti, răspunse ea evaziv, tu nu ştii nimic.

Cuthbert îi luă mâinile şi o privi în ochii tulburaţi.

— Te rog, Juliet… Încetează cu misterul acesta şi vorbeşte.

Dar Juliet se smulse de lângă el şi fugi.

— Nu vreau, strigă ea, de dragul tău am păstrat tăcerea şi în propriul tău interes, te rog, opreşte-l pe acest detectiv!

Capitolul IX
UN NOU MISTER

Când Jennings şi-a făcut apariţia în aceeaşi seară, conform înţelegerii stabilite, l-a găsit pe Mallow într-o stare de disperare. Comportamentul Julietei îl lăsase pe tânăr perplex în asemenea măsură, încât simţea că este pe cale să îşi piardă minţile. A fost destul de uşurat la vederea lui Jennings, pentru că avea astfel pe cineva cu o minte mai limpede căruia să i se destăinuie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jennings, care observase imediat că ceva nu era în regulă, după chipul neliniştit al lui Cuthbert.

— Nimic, în afară de faptul că îmi ies din minţi. Mă bucur că ai venit, Jennings, misterul se adânceşte pe zi ce trece. Sunt hotărât să-i dau de capăt acestei crime, fie şi numai pentru propria mea linişte. Sunt alături de tine cu trup şi suflet. Sufăr din plin de febra investigaţiei şi poţi conta pe sprijinul meu în orice împrejurare.

— E-n regulă, amice, răspunse celălalt liniştitor, ia loc şi hai să vorbim în linişte până la venirea fetei aceleia.

— Susan Grant. Am văzut-o astăzi.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Am presupus doar că ea era fata de care îmi vorbiseşi, din descrierea ta şi fiindcă intrase la Conacul Trandafirilor.

— Ah, spuse Jennings aşezându-se, deci te-ai dus până acolo?

— Da, şi o să-ţi povestesc totul despre asta. Jennings, nu ştiu dacă mai sunt normal sau am înnebunit. La ce oră vine fata?

Detectivul îşi aruncă o privire la ceas.

— La opt şi jumătate, deci într-o jumătate de oră. Ia spune, ce s-a întâmplat?

— Citeşte asta, îl îndemnă Cuthbert, înmânându-i biletul de la Juliet. L-am primit în seara aceea, imediat după plecarea ta.

Jennings citi biletul cu un aer meditativ, apoi îl puse deoparte şi îl privi fix pe prietenul său.

— Este ciudat că a scris aşa ceva, declară el, credeam că ar fi dorit să ştie cine i-a omorât mătuşa. Ce a vrut să spună cu asta?

— Habar nu am, m-am întâlnit astăzi cu ea ...

Şi Cuthbert îl puse la curent cu detaliile vizitei lui la Rexton şi cu întrevederea cu Juliet.

— Ce o fi vrut să spună, se întrebă la rândul său, când vorbea de parcă aş fi avut vreo legătură cu crima aceea? Cineva îi împuie capul cu prostii - fratele acela al ei, probabil.

— Ce ştii despre el? întrebă repede Cuthbert.

— Nimic de bine, este un idiot patentat: joacă pe mize mari şi face crize de furie atunci când pierde. Uneori, cred că nu are discernământul propriilor acte.

Mallow se lăsă pe spătarul scaunului pe care şedea, muşcându-şi mustaţa. Fiecare cuvânt rostit de Jennings îi întărea convingerea că Basil avea ceva de-a face cu acel caz. Nu putea înţelege de ce făcuse Juliet aluzie la propria lui vină. Dacă s-ar fi aflat într-o stare de spirit mai liniştită, probabil că ar fi ezitat să-i vorbească lui Jennings despre Basil. Aşa, însă, exasperat de jumătatea de confidenţă a Julietei şi nerăbdător să afle adevărul, îi relată detectivului întâlnirea sa cu tânărul.

— Ce părere ai de asta? îl întrebă pe urmă.

— Păi, spuse Jennings nesigur, nu s-ar putea deduce prea multe din ce ţi-a zis el. Are probleme cu Hale, asta este sigur…

— Şi părea neliniştit în legătură cu faptul că fusesem la proprietatea lui Caranby noaptea.

— Chiar ai fost acolo?

— Da. Nu aveam de gând să menţionez acest aspect, dar trebuie să îţi spun tot, pentru ca tu să lămureşti lucrurile între mine şi Juliet. Nu o înţeleg deloc, dar sunt convins că mama ei şi Basil încearcă să o monteze împotriva mea. Nu aş fi surprins să aflu că cei doi mă acuză pe mine de această crimă.

— Din ce considerente? întrebă Jennings repede.

— O să ajungem şi la asta, în curând. Acum, însă, îmi dau seama de ce nici Basil, nici mama lui, nu doresc ca această căsătorie să aibă loc. Prin testamentul domnişoarei Loach, Juliet moşteneşte şase mii de lire pe an,

bani aflaţi în exclusivitate la dispoziţia ei. Doamna Octagon şi băieţelul ei iubit vor să ajungă să mânuiască ei acest venit. Amândoi ştiu că, dacă Juliet devine soţia mea, nu îi voi lăsa să o jecmă-nească, aşadar, imediat după ce domnişoara Loach a murit, mama şi-a retras consimţământul de la această uniune matrimonială, iar acum este susţinută şi de Basil.

— Dar eu aveam impresia că doamna Octagon era înstărită…

— Nu este adevărat: Saxon, răposatul ei soţ, i-a lăsat foarte puţini bani, iar Octagon, cu toată blândeţea lui, ştie să-şi gestioneze resursele. Atât mama, cât şi fiul sunt excesiv de cheltuitori, aşa că speră să o determine pe biata Juliet să devină bancherul lor. Într-un fel sau altul, au făcut o legătură între mine şi această crimă, iar Juliet crede că sunt în pericol de moarte prin spânzurare. Din acest motiv a scris biletul acela enigmatic, Jennings. Astăzi m-a rugat să opresc investigaţiile în propriul meu interes, ceea ce demonstrează că ea mă crede vinovat. Nu am putut să obţin lămuriri suplimentare, fiindcă a fugit. Fir-ar să fie! exclamă Cuthbert supărat. Măcar dacă mi-ar fi spus adevărul şi ar fi vorbit deschis; nu pot să înţeleg de ce tace...

— Eu pot, spuse Jennings prompt. Basil este, cumva, amestecat în toată povestea asta, iar faptul că te acuză pe tine, înseamnă că recunoaşte implicit că, în noaptea crimei, s-a aflat şi el în apropierea Conacului Trandafirilor. Îi este teamă să facă o mărturisire atât de incriminatoare.

— Cred şi eu, spuse Cuthbert, mai ales că se certase cu mătuşa lui cu o săptămână înaintea morţii acesteia.

— S-a certat cu ea?

— Da, nu ţi-am spus ce mi-a zis astăzi? Este furios la culme pe femeia aceea, chiar şi moartă; ştii ce temperament greu de stăpânit are? L-am văzut turbat de furie la Maraquito, când pierduse la jocul de bacara. Tâmpitul! Nu poate să joace decent şi să piardă ca un gentleman. Cum poate avea Juliet un frate atât de mizerabil, mă depăşeşte. Ea este cinstea întruchipată, iar Basil… pfui!

— S-a certat cu mătuşa lui, murmură Jennings, şi are un temperament violent, cum bine ştim amândoi. Hm! S-ar putea să aibă vreo legătură cu acest caz. Ştii cumva unde se afla în noaptea crimei?

— Da, Juliet şi cu el s-au dus la Teatrul Marlow, să vadă piesa unui nou autor dramatic.

— Ha! spuse Jennings, jumătate vorbind pentru el, iar Teatrul Marlow nu este departe de Rexton, o să-mi notez asta. Au avut o lojă?

— Aşa cred, au primit invitaţia chiar de la autorul piesei.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu, unul dintre cei mulţi care se dau drept poeţi în casa lui Octagon: o adunătură de idioţi. Dar unde vrei să ajungi cu asta, Jennings?

— Cred, ca şi tine, că doamna Octagon şi odorul ei de băiat se străduiesc să împiedice căsătoria ta, încercând să te implice în această crimă. Te-ai aflat prin apropiere, în noaptea aceea?

— Da, răspunse ezitând Cuthbert, spre marea surpriză a lui Jennings. Doream să trec acest lucru sub tăcere, pentru că unchiul meu mi-a cerut să fiu discret. Dar, din moment ce lucrurile au ajuns până aici, pot la fel de bine să-ţi spun şi ţie că am fost acolo… ba, chiar, şi în preajma orei la care avea loc crima.

Jennings se aşeză şi făcu ochii mari.

— Sfinte Dumnezeule! Mallow, de ce nu mi-ai spus asta seara trecută?

— Pentru că ai fi putut să mă arestezi pe loc, ripostă Cuthbert. I-am promis unchiului meu că nu voi spune nimic, acum, însă…

— Trebuie să-mi spui absolut totul. Dragul meu, descarcă-ţi sufletul.

— Stai liniştit, vei afla totul. Ştii că locuinţa din spatele Conacului Trandafirilor nu mai este locuită de vreo douăzeci de ani.

— Da, mi-ai spus asta data trecută.

— Caranby a înălţat un zid de vreo patru metri şi jumătate de jur-împrejurul reşedinţei, iar înăuntru creşte o adevărată junglă. Oricum, se crede că locuinţa aceea ar fi bântuită: s-au observat lumini deplasându-se de colo-colo şi s-au auzit zgomote stranii.

— Ce fel de zgomote?

— Oh, gemete, zăngănit de lanţuri şi altele de acelaşi gen... Ştiu aceste lucruri de la Juliet.

— Ea de unde le-a aflat?

— De la bucătăreasa domnişoarei Loach, o femeie pe nume Pill; ea susţinea că locuinţa în chestiune este bântuită şi chiar a descris zgomotele şi luminile de care ţi-am spus. Eu, unul, nu cred în fantome şi m-am gândit că cineva făcea nişte glume proaste, aşa că într-o zi m-am dus acolo să văd despre ce era vorba.

— În ziua în care mă aflam şi eu acolo? întrebă Jennings, aducându-şi aminte de prezenţa lui Cuthbert.

— Cu vreo săptămână sau două înainte. Nu am remarcat nimic neobişnuit: casa se deteriorează, dar nimic nu părea deranjat de la locul lui. Am cercetat parcul şi nu am găsit urme de paşi, de fapt, nu părea să fie nici ţipenie de om pe acolo.

— Ar fi trebui să te duci noaptea, când bântuiau fantomele.

— Asta mi-a spus şi Caranby. I-am povestit toată întâmplarea când s-a întors de la Londra şi s-a supărat foarte tare: cunoşti idila legată de această casă, ce absurditate! Oricum, Caranby este susceptibil în legătură cu acest subiect. L-am sfătuit să dărâme casa şi să folosească terenul în vederea construirii unor locuinţe cu chirie. În principiu era de acord, dar m-a rugat să mă duc până acolo într-o noapte, ca să stârnesc fantomele acelea. Întâmplător am nimerit chiar în noaptea crimei şi am ajuns în incintă escaladând zidul. Nu există nici o poartă, după cum ştii.

— Pe la ce oră se petrecea asta?

— Cam între zece şi unsprezece, nu sunt foarte sigur.

— Doamne sfinte, omule! Este chiar intervalul de timp în care femeia aceea a fost ucisă!

— Ştiu şi de aceea nici nu am spus nimic, cu atât mai mult cu cât escaladasem zidul în apropierea conacului.

— Cum aşa?

— În apropierea conacului e un lan de porumb, aproape gata de recoltare, care este despărţit de grădină de un gard. Am urmat poteca ce vine dinspre staţie şi am sărit gardul.

— Ai intrat pe proprietatea domnişoarei Loach?

— Nu, nu aveam dreptul să fac asta. Am observat, totuşi, o lumină la subsolul conacului, însă nu i-am acordat prea multă atenţie, eram prea

nerăbdător să văd ce era cu fantoma aceea. Am fugit, deci, de-a lungul gardului, pe partea cu lanul de porumb, repet, şi m-am căţărat peste zid, după care am hoinărit prin parc, zgâriindu-mă destul de tare cu această ocazie. Nu am găsit nimic: casa părea foarte liniştită aşa că, după vreun sfert de oră, ajunsesem să mă satur de toată povestea asta. Am sărit din nou zidul în partea opusă şi m-am întors acasă. Am răcit cu ocazia acestei escapade, ceea ce a făcut necesar ca a doua zi să port un pardesiu. Asta a fost toată vânătoarea mea de fantome şi mare tâmpit am fost că m-am dus acolo.

— Aş fi dorit să-mi fi spus toate acestea mai devreme, Mallow.

— Dacă aş fi făcut-o mai demult, ai fi crezut că eu am omorât-o pe doamna aceea în vârstă. Ţi-am spus, însă, acum, pentru că vreau ca problema asta să fie cercetată cu de-amănuntul. Am refuzat până acum să vorbesc, pentru că nu doream să fiu implicat în afacerea asta.

— Ai observat ceva neobişnuit la Conacul Trandafirilor?

— Nu, nimic. Nu am văzut pe nimeni, nu am auzit nici un zgomot.

— Nici măcar un strigăt?

— Nici măcar un strigăt, spuse Mallow, dacă aş fi auzit ceva, m-aş fi dus să văd ce se întâmplă.

— Bizar! murmură Jennings. Ai putea să-mi spui ora exactă la care se petreceau toate astea?

— Nu chiar la minut, dar era puţin după ora zece seara: nu ştiu exact câte minute peste zece - poate un sfert de oră. Nebănuind că se va întâmpla ceva, nu m-am uitat la ceas.

Jennings se uită gânditor la covor.

— Mă întreb dacă asasinul a fugit tot pe acolo, murmură el.

— Pe unde?

— Sărind peste zid şi apoi străbătând parcul. Vezi tu, nu ar fi putut scăpa pe alee şi nici pe poteca dinspre calea ferată fără să dea peste poliţaiul acela. Ar fi putut, însă, să se strecoare pe uşa principală a conacului pe la zece şi jumătate, să escaladeze zidul, cum ai făcut şi tu, să traverseze parcul şi apoi să sară zidul în partea opusă. În acest mod ar fi evitat întâlnirea cu omul legii.

— Posibil, spuse Cuthbert neîncrezător, dar era aproape unsprezece când am părăsit eu parcul; dacă ar fi fost cineva pe urmele mele, mi-aş fi dat seama.

— Nu sunt atât de sigur. Parcul, cum ai spus şi tu, este o adevărată junglă: individul te-ar fi putut observa şi şi-ar fi luat măsuri de prevedere. Mai mult decât atât, adăugă detectivul ridicându-se agitat în picioare, i-ar fi putut scrie doamnei Saxon că te-a văzut acolo în noaptea aceea, iar ea…

— Prostii! îl întrerupse Mallow cu brutalitate. S-ar fi trădat pe el însuşi.

— Nu şi dacă scrisoarea ar fi fost anonimă.

— S-ar putea, spuse celălalt din nou, dar este posibil şi ca Basil să fi fost prin preajmă şi să mă fi acuzat pe mine de crimă.

— În acest caz, are de dat explicaţii în legătură cu prezenţa lui în împrejurimi şi la ora aceea. Nu o va face, însă, şi poţi fi sigur că, de dragul lui, nici doamna Saxon nu va deschide gura. Nu, Mallow, cineva te-a acuzat faţă de doamna Saxon, Basil sau altcineva. Dacă am putea s-o determinăm să vorbească…

Cuthbert îşi scutură capul.

— Mi-e teamă că este imposibil.

— De ce nu m-ai lăsa să te arestez, sugeră Jennings, şi poate că va vorbi şi ea după aceea.

— Ei nu, fir-ar să fie! strigă Mallow cuprins de nelinişte, chiar că asta ar fi prea din cale-afară, Jennings. Nu vreau să se afle că hoinăream pe acolo în noaptea aceea, pentru că motivarea mea ar putea să nu fie crezută. În orice caz, oamenii mă vor arăta cu degetul, ţinând cont de faptul că sunt logodnicul nepoatei victimei.

— Da, înţeleg.

Jennings se ridică în picioare şi se întinse:

— Trebuie să văd ce are Susan de spus.

Aruncă o privire spre ceas:

— Ar trebui să fie aici peste câteva minute.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de Jennings:

— Apropo, spuse el, scoţând nişte hârtii din buzunar, m-am interesat de cazul Saul.

— Şi ce-i cu el? întrebă Cuthbert nepăsător.

Jennings se uită pe foile lui.

— Familia Saul pare să fi fost una de soi rău: existau o mamă, un frate şi o fiică…

— Emilia!

— Exact, şi toţi erau falsificatori de monede. Aveau un atelier în toată regula, pe undeva, prin Hampstead. Ceilalţi erau mai mult sau mai puţin implicaţi, dar şeful bandei era doamna Saul. După un timp, Emilia s-a săturat de aşa o viaţă, presupun că începuse să o calce pe nervi: a ajuns în teatru şi astfel l-a întâlnit pe Caranby. A decedat în modul pe care îl cunoşti, după care mama şi fratele ei au fost prinşi şi anchetaţi. Mama a murit, se spune că a fost otrăvită pentru că a dezvăluit nişte secrete, iar fratele a fost închis; a ieşit după câţiva ani, fiind eliberat condiţionat şi a murit şi el. Restul bandei a fost încarcerată, dar nu ştiu ce s-a mai ales de ei.

Cuthbert ridică din umeri:

— Toate astea nu ne sunt de prea mult folos.

— Nu, dar îţi demonstrează cum a scăpat ca prin urechile acului unchiul tău de o căsătorie cu asemenea femeie. Nu pot înţelege…

— Nici Caranby însuşi nu poate… zâmbi Mallow. Era îndrăgostit de domnişoara Loach, dar Emilia l-a fascinat. Aceasta este, însă, moartă de mult şi nu văd nici o legătură între ea şi cazul de faţă.

— Ei bine, spuse Jennings cumpătat, se pare că a mai existat o persoană, în afara mamei Emiliei, care a oferit informaţii ce au dus la dezmembrarea bandei şi la deconspirarea locului unde se afla atelierul. Putem presupune că acea persoană a fost Selina Loach, care o ura pe Emilia pentru că i-l furase pe Caranby. Cineva din bandă, recent eliberat, ar fi putut s-o ucidă pe bătrâna doamnă din răzbunare.

— Ce! După atâta amar de timp!

— Răzbunarea este o emoţie care sporeşte cu trecerea anilor, filozofă Jennings sever. Pentru orice eventualitate, am de gând să continui să dezgrop şi alte dovezi despre acest caz vechi de falsificare de monede, cu atât mai mult cu cât şi în prezent se află în circulaţie multe monede false.

Nu m-ar surprinde să aflu că atelierul acela a fost repus în funcţiune; domnişoara Loach este posibil să fi aflat şi…

— Toate acestea nu sunt decât speculaţii, exclamă Mallow. Nu pot să văd nici cea mai mică legătură între falsificatorii de monede şi această crimă; în afară de asta, nici nu explică motivul pentru care Juliet face aluzie la implicarea mea.

— Mai este şi povestea cu soneria, murmură el, cu ochii în pământ, care trebuie lămurită.

Se uită iute în sus:

— Crede-mă, Mallow, cazul acesta ar putea ascunde ceva mult mai grav decât bănuim noi amândoi.

— Pentru mine e suficient de grav şi aşa cum este, i-o-ntoarse Cuthbert, deşi nu-mi dau seama la ce te referi. Tot ce-mi doresc este să ajung la fondul problemei şi să mă căsătoresc cu Juliet. Găseşte-l pe asasinul domnişoarei Loach, Jennings şi nu-ţi mai pierde timpul cu acest caz de falsificare, de mult mort şi îngropat.

— Dar există o legătură între cele două, spuse Jennings încăpăţânat. Îmi este imposibil să spun cum se împletesc ele, dar am senzaţia că o descoperire făcută într-unul din cazuri, atrage o alta în celălalt. Dacă aş putea să dovedesc că domnişoara Loach a fost omorâtă de unul dintre aceşti vechi falsificatori de bani…

— Ei bine, ce s-ar întâmpla atunci?

— Aş putea ajunge la atelierul care este astăzi în funcţiune.

Ar fi continuat să-şi expună mai pe larg ipoteza, dacă servitorul lui Mallow nu ar fi intrat să anunţe că sosise o tânără care întreba de domnul Jennings. Mallow îi porunci să o aducă şi, în scurt timp, îşi făcu apariţia Susan Grant, neliniştită şi roşie la faţă.

— Mă bucur să te văd, spuse Jennings, aducându-i un scaun, dânsul este domnul Mallow. Dorim să-ţi punem câteva întrebări.

— L-am mai întâlnit pe domnul Mallow şi înainte, spuse Susan, cu respiraţia tăiată şi roşind din nou.

— La Conacul Trandafirilor? rosti Mallow pe un ton interogativ.

— Nu, când lucram la senora Gredos, ca fată în casă.

— Senora Gredos? întrebă Jennings, luându-i-o înainte lui Cuthbert, vrei să spui Maraquito?

— Auzisem că numele ei era Maraquito, domnule, rosti Susan calm: o doamnă schiloadă şi înnebunită după jocul de cărţi. Locuieşte la…

— Ştiu unde locuieşte, spuse Cuthbert, roşind la rândul lui. Treceam şi eu pe acolo din când în când, să joc cărţi, dar pe tine nu te-am văzut niciodată.

— Eu, însă, v-am văzut, domnule, spuse fata cu înflăcărare. De multe ori vă urmăream din priviri când credeaţi că nu vă observ şi…

— Stai puţin, întrerupse Jennings. Hai să ajungem chiar acum la miezul problemei: de unde ai fotografia domnului Mallow?

— Nu vreau să spun, murmură fata.

— Trebuie să spui, spuse Mallow furios, îţi poruncesc să spui!

— Am tăcut de dragul dumneavoastră, domnule, spuse ea cu ochii în lacrimi. Dacă chiar vreţi să ştiţi, am luat acest portret din budoarul senorei Gredos, când am plecat din casa aceea. Şi am plecat din cauza dumneavoastră, domnule! încheie ea sfidătoare.

Capitolul X
POVESTEA FETEI ÎN CASĂ

La auzul acestei mărturisiri, cei doi bărbaţi se priviră uimiţi. Cum ar fi putut ajunge fotografia lui Cuthbert în posesia senorei Gredos şi de ce ar fi furat-o Susan Grant? Mai mult decât atât: de ce să fi spus aceasta din urmă că a păstrat tăcerea asupra acelei poveşti de dragul lui Mallow? Jennings încercă imediat să afle adevărul. În timp ce era chestionată, Susan plângea, privind uneori înspre un Cuthbert descumpănit.

— Ai lucrat la Maraquito ca fată în casă?

— La senora Gredos? Da, domnule, timp de şase luni.

— Ştii ce se petrecea în casa aceea?

Susan încetă să plângă şi îl privi uimită.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, rosti ea, cu o înfă-ţişare nedumerită. Era o casă veselă, ştiu asta, dar nu am văzut niciodată petrecându-se ceva necuviincios, exceptând faptul că nu eram de acord cu jocul de cărţi duminica.

— Ca şi în tot restul zilelor săptămânii, şopti Jennings. Ai auzit vreodată spunându-i-se senorei Gredos, Maraquito?

— Uneori, domnii care veneau să joace cărţi o strigau în acest fel. Dânsa i-a spus, însă, servitoarei ei, care era prietenă cu mine, că aceia erau vechi prieteni. Eu cred că le era milă de biata senora Gredos, domnule, adăugă dom-nişoara Grant cu naivitate, fiindcă aceasta suferea atât de tare din cauza spatelui. Foarte rar îşi părăsea căruciorul, ştiţi, era mereu adusă în salon în el, când începeau jocurile.

— Ah, deci erai la curent cu faptul că acolo se jucau jocuri de noroc, spuse Jennings luând-o repede prin surprindere. Nu ştiai că acest lucru era împotriva legii?

— Nu, domnule, dumneavoastră ştiaţi?

Cuthbert nu-şi putu reţine râsul.

— Bine ţi-a zis-o, Jennings, spuse el, aprobator, şi tu frecventai des casa aceea din Soho.

— Eu am avut motivele mele să păstrez tăcerea asupra acestui fapt, răspunse detectivul în grabă. Poţi să fii sigur că aş fi putut pune capăt imediat celor ce se petreceau acolo, dacă i-aş fi vorbit şefului meu despre asta. Aşa, însă, am considerat că era mai bine ca lucrurile să rămână cum erau, atât timp cât acea casă era condusă într-o manieră respectabilă.

— Sunt sigură că era bine condusă, domnule, spuse Susan, care părea oarecum indignată: senora Gredos era o doamnă foarte respectabilă.

— Presupun că a trăit singură dintotdeauna?

— Da, domnule.

Susan ezită:

— Mă întreb dacă nu cumva avea şi o mamă…

— De ce spui asta?

— Păi, domnule, doamna care venea să o vadă pe domnişoara Loach…

— Doamna Herne?

— Aşa am auzit că o chema, dar semăna leit cu senora Gredos, doar că era mai în vârstă şi avea părul cărunt.

— Hm! spuse Jennings cântărind faptele. Ai auzit-o vreodată pe senora Gredos vorbind despre doamna Herne?

— Niciodată, domnule. Doamna Pill - bucătăreasa domnişoarei Loach, spunea că doamna Herne locuia la Hampstead, dar parcă era leit fosta mea stăpână. Când i-am deschis uşa am crezut că era senora Gredos. Poate că parfumul ei m-a făcut să cred asta.

Jennings o privi pătrunzător:

— Parfumul? Ce vrei să spui?

— Senora Gredos, explică Susan liniştită, folosea unul foarte plăcut - un parfum japonez care se numea *Hikui*. Nu folosea niciodată un altul şi nu am mai întâlnit nici o altă doamnă care să îl utilizeze, în afară de doamna Herne.

— Oh, deci doamna Herne folosea acelaşi parfum.

— Da, domnule. Când am deschis uşa de la intrare, în noaptea aceea - Susan se înfioră - primul lucru care mi-a atras atenţia a fost parfumul *Hikui*, care parcă fusese turnat cu nemiluita. M-am aplecat în faţă să văd dacă nu cumva doamna aceea era senora Gredos, dar ea şi-a ferit faţa. Am reuşit,

totuşi, să o zăresc şi, dacă n-o fi rudă cu fosta mea stăpână, să nu-mi ziceţi pe nume!

— Doamna Herne a părut deranjată de faptul că încercai să-i vezi faţa?

— Parcă a tresărit…

— La vederea ta, spuse repede Jennings.

— Da' de unde, domnule, nu mă mai văzuse niciodată până atunci.

— Nu sunt chiar atât de sigur, murmură detectivul. I-ai recunoscut şi pe domnii Clancy şi Hale ca foşti vizitatori ai casei din Soho?

— Nu, domnule, pe dânşii îi vedeam pentru prima oară.

— Ca fată în casă, trebuie să fi deschis uşa multor persoane…

— O clipă, domnule, spuse Susan repede, am deschis uşa într-o zi, când au venit ceva mai puţini domni. După ora opt seara m-a înlocuit Gibber, valetul. De-abia urcasem scările, când senora Gredos mi-a poruncit să rămân jos. Într-o seară am urcat, totuşi, şi l-am văzut pe… aici ochii i se opriră asupra lui Cuthbert, cu o privire care îl făcu pe acesta să se îmbujoreze. Aş fi dorit să nu fi urcat niciodată sus în seara aceea.

— Uite ce e, fato, spuse Mallow iritat, vrei să spui că…

— Stai puţin, Mallow, interveni Jennings, lasă-mă să-i pun o întrebare.

Se întoarse spre Susan, care acum plângea din nou, cu ochii plecaţi în pământ.

— Chipul domnului Mallow te-a impresionat?

— Da, domnule, dar îi cunoşteam dinainte fiecare trăsătură a feţei.

— Cum aşa?

Susan îl privi surprinsă.

— Din fotografia din budoarul senorei Gredos! O admiram deseori şi, când am plecat, nu am răbdat s-o las în urmă. Am furat-o, ştiu, strigă domnişoara Grant cu lacrimi în ochi. Am fost crescută în mod cuviincios, dar nu m-am putut abţine.

Chipul lui Cuthbert căpătase deja culorile unui apus de toamnă; era un tânăr decent şi declaraţiile acestea directe îl făceau să se crispeze. Era tocmai pe punctul să intervină, iritat, în conversaţie când Jennings se întoarse spre el şi îi puse o întrebare care sugera răspunsul:

— De ce i-ai dat fotografia asta lui…

— La naiba! exclamă Mallow, sărind în sus, nu am făcut nimic de genul acesta. O cunoşteam pe Maraquito numai în calitate de amfitrioană a salonului aceluia de jocuri de noroc. Nu era nimic între…

— Opriţi-vă, domnule, spuse Susan, ridicându-se la rândul ei, cuprinsă de gelozie, am văzut-o sărutând această fotografie!

— Înseamnă că este nebună, strigă Mallow, nu i-am dat niciodată motive să se poarte atât de iraţional. Sunt logodit de multe luni şi…

Îşi dădu seama că se comporta nesăbuit, vorbindu-i în acest fel unei servitoare îndrăgostite, aşa că se întoarse brusc pe călcâie:

— Voi fi în camera alăturată, declară el, cheamă-mă când ai nevoie de mine, Jennings. Îmi este imposibil să mai stau să ascult toate prostiile astea.

Trânti uşa la ieşirea din încăpere, ceea ce îi produse un nou val de lacrimi Susanei Grant. Fiecare cuvânt spus de el îi străpunsese inima.

— Acum s-a supărat pe mine, se jelea ea, iar eu mi-aş da şi viaţa pentru el, aşa aş face.

— Uite ce e, fato, spuse Jennings liniştitor, dar pregătit să profite de sentimentele pe care le nutrea fata. Este absurd să te îndrăgosteşti de un gentleman de rangul domnului Mallow.

Domnişoara Grant scutură din cap.

— Am citit *“Bow-Bells”* şi *“Familia Herald”*, domnule, spuse ea încrezătoare, şi de multe ori, în cărţi, o guvernantă - care nu este cu mult peste o servitoare - se căsătorea cu vreun conte. Şi domnul Mallow nu e nici măcar conte, domnule.

— Va deveni conte atunci când va muri lordul Caranby, spuse Jennings descumpănit, iar ficţiunea este departe de realitate. În afară de asta, domnul Mallow este logodit.

— Ştiu, domnule… cu domnişoara Saxon. E o domnişoară drăguţă, suspină biata Susan, presupun că e îndrăgostit de ea.

— Foarte. Şi se va căsători cu ea în curând.

— Şi a mai moştenit şi banii domnişoarei Loach, suspină Susan din nou, ce tânără norocoasă! Un soţ frumos şi aur cu carul. O biată servitoare ca mine trebuie să privească de la distanţă şi să spere într-o minune. Dar să vă spun ceva, domnule, adăugă ea, ştergându-şi ochii şi părând să se fi

resemnat. Dacă eu nu-s o doamnă, senora Gredos este şi ea nu o să-l lase pe domnul Mallow să se însoare cu domnişoara Saxon.

— Dar domnul Mallow nu este îndrăgostit de senora Gredos!

— Poate că nu, domnule, dar este ea îndrăgostită de el! Aşa să ştiţi. Puteţi să vă îndoiţi cât vreţi, domnule Jennings, dar schiloadă cum este, suferindă de spate şi incapabilă să se mişte fără căruţul acela, ea îl iubeşte. Ţinea portretul acela în camera ei şi îl săruta, am văzut cu ochii mei! A fost ultimul lucru pe care l-am luat înainte de a pleca, fiindcă şi eu îl iubeam pe domnul Mallow şi doar nu era să o las pe doamna aia spaniolă să-l sărute, chiar dacă numai în fotografie.

— Pe cuvântul meu, murmură Jennings, surprins de această impetuozitate, totul este foarte bizar.

— Păi da, dumneavoastră, domnii, nu credeţi că şi o biată fată poate avea o inimă. M-am îndrăgostit de el fără să vreau, deşi nu s-a uitat nici măcar un moment la mine. Domnişoara Saxon este o persoană drăguţă şi dulce pe lângă mama ei, dar nu aş renunţa la el nici pentru ea. Văd, însă, că nu am nici o şansă - se plânse Susan - după felul în care a ieşit, trântind nervos uşa aceea, aşa că o să îl las în pace. O să plec acum, cu inima frântă.

Jennings o rugă să mai rămână.

— Nu pleca încă, fato, spuse el ferm, dacă vrei să-i faci un bine domnului Mallow…

— Oh, sigur că vreau, mărturisi ea cu ochi strălucitori. La urma-urmei, nici el nu e de vină dacă şi-a dat inima altcuiva şi doar nerozia mea mă face să sper altceva. Dar cum aş putea să-l ajut, domnule?

— Vrea să afle cine a omorât-o pe domnişoara Loach.

— Aici nu-i pot fi de folos, domnule, fiindcă nu ştiu cine a omorât-o. Doamna Herne, domnul Clancy şi domnul Hale plecaseră cu toţii şi când a sunat soneria domnişoara Loach era singură, moartă în scaunul ei şi cu acele cărţi de joc în poală. Oh, acum vocea lui Susan deveni ascuţită şi isterică, ce scenă îngrozitoare!

— Bine, bine, spuse Jennings liniştitor, vom ajunge şi la asta în scurt timp. Vorbeşte-mi acum despre fotografie: se afla de mult în budoarul senorei Gredos?

— De vreo trei luni, domnule. Eu am zărit-o într-o dimineaţă, când am urcat să duc micul dejun şi m-am îndrăgostit de chipul lui frumos. Pe urmă, Gibber mi-a spus că domnul respectiv frecventa uneori casa aceea, iar eu am încălcat porunca doamnei şi m-am dus sus după ora opt seara, ca să mă uit la el. L-am văzut şi mi s-a părut şi mai frumos decât în fotografie. L-am urmărit de multe ori şi am invidiat-o pe senora Gredos că poza, cu dedicaţia aia aşa de frumoasă, era a ei. Domnule, spuse Susan, îndreptându-şi ţinuta, dacă domnul Mallow este logodit cu domnişoara Saxon şi nu o iubeşte pe senora Gredos, de ce i-a scris acele cuvinte pe fotografie?

— Nu le-a scris pentru ea, spuse Jennings nesigur, cel puţin nu cred. Este imposibil de spus cum a ajuns fotografia în posesia acelei doamne.

— O să-l întrebaţi, domnule?

— Da, după plecarea ta, fiindcă nu va vorbi cât timp te afli şi tu aici.

Susan coborî capul şi se ridică, împotriva dorinţei ei.

— Visul meu s-a spulberat, spuse ea cu tristeţe, deşi încercam să-mi îmbunătăţesc vorbirea şi ţinuta ca să mă angajez undeva ca guvernantă şi, poate, să-l întâlnesc pe domnul Mallow în înalta societate.

— Ah, astea sunt doar fantezii romantice, spuse Jennings fără răutate.

— Da, acum ştiu şi eu asta, domnule. Iluziile m-au părăsit, dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă să-l ajut pe domnul Mallow şi sper că el se va gândi mereu la mine cu bunăvoinţă.

— Sunt sigur că aşa va fi. Apropo, acum ce vei face?

— Mă duc acasă s-o ajut pe mama, la Stepney, domnule. Eu nu eram nevoită să-mi caut serviciu, am un cămin fericit, chiar dacă nu e unul din acelea distinse. Şi acum, cu inima zdrobită, nu vreau să mai ies în lume, spuse Susan cu tristeţe.

— Îţi pare rău că părăseşti Conacul Trandafirilor?

— Nu, domnule, se înfioră Susan, trupul ăla mort, plin de sânge şi cărţile de joc mă vor bântui toată viaţa. Doamna Pill, care urmează să se mărite cu Thomas Barnes şi să închirieze conacul, ar vrea să rămân, dar eu nu pot.

Jennings ciuli urechile.

— Ce-ai spus? De unde are doamna Pill bani să închirieze o locuinţă atât de scumpă?

— S-a înţeles cu domnişoara Saxon, domnule. Doamna Pill mi-a povestit că domnişoara Saxon dorea să-l vândă, dar Thomas Barnes a vorbit cu cea din urmă şi i-a spus că el economisise ceva bani, în cei douăzeci de ani, cât fusese în serviciul domnişoarei Loach.

— Ah, spuse Jennings gânditor, a lucrat atât de mult timp pentru domnişoara Loach?

— Da, domnule şi pentru un salariu bun. Auzind domnişoara Saxon că el dorea să se însoare cu bucătăreasa, să ia conacul şi să primească persoane în pensiune, i l-a închiriat cu tot cu mobilă, aşa cum era. Dânsa, împreună cu doamna Octagon se întorc în oraş, iar doamna Pill se apucă să facă curăţenie generală în toată casa înainte de a se mărita cu Thomas şi de a-şi primi chiriaşul.

— Oh, a primit deja o cerere?

— Da, domnule. N-ar fi fost de acord ca, o dată măritată cu el, Thomas să ofere spre închiriere conacul dacă nu ar fi avut măcar un chiriaş în perspectivă, de teamă că nu poată să achite chiria datorată domnişoarei Saxon. Aşa că Thomas a vorbit cu domnul Clancy şi acesta a acceptat să locuiască la pensiune: a închiriat toată aripa casei în care a locuit domnişoara Loach şi nu mai doreşte pe nimeni altcineva acolo, el fiind un om liniştit şi retras.

— Ah! Ah! Ah! exclamă Jennings pe trei tonuri diferite. Cred că doamna Pill este o femeie foarte înţeleaptă; sper că le va merge bine, ei şi lui Thomas. Apropo, ce crezi despre domnul Barnes?

Susan nu îl lăsă mult să se îndoiască de părerea ei.

— Cred că este un prostănac, spuse ea, şi e bine că doamna Pill se mărită cu el. Şi-a petrecut toată viaţa sub îndrumarea domnişoarei Loach şi acum, că dânsa a murit, e neajutorat ca un copil. E unul dintre bărbaţii aceia, domnule, care are nevoie de o femeie să aibă grijă de el, explică Susan. Nu ca gentlemanul de dincolo, aruncă ea o privire tandră spre uşă, care poate oferi protecţie sexului slab.

Aflând cam tot ce era deocamdată posibil, Jennings se ridică:

— Ei bine, domnişoară Grant, spuse el liniştit, îţi rămân îndatorat pentru sinceritatea ta. Te sfătuiesc să te duci acasă şi să nu te mai gândeşti la domnul Mallow; ai putea la fel de bine să fii îndrăgostită de un prinţ. Îmi cunoşti adresa şi, dacă se va întâmpla cumva să afli ceva în legătură cu moartea domnişoarei Loach, domnul Mallow te va răsplăti dacă îmi vei comunica acea informaţie.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, spuse Susan cu convingere, dar nu o să iau nici un ban pentru asta, fiindcă şi eu am sentimente, exact ca şi alte doamne, mai suspuse.

— Cum doreşti, dar domnul Mallow are de gând să ofere o recompensă din partea unchiului său, lordul Caranby.

— Cel care a fost îndrăgostit de domnişoara Loach, domnule?

— Exact. În temeiul acelei vechi iubiri, lordul Caranby doreşte să ştie cine a omorât-o. Şi domnul Mallow doreşte să ştie, din motive personale. Presupun că vei continua să ţii legătura cu doamna Pill?

— După ce va deveni doamna Barnes? Aşa cred, domnule, merg la nunta lor şi Geraldine şi cu mine vom fi domnişoare de onoare.

— Atunci să ţii minte dacă auzi sau vezi ceva care să ne ajute să aflăm adevărul. Apropo, chiar nu ştii de unde avea senora Gredos fotografia aceea?

— Nu, domnule, nu ştiu.

— Dar crezi că doamna Herne este mama senorei Gredos?

— Da, domnule.

— Mulţumesc, ajunge pentru moment. Ţine ochii deschişi, gura închisă şi, dacă auzi ceva care m-ar putea interesa, caută-mă la adresa pe care ţi-am dat-o.

— Aşa voi face, domnule, spuse Susan luându-şi la revedere, nu înainte de a mai arunca o privire jinduitoare la uşa în spatele căreia Mallow aştepta, nerăbdător.

După plecarea fetei, Jennings se duse în camera cealaltă, unde îl găsi pe Cuthbert fumând. Acesta sări repede în picioare la vederea detectivului.

— Ei, a plecat prostuţa aceea? întrebă el supărat.

— Da, biata de ea. Nu era cazul să te faci foc şi pară, Mallow, fetei i s-a întâmplat să se îndrăgostească de tine: şi cei sărmani au sentimente, la fel ca şi cei avuţi.

— Ştiu asta, dar este ridicol, cu atât mai mult cu cât nu am mai văzut-o niciodată pe fata asta, iar eu nu o iubesc decât pe Juliet.

— Eşti sigur?

— Jennings!

— Bine, bine, nu te supăra. Trebuie să-i dăm de cap afacerii acesteia, care devine mai complicată pe zi ce trece. Tu i-ai dat portretul acela senorei Gredos?

— Lui Maraquito: nu, eu i l-am dat Julietei.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur! Nu am idee cum a putut ajunge în locuinţa lui Maraquito.

Jennings reflecta.

— Poate că i-a dat-o Basil. Este în interesul lui, acţionând şi în numele mamei sale, să creeze probleme între tine şi domnişoara Saxon. Mai mult decât atât, dacă lucrurile stau aşa cum bănuiesc, se pare că doamna Octagon intenţiona, dacă ar fi putut, să pună capăt logodnei chiar înainte de moartea surorii ei.

— Ah! Se pare că moartea domnişoarei Loach i-a oferit ocazia să-şi facă cunoscută părerea şi să oprească această căsătorie.

— Poate că a ezitat să o facă mai demult, pentru că domnişoara Loach ar fi putut să nu-şi lase averea moştenire Julietei, dacă această căsătorie nu ar mai fi avut loc.

Cuthbert încuviinţă din cap şi spuse, îngândurat:

— În definitiv, bătrânei doamne îi plăcea de mine: eram nepotul celui care o iubise în tinereţe. Probabil că îşi dorea ca această uniune să aibă loc şi ar fi putut ameninţa că-şi va lăsa averea altcuiva, dacă doamna Octagon nu ar fi consimţit la aceasta. Întâmpinând un eşec, doamna Octagon i-a dat fotografia aceea lui Maraquito, prin Basil, în speranţa că Juliet va începe să-şi pună întrebări în legătură cu mine…

— Şi dacă s-ar fi întâmplat asta?

Cuthbert păru neliniştit.

— Nu mă considera un măgar încrezut răspunse el, încercând să râdă, dar Maraquito este îndrăgostită de mine. Am evitat să mai merg acolo pentru că devenise prea insistentă. Nu ţi-am mai spus acest lucru până acum, pentru că nici un bărbat nu are dreptul să facă publică slăbiciunea pe care o manifestă o femeie faţă de el. Acum, însă, că totul a luat o întorsătură atât de serioasă, este cinstit să afli şi tu.

— Îmi pare bine că mi-ai spus. Apropo, Cuthbert: prins între domnişoara Saxon, Susan Grant şi Maraquito, o să fii pus la grele încercări!

— Absurd! exclamă Mallow enervat. Juliet este singura femeie pe care o iubesc şi cu Juliet doresc să mă însor!

— Maraquito se va opune.

— Numai să poată! spuse Mallow dispreţuitor.

Jennings luă o înfăţişare gravă.

— Nu sunt sigur că nu poate semăna discordie. Mai este şi doamna Herne, care poate fi, sau nu, mama acestui demon spaniol…

— Sau, poate, demonul însuşi, se încumetă Mallow.

— Nu, spuse detectivul sigur pe el, Maraquito nu se poate ridica din căruciorul ei, ştii asta. Totuşi, o să-i fac o vizită doamnei Herne, la Hampstead, doar este şi ea un martor, nu-i aşa? Tu stai liniştit, Mallow, şi lasă-mă pe mine să fac cercetări. Între timp, întreab-o pe domnişoara Saxon de cât timp i-a dispărut fotografia aceea.

— Ţi s-au mai limpezit lucrurile, acum?

— Am un vag indiciu, dar va mai trece mult timp până la aflarea adevărului. Se ascund multe în spatele acestei crime, Mallow.

Capitolul XI
PE FIRUL ÎNTÂMPLĂRILOR

Profesorul Le Beau conducea o şcoală de dans la Pimlico, unde pregătea, neîntrerupt, elevi pentru scenă. Mulţi dintre aceştia fuseseră încununaţi de mai mult sau mai puţin succes, în spectacole de balet la Empire sau Alhambra, iar profesorul era unanim recunoscut printre aspiranţii pasionaţi de dans, ca percepând taxe modeste şi predând foarte temeinic. În acest mod a reuşit să acumuleze un venit - nu foarte mare, dar cel puţin confortabil. Era asistat, la şcoală, de nepoata lui, Peggy Garthorne, care - în acelaşi timp - îi administra locuinţa şi îi gestiona banii; altfel, profesoraşul nu ar fi fost niciodată în stare să pună ceva bani deoparte. Când fratele răposatei doamne Le Beau - o englezoaică - se stinsese şi el din viaţă, sora acestuia avusese grijă de orfan. Acum, că nici doamna însăşi nu mai era, se ocupa Peggy de profesor, din recunoştinţă şi afecţiune. Îi era drag francezul acela mititel şi iritabil, ştiind cum să-l ia ca acesta să se poarte frumos.

Spre Academia de Dans se îndreptară paşii lui Jennings, la câteva zile după chestionarea Susanei. De optsprezece luni era un vizitator asiduu al acesteia, fiind adânc îndrăgostit de Peggy. Şansa făcuse ca, într-o zi de sărbătoare, să o salveze din mâinile unei mulţimi zgomotoase, pe jumătate beată şi pusă pe tot felul de glume; o condusese acasă, unde primise o revărsare de mulţumiri din partea profesorului. Detectivul a fost atras de omuleţul acela bizar şi revenise să se mai intereseze de Peggy. Prietenia astfel înfiripată a dat naştere unui sentiment mai profund şi, peste nici nouă luni, Jennings a cerut mâna fetei aceleia modeste. Ea a acceptat, la fel şi Le Beau, deşi cam trist la ideea de a-şi pierde omul lui de încredere. Peggy, însă, i-a promis că se va ocupa în continuare de el până se va hotărî să se pensioneze, iar Le Beau a fost mulţumit. Se apropia de şaptezeci de ani şi nu era de aşteptat să mai predea mult timp; datorită inteligenţei lui Peggy şi a bunului ei obicei de a economisi, reuşise - cum spun francezii - “să strângă bani albi pentru zile negre”, ca să aibă din ce trăi în zile de restrişte.

Academia era situată pe o stradă îngustă, departe de căile de acces principale. Case linişte ale unor oameni fără dare de mână mărgineau aleea - fiindcă asta era de fapt - la capătul căreia se afla Academia, blocând ieşirea din acel cartier. Aceasta din urmă trona chiar în mijloc, transformând aleea într-o fundătură; totuşi, o trecere îngustă o ocolea pe ambele laturi şi, ajungând în spatele edificiului, îşi continua traseul sub un alt nume. Amplasarea clădirii era pitorească: de multe ori se dorise îndepărtarea acestui obstacol, dar proprietarul, o persoană excentrică şi bogată, refuzase până acum să permită dărâmarea ei. În prezent era bătrân şi era de aşteptat ca moştenitorii lui să înlăture clădirea şi să permită aleii accesul liber spre strada învecinată. Academia urma să reziste, totuşi, cât timp ar fi predat profesorul Le Beau, fiindcă i s-ar fi frânt inima dacă ar fi trebuit să se mute din acel loc. Predase acolo în ultimii treizeci de ani, devenind parte integrantă a acelei vecinătăţi.

Jennings, îmbrăcat elegant, într-un costum de serj albastru, cizme cafenii şi pălărie tare, coti pe alee şi se îndreptă spre uşa dublă a Academiei. Aceasta era încadrată de un grup de statui din ghips, realizate după un model conceput chiar de Le Beau şi reprezentându-l pe Orfeu care învăţa copacii şi animalele să danseze. Aluzia nu constituia neapărat un compliment la adresa elevilor lui, fiindcă, dacă Le Beau îl întruchipa pe Orfeu, cine erau animalele? Cu toate acestea, omuleţul acela cu un temperament aprins a refuzat să-şi modifice alegoria, drept pentru care ansamblul statuar rămăsese neschimbat. Jennings trecu pe dedesubtul lui şi intră în clădire, cu zâmbetul pe care i-l provocau întotdeauna figurile acelea. Parterul clădirii era împărţit în două încăperi: o sală imensă destinată lecţiilor de dans şi un salon mai mic utilizat, în funcţie de necesităţi, drept cameră de primire sau birou. Deasupra, la primul etaj, se aflau un salon, sufrageria şi bucătăria, iar la etajul următor, sub un acoperiş înalt de formă conică, erau dormitoarele profesorului şi al lui Peggy, precum şi încă unul - destinat oricui era nevoit să rămână acolo peste noapte. Unde dormeau Margot - bucătăreasa franţuzoaică şi fata în casă, rămânea un mister; se poate, deci, constata că facilităţile acelei locuinţe erau foarte limitate. Cu toate acestea, Le Beau, îngrijit de Peggy şi Margot, întru totul devotată lui,

era pe deplin mulţumit - chiar foarte fericit, în felul lui frivol, franţuzesc, de a fi.

Peggy se afla în birou, ocupată cu nişte socoteli. Era o tânără drăguţă, minionă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, îngrijit îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri şi arătând proaspătă ca o floare. Avea ochii albaştri, părul de culoarea spicelor coapte şi obrajii de un trandafiriu delicat; radia un aer pastoral, care sugera parfumul câmpurilor înverzite şi vremea mulsului. I-ar fi stat mai bine ca ciobăniţă, înconjurată de o turmă de miei, decât ca o tânără serioasă trudind într-un birou întunecos. Cum reuşise să răsară printre locuinţele Londrei o asemenea floare de câmp, era un mister pe care Jennings nu reuşise să-l dezlege, cu atât mai mult cu cât Peggy, după propriile spuse, nu trăise niciodată la ţară. Din cauza viorii care se auzea din sala cea mare şi pentru că se concentra asupra muncii ei, Peggy nu-l auzi intrând pe iubitul ei. Jennings se furişă tăcut spre ea, admirând tabloul frumos pe care îl înfăţişa când o rază din soarele aflat la amiază i se prinse în păr.

— Ghici cine e! spuse el, acoperindu-i ochii cu mâi-nile.

— Oh! exclamă Peggy, lăsând tocul să-i cadă şi îndepărtându-i mâinile, singurul bărbat care şi-ar permite asemenea familiarităţi cu mine! Miles, porcuşorul meu drag! îl sărută ea, râzând.

— Nu-mi place acest nume de alint, Peggy!

— Este expresia favorită a lui Papa Le Beau, când li se adresează elevilor, spuse Peggy, care se referea întotdeauna în acest mod la maestrul de dans.

— Adaugă de fiecare dată şi adjectivul “drag” la asta?

— Nu, a fost o contribuţie personală, dar pot să renunţ la el, dacă doreşti.

— Nu, nu doresc, spuse Miles aşezându-se şi atrăgând-o spre el. Hai să stăm de vorbă, Pegtop.

— Nu-mi place să-mi spui Pegtop. Cât despre statul de vorbă, sunt prea ocupată; lecţia va lua sfârşit în curând şi unii dintre elevi trebuie să ducă acasă aceste socoteli. Dejeunerul va fi, şi el, gata în curând şi ştii bine cât de

puţin îi place lui Margot ca felurile ei gustoase de mâncare să aibă de suferit din cauza aşteptării. Dar cum se face că te afli aici, în loc să fii la lucru?

— Şşşt! spuse Miles, punându-i un deget pe buze, o să te audă Papa.

— El? În nici un caz, nu auzi ce tare cautǎ vioara lui? În plus, îi ceartă pe bieţii mici nefericiţi ca un cocoş de luptă.

— Mănânci, calule, ovăz? întrebă Jennings cu gravitate. Sper că nu este în toane proaste, Peggy; am venit să-i pun câteva întrebări.

— În interes de serviciu? întrebă ea pe un ton mai scăzut.

Jennings încuviinţă din cap. Peggy ştia cu ce se ocupă, dar nu reuşise până atunci să îi dea vestea şi lui Le Beau. Francezul împărtăşea pe deplin întregul dispreţ al naţiei sale faţă de profesia de *mouchard*[10] şi ar fi fost incapabil să înţeleagă că un detectiv deţinea un statut superior.

În prezent, presupunea că Miles era un gentleman cu stare, iar cei doi, Miles şi Peggy, luaseră hotărârea să-i mărturisească lui Le Beau adevărul abia după ieşirea lui la pensie. Între timp însă, Miles vorbea deseori cu Peggy despre problemele lui şi găsise de multe ori un sprijin consistent în gândirea ei limpede, cu ocazia câtorva cazuri dificile pe care le avusese de rezolvat. Peggy cunoştea toate detaliile despre crima de la Conacul Trandafirilor, precum şi stadiul cercetărilor în care se afla Miles. Deşi era la curent cu cel mai mic amănunt, fusese incapabilă să-i dea vreo idee în legătură cu identitatea asasinului.

— Doresc să-i vorbesc despre acest caz, o informă Jennings. Apropo, Peggy, o mai ţii minte pe femeia aceea, Maraquito, de care ţi-am vorbit?

— Da, proprietara casei în care se desfăşoară jocuri de noroc. Ce este cu ea?

— Pare să fie şi ea implicată în această afacere.

— În ce fel?

Jennings îi povesti episodul cu fotografia şi incidentul cu parfumul identic, utilizat atât de doamna Herne, cât şi de Maraquito. Peggy dădu din cap.

— Nu văd ce legătură ar putea avea fotografia cu acest caz, spuse ea după un timp, însă povestea cu parfumul identic este, cu siguranţă, bizară.

Chiar şi aşa, însă, poate fi doar o marcă la modă: *Hikui… Hikui…* nu am mai auzit de el.

— Este un parfum japonez pe care Maraquito l-a primit, probabil, de la un admirator străin: bizar, cum ai spus şi tu.

— Te-ai întâlnit cu doamna Herne?

— Am văzut-o cu ocazia anchetei, când a dat o declaraţie, dar nu am vorbit eu însumi cu ea.

— De ce nu încerci să dai de ea, ai spus că ai adresa.

— Acum nu o mai am, mărturisi Jennings trist. Am fost la locuinţa ei din Hampstead şi acolo mi s-a spus că doamna Herne suferise un şoc atât de puternic cu ocazia uciderii prietenei ei - domnişoara Loach - încât plecase în străinătate ca să îşi revină şi nu se ştia când urmează să se întoarcă. Aşa că în direcţia asta nu pot să fac nimic; din această cauză am venit aici, să mă interesez de Maraquito.

— La Papa Le Beau, spuse Peggy, încruntându-şi sprâncenele frumoase. Ce ar putea şti el despre această femeie?

— A fost dansatoare înainte de accident şi este posibil ca Le Beau să-i fi fost profesor.

— Maraquito… Maraquito… murmură Peggy şi scutură din cap - nu, nu-mi aduc aminte de ea. Ce vârstă are?

— Vreo treizeci de ani, cred; este o femeie splendidă, frumoasă ca o floare ornamentală exotică.

— Spaniolă… numele ei este spaniol.

— Cred că numai numele este spaniol la ea, pentru că vorbeşte engleza fără cel mai mic accent. Şşşt, vine Papa!

Era, într-adevăr, micul profesor cel care dăduse buzna în încăpere şi se aruncase, gâfâind, cu respiraţia tăiată, pe sofaua de culoare închisă. Era slab şi uscat, cu ochi negri şi faţa zbârcită. Purta o perucă blondă care nu se potrivea deloc cu tenul lui pământiu şi era îmbrăcat elegant, în negru, dar cu un frac demodat. Adusese cu el o vioară micuţă şi era volubil, fără să ţină cont de prezenţa lui Miles.

— Oh, aţeşti cochons[11] de anglezi, draga mea, i se adresă el lui Peggy. Sont atât de rigizi… au membrele atât de-nţepenite. Nu pot sa lucrez deloc

cu ei, câtuşi de puţin, ar faţe şi îngerii sa-şi piardă răbdarea. Ah, mon Dieu, quel dommage[12] că trebui' sa-i invăţ eu.

— Trebuie să pun la punct aceste socoteli, spuse Peggy luând un teanc de hârtii şi părăsind în grabă încăperea. Rămâi la déjeuner, Miles.

— Eh, mon ami[13], exclamă Papa ridicându-se, scuzele mele, dar aţeşti porcuşori mă fac sa mă enervez foaaarte tare. Sont ca păpuşi ţepene care ornează oroloj de la Strasbourg. Eşti bine, ah, oui, eşti foarte bine veselit.

Profesorul prinsese câteva expresii argotice englezeşti, pe care le utiliza în conversaţie; dorea să se facă plăcut şi îl simpatiza sincer pe Miles. Ca dovadă a revenirii la o mai bună dispoziţie, îi oferi tânărului o priză de tutun. Jennings nu suferea să prizeze tutun, dar, ca să-l menţină pe Papa Le Beau în toane bune, acceptă invitaţia, după care începu să strănute violent.

— Domnule profesor, spuse el, când se simţi mai bine, am venit să vă cer anumite informaţii despre o doamnă. Un amic de-al meu s-a îndrăgostit de ea şi crede că dumneavoastră s-ar putea să o cunoaşteţi.

— Ţeeeee, mon cher? Nu priţep nimic. Madama aţeea… ţe nume are ea?

— Maraquito Gredos.

— Espagnole[14], murmură Le Beau scuturându-şi peruca, non, nu cunosc aţest nume. Dansatori din Spania… ah, da, am avut mulţi - ei nu sont atât de ţepeni ca şi cochons de anglezi. Descrie-mi cum arăta, mon ami.

Jennings se conformă cât putu mai bine, dar bătrânelul părea încă nesigur.

— De trei ani este suferindă, adăugă Jennings, a căzut şi s-a accidentat la spate…

— Eh… ia te uită, Celestine! strigă Le Beau însufleţit, ea a căzut şi s-a lovit - eh, oui - ţeva terrribil. Dă-ţi seama, prietene, a lunecat pe o coajă de portocal în plină stradă şi zdup! a căzut pe jos. Acum trei ani - da, trei ani. Celestine Durand, mon fils[15].

Jennings se miră:

— Dar ea afirmă că este spaniolă.

Le Beau împrăştie cu un bobârnac puţin tutun prin aer.

— Ah, bah! Nu-i spaniolă.

— Deci este franţuzoaică, murmură Jennings ca pentru el însuşi.

— Ah, non, în niţi un caz! strigă francezul pe neaşteptate. Nu e franţeză, e angleză - da - acum aduc aminte, o demoiselle foarte drăguţă şi bine făcută. Voia sa intre la opera, dar era prea largă, muuult prea largă. Angleză, da, la juive[16].

— Evreică?! exclamă Jennings la rândul lui.

— Îţi jur, mon ami, evreică angleză, mais oui! A dansat aiţi timp de zeţe luni, acum trei ani; pe urmă - coaja de portocal şi pouf! n-am mai văzut-o. Dar n-ar fi dansat niţiodată la opera - nuuuu - prea largă, o demoiselle mare.

— Ştiţi de unde provenea?

— Nu, nu ştiu decât ţe ţi-am spus.

— Vă plăcea de ea?

Le Beau ridică din umeri.

— Sunt prea bătrân, mon ami, les femmes[17] nu mă mai plac pe mine. Am avut aventurile mele - ah, da. Închipuie-ţi…

Şi îi turui despre o idilă din tinereţe, mai mult amuzantă decât cuviincioasă. Jennings asculta doar cu o ureche, reflectând la faptul că acea Maraquito - Celestine era o femeie mult mai enigmatică decât ar fi crezut. În timp ce Jennings se întreba la ce i-ar fi putut folosi informaţia pe care tocmai o obţinuse, Le Beau se înroşi deodată la faţă. Îşi amintise ceva:

— O cunoşti pe aţeastă… aţeastă Celestine Durand? Spune-i că vreau banii…

— Nu v-a achitat lecţiile de dans?

Le Beau apucă braţul lui Jennings şi îl scutură cu violenţă.

— Ba da: trei lire - corrrect; desigur. Dar ţele patru bani de aur, un louis[18], nu - silingi englezeşti…

— Şilingi englezeşti, da?

— Erau bani proşti… foarte proşti.

— Îi mai aveţi? întrebă Jennings, cu impresia că se afla în pragul unei descoperiri.

— Non, i-am aruncat furios cât colo. Acum ştiu, Celestine Durand. O admir tare, oh, da, straşnică femeie - cu ochi păcătoşi. Dar o… nu, asta nu. Ticăloasă, îţi spun. Dacă prietenul tău o iubeşte, nu am nimic cu ea. Ea dat bani proşti, o monedă… ridică Le Beau un deget în sus, după care spuse: Aha, clopoţel pentru masă. Allons, marchons[19], să ţinăm… sa mâncăm.

Spunând aceasta, părăsi încăperea la fel de brusc cum intrase. Jennings nu îl urmă: mâzgăli un bileţel pentru Peggy, în care se scuza că a trebuit să plece din motive legate de serviciu şi părăsi Academia. Se simţea incapabil să stea la masă şi să vorbească despre nimicuri, cum ar fi trebuit să facă în prezenţa lui Le Beau, când descoperise ceva atât de important. Cazul începea să prindă contur.

“Ar putea Maraquito să aibă vreo legătură cu aceşti falsificatori de monede? se întreba el. Este englezoaică, evreică, iar Saul este, şi el, un nume evreiesc, să aparţină aceleiaşi familii? Văd că totul se complică mai mult decât mi-aş fi putut imagina; ce ar fi mai bine să fac?”

Nu era un răspuns uşor de dat. Totuşi, când se apropiase de casă - Jennings locuia pe strada Duke, în St. James - luase deja hotărârea să o vadă pe Maraquito, motiv pentru care se îmbrăcă într-un costum de seară corespunzător. Senora Gredos, văzându-l, l-a etichetat ca fiind un pierde-vară autentic, un trântor. Să fi ştiut care era adevărata lui profesie, probabil că nu l-ar fi primit cu atâta bunăvoinţă în casa ei: Maraquito, din motive obiective, nu era nicidecum dornică să intre în contact direct cu autorităţile. Nu trebuie să se creadă că ar fi încălcat legea în mod flagrant: era prea inteligentă pentru asta. Casa ei era administrată în modul cel mai respectabil: situată în Golden Square, era o reşedinţă veche şi frumoasă, datând din timpurile în care zona aceea a Londrei era la modă. Toţi servitorii erau îngrijiţi şi sobri. Maraquito primea în fiecare seară vizita câtorva prieteni la un joc liniştit de cărţi astfel încât - în aparenţă, cel puţin - nimeni nu ar fi putut avea ceva de obiectat.

Jocul adevărat începea imediat ce uşile casei se închideau, după primirea vizitatorilor; persoane de notorietate mizau atunci sume mari la bacara. Veneau şi oameni mai puţin respectabili, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Scotland Yard-ul lăsa casa în pace. Când oricare dintre

detectivii agenţiei avea nevoie să se întâlnească cu o persoană mai dubioasă, aceea era cu siguranţă de găsit la Maraquito. Bineînţeles, numai crema lumii interlope frecventa acel loc şi absolut niciodată - vreo femeie. Lui Maraquito nu păreau să-i placă persoanele de acelaşi sex. Primea doar gentlemeni dar, invalidă fiind şi însoţită întotdeauna de o doamnă de companie sub formă de soră medicală, nimeni nu putea să comenteze. Poliţia era la curent, în secret, că acea locuinţă din Soho era, de fapt, acoperirea pentru un salon de jocuri, însă faptul nu devenise oficial, prin urmare nu se luase nici o măsură în acest sens. Servitorii lui Maraquito nu bănu-iau nimic şi nici o bârfă nu se răspândise prin vecinătate. Senora Gredos era considerată drept o persoană invalidă, căreia îi plăcea să se distreze puţin ca urmare a neplăcerii de a fi imobilizată în cărucior.

Jennings stabilise o întâlnire cu Mallow în acest stabiliment semirespectabil astfel că, la intrarea în încăpere, aruncă o privire în jur. Era spaţioasă, decorată în stil Adams şi mobilată ca un salon de lux. Pe una din laterale, lângă fereastră, se afla o masă lungă acoperită cu postav verde. În jurul ei stăteau câţiva domni în ţinute de seară, în timp ce alţii jucau diverse jocuri de cărţi, la măsuţe separate; cei mai mulţi, însă, se dedicau jocului de bacara. Maraquito ţinea banca. Căruciorul ei era tras lângă perete, iar draperiile roşii de mătase, care încadrau ferestrele, constituiau un fundal potrivit pentru frumuseţea ei brunetă

Era, într-adevăr, o femeie frumoasă - atât cât se putea vedea din trup: jumătate aşezată, jumătate înclinată pe căruciorul ei, partea inferioară a corpului îi era înfăşurată într-o ţesătură orientală, pe care sclipeau broderii aurii. Purta o rochie de mătase galbenă, împodobită cu dantelă neagră la umeri şi strălucea de bijuterii de valoare. Gâtul şi braţele aveau forme delicate şi erau orbitor de albe. Capul ei mic trona mândru pe umeri, iar părul negru, superb, era pieptănat lins în şuviţe strălucitoare, aranjate deasupra frunţii ei albe. Buzele îi erau pline şi frumoase, ochii - mari şi negri, iar nasul - fin şi ridicat. Cea mai accentuată trăsătură a feţei o constituiau sprâncenele, care se reuneau, aproape, deasupra nasului. Mâinile îi erau delicate, iar braţele - frumoase; acestea se dezvăluiau în toată splendoarea în timp ce mânuia cărţile de joc.

Bustul ei răsărea ca o floare splendidă, din cuvertura aceea minunată; pentru o invalidă, avea un ten minunat de frumos colorat. Era, într-adevăr - cum constatase Jennings - asemenea unei flori exotice. Exuberanţa ei avea, însă, ceva senzual şi diabolic în acelaşi timp. Cu toate acestea, nici cel mai mic zvon nu îi păta reputaţia: toată lumea, regretând nenorocirea care o condamnase pe această femeie frumoasă la nemişcare, o trata cu respect. Maraquito, spuneau unii, era, poate, rea, dar nici o călugăriţă nu ar fi putut duce - în aparenţă, cel puţin - o viaţă mai austeră. Avea un zâmbet seducător şi arăta ca o sirenă care-i ademeneşte pe bărbaţi spre pierzanie. Se pierduseră averi în acea încăpere liniştită.

La intrarea lui Jennings, Maraquito tocmai desfăcea un pachet nou de cărţi, în timp ce jucătorii îşi calculau banii pierduţi sau câştigaţi ori se jucau cu jetoanele roşii folosite în joc. La vederea noului venit, senora Gredos îl întâmpină cu un zâmbet plin de graţie şi îi spuse ceva femeii palide şi slabe care stătea la căpătâiul căruciorului ei. Sora medicală sau doamna de companie - căci îndeplinea ambele funcţiuni - îl interceptă pe Jennings, în timp ce acesta se îndrepta spre bufetul pe care erau aşezate pahare şi carafe cu vin.

— Madame doreşte să ştie de ce nu l-aţi adus şi pe domnul Mallow.

— Spuneţi-i lui madame că acesta va veni curând, pentru că am stabilit să ne întâlnim aici, îi spuse detectivul doamnei de companie, urmărind apoi efectul acestui mesaj asupra lui Maraquito.

Faţa acesteia se îmbujoră, ochii îi străluciră, dar nu se uită în direcţia lui Jennings; dimpotrivă, acordă toată atenţia jocului, care se afla, acum, în plină desfăşurare. Jennings ghici, însă, că gândurile îi zburau spre Mallow şi, din când în când, o surprindea pândind uşa.

“Femeia asta îl iubeşte, gândi el. Mă întreb cum de nu am remarcat înainte acest lucru: a făcut pentru el o adevărată pasiune.”

Un timp urmări jucătorii mizând pe sume mari şi observă grămada de aur de lângă cotul lui Maraquito crescând constant. Părea că norocul era numai de partea ei: banca încasa, adversarii ei pierdeau, dar jocul continuă neabătut încă cel puţin o jumătate de oră. La capătul acestui interval de timp, apăru un nou venit. Jennings, care aruncase o privire la ceas, se

aştepta să-l vadă intrând pe Cuthbert; spre surpriza lui, se trezi faţă în faţă cu lordul Caranby.

— Nu mă aşteptam să vă întâlnesc aici, spuse detectivul.

— Am venit în locul nepotului meu, care nu se simte bine, răspunse Caranby. Prezintă-mă, te rog, senorei Gredos, domnule Jennings.

10 Mouchard (în fr. în orig.) - (peior.) turnător, spion (n. trad.).
11 Cochons (în fr. în orig.) - (peior.) porci (n. trad.).
12 Mon Dieu, quel dommage (în fr. în orig.) - Doamne, ce păcat (n. trad.).
13 Mon ami (în fr. în orig.) - prietene (n. trad.).
14 Espagnole (în fr. în orig.) - spaniolă (n. trad.).
15 Mon fils (în fr. în orig.) - băiete (n. trad.).
16 La juive (în fr. în orig.) - evreica (n. trad.).
17 Les femmes (în fr. în orig,.) - femeile (n. trad.).
18 Louis (în fr. în orig.) - ludovic, monedă de aur franceză (n. trad.).
19 Allons, marchons (în fr. în orig.) - hai, să mergem (n. trad.).

Capitolul XII
JENNINGS PUNE ÎNTREBĂRI

— Doriţi să jucaţi, lord Caranby? întrebă Maraquito după încheierea formalităţilor de prezentare.

— Vă rog să mă scuzaţi, nu chiar imediat, dar curând, spuse bătrânul nobil cu o plecăciune politicoasă şi cu ochii aţintiţi asupra chipului ei frumos.

— Cum doriţi, răspunse ea neglijent; toţi cei care frecventează acest loc fac ce doresc. Nepotul dumneavoastră nu vine?

— Mă tem că nu, nu se simte bine.

Maraquito tresări.

— Nu se simte bine? Nimic grav, sper.

— O uşoară răceală.

— Ah! Toată lumea răceşte, zilele acestea. Ei bine, lord Caranby, sper să stăm din nou de vorbă mai târziu, când va prelua altcineva banca.

Caranby făcu o plecăciune şi se îndepărtă încet, sprijinindu-se în baston. Jennings, care îl întovărăşea, aruncă o privire peste umăr senorei Gredos.

Faţa ei era palidă şi ochii îi exprimau teamă. Sesizând privirea cercetătoare a lui Jennings, se încruntă şi se concentră din nou asupra jocului de cărţi. Întrebându-se de ce ar fi produs lordul Caranby un astfel de efect, Jennings i se alătură în capătul celălalt al camerei, unde acesta şedea pe o sofa.

— Aţi mai fost aici şi înainte? îl întrebă detectivul.

— Nu, răspunse celălalt aprinzându-şi ţigara, şi este puţin probabil că voi mai reveni. Motivul pentru care mă aflu aici - aici se întrerupse - ţi-l voi comunica mai târziu. Este suficient să-ţi spun că are legătură cu cazul la care lucrezi.

— Şşşt! şopti Jennings repede, îndeletnicirea mea nu este cunoscută aici.

— Mă tem că va fi, dacă aceia doi au limbă în gură.

Detectivul se uită spre uşă şi îl văzu intrând pe Hale, urmat imediat de Clancy. Jennings nu îi mai întâlnise de la ancheta asupra morţii domnişoarei Loach, când cei doi dăduseră declaraţii, îndureraţi şi cu multă sinceritate. Era deranjat să îi revadă acolo fiindcă, deşi îi mai întâlnise şi înainte în salonul lui Maraquito, atunci nu-i cunoşteau adevărata profesie. De la anchetă, însă, această informaţie devenise arhicunoscută şi era sigur că cei doi o vor informa şi pe senora Gredos, dacă nu o făcuseră deja. Şansele lui Jennings de a afla ceea ce voia ar fi devenit infime, pentru că nu toată lumea era dispusă să vorbească nestânjenit în faţa unui reprezentant al legii.

— Asta este, spuse Jennings ridicând din umeri, în orice caz, Maraquito este prea dornică să se pună bine cu poliţia, ca să facă scandal din cauza prezenţei mele în acest loc.

Caranby nu răspunse; se uita fix la cei doi bărbaţi care străbăteau încet camera. Hale era zvelt, înalt şi smead, cu un nas care amintea de ciocul unui uliu. Era foarte îngrijit îmbrăcat, elegant chiar. Probabil că în realitate avea vreo patruzeci de ani, dar în lumina aceea artificială, părea mai tânăr. Clancy, pe de altă parte, îşi purta costumul cu aerul cuiva neobişnuit cu ţinuta de seară. Era blond, cu ochi albastru deschis şi avea o expresie prostească. Jennings se întreba de ce un bărbat ca Hale accepta compania unei astfel de creaturi. Cei doi bărbaţi îi adresară un salut din cap senorei Gredos - care le acordă puţină atenţie - după care se grupară în jurul bufetului. Datorită poziţiei pe care o ocupaseră detectivul şi Caranby, nou veniţii nu îi zăriseră încă; de altfel, nici detectivul nu era nerăbdător, deocamdată, să le atragă atenţia. În realitate, ar fi preferat să se furişeze de acolo nevăzut, dar dorea să îl chestioneze pe Hale despre locul în care s-ar fi putut afla doamna Herne.

— A trecut mult timp de când nu te-am mai văzut, spuse Caranby, luându-şi ochii de la proaspăt veniţi şi adresându-i-se detectivului. Data trecută nu erai… ăăă… un specialist.

— Au trecut trei ani de la ultima noastră întâlnire, spuse Jennings. Aşa este; atunci aveam ceva bani, dar împrejurări asupra cărora nu aveam nici un control m-au adus curând în situaţia de a fi nevoit să-mi câştig singur

traiul. Cum toate profesiile erau arhiaglomerate, m-am gândit să îmi valorific aptitudinile de observaţie şi deducţie prin această meserie.

— Este una bănoasă?

Jennings zâmbi şi ridică din nou din umeri:

— Mă descurc foarte bine, zise el, dar încă nu am făcut avere din asta.

— Ah! Cuthbert îmi spunea că intenţionezi să te însori.

— Aşa este; când îmi vor permite, însă, resursele băneşti să mă căsătoresc, nu ştiu încă.

Caranby, fără să ridice vocea sau să se uite la partenerul lui de discuţie, îi răspunse:

— Pot să-ţi spun eu când: atunci când vei fi aflat cine a omorât-o pe domnişoara Loach.

— Poftim?

— În momentul în care vei descoperi cine este asasinul bietei femei, îţi voi dărui cinci mii de lire.

Lui Jennings i se tăie respiraţia:

— Este o sumă importantă, murmură el.

— Am ţinut foarte mult la Selina, cândva, spuse Caranby emoţionat, m-aş fi însurat cu ea, dacă nu s-ar fi interpus uneltirile surorii ei.

— Ale doamnei Octagon?

— Da, ea ar fi dorit să devină soţia mea. Este o poveste lungă.

— Mi-a istorisit-o Cuthbert.

— Da, încuviinţă Caranby, la rugămintea mea. Am impresia că în idila aceea s-ar putea găsi motivul morţii Selinei Loach.

Detectivul îşi aminti din nou cele întâmplate atunci.

— Nu prea văd cum…

— Nici eu, dar nu are importanţă…

Caranby făcu un gest cu mâna şi schimbă brusc subiectul:

— Ştii de ce am venit aici astă-seară?

— Nu, nu ştiam nici că frecventaţi asemenea locuri.

— Şi pe mine mă surprinde: duc o viaţă liniştită. Am venit, însă, să o cunosc pe această femeie, pe care tu o numeşti Maraquito.

— Dumneavoastră cum o numiţi? întrebă Jennings iute.

— Ah, asta nu pot să-ţi spun; oricum, nu este spa-niolă.

— Să fie, oare, evreică?

Caranby se întoarse ca să-l poată privi pe detectiv direct în faţă.

— Ar trebui să poţi afirma acest lucru numai privind-o, spuse el. Nu observi pecetea lui Iacob întipărită pe faţa ei - aspectul acela particular care caracterizează un evreu?

— Nu, mărturisi Jennings, adică îl remarc acum, dar am frecventat acest loc mult timp până să-mi dau seama că este evreică, şi asta - numai pentru că am aflat adevărul.

— De unde ai aflat?

Detectivul îi relată detaliile vizitei sale la Monsieur Le Beau, inclusiv dezvăluirea că Maraquito Gredos era una şi aceeaşi persoană cu Celestine Durand. Caranby ascultă cu atenţie.

— Da, aşa este, spuse el, numai că numele ei este Batsheba Saul.

— Cum? exclamă Jennings atât de tare, încât câteva capete se întoarseră să-l privească.

— Şşşt, îl atenţionă Caranby coborându-şi vocea, atragi atenţia asupra ta. Da, i-am cerut lui Cuthbert să-mi descrie această femeie, iar portretul lui aducea vag cu Emilia Saul. Mă aflu aici ca să mă lămuresc şi nu mă îndoiesc că este vorba de nepoata Emiliei, fiica fratelui Emiliei.

— Cel care se afla în legătură cu banda aceea de falsificatori?

— Ah, ai auzit şi tu de asta, nu-i aşa? Exact. Tatăl ei a murit, dacă nu mă înşel, dar în faţa noastră se află fiica lui - este copia fidelă a Emiliei, aşa cum era când am iubit-o, acum douăzeci de ani.

— Aţi iubit-o? accentuă Jennings, cu înţeles.

— Ai dreptate, răspunse Caranby adresându-i o privire ascuţită, constat că ţi-a povestit totul Cuthbert. Nu am iubit-o niciodată pe Emilia, dar, într-un fel, mă fascina: era una dintre acele femei care pot să determine un bărbat să facă tot ce doresc ele. La fel este şi această Batsheba, Maraquito, Celestine. Păcat că este invalidă dar, în ansamblu, fiindcă pare o femeie destul de ticăloasă, omenirea poate că a avut de câştigat prin asta. Dacă ar fi fost capabilă să se mişte, ca oricine altcineva, ar fi dat foc lumii, precum Cleopatra. Nu este nevoie să mă citezi.

— Ştiu să-mi ţin gura, răspunse Jennings, puţin ofensat de imputaţia că ar fi un palavragiu. Pot să vă fac o vizită, să vorbim despre acest subiect?

— Bineînţeles, stau la Hotelul Avon.

— Oh, apropo, îmi permiteţi să fac cercetări la reşedinţa dumneavoastră de la Rexton?

— Dacă doreşti; şi tu eşti un vânător de fantome?

— Eu sunt detectiv! murmură calm Jennings dar cu o asemenea expresie în privire, încât Caranby deveni brusc atent.

— Ah! Crezi că vei descoperi în locuinţa aceea vreun indiciu care să-ţi dezvăluie identitatea asasinului?

— Da, aşa cred; nu pot să vă explic acum din ce motiv, pentru că ar dura prea mult. Văd, însă, că senora Gredos vă face semn. Eu mă duc să vorbesc cu Hale şi Clancy; vă deranjează dacă o să vă rog să-mi repetaţi şi mie ce vă va spune?

— O rugăminte la care îmi este greu să răspund, spuse Caranby, ridicându-se. Ca gentleman, nu obişnuiesc să repet conversaţiile avute, şi mai ales cele cu doamnele; în afară de asta, Maraquito nu poate avea nici o legătură cu acel caz.

— La prima vedere, nu, răspunse Jennings nesigur, dar există un element comun…

— Ah, te referi la faptul că este nepoata Emiliei.

— Nu chiar, zise Jennings cu gândul la fotografie, vă voi dezvălui ce am vrut să spun cu ocazia viitoarei noastre întâlniri.

În acest punct al conversaţiei, ca răspuns la chemarea imperativă a evantaiului lui Maraquito, Caranby fu constrâns să se ducă la ea. Căruciorul fusese împins mai departe de masa verde, iar banca fusese preluată de un domn. Maraquito se retrăsese într-un colţ mai liniştit al încăperii, cu o măsuţă aşezată în imediata ei apropiere şi unde tocmai i se serveau şampanie şi prăjituri. Lordul Caranby, plecându-se în felul lui demodat, luă loc lângă frumoasa femeie. Aceasta îl privi zâmbitoare, deşi se simţea o oarecare tensiune în ochii ei.

— Vă cunosc din spusele domnului Mallow, începu ea, îmbujorându-se la faţă.

— Este nepotul meu, care trece pe aici, uneori. De fapt, motivul care m-a adus aici în seara aceasta îl constituie descrierea pe care mi-a făcut-o despre frumuseţea dumneavoastră, declară Caranby.

Maraquito suspină.

— Rămăşiţele frumuseţii, spuse ea cu amărăciune, acum trei ani am avut un accident.

— Am auzit: o coajă de portocală.

Femeia tresări:

— Cine v-a spus asta?

— Am auzit în mod indirect, de la un profesor de dans, aţi fost dansatoare, presupun?

— Nu aş putea să afirm acest lucru, răspunse senora Gredos, jucându-se nervos cu evantaiul, eram doar elevă. Le Beau v-a spus?

— Prin interpuşi, zise Caranby.

— Aş dori să ştiu, insistă Maraquito, cine şi-a dat osteneala să vă povestească aceste lucruri. Viaţa mea, aceea a unei invalide lipsite de speranţă, nu cred că poate interesa pe nimeni.

— Din păcate, nu am reţinut persoana care mi-a împărtăşit această informaţie, minţi lordul Caranby. O femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră trezeşte în mod sigur interesul bărbaţilor, dacă aceştia au ochi să vadă. Am întâlnit doamne care semănau cu dumneavoastră în Andaluzia, dar nici una nu era atât de frumoasă. Ia să vedem, în Andaluzia sau Ierusalim? spuse gânditor lordul Caranby.

— Sunt evreică spaniolă, spuse Maraquito repede şi neliniştită. Mă aflu la Londra doar de cinci ani.

— Şi aţi avut un accident la numai un an sau doi de când aţi venit aici, murmură Caranby: cât de trist…

Maraquito nu ştia ce să creadă, o ironiza acest gentleman bătrân? Avea impresia că manifesta o atitudine ostilă faţă de ea, dar nu se putea simţi ofensată de nici una dintre remarcile lui. Mai mult decât atât: fiind unchiul lui Mallow, nu dorea să se certe cu el. Cu un gest graţios, arătă spre o cupă de şampanie:

— Nu doriţi să bem, în onoarea unei cunoştinţe mai temeinice?

— Desigur, acceptă Caranby, fără urmă de emoţie şi bău câteva picături din licoarea galbenă. Sper să vă văd mai des.

— Şi eu doresc acelaşi lucru, spuse Maraquito radiind. O să vă dezvălui un secret: am consultat câţiva specialişti şi am aflat că, peste câteva luni, voi fi din nou în stare să merg, şi chiar la fel de bine ca înainte de accident.

— Ce veste excelentă, exclamă Caranby, sper din toată inima că aşa se va întâmpla.

— Mai mult decât atât, adăugă Maraquito privindu-l din spatele evantaiului. Când se va întâmpla asta, voi renunţa la acest loc. Am bani suficienţi şi…

— Vă veţi întoarce în Spania?

— Depinde, dacă aş fi nevoită să-mi las inima în Anglia…

— Cât îl invidiez pe bărbatul căruia i-aţi oferi iubirea dumneavoastră!

Maraquito privi în jos, abătută.

— Lui nu îi pasă de sentimentele mele.

— Ce inimă de piatră trebuie să aibă! Eu chiar… pe cuvântul meu, mă simt tentat să mă însor şi să-l las pe nepotul meu fără titlu.

— Pe nepotul dumneavoastră, bâlbâi Maraquito, cu o străfulgerare a ochilor ei negri.

— Îl cunoaşteţi bine, din câte mi-a spus, îşi conti-nuă Caranby flecăreala; Cuthbert este un flăcău frumos. Sunt convins că şi logodnica lui crede acelaşi lucru şi chiar are multă dreptate.

— Domnişoara Saxon! exclamă Maraquito, rupându-şi evantaiul enervată.

— Ah, rosti Caranby cu răceală, o cunoaşteţi?

— Am aflat de existenţa ei, admise Maraquito cu amărăciune. Fratele ei, Basil, trece pe aici deseori şi zicea că sora lui este logodită cu… dar nu se vor căsători niciodată - niciodată! spuse ea, vehement.

— De unde ştiţi?

— Pentru că mama fetei se opune acestei căsătorii.

— Ah! Şi cine v-a spus asta, domnul Basil Saxon?

— Da; nici el nu este de acord.

— Mă tem că părerea lui este lipsită de importanţă. Mallow doreşte cu tot dinadinsul ca această căsătorie să aibă loc, o iubeşte din toată inima pe domnişoara Saxon.

Maraquito ţipă uşor de furie dar, cu un efort, reuşi să se stăpânească.

— Dar dumneavoastră? întrebă ea.

Caranby ridică din umerii lui subţiri.

— Eu sunt imparţial. Atât timp cât Cuthbert se însoară cu femeia pe care o iubeşte, pe mine nu mă deranjează.

— Dar despre femeia care îl iubeşte pe el, ce puteţi spune?

— Despre domnişoara Saxon? Oh, sunt convins că…

— Nu m-am referit la domnişoara Saxon, iar el nu se va căsători niciodată cu ea… niciodată! Ştiţi că domnul Mallow este sărac, iar domnişoara Saxon nu are bani…

— Vă rog să mă scuzaţi, însă am auzit că mătuşa ei, domnişoara Loach care, din nefericire, a fost ucisă la Rexton, i-a lăsat moştenire un venit anual de şase mii de lire.

Senora Gredos deveni palidă la faţă şi îşi încleştă mâinile, dar, cu un efort puternic, reuşi din nou să se controleze, mascând furia pe care o simţea sub un zâmbet amabil, dar fals.

— Oh, asta schimbă într-adevăr lucrurile, spuse ea calm. Sper să fie fericiţi împreună, dacă se vor căsători, sublinie ea cu subînţeles.

— Este un lucru deja stabilit, spuse Caranby.

— De la mână la gură e distanţă mare, comentă Maraquito cu răutate. Iată-l pe domnul Saxon! Rugaţi-l, vă rog, să vină până la mine.

Caranby făcu o plecăciune şi traversă încăperea până în locul în care Basil stătea de vorbă, încruntat, cu Hale.

— Nu mă mai plictisi cu asta, spunea el, acum, că testamentul a fost citit, totul va fi bine.

— Pentru binele tău, sper să ai dreptate, răspunse Hale.

Caranby prinse această replică în timp ce se apropia de ei. După transmiterea mesajului, se plimbă prin încăpere, observând jocul celorlalţi şi părând să nu audă nimic din ce se discuta în jur. Trăgea, însă, mereu cu urechea spre dialogul purtat de Hale cu Clancy: cei doi se aflau într-un colţ

al camerei, iar Clancy îl mustra cu asprime pe Hale. La apropierea lui Caranby se potoliră, dar el observă că, de fapt, stăteau în gardă. Privind în jur, Caranby îl observă pe Jennings jucând la o masă mai retrasă şi se duse spre el.

— Dă-mi, te rog, voie să intru în joc în locul tău, i se adresă Caranby, după care adăugă, pe un ton mai jos: fii atent la Hale şi Clancy!

Jennings înţelese imediat şi îşi cedă locul bătrânului gentleman. Îşi aprinse apoi o ţigară şi se plimbă prin cameră ajungând, treptat, în locul în care cei menţionaţi se întreţineau din nou, cu însufleţire.

— Iar eu îţi spun că dacă Basil va fi forţat prea tare, va… tocmai spunea Clancy, dar tăcu imediat ce îl surprinse pe Jennings în apropierea lui. Detectivul înainta în direcţia lor cu un zâmbet, supărat în sinea lui că nu putuse să audă mai mult. În timp ce se apropia, îl observă pa Clancy atingând braţul lui Hale.

— Ce mai faceţi? li se adresă Jennings, preluând iniţiativa. Ne-am cunoscut, dacă nu mă înşel, cu ocazia acelei anchete.

— Într-adevăr, răspunse Hale, politicos şi zâmbitor, îmi aduc aminte, domnule Jennings! V-am mai văzut aici şi înainte, dar nu ştiam cum vă numeaţi.

— Nu dezvălui oricui acest lucru, spuse Jennings. Ce mai faceţi, domnule Clancy, sper că sunteţi bine. Iată un loc unde te poţi amuza!

— Chiar simt nevoia să mă amuz, îi răspunse Clancy, arborând zâmbetul său prostesc, de la dispariţia dragei mele prietene. Apropo de asta, aţi aflat cine a omorât-o, domnule Jennings?

— Nu, şi mă tem că asasinul nu va fi descoperit niciodată.

Clancy şi Hale schimbară o privire.

— Sunt ocupat cu alte cazuri, continuă Jennings, dar aş dori să mă lămuresc într-o singură privinţă, în legătură cu moartea domnişoarei Loach.

— În ce privinţă? întrebă calm Hale.

— Doamna Herne a fost cumva în dormitorul dom-nişoarei Loach în noaptea aceea?

— Nu mai ţin minte, răspunse Clancy înainte ca Hale să fi putut spune ceva.

— Ce păcat, continuă Jennings. Vedeţi, fiindcă soneria a sunat chiar atunci, m-am gândit că, poate, asasi-nul s-a ascuns în dormitor. Dacă doamna Herne ar fi trecut pe acolo, poate ar fi observat dacă se petrecea ceva neobişnuit.

— Nu cred că a fost în dormitor, spuse repede Hale, doamna Herne şi cu mine am plecat devreme, deoarece Clancy, aici de faţă, a ofensat-o. În afară de asta, doamna Herne a spus tot ce ştia cu ocazia anchetei.

— Tot, cu excepţia acestui detaliu.

— Întrebarea aceasta nu i-a fost pusă, protestă Clancy.

— Aşa este. Aş dori să o întreb acum pe doamna Herne, dar se pare că a plecat din Hampstead.

— Puţin îmi pasă, bombăni Clancy, nu puteam să o sufăr pe doamna Herne, era mereu pusă pe ceartă. Aţi fost la ea acasă?

— Da, însă nu am aflat unde era de găsit. Din moment ce sunteţi avocatul ei, domnule Hale, poate că dumneavoastră sunteţi la curent?

— Se află la Brighton, răspunse Hale degajat, la Hotelul Metropolitan, dar va reveni la Hampstead într-o săptămână.

Jennings era uimit, în sinea lui, că primise un răspuns, pentru că avea tendinţa să-l suspecteze pe acest bărbat. Reţinu, însă, adresa menţionată şi spuse că se va ocupa de acest detaliu.

— Dar, ca să fiu sincer, cred că este inutil, repetă el. Asasinul nu va fi niciodată descoperit, cu atât mai mult cu cât nu s-a anunţat nici o recompensă pentru asta, iar eu aş munci în lipsa unei compensaţii materiale. Locuiţi în prezent la Conacul Trandafirilor, dacă nu mă înşel, domnule Clancy?

— Da, doamna Pill l-a transformat în pensiune. Cine v-a spus?

— Susan Grant a fost unul dintre martori, dacă vă amintiţi. Doamna Pill s-a căsătorit deja cu Barnes?

— Nu aş putea să vă spun, răspunse Clancy privindu-l pătrunzător pe detectiv. Mă mut acolo de-abia peste două săptămâni, dar presupun că acea căsătorie va avea loc între timp. Tot Susan Grant v-a adus şi asta la cunoştinţă?

— Da, însă nu cred că o voi mai revedea. Ei bine, domnilor, trebuie să plec. Sper să aveţi noroc la cărţi.

Jennings se îndepărtă şi deduse, din modul animat în care cei doi reluară conversaţia, că subiectul discuţiei îl constituia chiar el.

Se uită în jur după Caranby, dar nu îl mai văzu. După ce părăsi locuinţa şi păşi pe trotuar, aprinzându-şi o ţigaretă, simţi o atingere pe braţ şi îl regăsi pe Caranby aşteptându-l. Bătrânul domn arătă cu vârful bastonului spre un cupeu.

— Urcă, îi spuse el, te aşteptam. Avem multe de vorbit.

— Maraquito? întrebă repede Jennings.

— Are o legătură cu acest caz. Iubirea pe care i-o poartă lui Cuthbert a determinat-o să se amestece; cât de mult şi în ce fel, nu ştiu. Ce era cu Clancy şi Hale?

— Oh, i-am abătut spre o pistă falsă, acum sunt convinşi că am renunţat la investigaţie. Atât ei, cât şi Maraquito sunt, cumva, implicaţi în acest caz, dar nu-mi dau seama pentru nimic în lume în ce fel.

— Mai există o femeie implicată: doamna Octagon.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă iute Jennings.

— Am văzut-o intrând în casa lui Maraquito cu doar câteva minute înainte de ieşirea ta.

Capitolul XIII
JENNINGS CONTINUĂ

Afirmaţia lui Caranby îi tăie respiraţia lui Jennings. Cazul era oricum unul plin de surprize dar, totuşi, nu era pregătit pentru una de asemenea proporţii. Când îşi regăsi darul vorbirii se afla în cupeu, mergând cu bătrânul domn la Hotelul Avon.

— Ce legătură ar putea exista între doamna Octagon şi Maraquito? întrebă el uluit.

— Ah! aceasta este întrebarea, comentă Caranby, neoferind nici un alt indiciu.

— Nu ştiam nici măcar că se cunosc.

— Poate că joacă jocuri de noroc.

— Chiar dacă ar fi aşa, salonul lui Maraquito ar fi ultimul loc de distracţie pe care l-ar alege. Mai mult decât atât, Maraquito nu primeşte doamne: nu îi plac.

— Cărei femei îi plac? murmură Caranby ironic.

După o pauză, adăugă:

— Ştii că doamna Octagon era prezentă când Emilia a căzut de pe platforma aceea, la reşedinţa de la Rexton?

— Ştiu, a făcut o declaraţie în timpul anchetei, din câte am auzit. Selina, însă, nu - în cazul în care Cuthbert m-a informat corect.

— Selina era bolnavă, la pat, nu a putut să fie prezentă, iar după aceea a plecat în străinătate. M-am întrebat deseori, adăugă Caranby, de ce Selina nu m-a căutat când decesul acela a rupt logodna mea cu Emilia. Mă iubea şi, tatăl ei nemaifiind în viaţă, nu ar mai fi existat nici o piedică în calea căsătoriei noastre. Aşa, însă, l-a abandonat pe americanul ei şi s-a dedicat unei vieţi de anahoret la Rexton.

— Nu aţi mai revăzut-o niciodată?

— Niciodată. Am început să călătoresc şi veneam la Londra la intervale mari de timp. I-am scris Selinei, rugând-o să vină să mă vadă, însă ea a refuzat întotdeauna acest lucru, aşa că am devenit filosof şi m-am dedicat şi eu celibatului.

— Foarte bizar, murmură Jennings cu gândul la altceva, dar nimic din toate acestea nu explică vizita doamnei Octagon în acea casă.

— Nu sunt foarte convins, dacă te referi la casa lui Maraquito. Doamna Octagon ar putea şti, la fel cum ştiu şi eu, că Maraquito este nepoata Emiliei.

— Sunteţi sigur de asta? întrebă detectivul repede.

— La fel de sigur cum ştiu că nu este spaniolă şi nici măcar evreică spaniolă, cum pretinde. Nici măcar nu cu-noaşte limba spaniolă. Numele ei, ca să fie al unei doamne, ar trebui să aibă o terminaţie la feminin: s-ar numi Maraquita, în loc de Maraquito. Această mică eroare a scăpat, fără îndoială, atenţiei ei. După cum spuneam, însă, Maraquito - vom continua să-i spunem astfel - este posibil să o fi invitat chiar ea pe doamna Octagon.

— Doamna Octagon, din cât am putut să-mi dau seama, nu este genul de femeie care ar accepta o asemenea invitaţie, îl corectă Jennings cu severitate.

— Poate că Maraquito a constrâns-o să vină.

— Cum?

— Vezi tu, Isabella Loach, adică doamna Octagon, a afirmat că Emilia ar fi alunecat de pe platformă; dar este posibil să o fi împins chiar doamna Octagon.

— Să o fi ucis, cu alte cuvinte.

— Exact. Isabella mă iubea şi era, încă este, o femeie foarte pasională. Este posibil să o fi împins pe Emilia, iar Maraquito, prin intermediul tatălui ei, acum decedat, să fi aflat adevărul, iar aceasta i-ar fi oferit un avantaj faţă de doamna Octagon.

— Dar şi Selina ar fi putut s-o omoare pe Emilia, asta ar explica viaţa ei retrasă, altfel greu de motivat.

— Nu, răspunse Caranby cu o voce tremurătoare, sunt convins că femeia pe care am iubit-o nu s-ar fi comportat niciodată în acest fel. Isabella a ucis-o pe Emilia - dacă omor a fost - şi apoi a ameninţat să o învinovăţească pe Selina dacă aceasta nu renunţa la ideea de a se căsători cu mine. Şi asta, adăugă Caranby, ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea, ar putea fi cauza pentru care Selina nu a răspuns niciodată scrisorii mele, refuzând să

mă mai vadă sau să ne căsătorim. Probabil că era - nu, sunt sigur că era - la mâna Isabellei. Acum, că Selina este moartă, Isabella se află la cheremul lui Maraquito.

— Astea nu sunt decât speculaţii, spuse Jennings nerăbdător.

— Este tot ce putem face în incertitudinea în care plutim, veni răspunsul bătrânului nobil. Argumentul meu este, însă, unul rezonabil.

— Nu neg acest lucru. Totuşi, de ce ar solicita Maraquito o întrevedere cu doamna Octagon?

— De ce? repetă Caranby surprins, ca să împiedice căsătoria lui Cuthbert. Maraquito îl iubeşte pe el şi o detestă pe Juliet. Aş îndrăzni să afirm că acesta este motivul purtării ciudate a doamnei Octagon după decesul surorii ei. Maraquito încearcă să pună capăt acestei căsătorii proiectate, ameninţând să o denunţe pe doamna Octagon pentru uciderea mătuşii ei. Juliet este la curent, ceea ce explică reticenţa ei.

— S-ar putea să fie şi aşa, murmură Jennings din ce în ce mai derutat, dar domnişoara Saxon nu ar avea motive să fie rezervată faţă de mine. O să merg mâine să o văd.

— Cum vei încerca să o faci să vorbească?

— Cuthbert poate fi arestat pentru omor - iată ce îi voi spune. Ştiţi că se afla prin împrejurimi, în noaptea crimei.

— Ştiu, s-a dus să caute eventuale fantome. Sper, însă, că nu îl vei amesteca pe Cuthbert în această problemă decât dacă este absolut necesar. Nu vreau să se işte un scandal.

— Staţi liniştit, lord Caranby. Am totul sub control şi mă voi folosi de prezenţa lui Cuthbert la Rexton, numai ca să o conving pe domnişoara Saxon să vorbească. Dar poate că ea nu păstrează tăcerea de dragul lui Cuthbert, din moment ce nu ştie că a fost la Rexton în noaptea aceea; părerea mea este că încearcă să-şi protejeze fratele.

— Îl bănuieşti pe Basil? întrebă Caranby repede.

— Chiar dacă nu este el autorul crimei, în mod sigur ştie ceva despre asta.

Jennings îi relată ce spusese Clancy despre Basil, şi anume că acesta din urmă ar vorbi, dacă ar fi forţat prea tare.

— Basil, din diverse considerente, are nişte probleme cu Hale - care este o canalie, dar Basil ştie ceva ce Hale şi Clancy nu vor să iasă la lumină. Hale l-a ameninţat pe Basil, iar tânărul a devenit neliniştit; Clancy, care nu este prostul care pare, l-a avertizat în seara asta pe Hale. Prin urmare, presupun că Basil deţine o informaţie legată de acel asasinat. Domnişoara Saxon este la curent cu ceea ce ştie Basil, prin urmare doreşte să îl protejeze.

— Dar nici Clancy, nici Hale, nici doamna Herne nu se mai aflau în casă în momentul în care femeia a fost înjunghiată, spuse Caranby; aceştia nu pot avea nici o legătură cu crima comisă.

— Aşa s-ar părea, dacă nu ar fi soneria aceea… izbucni Jennings. Nu cred că cei trei sunt atât de nevinovaţi cum par. Oricum, doamna Herne revine la reşedinţa ei de la Hampstead săptămâna viitoare; îi voi face o vizită şi îi voi pune câteva întrebări.

— La care ea nu va răspunde, încheie Caranby sec. În afară de asta, ar fi trebuit să i le pui în timpul anchetei.

— Cazul nu era atât de complicat atunci şi nu aveam informaţiile pe care le deţin acum, se justifică Jennings.

— Ai interogat-o pe doamna Herne cu ocazia anchetei?

— Nu, a dat doar o declaraţie. Jennings ezită. Purta un voal în timp ce vorbea şi a refuzat să-l scoată, sub pretextul că ochii ei nu suportau lumina. Apropo, aţi remarcat că Maraquito foloseşte un parfum puternic?

— Da, unul identic cu cel utilizat de Clancy şi Hale.

— Ha! exclamă Jennings surprins. Nu mi-am dat seama; cred că mă prostesc. Ei bine, şi doamna Herne îl foloseşte. Este o esenţă rară.

Jennings îi povesti ce aflase de la Susan Grant.

— Cred că acest parfum are o anumită semnificaţie şi aceasta are legătură cu asocierea dintre Clancy, Hale, Maraquito şi doamna Herne.

— Dar doamna Herne nu o cunoaşte pe Maraquito.

— Nu sunt convins de asta; Susan Grant crede că ar putea fi mama lui Maraquito, din moment ce seamănă atât de mult cu ultima, dar în versiunea mai vârstnică. Aţi cunoscut-o pe doamna Saul?

— Nu, îl ştiu doar pe frate, care a venit să-mi vorbească după moartea surorii lui şi care a fost ulterior închis pentru fabricare de monede false. Pe soţia lui nu am cunoscut-o niciodată şi nici nu am auzit de ea. Maraquito, însă, seamănă cu tatăl ei la înfăţişare, iar acesta din urmă - cu Emilia.

— Este o afacere greu de descâlcit, spuse Jennings. Cred că doamna Herne nu şi-a ridicat voalul în timpul anchetei ca să nu se observe asemănarea dintre ea şi Maraquito. Puteţi fi, totuşi, convins - adăugă Jennings pe un ton vexat - că Maraquito nu a ştiut nici atunci şi, probabil, nici acum, că eu sunt detectiv.

— Clancy şi Hale o vor lămuri, declară Caranby la oprirea cupeului. Nu doreşti să intri?

— Astă-seară, nu - îmi voi permite să vă deranjez cu altă ocazie, când voi avea mai multe să vă spun. Pentru moment doresc să pun ordine în informaţiile pe care le-am obţinut până acum. Mâine mă voi întâlni cu domnişoara Saxon.

— Da, vorbeşte cu domnişoara Saxon, îl sfătui Caranby la despărţire. Crede-mă, ea ştie adevărul, dar îţi spun ceva: Maraquito nu a omorât-o pe domnişoara Loach, pentru că prin moartea Selinei, Juliet a moştenit suficienţi bani ca să se mărite cu Cuthbert, indiferent de dorinţa doamnei Octagon; Maraquito nu ar fi adus niciodată vorba despre asta.

— Cu toate acestea, domnişoara Saxon nu se va mărita cu cine doreşte.

Caranby făcu un gest care demonstra că situaţia îl depăşea şi urcă treptele hotelului. Jennings, adâncit în gânduri, se îndepărtă, întrebându-se cum ar fi putut să dezlege iţele pe care Soarta i le dăduse de descurcat.

În noaptea aceea, detectivul trecu toate faptele în revistă: din câte îşi putea da seama, nu avansase mai departe decât ajunsese prin anchetă. Sigur, strânsese o mulţime de dovezi, însă acestea nu aruncau nici o lumină suplimentară asupra cazului. Idila lui Caranby, femeia care fusese omorâtă, se aflase în relaţii cu familia Saul, iar acest lucru putea fi un punct comun cu Maraquito, care părea să fie singura rudă supravieţuitoare. La rândul ei, Maraquito avea o asociere de natură necunoscută cu doamna Octagon, din moment ce femeia mai în vârstă venea pe ascuns în casa din Soho. Doamna Octagon era legată de răposata Emilia Saul printr-o crimă, dacă ceea ce

presupusese Caranby era corect; fiicei ei i se interzisese să se căsătorească cu Mallow - nepotul celui pe care îl iubiseră atât domnişoarele Loach, cât şi Emilia Saul. Hale şi Clancy jucau un fel de joc cu Basil Saxon, fiul doamnei Octagon, iar acesta din urmă se afla în legătură cu Maraquito. Astfel, se părea că toţi aceşti oameni se aflau, într-un fel sau altul, în relaţie cu femeia care murise. Întrebarea era dacă vreunul dintre ei îi dăduse lovitura finală şi, în caz afirmativ, cine ar fi fost atât de îndrăzneţ să o facă.

“Şi, din nou, murmură Jennings, cine a atins soneria? În nici un caz ucigaşul, care este greu de crezut că ar fi fost atât de prost încât să cheme astfel pe cineva să îi contemple fapta, înainte să fi avut timp să fugă. Sigur că vinovatul ar fi putut fi şi o femeie. Sigur că! Cred că pe domnişoara Loach a omorât-o un bărbat, din motive pe care încă nu le-am elucidat, iar o femeie - din gelozie, dorind să îl împingă în ghearele justiţiei - a apăsat butonul soneriei, ca să apară un martor înainte ca asasinul să fi putut scăpa. Cine a dat, totuşi, lovitura finală?”

Era o întrebare dificilă: nu putea fi Basil Saxon, acesta aflându-se în seara aceea la Teatrul Marlow, împreună cu sora lui. Cuthbert nu avea nici un motiv, iar Jennings chiar credea justificarea lui cu explorarea parcului noaptea, între zece şi unsprezece. Hale, Clancy şi doamna Herne părăsiseră casa înainte ca victima să fi fost ucisă şi, mai mult decât atât, nu aveau nici un motiv să omoare o vârstnică inofensivă. Maraquito, imobilizată în căruciorul ei, nu putea să fi avut vreo legătură cu crima. Doamna Octagon îşi detesta sora, dar, cu siguranţă, nu ar fi riscat să o ucidă. Practic, Jennings, examinând motivaţiile şi deplasările celor menţio-naţi, fu incapabil să găsească un indiciu referitor la persoana vinovată. Începu, deci, să creadă că omorul fusese comis de cineva care nu apăruse încă în scenă - cineva ale cărui motive de a ucide puteau fi găsite în trecutul victimei. Cum ar fi, de exemplu, un membru al familiei Saul. Dar Maraquito era singura supravieţuitoare şi, aparent, nevinovată. Deocamdată Jennings nu ştia dacă doamna Herne era sau nu mama ei, în pofida asemănării pe care Susan pretindea că o constatase. De asemenea, Caranby afirmase că Maraquito semăna cu tatăl ei, iar trăsăturile fizice ale familiei Saul erau atât de

marcante încât era puţin probabil ca Saul senior să se fi căsătorit cu o femeie care să îi semene.

“Deşi s-ar fi putut, desigur, căsători cu o rudă”, reflectă Jennings şi se duse la culcare mai derutat ca oricând.

A doua zi, înainte de vizita la “Templul Muzelor”, trecu pe la Scotland Yard unde se interesă de zvonul conform căruia s-ar afla încă în circulaţie numeroase monede false, extrem de bine realizate. Apăruseră rapoarte şi din Franţa, Rusia şi Italia, care menţionau că se găsiseră astfel de mo-nede şi pe teritoriul lor. Şeful departamentului de detectivi se afla în posesia acestor diferite monede, iar Jennings fu silit să admită că erau admirabil imitate. Părăsi sediul întrebându-se dacă nu cumva această crimă putea fi, cumva, pusă în legătură cu circulaţia monedelor false.

“Maraquito este o membră a familiei Saul, care pare să aibă în componenţa sa falsificatori experimentaţi, îşi spunea Jennings în drum spre Kensington. După spusele lui Le Beau, se pare că Maraquito l-a plătit cu o monedă de aur falsă. Mă întreb dacă nu cumva ea este capul afacerii şi dacă Clancy, Hale şi doamna Herne - presupusa mamă - au vreo legătură cu aceste fapte. Casa aceea neterminată ar fi o ascunzătoare ideală pentru un atelier, iar prezenţa stafiilor ar fi pretextul utilizat dacă banda de falsificatori ar fi surprinsă acolo; numai că în jurul casei este un zid de patru metri şi jumătate, iar parcul este mai mult o junglă. Cuthbert a fost la faţa locului şi ziua, şi noaptea, fără să observe nimic suspect. Mă întreb dacă domnişoara Loach, locuind în imediata vecinătate, nu a aflat cumva că acolo se aciuase o bandă de falsificatori, caz în care este foarte probabil să fi fost ucisă de unul dintre aceştia. Dar cum naiba a reuşit cineva să se strecoare în casă? Uşa de la intrare s-a deschis sigur la zece şi jumătate seara, fie să lase să intre, fie să lase să iasă pe cineva, iar soneria nu a sunat decât o jumătate de oră mai târziu. Să existe, oare, o altă ieşire din acea casă, care să fie legată de reşedinţa neterminată a lordului Caranby - folosită pe post de atelier?”

Erau pure speculaţii, dar Jennings nu avea o altă explicaţie valabilă, din informaţiile culese până în acel moment. Se hotărî să cerceteze casa aceea neterminată, din moment ce obţinuse permisiunea lui Caranby şi, de asemenea, să inspecteze din nou Conacul Trandafirilor, cu toate că nu ştia

deocamdată ce moment plauzibil ar putea găsi pentru aceasta. Destinul îi oferi, însă, o şansă la care nu s-ar fi aşteptat. Ajuns la “Templul Muzelor”, i s-a adus la cunoştinţă că domnişoara Saxon plecase la Rexton. Era destul de firesc, din moment ce conacul îi aparţinea acum, dar Jennings era înclinat să o suspecteze pe Juliet, din cauza refuzului ei de a se căsători cu Cuthbert, sau chiar şi de a explica motivul acestui refuz, astfel încât acum vedea ceva suspicios în tot ce făcea aceasta. Luă, deci, trenul din staţia suburbană şi, o dată ajuns la Rexton, coborî şi se îndreptă spre Conacul Trandafirilor pe poteca ce străbătea păduricea de pini. Privind conacul, observă că avea ferestrele deschise, erau întinse covoare pe peluză, iar uşa de la intrare era întredeschisă. Se părea că doamna Pill începuse curăţenia de primăvară la care făcuse aluzie Susan Grant.

Jennings a fost întâmpinat, la uşă, chiar de doamna Pill, cu braţele goale şi cu un şorţ mare, din pânză ordinară, protejându-i rochia. Era prăfuită, neîngrijită şi supărată. Dispoziţia nu i se îmbunătăţi cu nimic când îl văzu pe detectiv, pe care îl recunoscu drept participant la anchetă.

— De ce-aţ’ venit aci, domnule? întrebă ea, îs sigură că nu mai e p-aci nici un mort de descoperit.

— Doresc să vorbesc cu domnişoara Saxon, mi s-a spus că o pot găsi aici.

— Păi, i-aci, admise doamna Pill, punându-şi mâinile roşii în şolduri. Nu c-aş fi obligată să vă spui, că doar nu-s în boxa martorilor: a venit să mă vadă pentru chirie. Da’ ‘mneavoastră, domnule?

— Am venit să o văd pe domnişoara Saxon, repetă Jennings răbdător.

Doamna Pill îşi frecă nasul şi bombăni:

— Ie sus în pod, spuse ea, se uită la neşte rochii d’ale lu’ biata don’şoară Loach şi io n-am nici o cameră în toată casa în care să vă aşez, fiin’că nu-i nici un scaun. Aţ’ venit să-mi ziceţi cine a omorât-o pe stăpâna?

— Nu! Nu cred că asasinul va fi descoperit vreodată.

— Păi, din ţărână suntem făcuţi cu toţii, se jeli doamna Pill, da’ dacă vreţi s-o vedeţi pe don’şoara Saxon, o s-o vedeţi. Veniţi p-aci în camera de jos şi io o să mă duc până în pod.

— Lăsaţi-mă să vin şi eu, ca să o scutesc pe domnişoara Saxon să mai coboare, spuse Jennings, dorind să o ia pe Juliet prin surprindere.

— Ah, aveţ' dreptate. Picioarele-i tot picioare când ie vorba de scări, or'ce aţ' spune 'mneavoastră, comentă doamna Pill, mergând în faţa lui ca să îi arate drumul. Şi mă scuzaţi, dom' poliţai, dacă nu m-opresc şi eu, că am o grămadă de treabă, acum că Susan nu mai ie şi Geraldine a plecat şi ea, ca să nu mai spui de bărbată-miu care va să fie şi care s-a dus s-o vază pe doamna Herne, lua-o-ar naiba!

— De ce s-a dus la doamna Herne? întrebă Jennings repede.

— Nu mă-ntrebaţi pe mine, spuse bucătăreasa arţăgoasă. I-un secretos Thomas Barnes, orce-aţ' zice: vine şi pleacă şi face bani cu drumurile-astea, orunde s-ar duce, da' nici o vorbă nu-mi zice din năzbâtiile lui. Tare mă bate gându' să rămâi Pill pân' la sfârşitu' zilelor mele, când văz cum ţine secretele.

Jennings nu mai spuse nimic, dar se întrebă în sinea lui de ce se dusese Thomas la doamna Herne. Se hotărî să o viziteze neîntârziat pe această doamnă, să vadă dacă putea afla ce mesaj îi transmisese Thomas şi din partea cui. Nu avu însă prea mult timp de gândire, doamna Pill deschizând o uşă în dreapta, care corespundea unui culoar îngust, în care îl şi împinse.

— Ş-acu' mă duc iar la treaba mea, spuse bucătăreasa, grăbindu-se să plece.

Jennings ajunse faţă în faţă cu Juliet, care stătea în picioare pe un scaun, cu mâna întinsă spre o cornişă. Imediat ce îl văzu, coborî de pe scaun, cam palidă la faţă. Încăperea era plină de cufere şi cutii mari din lemn de brad, unele - deschise, lăsând să se întrevadă obiecte de îmbrăcăminte. Un strat gros de praf trona peste alte cutii, aparent încuiate şi neatinse de ani de zile. Lumina se strecura în podul prăfuit printr-o fereastră murdară, iar podeaua era acoperită cu paie şi alte resturi. Domnişoara nu îl cunoştea pe detectiv; faţa ei îşi recăpătă culoarea şi expresia fireşti.

— Cine sunteţi şi ce doriţi? întrebă ea, aruncând o privire neliniştită spre cornişă.

Jennings îşi scoase pălăria.

— Vă rog să mă scuzaţi, i se adresă el politicos, doamna Pill m-a îndrumat spre acest loc, atunci când am cerut să vă văd.

— Nu avea acest drept, spuse Juliet privindu-şi rochia destul de prăfuită. Veniţi jos şi spuneţi-mi cine sunteţi.

Părea nerăbdătoare să îl scoată de acolo şi păşi înaintea lui în direcţia uşii. În timp ce ea ieşea, Jennings reuşi să închidă uşa, ca şi cum rochia ei s-ar fi prins în capătul de jos al acesteia şi ar fi tras-o după ea. Apoi încuie, încet, uşa. O putea auzi pe Juliet bâjbâind la broască.

— Ce s-o fi întâmplat? o auzi întrebând.

— Broasca trebuie să se fi blocat cumva, spuse Jennings dinăuntru, zăngănind cheia. Un moment, o să mă uit mai atent.

În timp ce vorbea, sări repede pe scaunul pe care Juliet îl folosise mai devreme şi pipăi cu mâna cornişa la care se uitase ea. Trecând repede cu mâna de-a lungul acesteia, întâlni un obiect lung şi ascuţit. Îl scoase: era un cuţit nou-nouţ din gama cuţitelor de vânătoare. Jennings tresări la vederea acestui obiect dar, neavând timp să cugete (pentru că nu dorea să-i trezească Julietei suspiciuni), strecură cuţitul în vestă şi alergă din nou la uşă. După o serie de încercări ostentative, “reuşi” să întoarcă din nou cheia în broască, deschizând-o. Juliet era roşie la faţă şi îl privea supărată. Nu aruncă, însă, nici o privire spre cornişă, ceea ce îi arătă lui Jennings că nu bănuise subterfugiul.

— Rochia dumneavoastră s-a prins în uşă şi a închis-o, explică el. Încuietoarea pare să fie defectă.

— Nu mi-am dat seama, spuse Juliet examinând-o, până acum s-a închis cu uşurinţă de fiecare dată.

“Hm, cugetă Jennings, deci ai mai fost aici şi înainte şi ai încuiat uşa din cauza cuţitului acela, probabil.”

În tot acest răstimp, o privise zâmbind pe tânăra fată.

— Îmi pare rău, se scuză el când ea renunţă la examinare.

— Eu sunt de vină, spuse Juliet fără să bănuiască nimic, şi încuie uşa. Îl conduse, apoi, de-a lungul pasajului şi, de acolo, în jos, pe scări.

— Cine sunteţi, de fapt? întrebă ea, întorcându-se spre el la jumătatea drumului.

— Sunt prietenul lui Mallow, spuse detectivul.

— De ce nu v-am mai întâlnit până acum?

— Am fost şi la dumneavoastră acasă, domnişoară Saxon. Poate că numele meu, Miles Jennings, ar putea să…

Fata tresări şi exclamă:

— Sunteţi detectiv! articulă ea cu dificultate.

Capitolul XIV
DOAMNA OCTAGON OFERĂ EXPLICAŢII

Tânăra se sprijini de perete, palidă şi cu ochii închişi. Alarmat de înfăţişarea ei, Jennings i-ar fi venit în ajutor, dar ea îl îndepărtă şi se împletici, continuând să coboare scările. Printr-un intens efort de voinţă reuşi să-şi stăpânească emoţia şi, o dată ajunsă în hol, se întoarse spre el cu un zâmbet livid.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse ea, domnul Mallow mi-a vorbit des despre dumneavoastră. Sunteţi prietenul lui, din câte ştiu.

— Cel mai bun prieten, în ciuda diferenţei dintre statutele noastre sociale.

— Oh, Juliet îndepărtă cu un gest această obiecţie, ştiu că sunteţi un gentleman şi că aţi ales această ocupaţie mai mult ca un hobby.

— Mă tem că lucrurile nu stau chiar aşa, zâmbi Jennings. Am ales această ocupaţie ca să câştig bani.

— Nu în modul cel mai plăcut. Din moment ce sunteţi, însă, prietenul domnului Mallow, mă bucur că vă ocupaţi dumneavoastră de acest caz.

Îl privi fix pe detectiv:

— Aţi descoperit ceva? întrebă ea neliniştită.

— Nu cine ştie ce, răspunse Jennings, care luă rapid decizia să nu spună nimic despre cuţit. Mă tem că adevărul nu se va afla niciodată, domnişoară Saxon. Presupun că dumneavoastră nu aveţi nici o idee?

— Eu, întrebă ea, îmbujorându-se la faţă, ce v-a făcut să-mi puneţi această întrebare? Eu nu ştiu nimic. Aţi venit să mă chestionaţi despre…

— Da, printre altele, o întrerupse Jennings, observând în faţa uşii faţa voluminoasă a doamnei Pill. Nu am putea să stăm de vorbă într-un loc mai liniştit?

— Veniţi jos, spuse Juliet, continuându-şi drumul, deşi camerele nu sunt mobilate, pentru că doamna Pill face curăţenie. Casa este destul de liniştită.

— Am constatat, spuse detectivul, urmându-şi gazda în încăperile de la subsol. Sunteţi numai dumneavoastră şi doamna Pill aici.

— Şi mama, îl completă ea. Am venit să punem la punct câteva detalii referitor la închirierea conacului. Mama se odihneşte în aripa cealaltă a casei, doriţi să vorbiţi cu ea?

— Nu, cu dumneavoastră.

Între timp, intraseră în salonul în care se petrecuse crima: covoarele fuseseră îndepărtate, mobila scoasă, iar pereţii erau goi. Jennings nu ar fi putut avea o ocazie mai bună de a căuta vreo intrare secretă, în acea încăpere, a cărei existenţă o bănuia din cauza intervenţiei soneriei într-un moment inoportun. Totul, însă, părea să fie în ordine: podeaua era din lemn de stejar şi, lucru destul de neobişnuit, nu exista nici un şemineu. Ferestrele-uşă se deschideau spre o seră, acum lipsită de flori - păşind înăuntru, Jennings observă că acoperişul de sticlă era în întregime acoperit, cu excepţia unui spaţiu lăsat pentru ventilaţie. Ucigaşul nu ar fi putut să intre sau să fugă pe acolo şi nu exista o altă ieşire din încăperea aceea, cu excepţia uşii.

— Doriţi să vedeţi şi dormitorul? întrebă Juliet sarcastic. Văd că cercetaţi locul, deşi aş fi crezut că aţi făcut acest lucru mai demult.

— Aşa este, răspunse calm Jennings, însă atunci încăperea era aglomerată de mobile şi covoarele erau întinse pe jos. Arătaţi-mi şi dormitorul, bineînţeles.

Juliet îl conduse în încăperea învecinată, care era, şi aceea, goală. Acolo exista o singură fereastră, ermetic închisă cu obloane din fier. Dădea spre un fel de îngrăditură, iar lumina se reflecta de sus prin intermediul unei folii de metal argintat. Nimeni nu ar fi putut să iasă pe acea fereastră; chiar şi atunci, ar fi fost dificil de escaladat zidul îngrăditurii pentru a ajunge la nivelul solului. Podeaua şi pereţii dormitorului nu aveau nici o urmă a existenţei vreunei intrări, astfel încât Jennings se întoarse în salon într-o stare de derută totală.

Juliet i se adresă din nou:

— Nu mă pot împiedica să mă întreb ce vă aşteptaţi să găsiţi, remarcă ea.

— Am crezut că ar putea exista o intrare secretă, răspunse Jennings privind-o atent, dar nu pare să fie vreuna.

Domnişoara Saxon păru sincer uimită şi se uită în jur.

— Nu am mai auzit vorbindu-se până acum de aşa ceva, spuse ea, mirată. La ce i-ar fi trebuit unei doamne în vârstă, la locul ei, ca mătuşa mea, o intrare secretă?

— Păi, vedeţi, asasinul nu ar fi putut să sune la sonerie şi să iasă pe uşa din faţă pentru că s-ar fi întâlnit cu Susan Grant, care răspundea apelului; prin urmare, trebuie să fi fugit prin altă parte. Ferestrele ambelor încăperi sunt în afara oricărei suspiciuni.

— Da, dar am înţeles că făptaşul a fugit la zece şi jumătate.

— Din dovezile pe care le avem, aşa se pare; dar, în acest caz, cine a sunat la sonerie?

Juliet clătină din cap.

— Nu aş putea să spun, zise ea cu un suspin, întreg cazul este o enigmă pentru mine.

— Nu ştiţi cine a omorât-o pe domnişoara Loach? Vă rog, nu fiţi atât de indignată, domnişoară Saxon, nu-mi fac decât datoria.

Fata încercă să zâmbească:

— Credeţi-mă că într-adevăr nu ştiu şi nici nu-mi pot imagina ce mobil ar fi avut asasinul. Trebuie să fi avut, totuşi, un motiv, domnule Jennings.

— Vă referiţi la asasin ca la o persoană de gen masculin. Credeţi că este vorba de un bărbat?

— Aşa cred. În timpul investigaţiei doctorul a constatat că nici o femeie nu ar fi putut lovi cu atâta forţă. În rest nu ştiu decât ce s-a scris prin ziare; sunt persoana cea mai nepotrivită căreia să-i solicitaţi astfel de informaţii, domnule.

— Poate că aşa stau lucrurile în ceea ce priveşte această crimă. Aş dori, totuşi, să vă pun o întrebare; una impertinentă.

— Care anume? întrebă fata, vizibil neliniştită.

— De ce refuzaţi să vă căsătoriţi cu Mallow?

— Este o întrebare foarte impertinentă, spuse Juliet încercând să rămână calmă, într-atât, încât refuz să vă răspund.

— Ca gentleman, mă mulţumesc cu acest răspuns, spuse Jennings cu blândeţe, ca detectiv, însă, vă voi întreba din nou care este motivul refuzului

dumneavoastră.

— Nu înţeleg ce legătură are viaţa mea particulară cu autorităţile statului.

Jennings zâmbi la auzul acestui răspuns şi îşi aminti de cuţitul pe care îl găsise. O persoană mai imprudentă decât el i l-ar fi arătat imediat şi ar fi insistat să primească o explicaţie. Jennings, însă, dorea să afle cui îi aparţinea arma aceea, înainte de a face pasul următor. Era convins că nu era al Julietei - care nu avea nevoie de un asemenea obiect periculos - cum era la fel de sigur că, în încercarea ei de a proteja pe cineva, ar fi declarat că a cumpărat acea armă. Înainta pe un teren minat şi era cazul să fie prudent.

— Foarte bine, spuse el în sfârşit. Vom face deocamdată abstracţie de această întrebare deşi, în calitate de prieten al lui Mallow, regret ce se întâmplă. Puteţi să îmi spuneţi cui i-aţi dat fotografia lui Mallow, pe care acesta din urmă v-a dăruit-o?

— Ce ştiţi despre acest lucru? întrebă repede domnişoara Saxon. Şi de ce mă întrebaţi?

— Pentru că am văzut-o.

— Este imposibil, răspunse ea cu răceală, doar dacă v-aţi fi aflat în această casă înainte de moartea mătuşii mele.

— Ah! deci domnişoarei Loach i-aţi dat acea fotografie, spuse Jennings, întrebându-se cum ajunsese aceasta în posesia lui Maraquito.

— Da, ei, deşi nu vă recunosc dreptul de a-mi pune o asemenea întrebare, domnule Jennings. Răposata mea mătuşă era foarte ataşată de domnul Mallow şi era nerăbdătoare să aibă loc căsătoria dintre noi doi. El mi-a dat fotografia…

— Cu dedicaţie, adăugă detectivul.

— Desigur, răspunse ea roşind, cu o dedicaţie destinată mie, personal. Nu doream să mă despart de acel portret, dar mătuşa m-a rugat atât de insistent să i-l dau, încât nu am putut să o refuz.

— Cu ce ocazie a văzut fotografia prima dată?

— I-am arătat-o după ce mi-o dăruise domnul Mallow. Pot să vă întreb unde aţi găsit-o dumneavoastră?

Jennings o privi cu un subînţeles evident.

— Am văzut fotografia aceea în locuinţa unei femei pe care o cheamă Maraquito.

— Cum a ajuns acolo?

— Nu aş putea să vă spun. O cunoaşteţi pe această doamnă?

— Nici măcar numele ei nu-mi este familiar, cine este?

— Numele real este senora Gredos şi pretinde că este evreică spaniolă. Ţine un fel de salon de jocuri. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, domnişoară Saxon, nu am văzut eu însumi fotografia la ea acasă, ci o fată numită Susan Grant…

— O cunosc: fata în casă a răposatei mele mătuşi.

— Ei bine, fotografia aceea se afla printre bagajele ei şi am găsit-o când servitorii au insistat să le fie cercetate lucrurile. A mărturisit că a luat-o de la fosta ei stăpână, şi anume senora Gredos. Din moment ce dumneavoastră i-aţi dat-o domnişoarei Loach, mi-ar plăcea să aflu cum a ajuns în posesia acelei femei.

— Nu aş putea să vă spun, aşa cum nu ştiu nici de ce a luat-o Susan. De ce a făcut asta?

— Domnul Mallow este un bărbat frumos… începu Jennings, când ea îl opri cu un gest.

— Vreţi să spuneţi… nu, nu pot să cred aşa ceva.

— Nu doream să critic moralitatea lui Mallow. Fata aceea nesăbuită nutrea o pasiune iraţională faţă de el; l-a văzut în casa senorei Gredos…

— Ah, spuse Juliet, albindu-se la faţă, acum îmi amintesc. Basil a menţionat ceva de jocurile de noroc ale lui Cuthbert, dar nu a spus unde se desfăşurau.

— Mallow a jucat puţin la Maraquito, la fel ca şi fratele dumneavoastră. Singura diferenţă este că Mallow îşi putea permite să piardă, iar fratele dumneavoastră - nu. Sunteţi sigură că nu aţi mai auzit până acum numele de Maraquito?

— Foarte sigură, afirmă Juliet, susţinându-i privirea cu atâta calm, încât îşi dădu seama că spunea adevărul. Acum înţeleg de unde aveţi dumneavoastră fotografia, dar cum a ajuns în posesia acelei doamne?

Mătuşa mea nu a menţionat-o niciodată, nici ca Maraquito, nici ca senora Gredos.

— Domnişoara Loach vorbea deschis cu dumneavoastră?

— Era foarte sinceră, toată viaţa ei nu a avut nimic de ascuns.

— Nu sunt atât de sigur de asta, murmură detectivul. Nu am nici o idee cum a ajuns Maraquito în posesia acelei fotografii.

Juliet ridică din umeri.

— În cazul ăsta, putem să nu ne mai gândim la acest lucru, spuse ea, umezindu-şi buzele uscate. Şi nici nu văd ce legătură ar putea avea fotografia cu crima săvârşită.

— Nici eu nu-mi dau seama, dar nu se ştie niciodată.

— Îl acuzaţi pe domnul Mallow?

— Să presupunem că aş face-o: ştiu că domnul Mallow se afla în vecinătatea acestui loc în noaptea crimei şi cam la ora la care aceasta avea loc.

Juliet se sprijini de perete şi îşi întoarse faţa.

— Nu este adevărat, ce l-ar fi adus aici?

— Ceva legat de reşedinţa neterminată din spate, aflată în proprietatea lordului Caranby, dar nu cred să-l fi văzut cineva.

— De unde ştiţi că se afla atunci acolo? întrebă Juliet, agitată şi întunecându-se la faţă.

— Mi-a mărturisit mie acest lucru. Dar putem să vorbim despre acesta mai târziu…

Juliet îl întrerupse:

— O clipă, exclamă ea, îl acuzaţi pe Mallow?

— Deocamdată nu acuz pe nimeni, trebuie să strâng mai multe dovezi. Apropo, domnişoară Saxon, mi-aţi putea spune unde vă aflaţi dumneavoastră în noaptea aceea?

— Desigur, răspunse ea cu o voce înăbuşită, am fost la Teatrul Marlow împreună cu fratele meu, Basil.

— Aşa, deci. Presupun, însă, că nu v-a plăcut piesa.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, argumentă Jennings rar, urmărind cum se schimba ea la faţă, la dumneavoastră acasă nu apreciaţi melodrama; mă întreb de ce v-aţi fi dus să vedeţi exact acest gen de piesă la teatrul Marlow.

— Autorul ei era un prieten de-al nostru, răspunse Juliet sfidându-l.

— În acest caz puteaţi să îi faceţi un compliment, rămânând până la căderea cortinei.

Juliet fu cuprinsă de un fior violent şi se sprijini de perete.

— Continuaţi, şopti ea.

— Aveaţi o lojă, din câte mi-a spus directorul teatrului. Puţin după ora opt, fratele dumneavoastră a părăsit teatrul, iar dumneavoastră aţi plecat după ora nouă.

— I-am făcut o vizită unui vechi prieten care locuia în vecinătate, bâlbâi Juliet.

— Ah, şi acea vecinătate era, din întâmplare, această vecinătate? Cu o şaretă - în care cred că aţi şi plecat - cineva ar fi putut ajunge aici de la Teatrul Marlow, într-un sfert de oră.

— Eu… eu… nu am venit în acest loc.

— Atunci unde v-aţi dus?

— Refuz să răspund la această întrebare.

— Dar fratele dumneavoastră unde plecase?

— Nu mi-a zis. Directorul nu v-a mai spus nimic altceva?

— Doar că dumneavoastră şi Basil aţi părăsit teatrul, aşa cum v-am descris înainte. Deci refuzaţi să-mi spuneţi unde aţi fost.

— Exact, afirmă Juliet încleştându-şi mâinile, palidă, dar încă sfidătoare. Afacerile mele personale nu vă privesc. Din moment ce încercaţi să mă implicaţi în acest caz, este treaba dumneavoastră să dovediţi ceea ce afirmaţi, eu refuz să vorbesc.

— Va refuza şi fratele dumneavoastră?

— Aţi face mai bine să-l întrebaţi pe el, spuse domnişoara Saxon cu nepăsare, dar făcând un efort să pară lipsită de griji. Nu sunt indiscretă în legătură cu activitatea fratelui meu, domnule Jennings.

— Cu toate acestea, aţi aflat că joacă jocuri de noroc.

— Nu văd ce legătură are acest lucru cu problema în cauză. Mă acuzaţi pe mine şi pe Basil că ne-am omorât mătuşa?

— Nu acuz încă pe nimeni, negă Jennings, necăjit de reticenţa ei, am mai spus acest lucru. Nu aţi vorbit cu mătuşa dumneavoastră în seara aceea?

— Nu, spuse hotărâtă Susan. În mod cert, nu.

Jennings schimbă tactica, devenind aparent prietenos.

— Ei bine, domnişoară Saxon, nu vă voi mai deranja. Sunt convins că mi-aţi spus tot ce ştiaţi.

Juliet se crispă.

— Aveţi cumva idee, continuă Jennings, dacă a fost descoperită arma crimei?

— Este o întrebare ciudată, venind din partea unui detectiv.

— Dar una foarte necesară. Ei bine?

— Nu ştiu nimic despre asta, spuse ea cu o voce aproape inaudibilă.

— O cunoaşteţi pe doamna Herne?

— Am întâlnit-o aici, de vreo două-trei ori.

— Vă plăcea de ea?

— Nu aş putea să vă spun, nu i-am prea dat atenţie. Părea o persoană agreabilă, dar se împodobea prea tare şi folosea un parfum care nu îmi plăcea.

— Aţi mai întâlnit şi înainte persoane care utilizau această marcă de parfum?

— Nu. Era un parfum tare şi greu - o esenţă cu totul nouă pentru mine; mirosul lui mi-a provocat o durere de cap!

— Doamna Herne era bună prietenă cu mătuşa dumneavoastră?

— Aşa cred, venea aici împreună cu domnul Hale şi domnul Clancy să joace cărţi.

— Hale, spuse Jennings, am uitat de Hale. Se ocupă în continuare de afacerile dumneavoastră, domnişoară Saxon?

— Nu, am încredinţat administrarea propriilor bu-nuri avocatului nostru, cu toate că şi domnul Hale era destul de dornic să le preia.

— Basil, fratele dumneavoastră, se mai află în relaţii de prietenie cu domnul Hale?

— Nu ştiu, spuse Juliet schimbându-se din nou la faţă. Nu mă amestec în treburile fratelui meu, am mai spus asta. Fir-ar să fie, exclamă ea, vine mama mea!

— Aş dori să vorbesc cu doamna Octagon, spuse Jennings.

— Va fi aici în câteva minute şi o voi anunţa.

Juliet părăsi încăperea fără să-l mai privească, vizibil bucuroasă să scape de acolo. Jennings se încruntă, apoi scoase cuţitul pe care îl recuperase şi se uită la el.

"Ştie destul de multe despre afacerea asta, murmură el. Pe cine vrea să protejeze? Presupun că pe fratele ei, altfel nu ar fi ascuns acest cuţit. Mă întreb cui îi aparţine - uite şi trei crestături cioplite în mâner, şi o pată pe lamă - de sânge, presupun."

Nu reuşi să îşi încheie monologul, pentru că doamna Octagon îşi făcu apariţia, în maniera ei impresio-nantă. Era calmă, liniştită şi arborase un surâs pe chip, în timp ce avansa spre detectiv.

— Dragul meu domn Jennings, spuse ea, strângându-i călduros mâna, mă bucur mult să vă văd, deşi, de fapt, ar trebui să fiu supărată: v-am văzut atât de des la mine acasă, iar dumneavoastră nu mi-aţi spus niciodată cu ce vă ocupaţi.

— Dacă aţi fi ştiut, puteaţi să nu mă mai primiţi cu atâta bunăvoinţă, comentă el sec.

— Mă situez mult deasupra unor asemenea prejudecăţi vulgare, spuse doamna Octagon, făcând un gest cu mâna prin aer, şi sunt convinsă că profesiunea dumneavoastră este una dificilă. Când Juliet m-a informat că dumneavoastră investigaţi moartea aceasta tragică a bietei mele surori, am fost încântată. Este atât de reconfortant să ai de-a face cu un gentleman, într-o problemă atât de neplăcută ca aceasta. Dar de ce aţi venit?

Această ultimă întrebare fu pusă pe un ton tăios, iar doamna Octagon îşi aţinti ochii negri asupra chipului calm al detectivului.

— Doar ca să arunc o privire asupra casei, spuse el binevoitor, sigur fiind că Juliet nu-i va reproduce conversaţia avută cu el.

Doamna Octagon ridică din umeri.

— O căsuţă tare drăguţă, deşi mai degrabă banală în materie de decoraţiuni; biata mea soră nu a avut niciodată prea mult bun gust. Aţi aflat ceva care să vă facă să descoperiţi cine a omorât-o?

— Mi-e ruşine să mărturisesc că orbecăi în întu-neric, răspunse Jennings. Nu cred că adevărul va ieşi vreodată la lumină.

Femeia păru uşurată, dar încercă să simuleze tristeţea:

— Oh, ce îngrozitor, exclamă ea, ne-a părăsit înainte de vreme şi va zăcea în mormântul ei, nerăzbunată. Vai, vai!

Jennings nu se lăsa, însă, înşelat de aerul ei dramatic. Era convins că ştia ceva ce se temea să ajungă la cunoştinţa lui. Decise, aşadar, să o ia prin surprindere cu o întrebare directă:

— Nu am ştiut că o cunoşteaţi pe Maraquito!

Doamna Octagon nu se lăsă, însă, luată prin surprindere:

— Nu cunosc astfel de persoane, din principiu, afirmă ea calm. Ce vă face să credeţi contrariul?

— V-am văzut intrând în casa ei, într-o noapte.

— Noaptea trecută, afirmă cu răceală doamna Octagon, aşa este. Maraquito, sau senora Gredos, sau oricum şi-ar spune, îmi spusese că tocmai plecaserăţi. Ne-am întâlnit într-o încăpere micuţă, departe de salonul în care se desfăşura jocul de cărţi.

Detectivul, surprins de această mărturisire de bună voie, deveni îndată suspicios. S-ar fi părut că doamna Octagon se aştepta la o asemenea întrebare, atât de neobiş-nuit de repede răspunsese.

— Îmi permiteţi să vă întreb de ce v-aţi dus la această femeie? întrebă el.

O persoană inocentă s-ar fi revoltat la auzul acestei întrebări; doamna Octagon, însă, profită ostentativ de această ocazie pentru a se dezvinovăţi, întărind şi mai mult bănuielile lui Jennings.

— Desigur, răspunse ea deschis şi cu aer uşor teatral. M-am dus să-mi scot fiul din mâinile acelei sirene.

— Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi?

— Basil, explică doamna Octagon cu vocea ei adâncă şi sonoră, este îndrăgostit de această străină frumoasă, spaniolă, parcă, nu-i aşa?

— Ea aşa spune, spuse Jennings cu prudenţă.

Doamna Octagon îi aruncă o privire bănuitoare, dar reluă imediat relatarea, în modul ei atrăgător.

— Prostuţul acela o iubeşte, zise ea, lovindu-şi palmele una de cealaltă şi devenind lirică. Inima i-a fost răpită de ochii ei strălucitori şi s-ar căsători chiar şi numai pentru frumuseţea ei. Nu pot să accept aşa ceva, adăugă ea revenind la proză, aşa că m-am dus acolo şi i-am spus că o să previn poliţia despre jocurile ei de noroc, dacă nu-mi redă fiul. A făcut ce i-am cerut şi acum sunt fericită. Ah, domnule Jennings, dacă aţi avea sufletul unei mame, exclamă ea, ducându-şi mâna la inimă, aţi şti până unde este în stare să meargă o femeie!

— Mă bucur că fiul dumneavoastră se află în afara oricărui pericol, comentă Jennings cu aparentă cordialitate, întrebându-se, în acelaşi timp, cât din ce spusese era adevărat. Maraquito nu ar fi o soţie potrivită pentru el; în afară de asta, este invalidă.

— Da, spuse doamna Octagon teatral, o invalidă!

Ceva în tonul vocii ei îl determină pe Jennings să se uite la doamna Octagon, trezindu-i o nouă bănuială. Cu toate acestea, nu mai spuse nimic, pentru că aflase cât de mult se putea de la această femeie şireată.

— Este timpul să plec, declară el, am terminat de cercetat casa.

Doamna Octagon îl conduse sus, pe scări.

— Aţi găsit vreun indiciu?

— Nimic! Nimic! Aş dori să mă puteţi ajuta dumneavoastră.

— Eu? exclamă ea indignată. Nu, sora mea şi cu mine nu ne aflam în relaţii de prietenie şi nici nu doresc să am de-a face cu această problemă. La revedere!

Doamna Octagon se retrase, după ce îl expediase pe detectiv afară din casă. Jennings plecă, reflectând la schimbarea situaţiei. Când trecea de poartă, se intersectă cu un bărbat simplu care, după fizionomie, nu prea sclipea de inteligenţă. Acesta îl salută din cap pe Jennings, atingându-şi pălăria; în acelaşi timp nările detectivului surprinseră un parfum puternic.

“Şi Thomas Barnes foloseşte *Hikui,* murmură Jennings, îndepărtându-se. Hm! Să fie şi el un membru al bandei?”

Capitolul XV
O RECUNOAŞTERE PERICULOASĂ

Jennings asistase cândva, ca spectator, la o piesă de teatru de Victorien Sardou[20] intitulată - în versiunea engleză - “Diplomaţie”, în care o femeie fusese demascată datorită unui parfum. Detectivul avea impresia că şi parfumul juca un rol în acest caz. De ce ar utiliza Clancy, doamna Herne, Hale, Maraquito şi Thomas un anume tip de parfum?

“Mă întreb dacă nu cumva se întâlnesc pe întuneric, reflectă detectivul, şi se recunosc prin intermediul acestuia. Pare foarte puţin probabil şi, totuşi, nu văd din ce alt motiv l-ar folosi. Ca doamnele să se parfumeze - chiar şi cu aceeaşi marcă de parfum - fie, le place acest lucru, dar bărbaţii de ce ar face asta, şi mai ales unul ca Thomas? Voi urma această pistă, dacă chiar este vorba de una nesigură!”

Convorbirea cu Juliet îl convinsese pe Jennings că aceasta ştia ceva legat de crimă, dar era hotărâtă să nu spună nimic. Faptul că acel cuţit se afla în posesia ei, demonstra că deţinea o informaţie care ar fi putut duce la descoperirea ucigaşului. Poate că îl găsise cu ocazia vizitei făcute la Conacul Trandafirilor, în urma acelui deces însă, în acest caz, dacă nu ar fi avut nimic de ascuns, l-ar fi predat poliţiei în loc să îl ascundă în pod. Jennings se felicită pentru măiestria de care dăduse dovadă pentru protecţia acestei probe. Nu avea nici o îndoială că acela era cuţitul cu care fusese înjunghiată domnişoara Loach.

“Şi încă de un bărbat, gândi Jennings. O femeie nu ar putea deţine o astfel de armă; dacă s-ar gândi să cumpere o armă în vederea înfăptuirii unei crime, ar prefera un stilet sau un pistol. Să aplici o lovitură precisă cu acest cuţit reclamă un considerabil efort muscular.”

Jennings ajunsese la concluzia că singura persoană care ar fi putut să o determine pe Juliet să vorbească era Cuthbert. Refuzase deja o dată să i se destăinuie, acum, însă, când exista posibilitatea să fie arestat - cum dăduse Jennings de înţeles - poate că era dispusă să-i mărturisească totul, mai ales dacă pe el încerca să-l protejeze. Detectivul mai bănuia că şi fratele ei putea fi vinovatul. În noaptea crimei, ambii părăsiseră Teatrul Marlow, aflat în

apropierea Rextonului, iar Juliet refuza să spună unde se duseseră, poate din cauză că se aflaseră amândoi la faţa locului în preajma momentului înfăptuirii crimei. Dacă domnişoara Loach nu deschisese ea însăşi uşa ucigaşului, înseamnă că acesta trebuie să fi avut o cheie de la uşa casei, ca să poată intra. Fiindcă biata femeie fusese găsită ţinând cărţile de joc în poală exact în aceeaşi poziţie în care o lăsase Susan, Jennings era înclinat să creadă că asasinul lovise imediat, părăsind casa după o jumătate de oră. Dar cum reuşise să intre în salon? Nu părea să existe nici o uşă secretă, nimeni nu ar fi putut escalada fereastra, iar pentru uşa de la intrare ar fi fost nevoie de cheie. Cu cât Jennings intra în detalii, cu atât era mai derutat. Nu întâlnise niciodată un caz mai complicat, însă chiar dificultatea lui îl făcea şi mai hotărât să rezolve misterul.

Petrecu două-trei zile informându-se despre mo-nedele falsificate şi citind în ziarele mai vechi detalii legate de isprăvile familiei Saul. Frecventa, ocazional, salonul senorei Gredos, unde îi întâlnea constant pe Hale şi Clancy, ca şi pe Basil, care trecea, din când în când, pe acolo. Tânărul adoptase o atitudine întrucâtva insolentă faţă de perechea Clancy-Hale, ceea ce arăta că în prezent se afla în afara sferei lor de influenţă şi nu mai avea motive să îi fie teamă de ei. Jennings era sigur că Basil ar fi avut multe să-i spună şi era pe jumătate hotărât să obţină un mandat de arestare pe numele lui, în speranţa că teama l-ar fi putut îndemna la mărturisiri. Din păcate, însă, nu deţinea suficiente informaţii să poată procura un astfel de mandat, fiind constrâns să se mulţumească să-l ţină sub supraveghere pe tânărul Saxon. Omul desemnat să-l spioneze nu raportase, însă, nimic suspicios privitor la activităţile lui Basil.

În această stare de nehotărâre, Jennings se gândi să-l vadă pe Cuthbert şi să îi relateze ce aflase până atunci. Spera şi ca Mallow să o chestioneze pe Juliet şi să afle adevărul de la ea. O vizită la apartamentul lui Mallow îl informă că acesta lipsea din oraş pentru câteva zile, împreună cu unchiul său, şi că urma să se întoarcă abia peste două zile. În aşteptarea lui, Jennings puse ordine în dovezile strânse până atunci.

Între timp primi, surprins, o scrisoare de la doamna Herne, prin care aceasta îl informa că se întorsese la reşedinţa ei din Hampstead şi îl ruga să

îi facă o vizită.

“Am înţeles de la domnul Clancy, scria doamna Herne, că doriţi să mă vedeţi în legătură cu moartea bietei mele prietene. Voi fi acasă mâine la ora patru.”

Urma semnătura.

Jennings, oarecum dezamăgit, puse biletul deoparte. În cazul în care avea dreptate să o suspecteze pe doamna Herne, acesteia, în mod sigur, nu părea să-i fie teamă; altfel, ar fi refuzat să îl vadă. În definitiv, presupunerea lui că cele două femei şi cei patru bărbaţi ar fi alcătuit o bandă de falsificatori de bani putea să fie greşită.

“Mă voi întâlni, totuşi, cu doamna Herne şi voi avea o discuţie mai amplă cu ea, îşi spuse Jennings în sinea lui, după care îi voi arăta cuţitul lui Cuthbert Mallow. S-ar putea să cercetez şi casa aceea neterminată. Voi afla, deci, curând dacă falsificatorii de bani au fost sau se mai află încă acolo. Mallow, în căutarea fantomelor, nu putea să fi făcut decât o examinare sumară. O să-l iau şi pe Drudge cu mine la Hampstead.”

Drudge era un detectiv care îl venera pe Jennings, considerându-l cel mai grozav om din Anglia. Era, de obicei, întrebuinţat să îi urmărească pe cei suspectaţi de şefii lui, iar Jennings se putea bizui întotdeauna că ordinele îi vor fi conştiincios duse la îndeplinire. În acest caz, Drudge urma să aştepte la o oarecare distanţă de casa doamnei Herne, până când Jennings va fi ieşit de acolo. Însărcinările lui ulterioare ar fi depins, apoi, de conversaţia care ar fi avut loc înăuntru. Drudge era un bărbat tăcut şi slab, cu ochii trişti; îl urma pe Jennings ca un câine şi nu vorbea niciodată neîntrebat.

Doamna Herne nu deţinea o casă proprietate personală, ceea ce i s-a părut bizar detectivului, ţinând cont de faptul că părea o femeie înstărită. Deşi purta întotdeauna rochii scumpe şi multe bijuterii, se mulţumea cu două încăperi - una, pe care o utiliza în timpul zilei şi un dormitor. Salonul (singurul pe care Jennings îl văzu) era, desigur, frumos mobilat, iar doamna Herne părea să aprecieze din plin tot ce avea viaţa mai bun. Aceasta era aşezată lângă un bovindou, care oferea o perspectivă frumoasă spre Heath. Jaluzelele erau coborâte pe jumătate, astfel că strălucirea soarelui nu putea

pătrunde în încăperea relativ întunecată. La intrarea detectivului, doamna Herne justifică semiobscuritatea din jur:

— Vederea mea este în suferinţă, explică ea, indicându-i un scaun, cu toate acestea, dacă simţiţi nevoia de mai multă lumină… şi atinse cu mâna şnurul de la jaluzele.

— Nu vă deranjaţi, o opri Jennings, care nu dorea să pară suspicios fără motiv, mă simt bine aşa.

— Prea bine, răspunse doamna Herne, reluându-şi locul şi încrucişându-şi mâinile delicate în poală. Putem sta de vorbă, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Era îmbrăcată într-o rochie de mătase albastră de o nuanţă destul de deschisă, cuminţită în oarecare măsură de dantelă neagră. Purta o broşă de diamante asortată cu un colier din aceleaşi pietre preţioase la gât, un set de brăţări cu diamante şi multe inele preţioase. O cantitate atât de mare de bijuterii părea deplasată la lumina zilei, dar penumbra încăperii le reducea întrucâtva strălucirea. Jennings, observând pasiunea doamnei Herne pentru pietrele preţioase, se gândi că trebuia să fi avut ceva sânge evreiesc în vene. În mod cert, semăna foarte mult cu Maraquito, chiar şi sprâncenele i se întâlneau deasupra nasului subţire - la ea erau însă cărunte, ca şi părul, iar tenul îi era lipsit de coloraţia bogată a tinerei Maraquito. Jennings observă rapid asemănarea dintre cele două şi începu să converseze, mai convins ca niciodată de existenţa unei legături de sânge între doamna Herne şi senora Gredos. Această convingere se dovedi utilă.

— Presupun că domnul Clancy v-a spus că doream să vă întâlnesc?

Doamna Herne încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Aşa este. Doriţi să ştiţi dacă am fost în dormitorul prietenei mele în seara aceea: ei bine, am fost. Am trecut pe acolo câteva clipe ca să îmi las pelerina şi pălăria la venire, iar la plecare am intrat din nou, să le iau.

— Aţi văzut pe cineva acolo?

— Nu. Dacă ar fi fost cineva înăuntru, aş fi observat, cu siguranţă, acea persoană, dar în încăperea aceea nu există nici un loc în care s-ar putea ascunde cineva.

— Nici un dulap?

— Era un şifonier, pentru că domnişoarei Loach nu îi plăceau dulapurile, fiind de părere că în ele hainele nu se aeriseau suficient de bine. Era, deci, un şifonier şi, desigur, oricine s-a fi putut ascunde sub pat, dar nu m-am uitat în acel loc. Nu cred că se afla cineva în dormitor, conchise doamna Herne, examinându-şi inelele. Domnişoara Loach era întotdeauna foarte suspicioasă şi inspecta casa cu regularitate.

— Bănuia că s-ar putea ascunde cineva înăuntru - un hoţ, de exemplu?

— Presupun că existenţa ei a fost tulburată de anumite întâmplări petrecute în tinereţe şi, de atunci, bănuia pe oricine.

— Se afla în relaţii proaste cu cineva?

— Nu, nu se certa niciodată - eu sunt certăreaţa, spuse doamna Herne zâmbind. M-am certat cu domnul Clancy, care este un bărbat necioplit, dar ne-am împăcat între timp, pentru că şi-a cerut scuze. Dânsul m-a informat că doreaţi să mă vedeţi. Mai aveţi şi alte întrebări să-mi puneţi?

— Dacă nu vă deranjează.

— Dimpotrivă, sunt dornică să vă spun tot ce cunosc. Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să îl văd pe asasinul dragei mele prietene deferit justiţiei.

Vorbea cu multă însufleţire şi în spusele ei se simţea adevărul. Jennings începu să creadă că se înşelase, considerând că era implicată în vreun fel în acea crimă. Totuşi, rămânea în gardă. Nu avea de gând să o lase pe doamna Herne, isteaţă cum era, să-i arunce praf în ochi.

— Aveţi vreo idee cine ar fi putut să o ucidă pe domnişoara Loach? întrebă el.

— Nu. Se simţea destul de bine în seara aceea, nici prin cap nu-i trecea că va muri - şi cu atât mai puţin de o moarte violentă. Dacă nu m-aş fi certat cu domnul Clancy - Hale, Clancy şi cu mine am fi rămas cu ea până aproape de miezul nopţii. Aşa însă, domnul Hale m-a condus acasă pe la nouă şi jumătate şi, din câte am înţeles, domnul Clancy a plecat şi el pe la ora zece. Domnişoarei Loach nu îi plăcea să primească musafiri, cu excepţia zilelor în care juca whist sau bridge; era cam mizantropă.

— Mai aştepta pe cineva în seara aceea?

— Nu, în orice caz, nu a spus că ar aştepta pe cineva.

— Nici pe nepotul ei?

— Pe domnul Basil Saxon? întrebă surprinsă doamna Herne. Din câte ştiu eu, nu, nu i-a menţionat numele. În mod cert se aflau în relaţii proaste şi îi interzisese să mai calce în casa ei. Nu, nu cred că îl aştepta.

— Cunoaşteţi motivul pentru care se certaseră?

— În legătură cu nişte bani. Cred că domnişoara Loach îl ajutase pe domnul Saxon, care este cam cheltuitor, dar se săturase de solicitările lui şi refuzase să îi acorde sprijinul în continuare. Acesta îşi pierduse cumpătul şi spusese nişte lucruri care au silit-o să îl dea afară din casă.

— Proferase ameninţări?

— Domnişoara Loach nu a menţionat că ar fi ameninţat-o. Domnule Jennings, remarcă bătrâna doamnă încruntându-se, îl suspectaţi pe acest tânăr?

— Nu, deocamdată nu bănuiesc pe nimeni, dar sunt obligat să investighez orice pistă. Domnul Saxon, având un temperament mai aprins, este posibil să fi dorit să se răzbune pentru că fusese alungat din casa aceea.

— Este temperamental, spuse doamna Herne gânditoare, dar nu l-am văzut niciodată manifestându-se astfel, deşi l-am întâlnit o dată la domnişoara Loach. Aceasta spu-nea că băiatul moşteneşte un sânge rău, dar poate afirma asta pentru că îşi detesta sora, pe Isabella Octagon.

— O detesta?

— Da şi cred că ştiu de ce. Doamna Octagon se purtase foarte urât cu ea în trecut, în legătură cu un episod romantic.

— Am impresia că ştiu despre ce este vorba, spuse Jennings repede.

Apoi care o întrebă direct:

— Vă plac mult parfumurile?

— Ce întrebare bizară, râse doamna Herne. Da! Vă place această esenţă? Se numeşte *Hikui* şi mi-a fost dăruită de un prieten drag, care a primit-o de la o cunoştinţă din Japonia.

— V-a dăruit-o un prieten sau o rudă?

Doamna Herne se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi?

Jennings ridică din umeri.

— Oh, nimic, numai că semănaţi foarte mult cu o doamnă numită senora Gredos.

— Maraquito, spuse doamna Herne pe neaşteptate, sigur că semăn cu ea: tatăl ei era fratele meu.

— Înseamnă că sunteţi mătuşa ei?

— Evident. Adevărul este că nu fac publică această relaţie de rudenie, pentru că dezaprob jocurile de noroc pe care le practică Maraquito. Sigur că biata de ea este imobilizată în căruciorul acela şi trebuie să se distreze în vreun fel, dar jocurile de noroc pe scară mare nu sunt în acord cu principiile mele de viaţă. Dacă sunt întrebată, însă, nu neg această legătură de sânge. Acum vă puteţi explica asemă-narea cu Maraquito.

— Da, înţeleg, spuse Jennings pe un ton ezitant. Descindeţi dintr-o familie spaniolă?

— Din evrei spanioli; sunt evreică, la fel ca şi Maraquito.

— Cunoaşteţi limba spaniolă?

— Da, doriţi să vorbim în spaniolă?

— Din păcate, nu cunosc această limbă, spuse Jennings, regretând profund acest fapt. Dar nepoata dumneavoastră?

— Ea nu cunoaşte limba spaniolă, a fost crescută în Anglia.

— În acest caz, poate că ar trebui să vă întrebe pe dumneavoastră, doamnă Herne, de ce prenumele ei este unul masculin şi nu unul feminin.

Bătrâna doamnă tresări.

— Puteţi să-mi explicaţi ce doriţi să spuneţi cu asta?

— Numele de botez al senorei Gredos ar trebui să fie Maraquita, nu Maraquito!

— Este adevărat! Nu m-am gândit nici un moment la asta, dar îi voi transmite, dacă doriţi - v-am spus că nu vorbeşte spaniola! A dus o viaţă neobişnuită: la un moment dat a dorit să devină dansatoare şi a luat numele de Celestine Durand. A luat lecţii de dans cu un profesor care se numea Le Beau şi locuia la Pimlico. În timp ce studia dansul, a alunecat pe stradă şi a devenit invalida pe care o cunoaşteţi.

Doamna Herne era, fără îndoială, sinceră şi spunea adevărul, pentru că toate afirmaţiile ei confirmau afirmaţiile lui Le Beau şi ale lordului

Caranby.

— Numele ei de domnişoară era Saul, cred, spuse Jennings, crezând că doamna Herne va nega prompt acest lucru.

Spre uimirea lui, nu o făcu:

— Numele meu de domnişoară este Saul, spuse ea grav. Cum Maraquito este fiica nefericitului meu frate, numele ei real este acelaşi, nu numele de domnişoară, înţelegeţi. Nu ştiu cum aţi aflat, dar…

— Lordul Caranby a trecut pe la salonul lui Maraquito şi şi-a dat seama că aceasta este înrudită cu familia Saul, din cauza asemănării ei cu Emilia, de care…

— …de care fusese îndrăgostit, încheie doamna Herne încrucişându-şi mâinile, cunosc foarte bine povestea aceea tristă. Emilia era sora mea.

— Lordul Caranby nu mi-a spus niciodată că Emilia ar fi avut vreo soră, spuse Jennings.

— Lordul Caranby nu cunoaşte toată genealogia familiei noastre.

— În afară de detaliile publicate în ziare.

Tenul palid al doamnei Herne fu cuprins de roşeaţă.

— Nu este politicos din partea dumneavoastră să faceţi referiri la nenorocirile care mi-au lovit familia, spuse ea. Mama şi fratele meu au avut ghinion; nu se făceau vinovaţi de fabricarea de monede false, acuză aruncată de o persoană duşmănoasă.

— Dovezile erau foarte clare, doamnă Herne.

— Ah, izbucni ea, aţi răscolit din nou acest caz! De ce?

— Din spusele lordului Caranby…

— El nu are dreptul să spună nimic, strigă doamna Herne, ridicându-se enervată. A iubit-o pe sora mea, care şi-a pierdut viaţa în casa aceea îngrozitoare. Eram în străinătate atunci, de-abia mă căsătorisem. Soţul meu era bijutier. Când s-a întâmplat nenorocirea, ne-am îndepărtat de familia mea; doar în ultimii câţiva ani am recunoscut-o pe Maraquito, când aceasta a venit la mine să-mi ceară sprijinul. Tatăl ei murise şi ea nu avea nici un ban: am ajutat-o să-şi plătească lecţiile de dans…

— Oh, exclamă Jennings, aducându-şi aminte de moneda falsă, dumneavoastră i le-aţi plătit!

— Aveţi ceva de comentat în această privinţă? întrebă ea, vorbindu-i de sus.

— Nu! Nu! Doresc doar să vă felicit pentru generozitatea dumneavoastră.

— Nu puteam să o las pe propria mea nepoată în sărăcie. Am ajutat-o, apoi ea a avut acel accident nefericit. Pe urmă…

— Aţi sprijinit-o să-şi deschidă salonul de jocuri.

— Nicidecum, domnul Hale i-a dat banii necesari; este îndrăgostit de Maraquito. Cred că înţelegeţi, însă, de ce nu fac publică relaţia mea de rudenie cu ea: trecutul familiei noastre este prea dureros. Am cunoscut-o pe domnişoara Loach prin intermediul doamnei Octagon care era, pe atunci, soţia domnului Saxon, când m-am dus să mă interesez de decesul surorii mele. Mi-a plăcut de domnişoara Loach şi o vizitam deseori. Acum, că ea nu mai este, voi părăsi Anglia. Am făcut diligenţele necesare şi urmează să plec săptămâna viitoare. Nu mă veţi mai vedea niciodată; din acest motiv v-am oferit, acum, prilejul de a-mi pune întrebări.

— Vă rămân îndatorat, spuse Jennings, fiind aproape convins de adevărul poveştii ei, pe care o relata cu atâta sinceritate. Maraquito îl iubeşte pe Hale?

— Nu, îl iubeşte pe Mallow, nepotul lordului Caranby.

— Atunci o are drept rivală pe domnişoara Saxon, spuse detectivul.

Doamna Herne se înroşi la faţă.

— Nepoatei mele nu îi este teamă de nici o rivală, spuse ea semeţ. Domnişoara Saxon nu va fi niciodată soţia domnului Mallow.

Jennings ridică din umeri.

— Nu văd cum ar putea împiedica acest lucru.

— Poate! Mama fetei este de partea ei.

— Ah! Am bănuit eu că se petrecea ceva de genul acesta.

— Ascultaţi-mă! strigă doamna Herne, impunându-i cu un gest tăcerea. Basil Saxon este îndrăgostit de Maraquito, iar ea îl poate învârti pe deget pe bietul prostuţ. A fost de acord să îl respingă, cu condiţia ca doamna Octagon să pună capăt acelui proiect absurd de căsătorie.

— Lucru pe care aceasta l-a şi făcut.

— Şi pe care va continua să-l facă, spuse doamna Herne pe un ton fără replică. Mama lui Basil nu doreşte ca acesta să se însoare cu nepoata mea - deşi ea este la fel de bună ca oricare alta, dacă nu mai bună.

— Ei bine, spuse tărăgănat Jennings, ridicându-se de pe scaun, acum ştiu de ce doamna Octagon a procedat în acest fel. Nu mai este nimic de adăugat.

— Mai aveţi şi alte întrebări să-mi puneţi? Nu uitaţi că săptămâna viitoare plec în străinătate pentru totdeauna şi nu mă veţi mai revedea niciodată.

— Cred că v-am întrebat tot ce doream. Apropo, spuse Jennings, legănându-şi pălăria între degetul mare şi arătător, afecţiunea nepoatei dumneavoastră este nevindecabilă?

— Ea aşa credea, până nu demult. A consultat, însă, un specialist, care i-a adus la cunoştinţă că va putea să meargă din nou, peste câteva luni.

— În acest caz presupun că, din moment ce s-a îmbogăţit datorită salonului de jocuri organizat cu ajutorul lui Hale, se va căsători, din recunoştinţă, cu acesta din urmă?

— Se va căsători cu Mallow, spuse doamna Herne, strângându-şi buzele.

— Lordul Caranby s-ar putea opune.

— Obiecţiile lui vor fi depăşite, răspunse ea, cu un zâmbet şiret.

— În ce fel? Nu sunt curios, dar…

— Am propria mea opinie în legătură cu acest lucru, domnule Jennings.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum va putea fi înlăturată opoziţia încăpăţânată a unui bătrân domn hotărât, cum este Caranby.

— Ah, doriţi să ştiţi prea multe, exclamă doamna Herne râzând şi înaintând spre centrul încăperii. Refuz să vă răspund. Dacă sunteţi în relaţii amicale cu domnişoara Saxon, spuneţi-i să renunţe la domnul Mallow. Altfel…

— Altfel… repetă Jennings, curios să ştie de ce nu mai continuase.

— Va pierde ce îi este cel mai drag.

— Hm! Mă întreb cam ce ar putea fi. Nu ar fi mai bine să o ameninţaţi pe domnişoara Saxon personal, doamnă Herne?

— Nu este nevoie: o va face Maraquito. Cu un duşman ca nepoata mea, domnişoara Saxon nu are nici o şansă să câştige premiul pe care şi-l doreşte.

— Dar nu aţi luat în calcul sentimentele domnului Mallow. El o iubeşte pe…

— Ba nu! Ba nu! strigă doamna Herne, apăsându-şi o mână pe inimă şi vorbind cu patimă. O iubeşte pe Maraquito şi nu merită ea să fie iubită? Nu este ea… Plecaţi! Plecaţi!

Doamna Herne dădu din mână:

— V-am răspuns la toate întrebările, ba chiar v-am spus şi lucruri în plus. Dacă doriţi să ştiţi mai multe despre iubirea lui Maraquito, vă rog să o întrebaţi pe ea.

— Oh, nu mă interesează atât de mult încât să o întreb, spuse detectivul.

Îşi luă la revedere, înclinându-se spre doamna care se afundase într-o sofa. Îi venise o idee stranie, sugerată de agitaţia doamnei Herne.

Când se întâlni cu Drudge care, în aşteptarea lui, bea un pahar cu gin, îi ordonă să supravegheze casa din Hampstead şi să o urmărească pe doamna Herne, în cazul în care aceasta ar fi ieşit. O dată spionul instalat - căci asta era Drudge - Jennings se grăbi să ajungă din nou în oraş. În aceeaşi seară îi trimise o telegramă lui Cuthbert, la adresa pe care i-o dăduse servitorul, prin care îl ruga să revină în oraş a doua zi dimineaţă.

A doua zi, la ora unsprezece, Jennings se înfiinţă la Cuthbert, pe care îl găsi aşteptându-l, oarecum surprins şi tulburat.

— De ce mi-ai trimis un mesaj atât de categoric, întrebă Mallow, ai descoperit ceva?

— Da! Îmi pare rău că ţi-am întrerupt vacanţa. Ai fost la Brighton, te-ai oprit şi la Metropolitan?

— Da, unchiul Caranby şi cu mine am stat acolo câteva zile.

— Aţi întâlnit-o acolo pe doamna Herne?

— Nu, de ce întrebi?

— Pentru un motiv pe care ţi-l voi spune mai târziu.

Jennings aruncă o privire prin încăpere şi ochii i se opriră asupra unei panoplii:

— Îţi plac mult armele? întrebă el.

— Da, într-un fel. Acolo sunt lănci, revolvere, săbii şi…

— Văd, văd… Uite un loc liber: ce se afla acolo?

— Zău că nu am observat până acum. Nici nu mai ştiu ce era acolo!

— Poate că acesta va umple golul, spuse Jennings şi scoase afară cuţitul. Îl recunoşti?

— Sigur că da: are trei crestături pe mâner, este cuţitul meu. Tu l-ai luat din panoplie?

20 Victorien Sardou (1831-1908) - autor dramatic francez, autor al multor comedii şi piese istorice (dintre cele mai cunoscute: La Tosca - 1887, Madame Sans-Gene - 1893) (n. trad.).

Capitolul XVI
POVESTEA JULIETEI

În loc să răspundă, Jennings îl privi pe Mallow.

— A fost o pură coincidenţă că am aruncat o privire spre perete şi am observat lipsa uneia dintre armele care alcătuiau colecţia. Tot din întâmplare, am sugerat că spaţiul liber ar fi putut fi ocupat de acest cuţit. Eşti sigur că este al tău?

Mallow, cu o expresie uimită, luă arma în mâinile sale şi o examină cu atenţie.

— Este al meu, recunoscu el, vei vedea că pe patul revolverelor mele sunt gravate aceste trei crestături. La fel am procedat şi cu acest cuţit de vânătoare, pe care l-am cumpărat de la New-York, când am fost acolo ultima dată, la o partidă de vânătoare în Munţii Stâncoşi. Le marchez în felul acesta ca să nu poată fi confundate, din greşeală, de prieteni, cu armele lor. Am adus acest cuţit şi, deşi nu constituie un ornament deosebit, l-am fixat acolo, în perete. L-am folosit să tai cu el vânatul. Dacă nu tu l-ai dat jos din panoplie - şi mărturisesc că nu i-am observat absenţa până nu mi-ai atras acum atenţia - atunci de unde îl ai?

Jennings nu mai ştia ce să spună. Cuthbert vorbea cu atâta degajare, încât îi era imposibil să creadă că el o omorâse pe domnişoara Loach. Nu era genul de om care să omoare o bătrână neajutorată, cu atât mai mult cu cât - în aparenţă, cel puţin - nu avea motive să comită un act atât de brutal şi nici să-şi pună capul în joc. Uimit de tăcerea prietenului său, Mallow se uită fix la el. Fie citi adevărul în ochii lui Jennings, fie amintirea profesiei acestuia din urmă îi aduse în memorie crima de la Conacul Trandafirilor - nu se poate spune cu exactitate - dar deveni dintr-o dată livid şi lăsă cuţitul să-i cadă, cu o privire plină de oroare.

— Exact, răspunse Jennings întrebării lui mute, este cuţitul cu care a fost înjunghiată domnişoara Loach.

— Cuţitul ăsta? exclamă Mallow cu respiraţia tăiată, dar cum naiba - folosi el un cuvânt mai tare - a ajuns cuţitul meu să aibă o astfel de întrebuinţare?

— Aş dori să-mi explici tu acest lucru, spuse detectivul cu o voce de gheaţă.

— Doamne sfinte, Jennings, doar nu crezi…

— Ce altceva aş putea să cred, răspunse Jennings cu răceală. Jur că nu te-am suspectat nici un moment, Mallow. Ca să spun adevărul, nici acum nu te bănuiesc pe tine dar, spre binele tău, pentru propria ta siguranţă, explică-mi cum a ajuns cuţitul acesta în casa domnişoarei Loach.

— Nu ştiu, strigă Cuthbert vehement, zău că nu ştiu. Jur că nu i-am observat absenţa, până nu mi-ai atras tu atenţia asupra locului gol din panoplie.

Se aruncă într-un scaun şi îşi trecu mâna prin păr, cu un aer uluit:

— Zău, Jennings, doar nu crezi că sunt vinovat de a fi omorât-o pe biata bătrână?

Jennings îi întinse mâna, pe care Mallow o apucă între ale sale.

— Acesta este răspunsul meu, spuse detectivul; bineînţeles că nu te suspectez. Simplul fapt că recunoşti că acest cuţit îţi aparţine îmi demonstrează că eşti nevinovat. Certitudinea, însă, că acest cuţit anume a fost folosit îmi dezvăluie motivul comportamentului straniu al domnişoarei Saxon.

Cuthbert sări în sus.

— Ce legătură are Juliet cu asta? întrebă el.

— M-am dus să o văd, explică repede Jennings şi am fost îndrumat de doamna Pill spre podul Conacului Trandafirilor. Domnişoara Saxon era urcată pe un scaun şi cerceta cu mâna o cornişă. Am reuşit să controlez acelaşi loc - nu contează cum - şi am dat de el.

— De cuţitul acesta?

Cuthbert, încă uluit, studie din nou arma aceea redutabilă:

— Dar cum a ajuns Juliet în posesia lui?

— Pe ea trebuie să o întrebi acest lucru.

— Eu? De ce nu ai întrebat-o chiar tu?

— Pe mine m-ar fi minţit de dragul tău.

— De dragul meu? Vrei să spui că mă crede vinovat?

— Exact, spuse Jennings pe un ton convins.

— Este o minciună sfruntată! Nu cred că Juliet m-ar putea considera atât de ticălos, decât dacă nu m-ar iubi - dar ea mă iubeşte.

— Desigur, interveni Jennings repede; ba chiar atât de mult, încât a ascuns acest cuţit ca să te protejeze pe tine, după cum crede ea. Poţi să-ţi explici, acum, de ce te-a rugat ca - spre binele tău - să nu mai insişti în dezlegarea acestui caz. Am crezut că îşi apăra fratele: de fapt, ea te considera vinovat pe tine…

— Şi, prin urmare, nu se va mai căsători cu mine?

— Nu, nu cred nici un moment că îi pasă de asta. Când o femeie iubeşte un bărbat, îi rămâne credincioasă în orice împrejurare: poate fi un adevărat Cain - ea tot se va căsători cu el. Binecuvântat fie neamul ei, căci sunt cei mai devotaţi prieteni atunci când iubesc! Nu, Mallow, doamna Octagon a aflat, cumva, că tu ai ucis-o…

— Dar nu eu am făcut-o… nu am făcut-o, doar ţi-am povestit totul.

— Ceea ce tu mi-ai spus mie, altcineva i-a povestit doamnei Octagon, cu modificări. Te consideră vinovat şi a ameninţat că te va denunţa, dacă Juliet nu renunţă la tine. Aceasta din urmă s-a conformat, prin urmare doamna Octagon îşi ţine acum în frâu limba ascuţită.

— Dar din ce motiv se opune căsătoriei?

— Am mai vorbit despre asta: în primul rând, eşti nepotul lui Caranby şi ea îl urăşte pe omul acesta. În al doilea rând, ea şi Basil doresc să pună mâna pe cele şase mii de lire pe an lăsate de domnişoara Loach. Dacă te-ai însura cu domnişoara Saxon, ei ştiu prea bine că îi vei proteja interesele - prin urmare nu doresc ca această uniune să aibă loc. Nu sunt foarte sigur dacă acesta este planul lui Basil, sau dacă el ştie atât de multe, dar sunt convins că ideea îi aparţine minţii sucite a doamnei Octagon. Acum îţi poţi da seama de ce s-a comportat într-un mod atât de bizar domnişoara Saxon.

— Nu are dreptul să procedeze în acest mod, strigă Cuthbert cu violenţă. Ar fi trebuit să fie sinceră cu mine şi să mă acuze în faţă.

— Crezi că o femeie îl va acuza vreodată pe bărbatul pe care îl iubeşte? În afară de asta, doamna Octagon se poate să o fi determinat să păstreze tăcerea, ca să facă situaţia şi mai dificilă pentru tine. Singurul mod prin care

poţi lămuri lucrurile este să te întâlneşti cu domnişoara Saxon şi să insişti să-ţi dea o explicaţie.

— Şi dacă va refuza?

— Cred că de data asta va fi de acord, spuse Jennings cu un zâmbet sever. Trebuie să-şi fi dat seama până acum de lipsa cuţitului şi ştie foarte bine că arma se află în posesia mea. Ştie şi că am ameninţat că te voi aresta…

— Dar nu ai face asta, nu-i aşa?

— Aş face-o dacă ar însemna să te scot din cauză. Ascultă-mă, Mallow, te afli în pericol. Există o conspiraţie împotriva ta, iar folosirea propriului tău cuţit pentru uciderea acelei bătrâne o dovedeşte. Cineva l-a furat, pentru a pregăti premisele unei acuzaţii. Trebuie să lupţi, omule, altfel duşmanii tăi te-ar putea arunca în închisoare, indiferent ce aş putea eu face.

Mallow se prăbuşi pe scaun, roşu la faţă şi furios.

— Eu nu am duşmani, şopti el încercând să-şi adune gândurile.

— Ba da, ai, şi chiar de soiul cel mai rău: două femei sunt împotriva ta.

— Două femei? Doamna Octagon, ştiu, mă detestă pentru că sunt nepotul lui Caranby şi pentru că doreşte să mânuiască singură banii aceia. Dar cealaltă cine e?

— Maraquito Gredos.

— Prostii! Ea mă iubeşte şi m-a plictisit destul cu asta.

— Sigur că te iubeşte, afirmă Jennings ironic. Te iubeşte atât de mult, încât ar prefera să te vadă pe eşafod mai degrabă decât să te lase să te căsătoreşti cu domnişoara Saxon. Acesta este motivul pentru care doamna Octagon s-a dus să o vadă, în una din serile trecute. Doamna Herne mi-a prezentat o altă versiune, dar…

— De unde ştii că doamna Octagon s-a dus la Maraquito?

— A văzut-o unchiul tău. Rămâi la locul tău, Mallow.

Jennings îl împinse cu blândeţe pe prietenul său uluit la loc pe scaun.

— Uite ce am mai descoperit între timp.

Mallow ascultă în tăcere şi îşi dădu seama că, într-adevăr, Maraquito nu se va da în lături de la nimic ca să îşi atingă scopul. Totuşi, nu făcu nici o remarcă.

— S-ar putea, continuă Jennings, ca Maraquito să fi angajat pe cineva să o ucidă pe domnişoara Loach şi să încerce să te acuze pe tine, ca să te prindă în plasa ei. Ai avea de ales între spânzurătoare şi căsătoria cu ea. Sigur că nu ar fi putut să o ucidă pe femeie ea singură, însă mătuşa ei, doamna Herne…

— Plecase din casa aceea cu o oră înainte de săvârşirea crimei.

— Aşa zice, răspunse Jennings sec, dar s-ar fi putut întoarce. Oricum, ideea principală rămâne că Maraquito unelteşte, într-un fel, cu doamna Octagon, în scopul împiedicării căsătoriei tale. Au convins-o, cumva, pe domnişoara Saxon că eşti vinovat şi i-au arătat acest cuţit. Aceasta din urmă a subtilizat această dovadă ca să te salveze pe tine, cu preţul sacrificării căsătoriei voastre.

— S-ar putea ca lucrurile să stea aşa, spuse Mallow, uimit de această nouă perspectivă. Văd că sunt într-o mare încurcătură: dacă aş putea măcar să vorbesc cu Juliet… dar mă împiedică mama ei.

— Am un plan ca să vă puteţi întâlni. Sunt logodit cu o fată care se cheamă domnişoara Garthorne; ea este nepoata unui bătrân profesor de dans, de la care a luat lecţii Maraquito…

— Le Beau?

— Chiar el. Ei bine, am aflat de la Peggy - acesta este prenumele domnişoarei Garthorne - că a fost, câteva luni, colegă de şcoală cu domnişoara Saxon. Peggy, în ciuda traiului modest, a beneficiat de o bună educaţie datorită lui Le Beau, care o iubeşte ca un tată. Astfel, cu toată diferenţa de clasă socială, a ajuns să intre în contact cu domnişoara Saxon.

— Da! Da! Înţeleg. Dar la ce plan te referi?

— Peggy îi va scrie domnişoarei Saxon şi o va invita să vină să o vadă, la Academia din Pimlico. Domnişoara Saxon şi Peggy au fost prietene, astfel încât aceasta va răspunde invitaţiei. Vei putea sta de vorbă cu ea acolo, ca să afli adevărul. Află de la cine are cuţitul; îţi va spune, mai ales dacă îi dai de înţeles că, eu fiind cel care l-am găsit, mă gândesc să te arestez. Ai înţeles?

— Da, spuse Cuthbert cu o nouă speranţă în priviri şi ridicându-se într-o atitudine fermă. Voi ajunge cumva să aflu adevărul, iar Juliet nu va părăsi

academia aceea până când nu mi-l va spune. M-am săturat până peste cap de toată povestea asta. Dar cum a dispărut cuţitul acesta din apartamentul meu?

— Ce vizite ai primit în ultima lună?

— Oh, au venit zeci de oameni.

— Doamna Octagon, cumva?

— Nu, ea nu m-a plăcut niciodată suficient de mult ca să îmi facă o vizită. Basil, însă…

— Aha! exclamă Jennings lovindu-şi genunchiul cu palma, s-ar putea să-l fi luat Basil. El complotează cu mama lui să împiedice căsătoria şi…

— Opreşte-te! Opreşte-te! îl întrerupse Mallow, înroşindu-se la faţă. Îi acuzi pe mama şi pe fratele Julietei de complicitate la omor. Basil este un prost, doamna Octagon nu este, în nici un caz, o femeie cumsecade, dar nu cred că vreunul dintre ei ar omorî cu sânge rece o femeie.

Jennings avea propria lui părere despre acest lucru. Doamna Octagon, cum demonstrase în trecutul apropiat, era capabilă de multe, atunci când se punea problema supremaţiei, iar Basil e un inconştient iresponsabil şi isteric. Într-un moment de furie ar fi putut…

— Nu este aşa, spuse Jennings întrerupându-şi cursul gândurilor. Nu-mi pot da seama care este adevărul, dar domnişoara Saxon îl cunoaşte, pe ea trebuie să o întrebi. Fii atent, pentru că propria ta viaţă poate depinde de asta.

— Aiurea! spuse Mallow brutal, nu-mi este frică.

— Atunci ar trebui să-ţi fie, răspunse Jennings repede; ai fost la Conacul Trandafirilor în noaptea aceea, iar cuţitul îţi aparţine. Bineînţeles că nu ai nici un motiv să fi comis acel omor, dar doamna Octagon şi Maraquito nu vor întârzia să-ţi fabrice unul, dacă nu vei ceda curând dorinţelor lor. Oricum, ştii ce ai de făcut.

Jennings se ridică să plece, după ce-şi strecură cuţitul înapoi în buzunar.

— Stai puţin, spuse Cuthbert, ridicându-se, la rândul lui. Voi face aşa cum mi-ai sugerat: trimite-mi un bileţel, ca să mă anunţi când va avea loc

întâlnirea. Mai doream să-ţi spun că la Hotelul Metropolitan m-am întâlnit cu funcţionarul bancar ce se ocupă de fondurile mele.

— Şi ce-i cu asta?

— Coincidenţa face ca el să lucreze şi la banca unde îşi avea depuşi banii domnişoara Loach şi unde îi ţine şi Juliet în prezent.

— Da, şi? spuse Jennings devenind deodată atent.

— Nu mi-a dezvăluit nici un secret, continuă Mallow, dar am ajuns să vorbim despre Basil şi el mi-a sugerat că Basil avusese noroc să scape.

— Să scape de ce?

— Nu ştiu. Funcţionarul acela bancar - francez, după nume - a refuzat să vorbească mai deschis - nici nu putea să o facă. Dar dacă domnişoara Loach nu ar fi murit, Basil ar fi intrat în încurcătură. Nu a folosit exact aceste cuvinte, dar mi-am dat seama că asta dorea să spună.

— Hm! făcu Jennings, cu ochii în covor, iată încă un motiv pentru care Basil ar fi putut să o omoare pe bătrâna doamnă.

— Prostii, Basil nu ar fi ucis pe nimeni: este prea laş.

— Când eşti pus la zid, te lupţi, argumentă detectivul, cu subînţeles. Basil s-ar fi putut afla între ciocan, reprezentat de doamna Octagon şi nicovală - să-i spunem Hale. Poate că…

— Nu, nu, nu! îl contrazise Mallow, nimic nu mă va putea convinge de vinovăţia lui Basil.

Jennings părea să se îndoiască: avea altă părere despre capacitatea tânărului Saxon de a comite o crimă.

— Cazul acesta este atât de încâlcit, încât mă tem să acuz pe cineva anume, spuse el, luându-şi pălăria. Mă voi duce, acum, la domnişoara Garthorne, să o rog să-i scrie domnişoarei Saxon.

Se pare că acest plan nu a întâmpinat nici o dificultate, din moment ce peste trei zile Mallow primi un bilet prin care era chemat la Pimlico vineri, la ora patru.

Juliet fusese surprinsă de acea invitaţie, din partea unei vechi colege de şcoală pe care o pierduse din vedere de ani buni. Totuşi, din cauza problemelor pe care le avea, simţea nevoia unei persoane care să o înţeleagă şi căreia să i se poată confesa cu toată încrederea. Ştiind că Peggy era una

dintre rarele prietene care ştiau ce înseamnă discreţia, Juliet consimţi cu dragă inimă să-i facă o vizită. Ajunse la Academie puţin după ora trei şi cele două fete discutară îndelung despre zilele de odinioară. Juliet îi mărturisi lui Peggy câteva dintre problemele ei - nu toate, însă.

— Nu ştiu ce întorsătură vor lua lucrurile, mărturisea mâhnită domnişoara Saxon. Totul pare să meargă pe dos.

— Şi situaţia aceasta va continua, dacă nu vei acţiona cu înţelepciune, spuse Peggy.

— Ce aş putea face?

— Rămâi credincioasă domnului Mallow: te iubeş-te şi îl iubeşti. Nu văd de ce ar trebui să-ţi sacrifici fericirea, de dragul propriei familii. Sigur, însă, că nu mi-ai spus chiar totul.

Peggy se uită la ea întrebătoare, iar Juliet se înfioră.

— Nu îndrăznesc să-ţi spun totul, răspunse ea încet. Trebuie să mă gândesc şi la alţii.

— Gândeşte-te în primul rând la domnul Mallow.

— La el mă gândesc.

— Înseamnă că din cauza lui păstrezi tăcerea?

Juliet încuviinţă.

— Nu trebuie să spun nimic. Dacă ai putea să-mi dai un sfat…

— Draga mea, spuse logica domnişoară Garthorne, întrucâtva impacientată, nu te pot sfătui dacă nu ştiu totul, iar tu nu vrei să ai încredere în mine.

— Trebuie să am grijă în primul rând de alţii, repetă Juliet încăpăţânată. Dacă, însă, Cuthbert ar şti ce simt…

— De ce nu îi spui? Uite ce este, Juliet, tu îmi ascunzi ceva. Şi eu, la rândul meu, am păstrat un secret faţă de tine, dar îmi dau seama că trebuie să fiu sinceră: Juliet, sunt logodită.

— Oh, cât mă bucur, strigă domnişoara Saxon îmbrăţişându-şi prietena. Este un bărbat drăguţ?

— Eu aşa îl consider, dar nu ştiu dacă şi tu vei fi de aceeaşi părere.

— Îl cunosc? întrebă Juliet, deschizând ochii mari.

— Da; poate că nu foarte bine, dar îl cunoşti.

— Cum îl cheamă?

— Îţi voi spune, după ce te vei întâlni cu domnul Mallow.

Domnişoara Saxon se ridică, părând ofensată.

— Nu am de gând să îl văd pe domnul Mallow.

— Dar presupunând că s-ar afla aici, ai fi de acord să aveţi o întrevedere?

— Nu îndrăznesc… nu îndrăznesc! Dacă îmi va pune întrebări!… Dar ce vrei să spui?

— Nimic, retractă iute Peggy, avem o controversă, cum ar spune un avocat. Eu te sfătuiesc să vorbeşti, iar tu refuzi.

— Nu înţeleg nimic din ce-mi spui, Cuthbert este aici?

— Da. Ca să fiu sinceră cu tine, Juliet, o persoană pe care o cunosc a aranjat ca eu să îţi scriu, iar domnul Mallow să vină să te întâlnească aici.

Juliet păru supărată.

— Cine se amestecă în problemele mele personale?

— Cineva care poate să te ajute.

— Nimeni nu poate să mă ajute, i-o întoarse Juliet.

— Ba da şi această persoană te sfătuieşte să-i spui adevărul domnului Mallow.

— Cine este persoana la care te referi?

— O să-ţi spun după ce te vei fi întâlnit cu domnul Mallow; este în încăperea de la etajul inferior.

— Cine, persoana aceea?

— Nu, domnul Mallow. Vrei să coborâm să îl vezi?

Juliet se retrase, în timp ce Peggy deschidea uşa.

— Nu îndrăznesc.

— În acest caz, va trebui să fii de acord cu arestarea domnului Mallow.

Pe Juliet o trecu un fior.

— Cuthbert arestat! Pentru ce?

— Pentru uciderea domnişoarei Loach.

— Nu se poate… nu este adevărat, spuse Juliet cu respiraţia tăiată. Oh, Peggy, ce înseamnă toate acestea? Cum ai aflat…?

— Sunt logodnica lui Miles Jennings.

— Detectivul! Cel care s-a purtat atât de urât cu mine?

— Nu ştiu ce înţelegi tu prin purtare urâtă, spuse domnişoara Garthorne pe un ton ofensat. Miles doreşte să te ajute să-ţi rezolvi problemele, iar tu nu îi permiţi să o facă. Nu, nu pune întrebări, refuz să răspund la ele! Miles mi-a povestit totul despre acest caz: ştiu totul…

— Atunci ştii şi că a venit într-o zi la Conacul Trandafirilor şi…

— Ştiu totul, repetă Peggy ieşind din cameră, şi, dacă eşti înţeleaptă, vei veni cu mine.

Când Peggy dispăru, Juliet şovăi. Nu putea să vorbească cu Cuthbert, aşa că hotărî să scape din capcana în care o atrăsese trădătoarea de Peggy. Pe de altă parte, situaţia devenea atât de gravă încât îi era limpede că, mai devreme sau mai târziu, ar fi trebuit să spună tot ce ştia, mai ales că acum Cuthbert se afla în pericol de a fi arestat. Dar chiar dacă ar fi mărturisit totul, l-ar fi putut oare salva?

“S-ar putea ca doar să înrăutăţesc lucrurile, gândi Juliet coborând scările. Îmi va mulţumi cândva, că am păstrat acum tăcerea. O să plec.”

Aşa avea de gând, însă între timp Peggy îl informase pe Mallow, care aştepta, despre comportamentul straniu al Julietei. Hotărât să o facă să vorbească şi nerăbdător să înţeleagă ce se petrecea, Cuthbert aştepta la capătul scărilor. Juliet, coborând, ajunse chiar în braţele lui şi se albi la faţă.

— Tu! spuse ea cu respiraţia întretăiată şi retrăgându-se, deci te aflai aici.

— Nu ai fost atentă când domnişoara Garthorne ţi-a spus că sunt aici? întrebă Mallow.

— Peggy s-a purtat foarte viclean.

— Tu eşti cea care nu te comporţi cum trebuie, îi spuse Mallow fără menajamente. Ştii atât de multe despre acest caz şi mie nu-mi spui nimic.

— Pentru binele tău, murmură Juliet.

— Lasă-mă pe mine să apreciez asta. Intră aici, şi Cuthbert o trase înspre uşa deschisă a sălii de dans. Spune-mi ce ştii şi ce implicaţii au toate acestea asupra mea.

Încăperea era spaţioasă, nemobilată şi pustie. La unul din capete se afla un fel de estradă, pe care erau aşezate câteva scaune. Tânărul merse până

acolo şi se întoarse să o cheme printr-un gest pe Juliet, căreia îi pregăti un scaun. Aceasta şovăia încă lângă uşă şi părea dispusă să-şi ia zborul.

— Juliet, dacă pleci acum, totul s-a terminat, spuse el hotărât.

— Cuthbert, cum poţi spune aşa ceva?

— Vorbesc serios, lucrurile nu mai pot continua în felul acesta: te gândeşti la fratele tău, la mama ta… şi nici un moment la mine.

Juliet intră repede în încăpere.

— Dar mă gândesc tot timpul la tine, Cuthbert, spuse ea supărată, păstrez tăcerea spre binele tău.

— În ce sens?

— Crima aceea… începu ea, apoi vocea i se topi, ştii tu…

— Ştiu că domnişoara Loach a fost ucisă, dar nu ştiu de către cine.

— Oh, se prăbuşi Juliet pe un scaun, eşti nevinovat?

— Doar nu ai crezut vreun moment ca aş fi vinovat!

— Eu… eu… nu cred şi, totuşi,…

— Vrei să mă acuzi că m-aş fi aflat la faţa locului?

Juliet nu se mai putu stăpâni.

— Te-am văzut cu ochii mei, izbucni ea. Şi eu mă aflam acolo.

Capitolul XVII
CONTINUAREA POVEŞTII JULIETEI

Cuthbert fu atât de surprins de această afirmaţie, încât uimirea îl lăsă mut pentru o clipă. Nu s-ar fi aşteptat niciodată să audă că Juliet însăşi se aflase la locul faptei. Observând acest lucru, ea continuă repede:

— Acum îmi poţi înţelege tăcerea. Ai fost la Conacul Trandafirilor în noaptea aceea. Ai duşmani care ştiu că te-ai aflat acolo şi am fost ameninţată că, dacă voi persista în intenţia de a ne căsători, vei fi arestat. Prin urmare, am păstrat distanţa şi tăcerea.

— Dacă mi-ai fi spus toate acestea mai demult…

— Cum aş fi putut? strigă ea vehement. Puteam să vin la tine să îţi spun: “Cred că eşti un asasin?”

— Aşa ai crezut, Juliet? întrebă el îndurerat.

— Şi da, şi nu, şovăi ea. Oh, Cuthbert, ştii cât te iubesc. Nu am putut crede că tu eşti vinovatul, dar dovezile erau atât de convingătoare. Erai la Conacul Trandafirilor la unsprezece fără un sfert…

— Nu, mă aflam acolo la zece şi un sfert.

— Îţi spun că te-am văzut la unsprezece fără un sfert: escaladai zidul dinspre parc. Apoi, mai era şi cuţitul… cuţitul tău.

— De unde ştiai că era el meu?

— După crestături, mi-ai spus că însemnai fiecare armă de-a ta cu trei crestături pe mâner. Într-o zi, când mama şi cu mine am venit să luăm ceaiul de după-amiază la tine, mi-ai arătat câteva dintre armele tale - cuţitul aflându-se printre ele. Un cuţit seamănă cu un altul, şi nu l-aş fi remarcat dacă nu ar fi fost crestăturile, precum şi faptul că te aflasei acolo în noaptea aceea. Am ascuns cuţitul, iar domnul Jennings…

— L-a găsit, spuse Mallow. Aşa este, mi-a spus deja: când ai ieşit din pod, s-a prefăcut că…

— Înseamnă că blocarea uşii a fost doar un truc, spuse Juliet tulburată, ar fi trebuit să-mi dau seama. El a luat cuţitul. Domnişoara Garthorne mi-a spus că Jennings a ameninţat că te va închide.

— A spus adevărul, răspunse Mallow, considerând că era mai bine să folosească tot ce ştia, ca să o determine să vorbească nestingherit. Dar, desigur, dacă tu ai putea explica…

— Să explic? strigă ea cu violenţă, prăbuşindu-se pe scaun. Ce explicaţii să dau? Că te-am văzut escaladând zidul şi fugind, după toate aparenţele, departe de locul faptei? Că am găsit cuţitul lângă cadavru?

— Cum?

Cuthbert tresări şi se uită la ea:

— Ai văzut cadavrul?

— Da. Eram în casă… în încăperea aceea. Am găsit-o pe mătuşa mea moartă pe scaun şi cărţile în poală, exact cum a relatat fata în casă. Pe podea, lângă ea, se afla cuţitul acela, cu sânge pe lamă. L-am ridicat, am văzut că mânerul era crestat în trei locuri şi atunci…

— M-ai bănuit pe mine.

— Nu, până în momentul în care te-am văzut afară.

Cuthbert străbătea estrada în sus şi în jos, absolut uluit.

— Juliet, stărui el, îţi jur că nu am omorât-o pe femeia aceea.

Juliet zbură spre el şi îl cuprinse în braţe.

— Ştiam eu… ştiam eu… spuse ea, în ciuda scrisorii…

— Ce scrisoare?

— Aceea care te acuza de crimă şi ameninţa că va afla şi poliţia dacă nu rupeam logodna cu tine.

— Cine a scris-o?

— Nu ştiu, dar trebuie să fi fost un duşman de-al tău.

— Evident, răspunse Mallow cinic, un prieten nu ar scrie aşa ceva. Ai scrisoarea aceea la tine?

— Nu, este acasă. Nu m-am gândit nici un moment să o aduc, dar ţi-o voi arăta în curând. Cât îmi doresc acum să fi vorbit mai demult!

— Aş da orice să o fi făcut.

— Am crezut că era mai bine să păstrez tăcerea, explică Juliet, încercând să se justifice. M-am temut că, dacă aş fi vorbit cu tine, acest duşman, oricine ar fi fost el, ar fi dus la îndeplinire ameninţarea din scrisoare.

— Este un scris de bărbat sau de femeie?

— Nu ştiu, femeile au un scris atât de masculin, în zilele noastre. Ar putea fi al oricui. Dar ce căutai la conac…?

— Nu am fost acolo, mă dusesem să explorez reşedinţa neterminată a lordului Caranby, la dorinţa acestuia. Vânam fantome. Îţi aduci aminte că m-ai întrebat a doua zi de ce purtam un pardesiu şi ţi-am explicat că răcisem…

— Da, dar ai spus că răcisei pentru că ai stat prea mult într-o încăpere foarte încălzită.

— Era din cauză că bântuisem pe la casa aceea neterminată de la Rexton. Nu mi se păruse necesar să ofer mai multe explicaţii.

Juliet îşi duse mâna la cap.

— Vai, cât am suferit în ziua aceea, îşi aminti ea. Te aşteptasem toată după-amiaza. Când ai venit, am crezut că vei mărturisi de bunăvoie de ce te aflasei la Rexton cu o noapte înainte. Nu ai făcut-o şi am considerat că tăcerea ta era una vinovată. Apoi, când a sosit scrisoarea…

— Când ai primit-o?

— La o săptămână după comiterea crimei.

— Ei bine, spuse Cuthbert oarecum îndurerat, nu te pot învinovăţi. Dacă m-ai fi iubit, însă…

— Dar te iubesc, declară ea cu pasiune. Nu ţi-am dovedit, oare, dragostea purtând - cum credeam eu - povara vinei tale? Aş fi putut face mai mult? Ar acuza o femeie care iubeşte aşa cum te iubesc eu, pe bărbatul iubit de comiterea unei crime oribile? Am luptat să te protejez de duşmani.

— Eu am crezut că încerci să îl aperi pe Basil şi Jennings a crezut acelaşi lucru.

Juliet se dădu înapoi, mai palidă ca niciodată.

— Ce ştii despre Basil?

— Foarte puţine, spuse repede Cuthbert. A fost şi el la Conacul Trandafirilor în noaptea cu pricina?

— Nu, nu a fost, nu l-am văzut.

— Şi, totuşi, a fost cu tine la Teatrul Marlow.

— Da, dar a plecat înaintea mea.

— Ia loc, Juliet şi spune-mi exact cum s-a întâmplat să te afli la Conacul Trandafirilor în noaptea aceea şi de ce te-ai dus acolo.

Domnişoara Saxon se aşeză şi îi povesti tot ce ştia.

— S-a întâmplat..., spuse ea, mult mai calmă decât până atunci. Basil şi cu mine ne-am dus să asistăm la acea piesă de teatru scrisă de domnul Arkwright…

— De cine? De cel cu care doreşte doamna Octagon să te măriţi?

— Da, compusese o piesă de teatru ca să mai facă rost de nişte bani. Mama era supărată, pentru că nu considera un asemenea gest demn de el; i-a trimis o invitaţie în lojă şi, cum dânsa a refuzat să îi dea curs, ne-am dus noi, Basil şi cu mine. Piesa era, însă, atât de plictisitoare, încât Basil a plecat mai devreme, spunând că se va întoarce să mă ia şi pe mine.

— Ştii unde s-a dus?

— Nu, nu mi-a spus. Oricum, piesa devenea din ce în ce mai proastă, în loc să fie mai interesantă. Mă plictiseam de moarte aşa că, teatrul fiind în apropiere de Rexton, m-am gândit să îi fac o vizită-surpriză mătuşii Selina. Speram să mă întorc, apoi, în lojă şi să mă întâlnesc cu Basil; mi se spusese că piesa, fiind foarte lungă, nu se va termina până spre miezul nopţii. Am plecat de la teatru la zece şi un sfert şi mi-a luat încă un sfert de oră să ajung până la conac. Am intrat încet, ca să-i fac mătuşii o surpriză.

— Ah! Deci tu erai cea care deschidea uşa, când a auzit Thomas zgomotul acela.

— Da! Asta se întâmpla la ora zece şi jumătate; aveam o cheie de rezervă. Mătuşa Selina mă iubea foarte mult şi dorea să vin să o văd oricând aş fi putut. Ca să pot să vin şi să plec fără să deranjez servitorii, îmi dăduse o cheie de rezervă, pe care în seara aceea o aveam la mine. Doream foarte mult să discut cu ea despre cearta aceea pe care o avusese cu Basil.

— De ce se certaseră?

Juliet se gândi un moment înainte să-i răspundă.

— Pentru ceva lipsit de importanţă, spuse ea după un timp. Mătuşii Selina îi era foarte drag Basil şi îi dădea des bani. Domnul Octagon nu-i dă prea mulţi bani, mama are destule dificultăţi să o scoată la capăt cu

veniturile de care dispune, iar Basil este, din păcate, cam cheltuitor. Ştiu că joacă jocuri de noroc, deşi nu mi-a spus niciodată unde anume.

— La Maraquito, spuse Cuthbert. L-am întâlnit acolo.

— Ştiu, spuse Juliet pe un ton de reproş. Aş dori să nu joci astfel de jocuri, Cuthbert.

— Acum nu mai joc. O făceam doar din distracţie, dar de când ne-am logodit abia m-am mai atins de o carte de joc şi nu voi mai juca niciodată pe bani. Vizitele mele la Maraquito sunt acum strict legate de acest caz.

— Maraquito ştie ceva în legătură cu asta? întrebă Juliet, uimită.

— Da, răspunse Mallow, întrebându-se dacă fata ştia că doamna Octagon îi făcuse o vizită senorei Gredos. Doamna Herne, care era prietena mătuşii tale, este mătuşa senorei Gredos.

— Nu am ştiut asta până acum. Revenind, însă, la cearta aceea… Basil cheltuia mai mult decât îşi putea permite, bietul băiat…

— Tânăr netrebnic, murmură Cuthbert.

— Nu-l învinovăţi, este bine intenţionat, îl dojeni Juliet. Ei bine, mătuşa îi dăduse o mulţime de bani, dar el dorea tot timpul mai mult, până când aceasta s-a opus. Cam cu o săptămână înainte de moartea mătuşii Selina, Basil i-a cerut din nou bani, iar ea l-a refuzat: au avut un schimb de replici şi l-a dat pe Basil afară din casă. În seara aceea doream să încerc să îi împac.

— Eşti sigură că nu s-a dus şi Basil acolo?

— Nu cred, spuse Juliet nesigură. Nu mai era în relaţii bune cu mătuşa Selina şi ştia că nu va fi binevenit. În afară de asta, nu avea nici cheie de rezervă. Prin urmare, Cuthbert, am ajuns la Conacul Trandafirilor la zece şi jumătate şi am deschis singură uşa. Am coborât scările în linişte; am găsit-o pe mătuşa Selina aşezată în scaun, lângă foc, cu cărţile de joc în poală ca şi cum tocmai îşi întinsese o pasienţă. Mi-am dat seama că era moartă.

— De ce nu ai dat alarma?

Juliet avu o ezitare.

— Am considerat că era mai bine să nu o fac, spuse ea şoptit.

Lui Mallow i se păru că ascundea ceva dar, pentru că până în acel moment fusese foarte sinceră, nu spuse nimic.

— Deci ai constatat că era moartă…

— Da, fusese înjunghiată în inimă. Pe jos era un cuţit; l-am ridicat şi am observat că era al tău. Atunci am crezut…

— Că o omorâsem eu, mulţumesc, Juliet.

— Nu, nu, protestă ea, zău că nu m-am gândit atunci la acest lucru. Nu vedeam de ce ai fi omorât-o pe mătuşa Selina, eram doar uimită şi atunci…

Juliet îşi întoarse capul.

— …mi-am imaginat că ar fi putut s-o ucidă altcineva.

— Cine?

— Nu-mi pune întrebarea asta, nu am argumente să pot acuza pe cineva. Dă-mi voie să-ţi spun ceea ce pot; pe urmă te-ai putea gândi că… dar nu, este imposibil. Cuthbert, nu-mi mai pune întrebări.

Lui Mallow i se păru că se purta extrem de ciudat şi se întrebă dacă nu cumva dorea să-şi protejeze mama. Doamna Octagon, care o ura pe Selina Loach, ar fi putut să o ucidă pe aceasta - deşi nu exista absolut nici o dovadă în acest sens. Mallow luă hotărârea să nu mai întrebe nimic, cum îi ceruse Juliet.

— Spune-mi ceea ce doreşti, draga mea, acceptă el, atât timp cât nu crezi că eu sunt vinovatul.

— Nu, nu cred… zău, nu cred. Am luat cuţitul şi am ieşit din încăpere după zece minute. Am urcat pe furiş scările şi am închis uşa de la intrare atât de încet, încât nu a auzit nimeni. Ştii, la venire nu mi-a păsat de zgomotul uşii, dar când am constatat că mătuşa fusese ucisă, mi-a fost teamă că servitorii, alertaţi, mă vor găsi acolo. Mi-am închipuit că, arma fiind la mine şi pentru că intrasem folosind cheia de rezervă, aş putea fi suspectată. În afară de asta, ar fi fost dificil să explic neaşteptata mea prezenţă în casa mătuşii, la ora aceea.

— Înţeleg, spuse Mallow cu o grimasă. Nu putem gândi toţi limpede în împrejurări atât de dificile. Pe urmă?

— Am ieşit în grădină. L-am auzit pe poliţai venind pe alee şi mi-am dat seama că pe acolo nu puteam ieşi neobservată. Am considerat că dacă aş fi ales poteca ce duce la staţie, m-ar fi putut zări în lumina lunii, aşa că am alergat prin grădină de-a lungul zidului şi am sărit de partea cealaltă, în

porumbişte, unde am stat un timp ascunsă. Apoi te-am văzut pe tine apărând de după colţ: ai escaladat zidul şi te-ai dus în parc. Am mai aşteptat, apoi, până după ora unsprezece, când poliţaiul a intrat în casă, chemat de servitori. Atunci am ocolit porumbiştea, porumbul - înalt în acea perioadă - ferindu-mă de ochii altora şi am ieşit prin capătul cel mai îndepărtat. Am mers pe jos până la Keighley, localitatea cea mai apropiată de Rexton, de unde am luat o birjă până acasă. M-am dus direct la culcare şi nu l-am mai văzut pe Basil până a doua zi dimineaţă. Mi-a spus că ajunsese şi el acasă mai târziu, dar nu mi-a zis unde fusese şi nici eu nu l-am întrebat.

— Dar eu sunt sigur - doar dacă ceasul meu nu m-a indus în eroare - că am escaladat zidul la ora zece şi un sfert, insistă Mallow.

— Poate că l-ai sărit din nou la unsprezece fără un sfert.

— Nu! Am escaladat zidul o singură dată. Din ce direcţie veneam?

— Pe aleea dinspre staţie; pe urmă ai mers de-a lungul gardului ce mărginea porumbiştea şi apoi ai escaladat zidul.

— Exact aşa am procedat, murmură Mallow, amintindu-şi ce îi spusese lui Jennings. Mi-ai văzut faţa?

— Nu, dar te-am recunoscut după statură şi după pardesiul deschis la culoare pe care îl purtai. Pardesiul acela lung, sport, până la glezne. Oh, Cuthbert, ce s-a întâmplat?

Era şi cazul să pună această întrebare, căci Mallow tresărise şi devenise livid.

— Nimic! Nimic! spuse el nervos, purtam în mod cert un astfel de pardesiu. Fusesem la Caranby înainte de a pleca la Rexton şi, ştiind că în apartamentul lui va fi o căldură infernală, mi-am luat toate precauţiile împotriva unei eventuale răceli.

Juliet se îndoi de adevărul acestor spuse, ştiind că Mallow nu se cocoloşea în nici un fel. Mai mult decât atât, văzuse pardesiul acela prea des, ca să se înşele asupra deţinătorului lui. În plus, Cuthbert nu negase că escaladase zidul în modul în care i-l descrisese ea.

— Ei bine, acum ştii totul: ce ai de gând? întrebă ea.

— Chiar nu pot să spun, zise Mallow, încercând să-şi mascheze agitaţia. Nu-mi dau seama cine ar fi putut să-mi ia cuţitul din apartament:

făcea parte dintr-o colecţie de arme expusă pe perete şi nu i-am observat lipsa până când Jennings nu mi-a atras atenţia asupra ei. Domnişoara Loach a fost ucisă, cu siguranţă, cu acel cuţit.

— Sunt convinsă de asta, spuse Juliet, are mânerul pătat cu sânge. Înţelegi acum de ce am tăcut?

— Da, dar nu era necesar. Voi trece să o văd pe mama ta şi voi insista să consimtă la căsătoria noastră; nu are nici un motiv să refuze. Ştii cumva de ce se opune?

— Nu, ea nu spune decât că nu doreşte să mă căsătoresc cu tine.

— Nu i-ai povestit şi ei ce mi-ai spus mie?

— Nu, de ce aş fi făcut-o? Fiindcă am descoperit cuţitul, te-am văzut la conac şi am primit scrisoarea aceea, am refuzat eu să mă căsătoresc cu tine şi, în acest fel, totul a coincis cu planurile mamei.

— Juliet, doar nu eşti logodită cu Arkwright?

— Nu. Sunt logodită cu tine şi numai cu tine. Vreau să spun că m-am prefăcut, doar, că nu mă voi mai căsători cu tine. Mama a crezut că îi dădeam ei ascultare dar, în realitate, te protejam pe tine ca urmare a acelei scrisori.

— Dă-mi scrisoarea aceea, iubito, să i-o arăt lui Jennings.

— Nu, răspunse domnişoara Saxon retrăgându-se înapoi. Convinge-l să renunţe la caz.

— De ce? întrebă sec Cuthbert. Aş putea să înţeleg o asemenea solicitare dacă m-ai crede culpabil; acum, însă, când ştii că sunt nevinovat şi că Jennings este la curent cu faptul că am fost la Conacul Trandafirilor în noaptea aceea, cu siguranţă că nu mai există nici un obstacol ca el să îşi continue cercetările.

— Dar eu nu doresc acest lucru, mărturisi Juliet cu voce tremurătoare.

Cuthbert se uită fix la ea, apoi, cu un suspin, îşi întoarse privirea.

— Ascunzi ceva de mine, spuse el.

— Şi tu de mine, răspunse ea, de ce ai tresărit când am amintit de pardesiu?

— Juliet, draga mea, spuse Cuthbert luându-i insistent mâinile, anumite împrejurări din cazul acesta sunt foarte neobişnuite şi pot cădea victimă

persoane nevinovate. Este mai bine pentru amândoi să nu mai avem nimic de-a face cu această chestiune. Domnişoara Loach este moartă şi nu se va afla niciodată cine a ucis-o. Hai să ne căsătorim, dragostea mea şi să uităm toată povestea asta.

— Eu sunt de acord, dar mama?

— O s-o conving şi pe ea să accepte.

— Aşa sper, dar mă tem că te detestă pentru că eşti nepotul lordului Caranby. Mi-a dat de înţeles acest lucru, deşi nu cunosc motivul.

— Îl cunosc eu, spuse Mallow calm, şi cred că voi reuşi să o conving să asculte glasul raţiunii. Eu nu mă voi mai amesteca în dezlegarea acestei crime.

— Dar domnul Jennings?

— Îi voi relata discuţia dintre noi, după care îi voi demonstra zădărnicia căutării acului în carul cu fân. S-ar putea să fie înclinat să renunţe la cazul acesta, probabil că s-a săturat deja de el.

Juliet îl privi melancolic:

— Nu am putea fi sinceri unul cu celălalt?

— Nu, spuse Mallow negând din cap, tu ai bănu-ielile tale, iar eu pe ale mele. Să ne ferim să mai vorbim despre această afacere.

Domnişoara Saxon suspină, uşurată.

— Cred că este cel mai bine, consimţi ea, iar chipul i se reflectă în ochii iubitului ei. Când vei veni să vorbeşti cu mama?

— Săptămâna viitoare. Dacă obiecţia ei este de natură materială, poţi să-i cedezi întregul venit pe care l-ai moştenit.

— Cele şase mii de lire pe an de la mătuşa Selina! De ce?

— Pentru că am suficienţi bani pentru amândoi şi, după decesul lui Caranby, voi fi aproape milionar. Nu-mi place să beneficiezi de banii aceia.

— Din ce cauză?

— Nu am un motiv anume. În afară de asta, dacă putem obţine consimţământul doamnei Octagon, fie şi cu preţul a şase mii de lire pe an…

— Nu m-ar deranja, spuse Juliet. Acum, ştiind că eşti într-adevăr nevinovat şi reproşându-mi faptul că m-am îndoit de tine, sunt dispusă să ne căsătorim chiar dacă mama refuză să-şi dea consimţământul.

— Draga mea! Cuthbert o strânse în braţe şi o sărută. Ştiu, acum, că mă iubeşti cu adevărat: nu m-am îndoit niciodată de tine.

— Eu, însă, da, spuse Juliet cu lacrimi în ochi. Nu ar fi trebuit să te bănuiesc nici o clipă, chiar dacă dovezile erau atât de limpezi.

— Ţi-ai pierdut capul pentru moment, o scuză iubitul ei, dar să nu mai vorbim despre asta. O să-l îmbunez pe Jennings şi o să-l determin să renunţe la caz, apoi ne vom căsători şi vom face o călătorie în jurul lumii, ca să uităm toate aceste neplăceri.

— Da, aşa ar fi cel mai bine, spuse Juliet.

Cei doi se îndreptară spre uşă. Ar fi trebuit să fie complet fericiţi acum, că toate neînţelegerile fuseseră lămurite; cu toate acestea, fiecare dintre ei avea zugrăvită pe chip o expresie tristă. Se părea că umbra morţii domnişoarei Loach continua să le întunece desfătările vieţii.

Capitolul XVII
ARESTATUL PARFUMAT

Jennings lua micul dejun în apartamentul lui, gândindu-se la ce mai avea de făcut în legătură cu acel caz. Până în acel moment, nu avea nici o veste din partea lui Cuthbert privitor la întâlnirea lui cu Juliet. Detectivul aşteptase la etaj, în salonul lui Le Beau, sfârşitul convorbirii, dar Mallow nefăcându-şi apariţia, coborî şi el. Află de la Peggy, care se afla în birou, că cei doi îndrăgostiţi plecaseră de câtva timp.

— Credeam că ştii, spusese domnişoara Garthorne.

— Nu, răspunsese Jennings, nu ştiam.

Apoi, neavând nici un alt motiv care să îl mai reţină, plecă şi el, întrebându-se de ce Mallow nu venise să îi relateze ce se întâmplase.

În aceeaşi seară îl căută pe Mallow, dar nu reuşi să îl găsească în nici unul din locurile pe care acesta le frecventa în mod obişnuit. Mai nedumerit decât oricând, Jennings se întorsese la el acasă, după ce îi lăsase lui Mallow un bilet la apartamentul lui. Nu putea face nici o mişcare până nu vorbea cu Mallow, iar tânărul nu părea dispus să-i ofere asistenţă. A doua zi dimineaţă, în timp ce lua micul dejun, îşi aşteptă prietenul, dar, din nou, nu primi nici o vizită. Cineva sună la uşă şi Jennings crezu că venise, în sfârşit, Cuthbert; fu, însă, vizibil dezamăgit de apariţia lui Drudge.

— Ei bine, îl întrebă Jennings tăios, ce este?

— Am urmărit-o pe doamna la care aţi fost în vizită, domnule.

— Doamna Herne, şi?

— A părăsit locuinţa din Hampstead şi a coborât dealul, după care a luat o birjă; am luat şi eu una şi am urmărit-o. S-a oprit la locuinţa lui Maraquito, în Soho; de atunci ţin casa sub supraveghere, dar nu am mai văzut-o plecând pe doamna Herne.

— Este mătuşa senorei Gredos, explică Jennings, aşa că presupun că s-a oprit acolo.

— Nu, domnule. M-am împrietenit cu un băiat pe nume Gibber…

— Da, este valet în casă. Mai departe.

— L-am tratat cu un rând de băutură, spuse Drudge, şi i-am dat câteva timbre, pentru că este colecţionar. Devenind mai prietenos cu mine, l-am întrebat ce se mai petrecea prin casă. A fost foarte sincer, dar nu a pomenit nimic de jocurile de noroc.

— Hm! Presupun că i s-a spus să păstreze tăcerea. Ei bine, ai aflat ceva interesant?

— Am înţeles că Gibber nu o văzuse niciodată pe doamna Herne - nu-i cunoştea nici numele. Domnule, conti-nuă Drudge, atenţionându-l cu un deget, dacă doamna Herne ar fi rămas în casa din Soho, Gibber ar fi văzut-o.

O străfulgerare de bucurie străbătu chipul lui Jennings, dar îşi întoarse faţa de la agentul lui, ca să nu trădeze satisfacţia pe care o simţea.

— Doamna Herne este mătuşa lui Maraquito, repetă el.

— Nu, domnule, vă rog să-mi permiteţi, Maraquito nu are nici o mătuşă. Sau, cel puţin, mătuşa aceea - dacă există o asemenea persoană - nu a pus niciodată piciorul în acea casă.

— Poate că Maraquito se vede cu ea pe ascuns.

— Ei bine, domnule Jennings, spuse Drudge gânditor, ştiu sigur că aceasta a intrat pe o uşă lăturalnică. Doriţi să supraveghez în continuare locuinţa?

— Da. Fii atent la casa din Soho şi, dacă doamna Herne reapare, urmăreşte-o. Altceva?

— Când doamna Herne cobora dealul, a scăpat o poşetuţă, domnule.

— Ah! Ai luat-o tu?

— Nu, a fost prea rapidă pentru mine. Tocmai o ridicasem de jos, când m-a observat şi a venit să mi-o ceară. Înainte să ajungă la mine, însă, am deschis-o: înăuntru nu era decât batista ei. I-am înapoiat-o, iar ea mi-a dat un şiling. Lucrul cel mai ciudat, însă, domnule, este parfumul.

— Ce parfum? întrebă Jennings privindu-l pătrunzător.

— Oh, o mireasmă stranie şi intensă, numai bună să te doboare, domnule.

— Ei bine, de ce nu ar folosi o doamnă - parfum? Este un fapt obişnuit.

— Aşa este, domnule, şi soţia mea se parfumează, dar acela era un miros straniu. Şi apoi, un bărbat nu ar trebui să folosească parfum, izbucni Drudge.

— Unii bărbaţi sunt destul de efeminaţi să o facă, spuse Jennings sec. Dar nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— O să vă relatez îndată, ce m-a uimit, spuse agentul. După ce am supravegheat un timp casa lui Maraquito, am pus un băiat în locul meu şi m-am dus la sediu. Trebuia să ajung la poliţie dintr-un anumit motiv şi am vorbit cu inspectorul Twining, care răspunde de districtul Rexton. Acesta avea pe birou o batistă şi câteva obiecte care tocmai fuseseră confiscate de la un bărbat arestat pentru trafic de bani falşi.

— Oh! Jennings păru foarte interesat. Continuă!

— Acel om se afla într-una din celule şi urma să fie adus în această dimineaţă în faţa magistratului. A fost percheziţionat şi i s-a reţinut acea batistă.

— Şi nu se obişnuieşte acest lucru?

— Nu, domnule. Acest bărbat, însă, nu-i cunosc numele, avea la el două batiste: cel care l-a percheziţionat a considerat că avea una în plus, spuse Drudge cu o licărire de surâs, aşa că a reţinut una.

— De ce îmi povesteşti toate acestea? întrebă Jennings nerăbdător.

— Pentru că batista lui era impregnată cu acelaşi parfum ca batista doamnei Herne - cea pe care am ridicat-o de pe jos. În clipa în care am mirosit-o, mi-am amintit de ea, venind să-şi recupereze poşetuţa. Parfumul acela este atât de neobişnuit şi de intens, încât am considerat că ar fi bine să vă spun şi dumneavoastră. Vă interesează doamna Herne, domnule, aşa că dacă omul acesta foloseşte aceeaşi marcă de parfum…

— Ai dreptate, ai procedat foarte înţelept. Unde a fost arestat individul?

— Undeva, în apropiere de Rexton. Voia să-şi ia ceva de băut şi a plătit cu un şiling - era fals. O să vi-l arate inspectorul, domnule Jennings. Şi încă un amănunt ciudat: omul acela avea asupra lui nişte cârpe şi o sticlă de petrol.

— Hm! Poate că intenţiona să dea foc unei case, ai auzit ceva de vreun incendiu?

— Nu, domnule, în apropierea Rextonului nu.

— La ce oră a fost arestat individul?

— La ora nouă, seara trecută. Se află în închisoare acum şi va fi judecat în dimineaţa asta sub acuzarea de a fi întrebuinţat monedă falsă.

— O să văd despre ce este vorba, Drudge. Se întâmplă ceva ciudat cu parfumul acela, dar poate fi lipsit de importanţă. Omul ar fi putut să cumpere, cu uşurinţă, acelaşi parfum pe care îl utilizează şi doamna Herne. Întoarce-te la Soho, să supraveghezi casa aceea; anunţă-mă dacă doamna Herne pleacă de acolo şi încotro se duce.

— Da, domnule, spuse Drudge şi ieşi afară, înclinându-se.

După plecarea omului său, Jennings străbătu încăperea în sus şi în jos, pradă unei mari agitaţii. Începea să îşi dea seama cum stăteau lucrurile. Faptul că marca aceea de parfum fusese utilizată de un bărbat care încercase să plaseze bani falşi îi confirma ipoteza că era un fel de semnal neobişnuit, prin care membrii bandei se recunoşteau unul pe celălalt. Dacă doamna Herne era, într-adevăr, mătuşa lui Maraquito însemna că în această afacere erau implicate amândouă. Doamna Herne obişnuia să frecventeze Conacul Trandafirilor, ceea ce dădea de bănuit că, poate, domnişoara Loach aflase de existenţa acelei bandei şi avusese de suferit în urma curiozităţii ei indiscrete.

“Cred că domnişoara Loach a ameninţat să divulge tot ce ştia. Poate că şi-a dat seama că banda îşi avea atelierul în casa neterminată, din prezenţa aşa-ziselor fantome, fapt pe care o femeie vârstnică şi hotărâtă ca ea nu l-a crezut. Aş îndrăzni să afirm că a ameninţat cu dezvăluirea şi careva a omorât-o, poate chiar doamna Herne, nu, la naiba, aceasta plecase deja. Oricum, mă voi duce să-l văd pe omul acela care a fost închis: poate îl voi face să vorbească. Tot astăzi voi trece şi pe la lordul Caranby, să-i cer permisiunea de a percheziţiona reşedinţa neterminată: sunt aproape convins că acolo se află un atelier de falsificat monede. Aş dori să vină Mallow, să-mi spună dacă a mai aflat ceva.”

Se auzi din nou soneria de la uşă şi, de data aceasta, Jennings - nemaiaşteptând pe nimeni altcineva - crezu că era Cuthbert. Spre marea lui surpriză, servitorul îl introduse pe lordul Caranby. Bătrânul gentleman era calm, ca de obicei, însă lui Jennings i se păru că arăta suferind şi fragil. Cearcănele închise la culoare din jurul ochilor lui erau mai pronunţate ca niciodată şi se sprijinea cu toată greutatea în baston. Era la fel de bine îmbrăcat ca de obicei şi părea într-o dispoziţie prietenoasă.

— Mă bucur să vă văd, lord Caranby, îl întâmpină detectivul, după ce bătrânul gentleman se aşezase comod pe un scaun. Aţi luat micul dejun?

— Da, mulţumesc, dar nu am putut să mănânc nimic, răspunse Caranby, respirând greu. Scările acestea… ale dumneavoastră… sunt obositoare, domnule Jennings. Nu mai sunt nici atât de tânăr, nici atât de puternic cum eram odată.

— Nu păreţi întruchiparea sănătăţii însăşi, domnia voastră.

— Te poţi aştepta la asta din partea unui muribund?

— Muribund… oh, nu, dumneavoastră…

— Muribund, insistă Caranby lovind cu bastonul în podea. Ştiu că nu mai am multe luni de trăit şi nu-mi va părea rău când îmi va sosi sfârşitul: am pătimit destul. Cuthbert îmi va lua curând locul. Sufăr de o boală incurabilă, domnule Jennings şi doctorul meu mi-a spus că voi muri curând.

— Sunt convins că lui Mallow îi va părea rău, spuse Jennings, întrebându-se de ce Caranby, de obicei una dintre persoanele cele mai discrete, se hotărâse să îi spună toate acestea.

— Da… da, Cuthbert este un băiat bun, mi-ar plăcea să îl văd fericit şi însurat cu domnişoara Saxon înainte de a mă stinge din viaţă, dar Maraquito va face tot posibilul să împiedice această uniune.

— În curând, s-ar putea să aibă preocupări mai serioase, având grijă de propria ei persoană, spuse Jennings cu o grimasă. Voi avea grijă să primească ceea ce merită.

— De ce anume o bănuieşti? întrebă iute Caranby.

— Nu vă pot spune încă, nu am dovezi. Am, însă, bănuieli.

— Este o femeie primejdioasă, spuse bătrânul, sunt sigur de asta. Nu se va da în lături de la nimic ca să se mărite cu Cuthbert. Dar nu acesta este

motivul vizitei mele, domnule Jennings. Îmi solicitaseşi, parcă, permisiunea de a pătrunde în casa mea de la Rexton…?

— Exact. Chiar astăzi doream să trec pe la domnia voastră, ca să îmi confirmaţi această permisiune.

— Atunci îmi pare rău să-ţi comunic că nu o mai poţi vedea.

— De ce? îl chestionă Jennings, întrebându-se ce îl determinase pe lordul Caranby să se răzgândească. Nu doream decât să…

— Da, da, spuse Caranby făcând cu mâna un gest de nerăbdare. Adevărul este că reşedinţa mea a fost incendiată.

— Incendiată… la Rexton! strigă Jennings sărind de pe scaun.

— Da, a luat cumva foc seara trecută, pe la ora opt. Bătea un vânt puternic, astfel încât casa a ars până la temelii. Şi asta nu este tot: cum fusese secetă, toţi copacii, arbuştii şi tufişurile din parc au ars şi ele. Am fost anunţat că tot ce se afla în interiorul acelui zid circular este acum un morman de cenuşă. La fel ca la arderea Romei, chicoti Caranby.

— Bănuiţi că focul a fost provocat?

— Bineînţeles. Chiar dacă vremea era călduroasă, nu cred că poate fi un caz de combustie spontană. Vreo haimana, probabil…

— Nicidecum, îl contrazise Jennings cu convingere. Este ciudat că-mi aduceţi asemenea veşti: unul dintre oamenii mei a fost de curând prin zonă şi m-a informat că noaptea trecută a fost arestat un bărbat în apropiere de Rexton, sub acuzaţia de a fi plasat bani falşi. Avea la el o sticlă cu petrol şi nişte cârpe.

— Ah! spuse Caranby senin, crezi, deci…

— Nu poate exista nici o îndoială în această privinţă, domnia voastră: este bărbatul care a dat foc reşedinţei dumneavoastră. Oamenii nu umblă cu sticle de petrol la ei fără un motiv.

— Dar de ce ar fi dat foc casei mele în mod intenţionat?

— La cererea familiei Saul, de exemplu?

Lordul Caranby ţâşni în sus.

— Ce vrei să spui?

— Hm! Este o poveste destul de lungă. Omul care a fost arestat folosea un parfum neobişnuit, numit *Hikui*, acelaşi pe care îl utilizează Maraquito şi

mătuşa acesteia, doamna Herne.

— Doamna Herne? Nu este mătuşa lui Maraquito.

— Ea însăşi mi-a spus acest lucru.

— Iar eu îţi spun că Emilia, care acum este moartă, era unica mătuşă pe care a avut-o vreodată Maraquito. De ce afirmă doamna Herne aşa ceva?

— Asta încerc şi eu să aflu. Spunea că dumneavoastră nu cunoaşteţi întreaga poveste a familiei Saul.

— Ştiu mai mult decât suficient, spuse Caranby cu tristeţe. Membrii acestei familii erau îngrozitor de ticăloşi. Tatăl lui Maraquito a murit, după ce a fost eliberat din închisoare pentru fabricare de monedă falsă; la fel şi mama ei.

— Ei bine, lord Caranby, acest individ, care pare să vă fi incendiat casa, încerca să plaseze monede false. Şi folosea acelaşi parfum ca şi Maraquito, chiar dacă facem excepţie de misterioasa doamnă Herne.

— Şi ce concluzie tragi din toate acestea?

— Cred că există o bandă de falsificatori de bani în plină activitate, din care fac parte: acest bărbat, Clancy, Hale, Maraquito şi doamne Herne. Toţi folosesc *Hikui* - care constituie, probabil, pentru toţi, un semnal de recunoaştere. În ce mod îl utilizează, nu aş putea să spun - doar dacă nu se întâlnesc cumva în întuneric şi se recunosc după mirosul de parfum.

— Înţeleg, s-ar putea, dar de ce să-mi fi incendiat acest individ casa?

Jennings ridică din umeri.

— N-aş putea să spun de ce. Credeam că falsificatorii de monede au folosit casa aceea drept atelier, dar, din moment ce acum totul a ars, această ipoteză este neverificabilă. Individul acesta poate să fi dat foc casei din răzbunare, ca urmare a vreunei certe cu cei din bandă.

— Sau, spuse Caranby cu subînţeles, ştiind că tu aveai de gând să percheziţionezi casa, poate că aceasta a fost incendiată ca să fie distruse toate dovezile prezenţei unui asemenea atelier. Pui acest fapt în legătură cu moartea Selinei?

— Da. Cred că a aflat de existenţa acestui atelier şi a ameninţat să-i denunţe pe Clancy, Hale şi doamna Herne: a fost ucisă ca să fie redusă la tăcere.

— Dar cei trei pe care i-ai menţionat nu se mai aflau în casă, în momentul înfăptuirii crimei.

— Cunosc acest lucru; în plus, au depus mărturie cu destulă degajare, cu ocazia anchetei. Încă nu am reuşit să îmbin piesele acestea disparate, dar sunt convins că toţi cei implicaţi utilizează acest parfum rar. Mai mult decât atât: din moment ce bărbatul acela arestat plasa bani falşi, iar Maraquito şi, probabil, doamna Herne sunt membri supravieţuitori ai familiei Saul, care falsificau monede, nu m-ar surprinde să aflu că ipoteza mea este corectă. Dar cum ar fi putut cineva să afle că urma să perchiziţionez casa dumneavoastră?

— Mi-ai cerut permisiunea să faci acest lucru în salonul lui Maraquito. Clancy şi Hale se aflau acolo.

— Hm, făcu Jennings. Vedeţi, piesele jocului încep să se potrivească extraordinar de bine! Este posibil ca unul dintre aceştia doi să ne fi auzit.

— Tot ce se poate. Hale acela pare să fie un individ ticălos, capabil de multe. Mă întreb dacă nu este cumva înrudit cu familia Saul: are aceeaşi formă a nasului.

— Şi aceleaşi sprâncene, care se întâlnesc deasupra nasului, completă Jennings. Doamna Herne are acelaşi semn distinctiv: sunt convins că este rudă cu Maraquito.

— Dacă este, cumva, mătuşa ei, îţi dau voie să-mi spui că sunt fraier, declară Caranby, ridicându-se. Emilia mi-a spus că nu avea nici o soră. Ce vei face mai departe, Jennings?

— Vreau să-l văd pe omul care v-a incendiat casa şi să încerc să-l fac să-mi spună adevărul. Am mai pus-o sub urmărire şi pe doamna Herne…

— Şi pe Maraquito?

— Nu se poate mişca din cărucior, aşa că nu este nici un pericol să fugă. Acum însă, că atelierul de confecţio-nat monede este distrus, îmi va fi greu să mai acuz pe cineva de crimă. Aş fi dorit să fi venit Cuthbert.

— Îl aştepţi să vină?

— Da. Dacă îmi permiteţi, lord Caranby…

Jennings îi povesti episodul cu arma crimei, precum şi modul în care reuşise să îi reunească pe Mallow şi pe Juliet.

— …şi am impresia că, urmă detectivul, Cuthbert a aflat de la domnişoara Saxon ceva ce nu doreşte să-mi spună.

— Ceva în legătură cu doamna Octagon.

— De ce neapărat în legătură cu ea? întrebă Jennings dintr-o dată.

— Oh, pentru că o cred pe Isabella capabilă de multe: este o femeie periculoasă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Isabella a exercitat o influenţă nefastă asupra vieţii mele: dacă nu ar fi fost ea, m-aş fi căsătorit cu Selina, în loc să mă îndrăgostesc de Emilia Saul. Aş fi fost fericit şi poate că Selina nu ar fi murit în condiţii atât de tragice.

— Credeţi că sora ei a avut vreo legătură cu această moarte?

— Nu pot să afirm asta, tot ce ştiu este că oricine intra în legătură cu Isabella avea probleme. Am numit-o, în mod justificat, “periculoasă”.

— Hm, făcu Jennings, aş spune mai degrabă despre Maraquito că este primejdioasă, pentru că am convingerea că ea a comis crima, într-un fel sau altul, în dublul scop de a o reduce la tăcere pe domnişoara Loach în privinţa atelierului de monede false şi de a pune capăt planurilor de căsătorie ale rivalei ei cu Cuthbert.

Printr-o curioasă coincidenţă, Cuthbert fu introdus în încăpere exact în acel moment. Caranby şi Jennings fuseseră atât de captivaţi de conversaţia lor, încât nu auziseră soneria. Mallow arăta să fie într-o bună stare de sănătate, dar avea pe chip o expresie îngrijorată.

Fără nici un preambul, după ce-şi salută unchiul, se îndreptă direct spre prietenul lui.

— Jennings, spuse el calm, am vorbit cu Juliet, care este de părerea mea, şi anume că acest caz trebuie să se oprească aici.

— Serios, din ce motiv?

— Pentru că a fost de acord să ne căsătorim. Intenţionează, la cererea mea, să cedeze renta moştenită de la domnişoara Loach în favoarea mamei ei. Ne-a preocupat suficient de mult crima aceasta şi ne-am săturat amândoi până peste cap de ea.

— Cred că gândeşti foarte înţelept, spuse Caranby pe neaşteptate. Lasă cazul baltă, domnule Jennings.

— Ce ţi-a spus domnişoara Saxon? întrebă Jennings deodată.

Mallow se aşeză şi, cu voce calmă, istorisi tot ce aflase de la Juliet.

— Astfel că, după cum vedeţi, nimic nu aruncă o nouă lumină asupra problemei.

Dacă Mallow ar fi menţionat şi ora la care Juliet susţinea că îl văzuse escaladând zidul, s-ar fi creat cu certitudine o nouă perspectivă. Omise, însă, intenţionat acest detaliu, spunând numai că îl observase şi Juliet.

— Ţi-am spus că am fost acolo, Jennings, mai adăugă el.

— Aşa este, confirmă detectivul. Cert este că nu am aflat nimic nou.

— Atunci nu te mai ocupa de acest caz.

— Mi-e teamă că va trebui să o fac, acum că reşedinţa de la Rexton a fost incendiată.

Jennings povesti, la rândul lui, ce se întâmplase. Cuthbert ascultă, indispus.

— Vezi, spuse el, totul ne stă împotrivă. Nu doream decât să clarific misterul, astfel încât Juliet să se poată căsători cu mine. Acum, că a consimţit la aceasta, cu condiţia să înceteze cercetarea acestui caz, nu am de gând să mai fac nimic în legătură cu asta.

— Nici eu, spuse Jennings abătut, fiindcă nu mai este nimic nou de aflat. Cazul acesta va rămâne o enigmă până la sfârşitul timpului.

Caranby se ridică şi luă braţul lui Cuthbert.

— Voi, tinerii, sunteţi slabi de înger, afirmă el, cu o ridicare din umeri. Dacă doriţi să-mi cunoaşteţi părerea, cred că doamna Octagon şi-a omorât sora. O femeie periculoasă, vă spun - o femeie periculoasă.

— Şi inteligentă pe deasupra, spuse Jennings întunecat. M-a indus în eroare.

Capitolul XIX
DESCOPERIREA SUSANEI

Deşi Jennings părea să aprobe propunerea lui Mallow de a abandona cazul, nu avea nici cea mai vagă intenţie de a face acest lucru. Orgoliul lui profesional era zgândărit de dificultăţile apărute şi jură că va afla, cumva, adevărul. Mai mult decât atât, problema nu se rezuma numai la moartea domnişoarei Loach, ci şi la descoperirea unei bande de falsificatori de monede. Din diverse fapte aflate în legătură cu crima de la Conacul Trandafirilor, Jennings se convinsese că o asemenea bandă exista şi că atelierul lor se aflase în casa neterminată. Acum, că aceasta fusese arsă, se părea că escrocii îşi pierduseră locul de refugiu şi urmau, probabil, să renunţe la ocupaţia lor ticăloasă. Pentru că banda, judecând după numărul de monede false puse în circulaţie în ultimii cinci ani, rezistase destul de mult timp, era posibil ca membrii acesteia să fi acumulat suficientă avere ca să se poată, acum, retrage dintr-o afacere atât de periculoasă.

“Mă întreb dacă reşedinţa aceea nu a fost incendiată din răzbunare, de individul arestat, reflecta Jennings, în timp ce se îmbrăca, pregătindu-se de plecare. Sau dacă, nu cumva, banda de răufăcători, dându-şi seama că lucrurile devin mai periculoase, o dată cu moartea domnişoarei Loach, nu i-a poruncit să distrugă atelierul. Nu îmi prea vine să cred că domnişoara Loach a fost ucisă ca să nu divulge secretul. Nu pare verosimil ca, după ce totul s-a plătit atât de scump, ei să cadă de acord asupra unei astfel de distrugeri. Cu siguranţă că atelierul ar fi putut fi mutat în altă parte. Hm! Mă întreb dacă nu aş putea da de urmele lui. Cel mai bun lucru pe care-l am de făcut este să mă duc la Rexton, să văd ruinele acelea.”

La Rexton se şi duse, găsind o mulţime de oameni înghesuindu-se în jurul zidului care împrejmuia parcul. Acesta fusese spart în câteva locuri pentru a permite trecerea pompierilor, şi Jennings îl găsi pe inspectorul care fusese de serviciu, unul dintre primele persoane care observaseră incendiul şi chemaseră imediat pompierii. Jennings dezvăluindu-şi numele şi funcţia, omul fu gata să-i povestească tot ce ştia:

— Eram de serviciu pe la ora opt seara, începu el, pe un ton oficial. Bătea un vânt puternic, altfel noaptea era frumoasă şi uscată. În timp ce veneam pe Crooked Lane, dorind să o iau pe cărarea ce duce spre staţie, am observat o lumină în spatele zidului ce înconjura parcul. Apoi a izbucnit o pală de foc şi nu era greu de dedus că ardea casa veche. Înainte să apuc să-mi vin în fire, domnule, totul era în flăcări. Vedeţi, vremea uscată, căldura şi vântul puternic, au făcut ca totul să ardă ca o torţă. Am chemat o brigadă de pompieri şi aceasta a venit cât se poate de repede. Cum zidul nu are nici o poartă, a trebuit să îl spargem ca să ducem utilajele înăuntru. Între timp se strânsese multă lume şi am primit tot ajutorul de care aveam nevoie, dar întreaga casă ardea deja ca un rug. Când am reuşit să dărâmăm o parte din zid, cea mai mare parte a reşedinţei era făcută scrum şi focul cuprinsese tufişurile din jur; tot ce am mai putut face a fost să ne oprim la marginea mai ferită şi să stropim totul cu apă, în speranţa stingerii flăcărilor. Dar, bată-vă Dumnezeu! spuse omul legii cu un dispreţ amuzat, ai fi putut să obţii acelaşi lucru cu o stropitoare de copil! După cum vedeţi şi dumneavoastră, domnule, totul e scrum în această incintă: totul, mai puţin stejarul acela mare de lângă zid.

Era, într-adevăr, aşa cum spusese omul: casă, copaci, tufişuri, până şi iarba, toate fuseseră înghiţite de flăcările violente. În interiorul zidului ce protejase spaţiul acela de restul lumii, era acum o suprafaţă înnegrită acoperită de resturi. În locul casei se afla un morman de bârne metalice, grinzi carbonizate şi ţigle sparte; de peste tot vântul ridica o cenuşă fină, negricioasă, pe care o răspândea mai departe, ca şi cum i-ar fi părut rău de distrugerile din noaptea trecută.

Jennings cuprinse tot acest tablou dintr-o privire. În faţa spărturilor din zid se aflau poliţişti, care le supravegheau, fiindcă nimeni nu avea voie să intre în incintă. Detectivul, însă, în virtutea funcţiei sale oficiale, păşi peste acea întindere împreună cu inspectorul, călcând în picioare cenuşa negricioasă. Nu era nimic de aflat, însă, din această inspecţie. Tot ce se putea vedea era parcul distrus şi mormanul acela în locul unde fusese, înainte, construcţia.

— În ce stare se află pivniţa? întrebă Jennings.

— Păi, răspunse inspectorul Twining amabil, cred că a existat şi o pivniţă, dar nu este nimic în ea. Casa a fost închisă timp de mulţi ani de către un nobil ţicnit.

— De către lordul Caranby, spuse detectivul, ştiu. Presupun că pivniţa se află sub grămada aceea; trebuie să îl rog pe lordul Caranby să îmi permită să o înlătur de acolo, pentru orice eventualitate.

— Probabil că asta se va şi face. Lordul Caranby a trecut pe aici şi i-a spus unuia dintre oamenii mei că avea de gând să dărâme zidul înconjurător, ca să închirieze terenul pentru construcţia de imobile. Aşa că, în momentul în care va începe construirea imobilelor, resturile acelea vor fi dispărea şi accesul la pivniţă va deveni posibil. Dar nu se află nimic acolo, repetă inspectorul.

— Nu sunt foarte sigur de asta.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic, îmi venise, aşa, o idee, răspunse detectivul, care nu dorea să-i împărtăşească inspectorului că acum începuse să-şi închipuie că, din motive de securitate, atelierul fusese plasat în pivniţă.

— Apropo, omul acela care a fost arestat a spus cum îl chema?

— Nu. Refuză să răspundă oricăror întrebări. A fost arestat, după cum ştiţi, domnule Jennings, pentru că a încercat să plaseze un şiling fals, dar nu este nici o îndoială că el a dat foc casei. Sticla de petrol pe care o avea la el era goală şi…

— Da, am mai auzit toate acestea. Unde se află acum?

Inspectorul numi o localitate de lângă Rexton, unde individul fusese închis până când urma să fie adus în faţa magistratului.

— Merg în direcţia aceea, spuse inspectorul, dacă doriţi să mă însoţiţi…

— O să vin şi eu, răspunse Jennings, aveam de gând să-l văd pe omul acela. S-a discutat mult despre mo-nedele false aflate în ultimul timp în circulaţie.

Domnul Twining încuviinţă din cap şi începu să descrie numeroase cazuri petrecute în acel district. Cei doi luară trenul până în localitatea în care se afla secţia de poliţie de care aparţinea inspectorul. Era trecut de ora

douăsprezece şi Jennings se gândi să mănânce ceva înainte de a merge la secţie. Pe neaşteptate, însă, văzându-l pe inspector, un agent de poliţie veni grăbit înspre acesta, salutându-l şi adresându-i-se:

— Vă rog, domnule, sunteţi chemat la secţie, spuse el. S-a trimis un mesaj şi la Rexton.

— De-abia vin de acolo, ce s-a întâmplat?

— Omul acela care a fost arestat pentru trafic cu monedă falsă, domnule…

— Ce-i cu el? întrebă inspectorul, în timp ce Jennings asculta cu toată atenţia.

Era însă departe de a se aştepta la răspunsul care urmă:

— Este mort, domnule, spuse agentul.

— Mort! Cum aşa? Azi-dimineaţă se simţea destul de bine.

— Da, domnule, dar acum e mort - otrăvit!

— Otrăvit! repetă Jennings şi gândi în sinea lui: “Ha! Iată un martor indezirabil îndepărtat din drum.”

Merse apoi în urma inspectorului, care, la auzul acestei veşti se îndreptă grăbit spre secţia de poliţie. Acolo au aflat că ştirea era adevărată. Agentul de poliţie rămas la birou se afla într-o mare agitaţie, deoarece se părea că fusese neglijent în a-şi îndeplini datoria. Le făcu, însă, un raport detaliat:

— S-a petrecut în felul acesta, domnule, începu el, încercând să fie calm. Un băiat de vreo cincisprezece ani, îmbrăcat foarte sărăcăcios - aproape în zdrenţe - a intrat în secţie plângând şi a întrebat de prizonier. Spunea că era tatăl lui.

— De unde ştia asta, din moment ce prizonierul nu-şi spusese numele şi fusese arestat abia noaptea trecută?

— Băiatul, pe nume Billy Tyke - aşa că am presupus că şi pe tatăl lui tot Tyke îl chema - a spus că tatăl său plecase de acasă noaptea trecută. Era un beţiv care-şi lăsa copilul să moară de foame. Acesta din urmă s-a dus după el ceva mai târziu şi, ştiind că tatăl lui se va fi dus să bea ceva, a mers la cârciuma în care omul fusese arestat pentru că plătise cu bani falşi. Acolo

i s-a spus că tatăl lui fusese închis, drept pentru care băiatul venise aici, să ne roage să-i permitem să-l vadă.

— Ar fi trebuit să refuzi şi să-l reţii pe băiat. Mai departe?

— M-au emoţionat lacrimile băietanului, recunoscu agentul ruşinat, aşa că l-am lăsat să intre în celulă.

— Ai intrat şi tu cu el? întrebă tăios inspectorul.

— Nu, domnule, i-am lăsat singuri câteva minute. Fiindcă băiatul era atât de trist şi de distrus, am crezut că nu se va întâmpla nimic rău, dacă voi proceda aşa. Băiatul a ieşit de acolo după vreo zece minute, domnule, continuând să plângă şi a spus că va lua un avocat care să-i apere tatăl: nu credea că acesta făcuse uz de monedă falsă. Apoi a plecat. Mai târziu, cam după vreo jumătate de oră, am intrat în celulă şi l-am găsit pe om zăcând şi gemând, cu o sticlă goală de whisky lângă el. Când a venit doctorul, a spus că, după opinia lui, individul fusese otrăvit. Omul a gemut, a spus că şmecherul acela tânăr i-o făcuse, după care a intrat în comă şi a murit.

Jennings ascultă calm această mărturie; credea, din nou, că falsificatorii erau amestecaţi în această poveste. Şeful lor trebuie să se fi gândit că bărbatul acela îi va deconspira, prin urmare luase măsurile care se impuneau pentru a-l reduce la tăcere. Nu exista nici un dubiu că omul fusese otrăvit şi că băiatul acela fusese trimis ca să ducă fapta la îndeplinire.

— Cum arăta băiatul? întrebă el.

— Billy Tyke, domnule? întrebă agentul, răspunzând după ce se uitase la şeful lui pentru instrucţiuni şi acesta încuviinţase din cap. Un băiat slăbuţ, blond, roşu în jurul ochilor, care arăta pe jumătate mort de foame, domnule, şi cu o cicatrice la gură, de parcă cineva i-ar fi spintecat cu un cuţit buza de sus.

Jennings tresări, dar îşi stăpâni emoţia sub privirea pătrunzătoare a atentului Twining. Credea că ştie cine fusese acel băiat, deşi nu putea fi, încă, foarte sigur.

— O să dau o fugă până la cârciuma aceea unde a fost arestat individul, spuse Jennings. Presupun că veţi începe o anchetă.

— Bineînţeles, din moment ce omul a fost otrăvit.

Inspectorul începu să-şi mustre subalternul pentru că îşi făcuse atât de jalnic datoria şi ameninţă că îl va concedia. Jennings plecă în toiul discuţiei, după ce obţinuse din partea inspectorului promisiunea că acesta îi va raporta rezultatele anchetei.

La cârciuma “White Horse” din Keighley - o suburbie învecinată - Jennings află că bărbatul cu numele de Tyke - sau, mai exact, numit astfel de presupusul său fiu - nu era un obişnuit al localului. Prin urmare, băiatul nu ar fi putut şti că aşa-zisul său tată se afla acolo. Se părea că tânărul obţinuse o informaţie cu ajutorul căreia reuşise să dea de urma lui Tyke la închisoare şi îi dusese sticla cu whisky otrăvit. Jennings se întoarse în oraş destul de satisfăcut că deţinea încă o dovadă a existenţei falsificatorilor de monede. Decise să se lămurească şi asupra unui aspect privitor la Maraquito, asupra căruia se îndoia de mult timp.

În următoarele câteva zile, Jennings nu făcu mai nimic. Îl evită pe Mallow, pentru că nu dorea ca tânărul să ştie că el continua să se ocupe de caz. Mai trecea pe la salonul lui Maraquito, unde află, cu totul întâmplător, că aceasta urma să renunţe la salonul de jocuri, din moment ce exista o şansă de vindecare. Jennings se aştepta, oarecum, la această veste şi îl asigură pe Hale, care i-o împărtăşise, că era cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut aceasta face.

— Mai devreme sau mai târziu, poliţia ar fi desfiinţat acest salon, îl asigură el.

— Din moment ce sunteţi detectiv, mă întreb de ce nu aţi intervenit mai devreme, îi răspunse Hale cu un zâmbet neplăcut.

— Am avut motivele mele, răspunse Jennings calm. În afară de asta, Maraquito a condus acest salon într-un mod respectabil. Presupun, adăugă el într-o doară, că veţi pleca şi dumneavoastră în străinătate?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hale pe un ton insinuant.

— Doamna Herne a plecat pe continent, îl informă Jennings liniştit. Dacă senora Gredos renunţă la această afacere foarte riscantă, i-ar putea urma exemplul şi, din moment ce veţi fi lipsit de doi dintre prietenii dumneavoastră, domnule Hale, fără îndoială că veţi pleca de asemenea.

— S-ar putea, nu se ştie niciodată, răspunse Hale cu răceală.

— Apropo, întrebă Jennings privind în jur, am fost întâmpinat de o fată în casă astă-seară. Unde este Gibber?

— Cred că senora Gredos l-a concediat, pentru că nu era cinstit.

— Serios? spuse detectivul, care avea propria sa părere. S-ar părea că senora Gredos îşi destramă deja gospodăria.

Hale se crispă sub privirea lui Jennings şi îi întoarse spatele cu o ridicare din umeri. Părea bucuros să scape de el. Jennings privi în urma lui cu un zâmbet.

— Voi prinde toată banda, murmură el şi îşi luă la revedere, după ce aflase ceea ce dorise să ştie - ceea ce bănuise - şi anume că Gibber dispăruse.

“Fără îndoială că el a fost băiatul care l-a otrăvit pe Tyke, reflectă Jennings, în timp ce se îndrepta spre casă, cu o ţigară aprinsă ţinându-i de urât. Cred că Maraquito este capul bandei şi femeia periculoasă la care se referă Caranby. A auzit că Tyke a fost arestat şi l-a trimis pe băiat să îl otrăvească, de teamă ca primul să nu înceapă să vorbească. Mă întreb dacă nu cumva, tot din ordinul ei, a fost incendiată şi casa. Ei bine, o să mai aştept. Nu pot obţine un mandat de arestare deocamdată, pentru că nu mă bazez decât pe ipoteze. Dar capcanele sunt împrăştiate şi, dacă Maraquito, împreună cu prietenii ei, nu o şterg cumva cu doamna Herne, vor fi prinşi. Atunci când vor fi toţii închişi, ar putea exista o şansă de a se afla cine a ucis-o pe nefericita aceea de femeie de la Conacul Trandafirilor.”

Ceva mai târziu, Jennings primi raportul anchetei, care apăru şi în ziarele de seară. Se părea că Tyke fusese otrăvit cu arsenic pus în sticla de whisky. După înfăţişare, era un băutor sadea şi mai mult ca sigur că băiatul nu a întâmpinat dificultăţi în a-l determina să bea. Tyke băuse la discreţie - doctorul stabilise că luase o doză suficientă pentru a omorî trei oameni - şi, drept urmare, murise aproape imediat după plecarea băiatului - înainte de a mai fi avut timp să spună ceva. Inspectorul care îl anunţase pe Jennings îl mai informă şi că agentul de poliţie care îi permisese tânărului să intre fusese concediat, dar că băiatul însuşi nu putuse fi localizat.

“Nu m-ar surprinde dacă s-ar fi refugiat în pivniţa casei arse, îşi spuse Jennings; desigur, dacă atelierul se află în acel loc. Trebuie să-l văd pe

Caranby şi să-i cer permisiunea de a înlătura toate resturile de acolo. Numai după ce voi fi cercetat subsolul acelei case mă voi simţi împăcat.”

Primi un ajutor nesperat în această privinţă, întrucât Caranby îi trimise un bilet prin care îl anunţa că gunoaiele şi resturile în urma incendiului urmau să fie îndepărtate săptămâna care urma, şi îl invita şi pe el să fie prezent. Caranby adăuga că Mallow îşi reîncepuse vizitele la “Templul Muzelor”, însă doamna Octagon continua să îi fie ostilă. Basil, însă, devenise mai prietenos.

“M-aş încumeta să afirm, comentă Jennings după parcurgerea acestei ultime propoziţii, că Basil încearcă să tragă spuza pe turta lui în privinţa banilor acelora.”

Cam tot atunci, detectivul primi vizita Susanei Grant. La fel de îngrijită şi timidă ca de obicei, se înfiinţă într-o dimineaţă la apartamentul lui, cu rugămintea de a fi primită.

— Am spus că o să-l ajut pe domnul Mallow, dacă-mi va sta în putinţă, îi aminti ea după ce luă loc.

— Şi ştii ceva care i-ar putea fi de folos?

— Nu chiar, spuse Susan, dar am găsit nişte hârtii vechi de-ale tatei.

— Nu cred că înţeleg, răspunse detectivul, căruia nu îi era clar ce avea de-a face tatăl fetei în toată povestea.

— Păi lucrurile stau aşa, domnule: tata a fost otrăvit acum cinci ani.

— Cine l-a otrăvit?

— Nu s-a aflat niciodată, explică Susan. Numele de familie al tatălui meu era Maxwell, dar când mama s-a măritat cu domnul Grant, mi-a cerut să iau numele lui. S-a presupus că tata se sinucisese şi mama a suferit multă dezonoare din această cauză. De aceea s-a căsătorit şi şi-a schimbat numele. Dar eu nu cred că tata, când eram tocmai pe punctul de a ne îmbogăţi, ar fi înghiţit atâta arsenic cât s-a spus.

— Ce anume… arsenic? întrebă Jennings, amintindu-şi de decesul lui Tyke.

— Da, domnule. A fost aşa: tata lucra la Rexton…

— La Rexton? întrebă Jennings nerăbdător. Da, da, continuă…

— Lucra în apropierea staţiei de cale ferată, la o casă pe care v-o pot arăta, pentru că mama a văzut-o când s-a dus să se intereseze de tata.

— Să se intereseze de ce anume?

— De slujba secretă a tatei, la care se ducea trei ore zilnic, printr-o înţelegere pe care o avea cu supraveghetorul. Tata era foarte isteţ şi putea face tot soiul de lucruri. Mama nu a ştiut niciodată ce fel de slujbă era aceea, dar tata spunea că urma să ne îmbogăţim de pe urma ei.

— Da, spune mai departe.

Jennings o privea, mângâindu-şi bărbia.

— Zilele trecute am dat peste nişte hârtii, spuse Susan, scoţând un sul din buzunarul ei, care s-au dovedit a fi nişte schiţe pentru slujba aceea secretă, unde lucra el. Şi am rămas trăsnită, domnule Jennings, când am văzut înscris pe schiţe: “Conacul Trandafirilor”.

Detectivul sări în sus, pradă unei mari agitaţii.

— Conacul Trandafirilor! strigă el, întinzând mâi-nile. Schiţele… dă-mi schiţele!

— Le-am adus fiindcă ştiu că domnişoara Saxon, care este acum proprietara conacului, e logodită cu domnul Mallow.

— Nu ţi-a mai trecut cu prostia asta? o mustră Jennings, care se uita avid prin schiţe.

— Ba mi-a trecut, răspunse domnişoara Grant, confidenţial. M-am logodit cu un brutar tânăr şi de viitor, care deocamdată este doar supraveghetor, dar sperăm să strângem destule economii ca să deschidem propriul nostru magazin. Promisesem, însă, să-l ajut pe domnul Mallow şi m-am gândit că ar vrea să se uite peste aceste schiţe pentru că, vedeţi şi dumneavoastră, domnule, au legătură cu Conacul Trandafirilor.

— Da, văd, aproape strigă Jennings: şi o să înfunde închisoarea toată şleahta!

— Ce tot vorbiţi, domnule?

— Ah, am uitat că tu nu ştii, spuse detectivul, liniştindu-se. Îţi voi povesti mai târziu. Ai făcut o adevărată descoperire, Susan! În acest plan apare o intrare secretă în Conacul Trandafirilor.

— Ştiu asta, domnule, şi m-am gândit că şi domnişoara Saxon ar dori să o vadă. Nu-mi pot da seama, totuşi, la ce i-a trebuit domnişoarei Loach aşa ceva.

— Eu cred că ştiu, spuse Jennings împăturind schiţele la loc. Tatăl tău a fost un om foarte deştept, Susan - chiar prea deştept, pentru unii. A construit această intrare secretă când s-a clădit aripa nouă a conacului, acum cinci ani, iar cei care îl angajaseră l-au răsplătit otrăvindu-l cu arsenic. Tyke a murit din aceeaşi cauză, aşa că jocul conti-nuă.

— Vai, vai! se văicărea Susan, care nu mai auzise sfârşitul frazei, deci tata a fost otrăvit, până la urmă. De cine, domnule?

— Nu pot încă să-ţi spun, răspunse Jennings, devenind mai prudent. Ai face bine să nu pomeneşti nimic despre asta, Susan, până îţi voi da eu permisiunea. I-ai făcut domnului Mallow un mare serviciu: aceste schiţe ar putea duce la descoperirea ucigaşului.

— Şi atunci, domnişoara Saxon se va căsători cu domnul Mallow?

— Da. O să-ţi pară rău?

— Nu, domnule Jennings, sunt destul de mulţumită cu brutarul meu.

— Atunci, uite ce, Susan, lordul Caranby a oferit o recompensă pentru descoperirea ucigaşului. Dacă schiţele acestea vor duce la dezvăluirea lui, vei primi suficienţi bani ca să-ţi începi propria ta afacere.

Capitolul XX
BASIL

În timp ce Jennings lucra în continuare la acel caz, sperând să îl ducă la bun sfârşit, Cuthbert se baza pe presupunerea fericită că nu se va mai întreprinde nimic. Detectivul păruse atât de descurajat cu ocazia ultimei vizite făcute de Mallow şi Caranby, încât cel dintâi crezuse, nu fără oarecare bază, că Jennings chiar vorbea serios. Dacă ar fi ştiut că detectivul era, încă, foarte activ, Mallow ar fi fost foarte neliniştit.

Agreând sugestia lui Cuthbert, Juliet îi oferise doamnei Octagon banii moşteniţi de la domnişoara Loach. Doamna Octagon, însă, refuză “să fie mituită” - după propria ei expresie - ca să consimtă la uniunea celor doi. Chiar şi în prezenţa lui Mallow, îşi exprimase cel mai mare dispreţ faţă de acesta şi faţă de unchiul lui şi îi declarase Julietei că nu o va mai recunoaşte niciodată drept fiică, dacă s-ar fi căsătorit cu acel tânăr. Biata fată se afla, astfel, între două ape: iubirea ei faţă de Cuthbert şi duşmănia aprinsă a mamei ei faţă de conte şi nepotul acestuia. În aceste condiţii, Cuthbert consideră că era mai bine să stea deoparte, un timp, de “Templul Muzelor”, până când doamna Octagon ar fi devenit ceva mai rezonabilă. Aceasta era, însă, o femeie atât de încăpăţânată, încât era greu de crezut că se va mai purta, vreodată, într-o manieră mai agreabilă.

Cuthbert se întoarse acasă destul de demoralizat. Ştia că Juliet, orice s-ar fi întâmplat, i-ar fi rămas fidelă şi sperase să o determine pe doamna Octagon să consimtă la căsătoria lor, oferindu-i moştenirea aceea. Acum, însă, situaţia părea mai descurajatoare decât oricând. Juliet, deşi nu era foarte de ataşată de mama ei, era, totuşi, o fiică devotată dintr-un oarecare simţ al datoriei şi ar fi fost dificil să o facă să consimtă la o căsătorie la care femeia mai vârstnică se opunea cu atâta încăpăţânare. Sigur că Juliet afirmase că se va căsători cu el, cu sau fără acordul mamei ei, dar acum, că acel consimţământ fusese retras cu vorbe atât de grele, părea dispusă să mai aştepte. Totuşi, dacă nu se mărita cu Mallow, el ştia foarte bine că nu va accepta să se căsătorească cu nimeni altcineva, cu atât mai puţin cu nesuferitul de Arkwright. Cuthbert găsea o oarecare satisfacţie în acest

detaliu. Se întreba dacă exista vreo şansă să o facă pe doamna Octagon să-şi dea, totuşi, consimţământul, dar, după analizarea situaţiei, nu găsi nici o posibilitate.

În seara aceea, după cină, Cuthbert se gândea să meargă să-şi viziteze unchiul, care se afla tot la Hotelul Avon, când îi fu anunţată vizita lui Hale. Mallow era surprins: avocatul nu era prietenul lui, iar compania sa nu-i făcea plăcere. Cu toate acestea, curios să afle care era motivul acestei vizite neaşteptate, îl primi cu politeţe. Nu îi oferi, însă, şi o cafea, deşi aceasta se afla pe masă. Cuthbert urma tradiţia răsăriteană în privinţa întâmpinării cu pâine şi sare, dar dorea să fie liber să îl trateze pe Hale ca pe un inamic, dacă situaţia ar fi cerut-o şi cum prea bine s-ar fi putut întâmpla. Hale se afla în relaţii prea apropiate cu Maraquito ca să îi fie simpatic tânărului. Pe de altă parte, insistenţele lui Maraquito erau prea imperioase pentru a-l face pe Cuthbert să se simtă bine în prezenţa ei.

— Ei bine, domnule Hale, i se adresă Mallow cu răceală, de ce aţi venit?

Avocatul, îmbrăcat cu bun gust, într-o ţinută de seară, luă loc, cu toate că nu primise nici o invitaţie în acest sens. Părea calm şi stăpân pe el, dar se citea o licărire de nelinişte în ochii lui mari, ce trăda faptul că acel calm masca, de fapt, o anumită emoţie, a cărei cauză Cuthbert nu o putea pătrunde.

— Am venit să vă văd în legătură cu tânărul Saxon, spuse el.

— Adevărat? întrebă Mallow cu răceală, deşi surprins. Ce aţi avea dumneavoastră de spus în privinţa lui?

— Este prietenul dumneavoastră…

— Îmi pare rău, nu l-aş putea numi astfel: suntem doar simple cunoştinţe.

— Dar sunteţi logodit cu sora lui, insistă Hale.

Mallow sări în sus şi aruncă cât colo ţigareta pe care tocmai şi-o aprindea.

— Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui menţionat numele domnişoarei Saxon, domnule Hale.

— Nu vedeţi, domnule Mallow? Eu da.

— Atunci mă opun menţionării lui de către dumneavoastră. Spuneţi ce doriţi şi plecaţi, domnule Hale, nu doresc să am de-a face cu dumneavoastră.

— Nu pot să fac ce-mi cereţi, fără să menţionez numele domnişoarei Saxon.

— Atunci vă voi ruga să părăsiţi acest apartament, spuse Mallow.

Hale zâmbi cu răceală, deşi se putea observa că se supărase.

— Cred că este în interesul dumneavoastră să mă ascultaţi, spuse el insinuant, ca şi în interesul celei pe care speraţi să o numiţi cândva soţie.

— Această problemă o priveşte pe domnişoara Saxon?

— În mod indirect; se referă mai mult la fratele ei.

Mallow se încruntă. Conversaţia lua o turnură care nu îi plăcea. Totuşi, cunoştea bine terenul mişcător pe care se afla în legătură cu această chestiune, aşa că se gândi că era mai bine să asculte ce avea de spus acest musafir neaşteptat.

— Spuneţi ce aveţi de spus, îl invită el scurt.

— Prea bine, răspunse Hale, mângâindu-şi pălăria de fetru de pe genunchi. Constat că nu-mi oferiţi nici o cafea şi nici o ţigară.

— Nu suntem prieteni, domnule, şi daţi-mi voie să vă amintesc că aţi apărut neinvitat la mine.

— Ca să vă fac un serviciu, strecură iute Hale. Consider, prin urmare, că merit o primire mai bună.

— Vreţi, vă rog, să treceţi la subiect? spuse Mallow cu răceală. Oricare ar fi serviciul la care vă referiţi, sunt convins că este mai mult în avantajul dumneavoastră decât în al meu. Domnule Hale, nu sunteţi genul de persoană care să vă abateţi din drum ca să ajutaţi pe altcineva.

Hale încuviinţă şi zâmbi strâmb:

— Aveţi dreptate. Ei bine, domnule Mallow, ştiţi atunci că Basil Saxon ar fi trebuit să moştenească averea răposatei mele cliente, domnişoara Loach?

— Nu, nu aveam idee. Înţelesesem că domnişoara Loach intenţionase întotdeauna să-i lase aceşti bani domnişoarei Saxon.

Hale îşi scutură capul cu părul bine uns cu ulei.

— Dimpotrivă, domnul Saxon era favoritul ei: îl îndrăgea, în ciuda apucăturilor lui necivilizate. Totuşi, o iubea şi pe domnişoara Saxon şi îi puteţi fi recunoscător dom-nişoarei Loach, domnule Mallow, de a fi fost susţinătoarea ideii de a vă căsători cu domnişoara Saxon.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă supărat Cuthbert.

— Doamna Octagon, continuă avocatul insinuant, nu ar fi acceptat niciodată ca domnişoara Saxon să se logodească cu dumneavoastră, dacă domnişoara Loach nu ar fi insistat să fie de acord.

— Din moment ce doamna Octagon îşi detesta sora şi era puţin probabil să se fi lăsat influenţat de aceasta, nu văd cum ar fi fost posibil acest lucru.

— Poate nu vă daţi seama, dar nu este mai puţin adevărat că aşa stăteau lucrurile. Aţi văzut cum, după moartea domnişoarei Loach, doamna Octagon a profitat de prima ocazie pentru a pune piedică în calea acestei căsătorii.

— Cred că a procedat în acest fel din cauza lui Maraquito, domnule Hale. Ştiu foarte bine că doamna Octagon s-a întâlnit cu Maraquito.

— Aşa este: ca să o roage pe Maraquito să nu îl lase pe Basil Saxon să joace pe mize mai mari decât îşi putea permite. Sigur că Maraquito, având o slăbiciune inexplicabilă pentru dumneavoastră, a fost de acord, cu condiţia ca doamna Octagon să nu îi permită domnişoarei Saxon să se căsătorească cu domnia voastră. În orice caz, doamna Octagon îl detestă prea mult pe unchiul dumneavoastră, ca să consimtă ca propria ei fiică să vă devină soţie. Nu veţi reuşi să obţineţi niciodată asentimentul doamnei Octagon fără ajutorul meu.

— Al dumneavoastră! repetă Mallow, uimit şi iritat. Ce influenţă aţi putea avea asupra doamnei Octagon? Sigur că v-am remarcat la ea acasă, dar nu cred că o cunoaşteţi suficient de bine…

— Oh, ba da.

Hale îşi spori zelul:

— Uite ce este, domnule: o iubesc pe Maraquito şi doresc să mă căsătoresc cu ea.

— Nu aveţi decât, în ceea ce mă priveşte.

— Aşa spuneţi acum. Nu aveţi decât, în ceea ce mă priveşte, constată Hale cu amărăciune, dar nu puteţi să nu ştiţi că Maraquito vă iubeşte.

— Nu văd ce legătură are asta cu discuţia noastră, răspunse Mallow, înroşindu-se şi devenind agitat.

— Are o foarte mare legătură. Vreau să mă însor cu Maraquito; sunt bogat şi o iubesc sincer. Ar fi devenit demult soţia mea, dacă nu i-aţi fi apărut în cale. Dumnezeu ştie de ce ar iubi un om atât de comun ca dumneavoastră, dar aşa stau lucrurile.

— Nu este cumva un atac la propria mea persoană? întrebă Mallow sec.

— Vă rog să mă scuzaţi. Doream, de fapt, să spun că, dacă vă căsătoriţi cu domnişoara Saxon şi Maraquito nu mai are nici o şansă în ceea ce vă priveşte, voi reuşi să o conving să devină soţia mea. Avem interese comune. Pentru a vedea realizate aceste aspiraţii, aveţi nevoie de consimţământul doamnei Octagon: eu vi-l pot obţine.

— În ce fel?

— Ţine la Basil, fiul ei, mai mult decât la ea însăşi, continuă Hale, ignorând întrebarea lui Mallow. Ar fi în stare de multe, ca să îl salveze.

— De la ce să îl salveze?

— Basil, continuă avocatul fără să răspundă la întrebarea anterioară, este un tânăr nesăbuit. Se credea sigur pe banii domnişoarei Loach - şi acesta era, într-adevăr, cazul, înainte ca ea să moară. Apoi s-a dus la Conacul Trandafirilor şi a insultat-o…

— Am mai auzit asta; iar ea l-a dat afară din casă.

— Da. Domnişoara Loach era o femeie neîndurătoare şi sarcastică, atunci când făcea o criză de furie. Oricum, Basil a insultat-o atât de tare, încât ea a făcut un nou testament şi i-a lăsat toţi banii domnişoarei Saxon. S-a întâmplat ca Basil, ca să mai facă rost de nişte bani atunci când mătuşa lui a refuzat să îi mai acopere cheltuielile, să îi falsifice numele pe o poliţă… Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Mallow care sărise de pe scaun, doar că informaţiile dumneavoastră sunt destul de neplăcute.

— Vă înţeleg, zâmbi batjocoritor avocatul, din moment ce intenţionaţi să vă căsătoriţi cu sora lui. Nu v-aţi dori un falsificator drept cumnat.

— Cine şi-ar dori? întrebă Cuthbert, trecând sub tăcere faptul că se gândea la Basil în legătură cu un delict şi mai grav. Continuaţi, domnule Hale.

— Poliţa aceea a ajuns în mâinile mele. Când a primit moştenirea, domnişoara Saxon a apelat la serviciile propriului ei avocat, astfel încât a trebuit să renunţ la poliţă.

— Ah! spuse Mallow cu înţeles, înţeleg cum îl aveţi pe Basil la mână.

— Da, acela era atu-ul meu: nu am vrut să renunţ la poliţă. Dacă aceasta ar fi fost confruntată, domnişoara Loach nemaifiind în viaţă, ar fi fost dificil de dovedit că semnătura aceea era falsă. Aşa că i-am dat poliţa domnişoarei Saxon, care este acum la curent cu fapta fratelui ei.

— Înţeleg… înţeleg, murmură Cuthbert, întrebându-se dacă nu cumva ea îl apărase pe Basil, la fel de mult ca şi pe el însuşi. Biata de ea!

— Este o fată curajoasă, spuse Hale, recunoscându-şi admiraţia cu jumătate de gură. S-a întâlnit cu mine şi a susţinut cauza fratelui ei. Am cedat, pentru că nu am vrut să creez neplăceri - motivul nu are importanţă. Oricum, vă daţi seama cum stau lucrurile: Basil este un falsificator. Dacă mama lui ar şti că este în pericol de a fi arestat, şi-ar da acordul pentru căsătoria dumneavoastră, iar eu m-aş putea însura cu Maraquito. Asta am venit să vă spun.

— Dar din moment ce poliţa se află la domnişoara Saxon şi este dificil de demonstrat că semnătura de pe ea este un fals - din cauza morţii domnişoarei Loach - nu-mi dau seama…

— Ah, nu şi în cazul acesta. Basil Saxon a falsificat şi numele meu: deţin un cec falsificat. L-am luat şi am tăcut din gură. Basil, crezând că nu îi mai puteam face nimic, pentru că poliţa aceea era la sora lui, a fost încă şi mai insolent. Nu am făcut nici o aluzie la acel cec, pentru că spera că nu l-am descoperit - este mai prost decât credeam. Trebuie să aibă o părere proastă despre calităţile mele profesionale! Oricum, din moment ce acel cec este numai pentru cincizeci de lire, s-a gândit, probabil, că o să scape

atenţiei mele. Ei bine, aţi văzut cum aş putea să forţez mâna doamnei Octagon. Ce spuneţi?

Mallow îşi duse mâinile la cap, destul de năucit de acea relatare.

— Trebuie să-mi acordaţi un timp de gândire - ceru el - dar, în cazul în care aş fi de acord…

— V-aţi căsători cu domnişoara Saxon. Nu cer nici o recompensă pentru serviciile mele: tot ce doresc este să vă îndepărtez de Maraquito. Vă voi da cecul falsificat în ziua căsătoriei dumneavoastră cu domnişoara Saxon. Pot să constat, adăugă Hale, ridicându-se, că veştile acestea v-au tulburat - şi nici nu mă miră. Nu aţi crezut niciodată că Basil ar putea fi o asemenea canalie.

— L-am crezut prostovan, nu escroc.

— Dragul meu domn, este ticălos până în măduva oaselor, concluzionă Hale cu cinism, deşi aş îndrăzni să afirm că mai sunt şi alţii la fel ca el. Oricum, vă voi îngădui o săptămână de reflecţie. Noapte bună!

— Noapte bună, răspunse Mallow fără să-l privească pe Hale şi atingând soneria. Mă voi gândi la ceea ce mi-aţi adus la cunoştinţă.

— Vă veţi da seama că este în avantajul dumneavoastră să o faceţi, răspunse Hale şi părăsi încăperea în urma servitorului.

Mallow rămase pe loc, adâncit în gânduri. Era oribil să te gândeşti că fratele Julietei putea fi un asemenea nemernic. Un falsificator şi, poate, mai mult decât atât. Acum cunoştea, într-adevăr, un motiv pentru ca domnişoara Loach să-şi fi găsit moartea prin mâna nepotului ei. Probabil că în noaptea respectivă îl ameninţase că va lăsa legea să îşi urmeze cursul şi atunci Basil…

În acest punct al cugetării lui, se auzi cineva sunând la uşă. Peste câteva clipe, Cuthbert auzi nişte paşi cunoscuţi şi se ridică, având un aer neliniştit. Basil intră în încăpere.

Tânărul era la fel de elegant îmbrăcat ca de obicei, în modul lui oarecum ţipător, dar era palid la faţă şi părea agitat.

— Constat că ai primit o vizită din partea lui Hale, începu el încercând să pară degajat.

— De unde ştii? îl întrebă Mallow fără menajamente, prefăcându-se că nu observă mâna întinsă a celuilalt.

— L-am văzut luând o birjă, când urcam scările, spuse Basil retrăgându-se. Chiar dacă nu l-aş fi observat, tot aş şti că ţi-a îndrugat o mulţime de minciuni, pentru că refuzi să-mi strângi mâna.

— Chiar sunt minciuni?

— Ah, deci a vorbit. Este duşmanul meu şi a venit aici ca să îmi facă rău, spuse Basil cu ochii scăpărând.

— A venit în calitate de prieten al tău, răspunse Mallow tăios. Hale doreşte să mă căsătoresc cu sora ta. S-a oferit să-mi înmâneze un anumit cec, dacă mă voi căsători cu ea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, strigă Basil iritat şi se aruncă într-un scaun, foarte palid la faţă.

— Eu cred că ştii foarte bine. De ce ai venit aici?

Basil făcu o figură lugubră.

— Şi eu vreau să te însori cu Juliet şi am venit să-ţi spun că cred că aş putea să o conving pe mama să accepte banii aceia şi să nu se mai opună.

— Astfel încât să pui tu mâna pe ei?

— Oh, presupun că îmi va da şi mie ceva din ei, spuse Basil frivol şi începu să-şi răsucească, cu degete dibace, o ţigaretă.

Mallow era turbat de această detaşare.

— Basil, eşti un nemernic!

— Serios? Frumos mai vorbeşti despre viitoarea ta rudă.

— De unde ştii că mă voi înrudi vreodată cu tine? Închipuie-ţi că aş refuza propunerea lui Hale şi l-aş lăsa să facă ce doreşte cu acel cec!

Lui Basil îi căzu ţigareta din mână.

— Nu ştiu la ce cec te referi, afirmă el alarmat. A fost o poliţă… nu m-am putu abţine. Mătuşa mea…

— Ţi-a dat o mulţime de bani şi ai răsplătit-o falsificându-i semnătura. Şi ai mai falsificat-o şi pe cea a lui Hale.

— Ah, acum ştiu ce vrei să spui. Nu erau decât cincizeci de lire.

— Să nu fi fost decât cincizeci de bani, delictul rămâne acelaşi, spuse Mallow vehement. De ce nu m-ai lăsat să te ajut? Doar m-am oferit; dar tu

ai preferat să comiţi o ticăloşie.

— Atâta zarvă pentru nimic, bombăni tânărul nemulţumit. Poliţa se află la Juliet şi nu se mai poate face nimic în acea direcţie. Dacă mama acceptă aceste şase mii de lire pe an, va răscumpăra cecul de la Hale: e un nemernic care ar face orice pentru bani. După aceea, te vei putea căsători cu Juliet, iar eu voi pleca în străinătate pentru câţiva ani, cu un venit de trei mii de lire. Mama îmi va permite acest lucru.

Sângele rece cu care fusese rostit acest discurs aproape că îi tăie lui Mallow respiraţia. Individul nu părea deloc afectat de infamiile comise. Atât timp cât acestea nu erau descoperite, nu părea să-i pese câtuşi de puţin.

— Ştiu că te vei căsători cu Juliet, urmă Basil, o iubeşti prea mult ca să renunţi la ea.

— Este adevărat, spuse Cuthbert care, pentru că îl menajase deja prea mult, era acum hotărât să îl pedepsească. Dar este posibil să o iubesc atât de mult, încât să nu fiu de acord să o răscumpăr.

— Cum adică, să o răscumperi? întrebă Basil îmbufnat.

— Exact ceea ce am spus: să mă însor cu ea doar ca să te salvez pe tine? Căsătoria mea doresc să fie una din dragoste.

— Dar ea te iubeşte şi nu văd, adăugă Basil pe un ton plângăreţ, de ce trebuie să sari la gâtul cuiva care nu îţi vrea decât binele…

— Şi siguranţa ta personală.

— Aiurea! Poliţa aceea a fost distrusă: Juliet a ars-o, iar Hale va vinde cecul acela la preţul pe care îl va pretinde.

— Preţul lui este dorinţa de a mă căsători cu Juliet.

— Astfel încât el să se poată însura cu Maraquito, bănuiesc. Ştiu că ea te iubeşte pe tine şi că Hale este nebun după ea. Mie îmi este foarte greu, se tângui tânărul egoist, pentru că vreau să mă însor eu cu Maraquito, doar că mama îmi pune beţe în roate.

— Îndrăzneşti să i te oferi lui Maraquito, ticăloasă cum este, ştiind de ce ai fost tu capabil? strigă Mallow dezgustat.

— Of, falsificările acelea. Ce este cu ele? Nu înseamnă nimic.

Basil pocni din degete şi continuă:

— Lui Maraquito nu-i va păsa, dar probabil că va trebui să renunţ la ea, din cauza nenorocitului aceluia de cec: şi încă pentru o sumă atât de mică. Aş dori să-l fi făcut de o sută cincizeci de lire; aş fi putut să fac asta.

În faţa acestui comportament indolent, ar fi fost pură prostie să îl cruţi pe individ.

— Nu m-am referit la falsificarea aceea, deşi este un fapt destul de grav, spuse Cuthbert aruncând o privire să vadă dacă uşa era închisă, ci la uciderea mătuşii tale. Tu ai omorât-o.

Basil sări de pe scaun, extrem de indignat.

— Nu este adevărat. Cum îndrăzneşti să mă acuzi? întrebă el cu respiraţia tăiată.

— Pentru că am dovezi.

— Dovezi?

Basil căzu din nou pe scaun, de parcă tocmai fusese împuşcat.

— Da. Am aflat de la un om de încredere că ai luat cuţitul de vânătoare care era expus în colecţia de pe peretele acela. Te-a văzut luându-l şi a crezut că aveai permisiunea mea. Te-ai dus la Teatrul Marlow cu sora ta; ai lăsat-o singură în lojă şi ai plecat puţin după ora opt seara. Te-ai dus la Rexton, la Conacul Trandafirilor. După plecarea lui Clancy mătuşa ta ţi-a dat voie să intri, iar tu ai omorât-o…

— Jur că nu am făcut-o eu! exclamă Basil, livid la faţă şi tremurând.

— Ba da, mincinosule! Juliet te-a urmărit până la conac.

— Juliet? Dar ea nici nu ştia că plecasem în acea direcţie.

— Ah, vezi? Deci ai fost acolo. Dar este adevărat, Juliet a spus că s-a dus la conac în dorinţa de a încerca să aranjeze lucrurile, între mătuşa ta şi tine. Acum, însă, cred că s-a dus să vadă dacă nu cumva urma să comiţi o crimă. Nu ştiu cât de mult cunoaşte Juliet din caracterul tău păcătos, Basil, dar…

— Ştie doar despre falsificarea aceea. Şi nu am fost la conac.

Mallow făcu un gest de lehamite.

— De ce spui minciuni? întrebă el dispreţuitor. Juliet a intrat în conac cu cheia ei de rezervă. A găsit-o pe domnişoara Loach moartă, iar cuţitul - pe jos, unde îl lăsaseşi să cadă. A ieşit din casă şi a văzut un bărbat de

înălţimea mea (cum eşti şi tu), şi semănând cu mine (de la distanţă nu părem foarte diferiţi), escaladând zidul înspre parc. Persoana aceea avea un pardesiu deschis la culoare - pardesiul meu. Juliet a crezut că omul acela eram eu, iar eu nu am negat. Dar în momentul în care a menţionat pardesiul, am ştiut că era vorba de tine: împrumutaseşi pardesiul de la mine şi mi l-ai înapoiat a doua zi. Aşa că…

— Opreşte-te, opreşte-te! strigă Basil, ridicându-se, cu buzele livide şi mâinile tremurându-i. Recunosc că m-am dus la Rexton în seara aceea, dar jur că sunt nevinovat.

— Pfui! făcu Mallow, crezând că aceea era altă minciună - şi încă una cusută cu aţă albă.

Basil îl apucă de braţ.

— Mallow, jur pe ce am mai sfânt că nu am omorât-o pe mătuşa Selina. Recunosc că am luat cuţitul: am vrut să o sperii, ca să îmi dea mie banii. Am plecat de la teatru în ideea de a mă duce la Rexton. Am crezut că s-ar putea să fiu văzut dacă mergeam pe alee. Am escaladat zidul dinspre parc la puţin timp după ora nouă. Tocmai traversam parcul când un bărbat, nu ştiu cine, m-a alergat. Nu puteam să văd din cauza tufişurilor, iar afară era destul de întuneric în acel moment deşi, după un timp, s-a înseninat. Am pierdut cuţitul - mi-a căzut din buzunar - am sărit din nou zidul şi am luat-o la goană.

— Atunci cum se face că Juliet te-a văzut cu puţin timp înainte de ora unsprezece?

— Mă întorsesem după cuţit. M-am gândit că s-ar putea ajunge, prin el, la tine şi ai putea intra în bucluc. Zău că aşa a fost, spuse Basil, observând că Mallow făcea un gest de dezacord. M-am întors pe cărarea ce ducea la staţie, de-a lungul porumbiştei. Unde ar fi putut fi Juliet, nu ştiu. Am escaladat zidul şi am sărit în parc: nu am găsit cuţitul în locul în care am crezut că îmi scăpase, în apropierea casei. Atunci am sărit zidul în partea opusă şi m-am dus acasă. A doua zi am auzit de crimă şi m-am dus din nou să caut cuţitul. Nu am crezut nici un moment că mătuşa fusese omorâtă cu acelaşi cuţit, din moment ce nu se găsise arma crimei. Juliet nu mi-a spus nimic despre asta.

— Nu ţi-a spus pentru că ştia că acel cuţit era al meu şi că eu am fost cel care am escaladat zidul. Şi eu mă aflam acolo. Îmi aduc aminte că ţi-am spus asta când ne-am întâlnit, pe stradă, şi tu erai speriat. Acum înţeleg de ce m-ai întrebat dacă fusesem în parc noaptea.

— Am crezut că era posibil să mă fi văzut. Când ai fost acolo?

— Pe la vreo zece şi douăzeci.

— Ei bine, eu am fost la ora zece, sau câteva minute mai târziu. Am reuşit să scap de omul care mă urmărea cu ceva timp înainte de venirea ta. Era, aşa cum ai spus, unsprezece fără un sfert când mă întorceam şi presupun că atunci tu plecaseşi deja.

— Şi eu am ieşit tot peste zidul din partea opusă, ca şi tine, constată Cuthbert. Probabil că ne-am încrucişat drumurile la un interval de timp foarte scurt.

— Bănuiesc că ne aflam în locuri diferite din parc, conchise Basil, dar jur că acesta este adevărul. Nu am spus nimănui nimic, de teamă să nu fiu arestat. Dar, dacă vrei, o să-i declar şi detectivului acela, Jennings, ce ţi-am zis şi ţie. El mă va ajuta.

— Sfatul meu este să-ţi ţii gura şi să nu spui nimic.

— Dar dacă se dă de urma mea? bâlbâi Basil.

— Eu nu voi spune nimic, zise Mallow, iar Jennings a renunţat la acest caz. Voi recupera cecul acela de la Hale, iar tu va trebui să pleci în străinătate. Te cred când spui că eşti nevinovat.

— Oh, mulţumesc… mulţumesc…

— Cu toate acestea, rămâi un ticălos. După ce voi reuşi să te trimit în străinătate şi mă voi căsători cu sora ta, nici ea, nici eu nu vom mai avea nimic de-a face cu tine. Şi vai de tine dacă te vei mai întoarce în Anglia!

Capitolul XXI
EXPERIMENTUL

A doua zi, Cuthbert primi o scrisoare din partea lui Jennings, în care acesta îi făcea cunoscut că Maraquito dorea să îl vadă în seara aceea.

“Dacă vei ajunge pe la ora nouă, o vei găsi singură. Poliţia a decis să închidă salonul de jocuri de noroc, iar ea face pregătiri să părăsească Anglia. Înţeleg că are ceva să-ţi spună în legătură cu moartea domnişoarei Loach, ceva ce nu ar fi rău să afli şi tu. O mărturisire din partea ei te-ar salva de multe neplăceri în viitor.

M.J.”

Mallow ezită să răspundă acestei invitaţii. I se părea bizar ca Maraquito să îi ceară detectivului să-i scrie din partea ei, ştiind că ea că nu avea încredere în Jennings. În afară de asta, nu simţea deloc nevoia să o revadă pe senora Gredos. Lucrurile mergeau bine acum între el şi Juliet - comparativ, vorbind - şi nu ar fi servit la nimic să stârnească gelozia fetei. Maraquito era o femeie periculoasă şi dacă i-ar face o vizită când se găsea singură, era posibil să cadă în vreo capcană, pe care aceasta era perfect capabilă să i-o întindă. Atât de năvalnică era pasiunea ei pentru el, încât ştia că nu se va da în lături de la nimic ca să îşi atingă scopul.

Maraquito, pe de altă parte, după toate aparenţele, deţinea o informaţie în legătură cu crima aceea, relatare pe care i-ar fi fost de folos să o cunoască, dacă dorea să aibă linişte în viitor. Din câte ştia Mallow, cazul se afla într-un impas. Credea că Jennings oprise ancheta şi că nu vor mai avea loc alte investigări: această convingere îl linişti, pentru că dorea foarte mult să-l salveze pe Basil Saxon de închisoare. Sigur, şarlatanul acela îşi pledase inocenţa şi spusese o poveste plauzibilă, dar era un asemenea mincinos, încât toate acestea nu-l puteau satisface pe Mallow. Era posibil să fie nevinovat, aşa cum afirmase, însă vizita lui la conac, posesia cuţitului şi

faptul că purtase pardesiul în care îl văzuse Juliet erau tot atâtea indicii de culpabilitate. Poliţa şi cecul acelea falsificate îl puteau deconspira, de asemenea, ca fiind, totuşi, vinovat. Dacă Jennings ar fi aflat toate acestea, l-ar fi arestat în mod sigur pe Basil, presupunând că era vinovat şi, de dragul Julietei, Cuthbert nu dorea să se întâmple acest lucru.

Lui Mallow îi veni ideea că Hale ar fi putut să-i facă nişte mărturisiri lui Maraquito, de care era îndrăgostit. Fiind lipsită de scrupule, ea ar putea utiliza aceste informaţii ameninţând să-l denunţe pe Basil, spre eventuala dezonoare a Julietei, în cazul în care Cuthbert ar fi refuzat să se căsătorească cu Maraquito. Luând toate acestea în considerare, Mallow hotărî că era mai bine să dea curs acelei vizite şi să afle ce avea Maraquito să-i spună.

Era o seară urâtă, umedă, bătea vântul şi ploua. Când păşi în stradă, Mallow se înfioră din pricina vântului muşcător care şuiera de-a lungul străzii. Era puţină lume, majoritatea preferând, în mod înţelept, confortul oferit de un foc bun în şemineu în locul unei deplasări pe o asemenea vreme. Sperând ca vizita lui să se desfăşoare cât mai discret posibil, Mallow mergea spre Soho, cu puţin timp înainte de ora fixată. Nu se aştepta ca întâlnirea să fie agreabilă, din moment ce Maraquito era genul de femeie nepoliticoasă, care nu îşi controla emoţiile violente. În concluzie, prevedea un sfert de oră neplăcut.

Fu întâmpinat de o servitoare zâmbitoare şi constată, cu oarecare surprindere, că Gibber, valetul, nu se afla la locul lui obişnuit. Puse acest detaliu în seama faptului că în seara aceea nu avea loc nici un joc de cărţi. Ferestrele salonului mare erau întunecate, iar senora Gredos îl primi într-un apartament mai mic pe care îl utiliza drept salonaş. Căruciorul îi era tras aproape de foc şi ea părea să se afle într-o mai bună stare de sănătate decât altădată. Stând în cadrul uşii, Mallow admiră tabloul frumos pe care îl oferea. Avea o toaletă albă cu dantelă aurie şi, ca de obicei, purta o revărsare de bijuterii. Peste partea de jos a căruciorului era aruncată o superbă cuvertură purpurie orientală; culorile strălucitoare şi sclipirea pietrelor preţioase îi dădeau feţei sale un aspect exotic. Mallow remarcă în special aerul ei semit şi se întrebă cum putuse fi atât de orb, încât să nu-l fi

observat şi înainte. Încăperea arăta veselă şi ospitalieră, fiind plăcută după parcursul străzilor posomorâte şi friguroase. Mallow, după ce-şi dezbrăcă pardesiul în hol, înaintă şi se înclină reverenţios. Maraquito nu era, însă, persoana care să fie intimidată de un salut atât de rece. Întinzând ambele mâini, i-o scutură călduros pe a lui şi arătă spre un scaun aflat în apropierea căruciorului. Trecuseră câteva minute peste ora nouă.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră să-mi faceţi o vizită, îl întâmpină ea cu voce adâncă şi sonoră. Seara era atât de plicticoasă.

— Nu aveţi planificat nici un joc de cărţi în seara aceasta?

Maraquito ridică din umerii ei frumoşi şi desfăcu un evantai pe care îl purta întotdeauna la ea, pentru a întreţine iluzia unei descendenţe spaniole.

— Vreun nerod a relatat poliţiei ce se întâmpla şi am primit o înştiinţare de închidere.

— Dar poliţia era informată de mult timp despre asta.

— Nu în mod oficial. Poliţia poate să fie şi discretă, atunci când îi convine. În plus, am păstrat întotdeauna multă reticenţă în legătură cu aceste chestiuni. Nu înţeleg de unde a apărut această obiecţie. Bănuiesc că Jennings, acela, m-a denunţat.

— Credeam că vă place de el.

— Oh, mi-am închipuit că era prieten cu dumneavoastră, aşa că l-am tratat cât am putut de bine. Dar ca să vă mărturisesc adevărul, domnule Mallow, nu mi-a inspirat niciodată încredere. Pune prea multe întrebări pentru gustul meu. Pe urmă, domnul Hale mi-a spus că individul era detectiv; aşa am înţeles că era explicabilă curiozitatea lui. Nu voi mai avea deloc de-a face cu el în viitor.

— În cazul acesta, spuse Mallow, curios să ajungă la miezul problemei, mă întreb de ce vă serviţi de el pentru a vă scrie scrisorile.

Femeia se înălţă, sprijinindu-se în cotul ei rotund şi se uită la el surprinsă.

— Nu cred că aş putea fi atât de nesăbuită, spuse ea sec. De ce faceţi această afirmaţie?

Mallow era uimit:

— Jennings mi-a trimis o scrisoare prin care îmi cerea să vin aici, în seara aceasta, la ora nouă. Spunea că doriţi să mă vedeţi.

Ochii lui Maraquito scăpărară.

— Doresc mereu să vă văd, spuse ea, îndulcindu-şi vocea, şi sunt recunoscătoare că biletul domnului Jennings v-a adus la mine, dar nu i-am acordat permisiunea să vă scrie aşa ceva.

— L-aţi văzut pe Jennings în ultimul timp? întrebă Cuthbert, din ce în ce mai derutat.

— Acum câteva seri, dar nu a spus nimic despre dumneavoastră. A jucat, pur şi simplu, cărţi un timp, după care a plecat.

— Doriţi să părăsiţi Anglia?

— Da. Invalidă fiind, după cum vedeţi, nu am altă distracţie în afara jocului de cărţi. Acum însă, că autorităţile puritane i-au pus capăt, nu mai rămân în ţara asta posomorâtă, ca să mă plictisesc. Cine v-a informat?

— Jennings mi-a spus că faceţi preparative de plecare.

— În scrisoarea aceea? întrebă Maraquito încruntându-se.

— Da. Îmi pare rău că nu am adus scrisoarea cu mine, dar pot să v-o arăt cu altă ocazie. Tot el mai scria că aţi avea ceva să-mi spuneţi.

Maraquito îşi aţinti ochii strălucitori asupra lui.

— Domnul Jennings pare să ştie multe despre afacerile mele şi se interesează temeinic de ele. Vă asigur, însă, că nu i-am permis niciodată să se amestece în ele.

— Atunci de ce mi-a scris să vin aici?

Senora Gredos se încruntă, după care faţa i se însenină din nou.

— Omul acela este atât de secretos, încât nu am încredere în el, spuse ea. Cu toate acestea, se declarase prietenul meu. Ştie că îmi place de dumneavoastră şi a dat de înţeles că i-ar face plăcere să ne reunească.

— Jennings este un gentleman, în ciuda profesiei sale, spuse Mallow pe un ton muşcător. Nu-mi vine să cred că şi-ar permite o asemenea familiaritate.

— Să fie aceasta o familiaritate? întrebă Maraquito cu blândeţe.

— Eu aşa o consider: Jennings ştie că sunt logodit.

— Tăceţi! strigă ea, strângând evantaiul cu atâta forţă încât i se albiră încheieturile degetelor. Îndrăzniţi să-mi spuneţi asta în faţă?

— Senora… Maraquito… să nu facem o scenă. V-am spus şi înainte că nu pot să vă ofer dragostea pe care o speraţi.

— Iar eu am afirmat că o voi avea, cu toată împotrivirea dumneavoastră, răspunse femeia cu încăpăţânare. Mi-aţi dispreţuit sentimentele şi ar trebui să am suficient orgoliu să vă las să vă urmaţi drumul. Sunt, însă, atât de pasional îndrăgostită de dumneavoastră, încât prefer să mă las călcată în picioare în felul acesta.

— Nu am nici cea mai mică intenţie de a face acest lucru, dar…

— Ba da… ba da… asta faceţi! exclamă ea vehement. De ce nu mă puteţi iubi? Aş fi o soţie mai bună decât păpuşa aceea pe care…

— Încetaţi, Maraquito. Lăsaţi numele domnişoarei Saxon în afara acestei discuţii.

— Voi vorbi despre domnişoara Saxon cât şi cum voi dori, strigă Maraquito, înroşindu-se la faţă şi închizând cu un zgomot sec evantaiul. Vă bateţi joc de mine pentru că sunt invalidă...

— Nu este adevărat: chiar dacă aţi fi fost în perfectă stare de sănătate, v-aş fi dat acelaşi răspuns.

Mallow se ridicase deja în picioare:

— Cred că ar fi mai înţelept să plec.

Senora Gredos întinse mâna şi îl apucă de haină, convulsiv.

— Nu! Nu! Nu! şopti ea cu înflăcărare. Nu v-am cerut să veniţi la mine, nu am trimis după dumneavoastră; acum, însă, dacă vă aflaţi aici - rămâneţi. Trebuie să ne înţelegem.

— Dar ne înţelegem, spuse Cuthbert pe care îl exaspera din ce în ce mai tare atitudinea ei nerezonabilă. Dumneavoastră trebuie să acceptaţi că sunt logodit cu domnişoara Saxon!

— Nu vă veţi căsători niciodată cu ea - niciodată! strigă Maraquito năvalnic. Oh, făptură nemiloasă ce sunteţi, nu vedeţi că mă sting de dragoste pentru dumneavoastră?

— Maraquito…

— Dacă nu aş fi înlănţuită de căruciorul acesta, spuse ea printre dinţi, m-aş duce la ea şi i-aş arunca vitriol în faţă. I-aş da un motiv să regrete că v-a sedus, cu faţa ei blestemată de păpuşă. Pfui! Uşuratica!

Cuthbert se supără cu adevărat.

— Cum îndrăzniţi să vorbiţi în felul acesta? exclamă el. Dacă aţi fi capabilă să o agresaţi pe domnişoara Saxon în felul mârşav în care spuneţi, nu v-aş arăta nici un fel de milă.

— Ce aţi face… ce aţi face? întrebă ea cu respiraţia tăiată.

— V-aş arunca în închisoare! Poate că un asemenea comportament ar putea scăpa nepedepsit în străinătate, aici, însă, nu permitem aşa ceva. Credeam că sunteţi doar o femeie nesăbuită: acum ştiu că sunteţi ticăloasă şi vicleană.

— Cuthbert… Cuthbert…

— Mallow pentru dumneavoastră, senora Gredos. Acum am să plec şi nu vă voi revedea niciodată - a fost o nerozie să vin aici.

— Aşteptaţi… aşteptaţi, strigă ea cu sălbăticie, este foarte bine că vă aflaţi aici… este foarte bine, ca să putem ajunge la o înţelegere.

— Nu poate fi vorba de nici o înţelegere între noi. Eu mă însor cu domnişoara Saxon şi…

— Niciodată, niciodată, niciodată! Ascultaţi, pot să o ruinez…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Fratele ei…

— Ah, Basil: ştiu tot ce este de ştiut în legătură cu asta.

Maraquito se lăsă din nou în căruciorul ei, vizibil descumpănită.

— Ce anume ştiţi? întrebă ea posomorâtă.

— Că aveţi de gând să îl acuzaţi de moartea domnişoarei Loach.

— Da, aşa este, el a ucis-o. Există o poliţă falsificată de el la…

— Cunosc şi acest aspect, o întrerupse Cuthbert, făcându-i semn să tacă. Dacă speraţi să împiedicaţi căsătoria mea cu domnişoara Saxon prin astfel de mijloace, vă pierdeţi timpul.

Se îndreptă din nou spre uşă:

— Este timpul ca această întrevedere să ia sfârşit, spuse el.

— Atunci de ce aţi iniţiat-o? izbucni ea.

— Nu am făcut nimic de genul acesta: Jennings este cel care mi-a scris, rugându-mă să trec să vă văd. Înţelesesem că aveţi ceva să-mi spuneţi.

— Am multe să vă spun - deşi nu-mi dau seama de unde ar fi putut şti acel om detestabil. Pot să aduc dezonoarea asupra păpuşii aceleia de fată, prin intermediul fratelui ei.

— Nu, nu puteţi: Basil este complet nevinovat de acea crimă.

— Trebuie să dovediţi acest lucru, insinuă ea sarcastic, cuprinsă de un tremur şi apucând strâns cuvertura purpurie cu una din mâinile ei albe. Cunoaşteţi şi că Basil este un falsificator - cel puţin aşa aţi afirmat.

— Basil este un tâmpit. Nu îi trec cu vederea nesăbuinţa, dar sora lui nu va avea de suferit din această cauză. Poliţa pe care este falsificată semnătura domnişoarei Loach se află în posesia domnişoarei Saxon - de fapt, vă pot spune că Basil însuşi m-a asigurat că documentul a şi fost distrus.

— Bineînţeles că a afirmat asta, spuse Maraquito batjocoritoare, cu ochii scăpărându-i, însă cecul pe care este falsificat numele lui Hale există încă, iar Hale îi va da curs.

— Hale nu va face aşa ceva, o contrazise convins Cuthbert.

Nu dorea să trădeze încrederea pe care o avusese Hale în el, pentru că o asemenea mărturisire ar fi însemnat să o piardă pe femeia pe care o iubea. Maraquito trebuia, însă, oprită într-un fel sau altul, iar Cuthbert încercă să o facă prin afirmaţia următoare, care cuprindea o ameninţare clară:

— Iar dumneavoastră nu veţi face nici o mişcare în această direcţie.

Maraquito râse cu răutate:

— Nu? Ba chiar o să fac! Hale va săvârşi tot ceea ce doresc şi va declanşa arestarea lui Basil, dacă nu promiteţi să renunţaţi la fata aceea şi să vă căsătoriţi cu mine.

— Hale nu va întreprinde nimic de genul acesta - şi nici dumneavoastră, i-o întoarse Cuthbert. Nu mă deranjează că ameninţaţi o femeie, dar nu trebuie să aveţi impresia că vă puteţi permite acest gen de joc şi cu mine.

— Cum aţi putea să-mi faceţi rău? întrebă Maraquito cu un zâmbet dispreţuitor, deşi buzele i se strânseseră, auzind tonul pe care îi vorbea.

— I-aş putea spune lui Jennings că sunteţi, de fapt, Bathsheba Saul!

Ea deveni lividă la faţă.

— Cine, eu? Numele meu este Maraquito Gredos.

— Nicidecum. Unchiul meu, lordul Caranby, a venit aici şi v-a recunoscut datorită asemănării dumneavoastră cu Emilia, fata care îi fusese cândva logodnică. Poate să depună mărturie în faţa curţii.

— Şi dovada unde este?

— Aceasta va fi prezentată la momentul potrivit.

— Nu se poate dovedi că sunt Bathsheba Saul: acest nume îmi este total necunoscut.

Cuthbert ridică din umeri. Spusese tot ce era de spus şi, nedorind să mai continue discuţia, se pregăti de plecare. Maraquito simţea că îi scapă din mână: o dată plecat, ştia că nu se va mai întoarce niciodată. Întinse braţele, cu un strigăt de disperare.

— Cuthbert, nu mă părăsi! strigă ea chinuită.

— Trebuie să plec: am făcut o prostie, venind aici. Vă previn, doar, că dacă întreprindeţi ceva în această problemă, voi reacţiona şi eu. Mă îndoiesc foarte tare, doamnă, că trecutul dumneavoastră suportă o analiză mai atentă.

— Laşule! se văicări ea.

— Ştiu că sunt laş, răspunse Mallow stânjenit: nu obişnuiesc să ameninţ femei - am spus şi înainte, dar o iubesc pe Juliet atât de mult, încât vreau să o protejez cu orice preţ.

— Iar dragostea mea nu contează câtuşi de puţin!

— Îmi pare rău, Maraquito, dar nu vă pot iubi. Inima unui bărbat nu se poate oferi oricui, oricând.

— Nici cea a unei femei, se plânse ea amar. Oh, doamne cât sufăr! Ajută-mă!

Cuthbert auzi zgomotul unor paşi urcând treptele - paşii uşori ai unui om grăbit. Capul lui Maraquito era lăsat pe spate, faţa îi era albă ca hârtia, iar gura - schimonosită într-o expresie de disperare. Părea să fie pe punctul de a-şi da sufletul; mişcat de suferinţa ei - pentru că părea să sufere cu adevărat - Mallow se repezi spre ea să o prindă în braţe. Fără acest gest, ea s-ar fi prăbuşit pe jos. De-abia o atinsese, când Maraquito îl cuprinse cu

braţele de gât şi îşi lipi buzele de ale lui. Apoi îşi aruncă capul pe spate: paloarea îi dispăruse, fiind înlocuită de îmbujorare şi de o expresie triumfătoare.

— Acum sunteţi al meu, spuse ea cu respiraţia tăiată. Vă iubesc… Vă iubesc… Nu vă voi lăsa să plecaţi!

Ce ar fi făcut Cuthbert în acel moment, este greu de spus. Maraquito părea foarte hotărâtă să îl ţină acolo. În acel moment, însă, îşi făcu apariţia Jennings, în cadrul uşii. Observându-i venirea neaşteptată, Maraquito scoase un strigăt de furie şi dezamăgire, dându-i drumul lui Mallow.

— Faceţi-l să plece, alungaţi-l! strigă ea arătând spre Jennings, care avea un aer rece şi sever. Cum îndrăzniţi să veniţi aici?

— Mă aflu aici cu o misiune neplăcută, declară Jennings, înaintând. Mallow, după tine am venit!

Cuthbert, care mersese în întâmpinarea lui, se opri:

— Ce doreşti de la mine?

Jennings puse o mână pe umărul tânărului.

— Te arestez sub acuzaţia de a o fi ucis pe Selina Loach!

Maraquito ţipă, iar Cuthbert se înroşi la faţă. Vorbi, însă, primul:

— Este o glumă? întrebă el cu asprime.

— Vei vedea imediat că nu este o glumă.

— Dă-mi voie să trec. Refuz să-ţi permit să mă arestezi.

Jennings continua să ţină mâna pe umărul lui Cuthbert, dar tânărul o azvârli deoparte. În acelaşi moment Jennings se apropie mai mult de el şi urmă o luptă corp la corp. Maraquito urmărea scena cu o privire încordată. Cei doi se încleştau, cu muşchii încordaţi. Cuthbert era, aproape, prea surprins ca să mai lupte: nu-i venea să creadă că Jennings îl acuza şi îl ataca în felul acesta, dar se enervase şi îl înfrunta din răsputeri pe detectiv. Era un luptător foarte bun, însă Jennings - provenind din vestul ţării - ştia tot ce era de ştiut despre bătăi. Cu o răsucire scurtă a piciorului îi puse piedică adversarului său şi, într-o secundă, Cuthbert se trezi întins pe jos, cu Jennings peste el. Cei doi bărbaţi de-abia mai respirau. Cuthbert încerca să se ridice, dar Jennings îl ţintui acolo până când fu îndepărtat, deodată, de

Maraquito, care urmărise lupta cu nerăbdare. Aceasta stătea în picioare, în mijlocul încăperii, unde ajunsese cu un salt.

— Am bănuit eu, exclamă Jennings, dându-i drumul lui Mallow şi ridicându-se repede.

Maraquito aruncă un cuţit mic la picioarele lui Cuthbert.

— Omorâţi-l! Omorâţi-l! îl îndemnă ea isteric.

— Nu este nevoie, spuse detectivul masându-şi braţele care îl dureau. Mallow, îmi cer scuze că m-am bătut cu tine, dar eram sigur că nu vei cădea în capcana asta. Singurul mod prin care puteam să o silesc pe această doamnă să demonstreze că era aptă să meargă a fost simularea acestei lupte.

— Atunci nu ai de gând să mă arestezi? întrebă Mallow, ridicându-se de jos şi uitându-se fix la el.

— Nu am avut niciodată această intenţie, îi răspunse Jennings cu răceală. Doream să aflu adevărul despre doamna Herne.

— Doamna Herne!

— Sau Maraquito Gredos sau Bathsheba Saul - are o mulţime de nume, dragul meu prieten. Dumneavoastră pe care îl preferaţi? o întrebă el, întorcându-se spre femeia deconspirată.

Maraquito arăta ca întruchiparea zeiţei războiului. Ochii îi scăpărau şi era roşie la faţă de furie. Stând într-o atitudine de luptă, cu un picior înainte, creierul ei energic căuta o cale de scăpare.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, când îmi atribuiţi aceste nume!

— Vreau să spun că sunteţi pe punctul de a fi arestată. Sunteţi, de fapt, doamna Herne: accidentul dumneavoastră nu a fost decât o stratagemă pentru a îndepărta orice suspiciune.

— Doamna Herne este mătuşa mea.

— Îmi cer scuze, dar nu este aşa: singura mătuşă pe care aţi avut-o vreodată a fost Emilia Saul, care a murit în casa lui Caranby. La întrevederea noastră din Hampstead, v-aţi trădat când vorbeam despre Mallow. Am pus să fiţi urmărită şi aţi fost văzută intrând în această casă, din care doamna Herne nu a mai ieşit niciodată. Servitorii dumneavoastră nici nu o cunosc pe doamna Herne - doar pe stăpâna lor invalidă.

Maraquito, dându-şi seama că se afla în pericol, era turbată de furie şi arăta ca un animal încolţit.

— Chiar dacă toate acestea ar fi adevărate - ceea ce nu recunosc - negă ea cu o voce tremurând de mânie, cum îndrăzniţi să mă arestaţi şi din ce motiv?

— Pentru că l-aţi pus pe băiatul acela, Gibber, să îl otrăvească pe bărbatul care îşi spunea Tyke. Flăcăul v-a făcut dumneavoastră un serviciu, ceea ce înseamnă că acum se ascunde.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Maraquito calmându-se dintr-o dată. Vreţi să spuneţi că mă veţi aresta chiar acum?

— Am mandatul de arestare la mine şi vreo doi detectivi sub acoperire se află jos. Nu aveţi cum să scăpaţi.

— Nici nu doresc să scap, răspunse ea îndreptându-se spre o uşă care dădea într-o altă încăpere. Pot să înfrunt şi să combat această acuzaţie ridicolă. Doctorul mi-a spus că un şoc brusc m-ar putea face să-mi revin: asta s-a şi întâmplat. Nu sunt doamna Herne… nu sunt Bathsheba Saul, sunt Maraquito Gredos, o doamnă spaniolă…

— Care nu-şi cunoaşte propria limbă, completă Jennings.

— Voi trece cu vederea insultele dumneavoastră, afirmă femeia cu demnitate. Dar, din moment ce doriţi să mă arestaţi, îmi permiteţi să merg în dormitor să-mi schimb hainele?

Jennings se retrase şi o lăsă să treacă.

— Nu mă tem că veţi fugi, spuse el politicos. Dacă veţi încerca să o faceţi, veţi cădea în mâinile oamenilor mei, care supraveghează toate ieşirile.

Maraquito tresări şi, cu o ultimă privire adresată unui Mallow uluit, trecu în încăperea cealaltă. După ce închise uşa, Mallow se uită la Jennings:

— Nu înţeleg ce se petrece, mărturisi el.

— Ţi-am spus, doar, răspunse nerăbdător Jennings. Ţi-am scris scrisoarea aceea ca să te aduc aici, iar lupta dintre noi a fost una simulată de mine, ca să o determin pe Maraquito să-ţi sară în ajutor. Ştiam că nu va admite să ţi se facă vreun rău, dacă depindea de ea. Exact în aceeaşi măsură

în care eram convins că tu nu vei fi niciodată de acord să îi joci o asemenea festă.

— Cu siguranţă că nu. Cu toate defectele ei, mă iubeşte, totuşi.

— Atât de mult, chiar, încât ar prefera mai degrabă să o omoare pe Juliet Saxon decât să te ştie în braţele ei. Nu te încrunta, Mallow, Maraquito este o femeie periculoasă şi era timpul să pună cineva mâna pe ea. Nu eşti la curent cu tot ce am mai aflat.

— Ai descoperit cine a omorât-o pe domnişoara Loach?

— Nu, dar sunt pe cale să aflu, îţi voi povesti cu altă ocazie. Între timp, trebuie să o închid pe femeia asta într-un loc sigur. Naiba s-o ia, că mult îi mai trebuie!

— Poate că a fugit, opină Mallow, în timp ce Jennings bătea la uşă.

— Nu văd cum ar fi putut face asta. Am oameni care păzesc uşa principală şi intrarea secretă pe care folosit-o când a venit ca “doamna Herne”.

Ciocăni din nou la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Exasperat până la urmă, Jennings încercă să deschidă uşa: aceasta era încuiată.

— Cred că încearcă să fugă, spuse, dă-mi o mână de ajutor, Mallow.

Cei doi bărbaţi îşi proptiră umerii în uşă şi astfel reuşiră să o deschidă: dormitorul era gol. Nici urmă de Maraquito, pe nicăieri, şi nici un indiciu despre modul în care reuşise să scape de rigorile legii.

Capitolul XXII
INTRAREA SECRETĂ

După cum se poate uşor presupune, Jennings era foarte supărat că Maraquito reuşise să scape. Postase oameni la intrarea principală şi la cea secundară, precum şi la uşa laterală, prin care intrase senora Gredos deghizată în doamna Herne. Nu se gândise nici un moment că femeia aceea inteligentă ar mai fi putut avea şi o altă cale de scăpare, în afara celor pe care le identificase el.

— Şi, totuşi, ar fi trebuit să-mi închipui, spuse după ce Cuthbert şi cu el părăsiră casa. Cred că locuinţa asta este ca o vizuină de iepuri. Maraquito se aştepta să fie descoperită într-o bună zi, în ciuda inteligenţei şi prefăcutei ei neajutorări. A fost o şmecherie iscusită.

— Cum ai aflat că se prefăcea?

— Am bănuit numai, nu deţineam nici o dovadă. Când am avut convorbirea aceea cu aşa-zisa doamnă Herne, la locuinţa ei din Hampstead, manifesta o emoţie atât de puternică atunci când vorbea despre tine, încât am ghicit că era Maraquito. Am încercat experimentul acela, ca să văd dacă era într-adevăr imobilizată în cărucior. Dacă nu s-ar fi clintit din cărucior, m-ar fi păcălit.

— Mie mi se pare că şi acum te-a amăgit, spuse Cuthbert supărat.

Nu era foarte mulţumit de modul în care îl folosise Jennings.

— Ba deloc, afirmă Jennings. Maraquito se va refugia într-un loc pe care îl cunosc. Nici nu-şi imaginează că ştiu de existenţa lui, dar acolo mă îndrept acum. Mă poţi însoţi şi tu, dacă doreşti.

— Nu, spuse Mallow hotărât, în ceea ce mă priveşte, nu mă mai interesează în nici un fel afacerea asta. Ţi-am mai spus acest lucru zilele trecute.

— Nu doreşti să ştii cine a omorât-o pe domnişoara Loach?

Mallow ezită, întrebându-se cât de mult ştia detectivul.

— Ai idee cine ar putea fi ucigaşul? întrebă el.

Jennings ridică din umeri.

— Nu aş putea să afirm asta, dar bănuiesc că falsificatorii de monede au o legătură cu asta.

— Falsificatorii?

— Ah! Ştiu că nu ai prea multe detalii despre ei. Acum nu am timp săţi povestesc, dar vei citi totul în ziare. Crede-mă, Mallow, se va face un mare tapaj.

Mallow, ca orice tânăr englez, era mare amator de scandal şi sângele i se înfierbânta repede la ideea de a fi implicat. Totuşi, gândindu-se mai bine, decise să rămână la hotărârea lui iniţială, aceea de a sta deoparte. Era mai bine, credea el, să-l lase pe Jennings să-şi urmeze nestânjenit planul. Prin urmare, ca să păstreze secretul lui Basil, Mallow îşi luă la revedere de la detectiv şi plecă acasă. Îşi petrecu noaptea întrebându-se ce se întâmplase cu Maraquito.

Între timp, Jennings, însoţit de vreo duzină de oameni, se afla în drum spre Rexton. Era trecut de unsprezece noaptea şi ceasul bătu jumătatea orei, când ei tocmai ajungeau în staţia Rexton. Forţele de poliţie din regiune fuseseră avertizate de acţiunea care urma să se desfăşoare, iar inspectorul Twining se afla deja la faţa locului. Îi conduse pe ceilalţi pe cărarea ce se termina în apropierea Conacului Trandafirilor. Noaptea era întunecoasă şi ploioasă dar, din când în când, se mai arăta şi luna. Ferestrele conacului nu erau luminate şi totul părea învăluit în tăcere. În spate se profilau ruinele casei arse sub care se afla atelierul de falsificat monede.

În drum spre obiectivul lor, Jennings discuta cu Twining cu voce joasă, relatându-i păţania sa cu Maraquito.

— Sunt aproape convins că s-a dus la atelier, spunea el. Nu crede că ştiu de existenţa lui. Îmi închipui că le va spune tovarăşilor ei că jocul s-a sfârşit, iar şleahta o va şterge în America.

— Poate că au şi plecat deja, sugeră inspectorul.

— Nu cred. Maraquito trebuie de-abia să fi ajuns, dacă s-a îndreptat, într-adevăr, încoace. În afară de asta, nu-şi poate, în nici un caz, imagina că ştiu cum să ajung în locul acela şi nici măcar că aş cunoaşte ceva despre existenţa lui.

— Cum aţi ghicit?

— “A ghici” este cuvântul potrivit, Twining. Datorită unor diverse întâmplări, pe care nu am timp acum să vi le detaliez, am căpătat certitudinea că exista un atelier de falsificat monede în funcţiune. Mi-am mai închipuit şi că moartea doamnei aceleia în vârstă era legată de păstrarea secretului. Am ajuns la convingerea definitivă abia zilele trecute, când o fată pe nume Grant…

— Îmi aduc aminte de ea, a dat o declaraţie cu ocazia anchetei.

— Exact. Ei bine, mi-a adus nişte schiţe aparţinând tatălui ei, pe care tocmai le găsise. Acesta fusese angajat în secret prin împrejurimi, cu cinci ani în urmă şi a murit după ce-şi terminase munca: a fost otrăvit cu arsenic.

— Cum? asemenea omului aceluia, Tyke?

— Da. Persoana care trăgea iţele, Maraquito, bă-nuiesc, avea cu siguranţă o înclinare pentru otrava aceea, care provoca o moarte foarte dureroasă. După ce lucrătorul de care ţi-am pomenit a terminat de construit intrarea secretă, a fost înlăturat prin omor, pentru ca taina să rămână nedezlegată. Cred că şi domnişoara Loach a fost “aranjată” în acelaşi mod, în eventualitatea în care ar fi dorit să dea alarma.

— Dacă intrarea secretă se află în conac, cugetă Twining, doamna aceea în vârstă i-ar fi putut cunoaşte existenţa.

— Sigur că da şi era pe punctul de a da totul în vileag, când a fost omorâtă. Cel puţin, asta este teoria mea.

— Atunci trebuie să fi făcut şi ea parte din bandă.

— Nu am reuşit până acum să stabilesc acest fapt, spuse Jennings gânditor. Ştiu că era o doamnă, ba chiar una de viţă nobilă. Cunosc, de asemenea, că avea bani, cu toate că îşi impusese această existenţă de călugăriţă. De ce le-ar fi permis lui Maraquito şi şlehtei ei să construiască o intrare secretă, nu-mi dau seama. Oricum, vom afla adevărul în noaptea aceasta. Puteţi însă acum să bănuiţi, Twining, cum de a ajuns să sune soneria aceea.

— Nu, nu pot, răspunse prompt inspectorul.

— Am uitat; dumneavoastră nu ştiţi că intrarea secretă se află în încăperea în care a fost omorâtă domnişoara Loach. Ei bine, cineva din banda lor, după moartea ei, a sunat la sonerie ca să atragă atenţia asupra

cadavrului, după care a fugit înainte ca Susan Grant să aibă timpul necesar să ajungă în camera aceea.

— Dar de ce ar fi sunat soneria persoana aceea?

— Asta este ceea ce trebuie să aflu: se pot trage multe concluzii de aici.

— Aveţi idee cine a omorât-o pe domnişoara Loach?

— Maraquito, sub deghizarea ei ca doamna Herne.

— Ea era doamna Herne?

— Da. Juca rolul de invalidă care nu-şi poate părăsi căruciorul, dar în seara aceasta am reuşit să scot adevărul la lumină.

— Din declaraţia dată cu prilejul anchetei reieşea că doamna Herne plecase deja din casă, în momentul în care se săvârşea fapta.

— Într-adevăr, numai că atunci nu cunoşteam existenţa acelei intrări secrete: poate că s-a întors mai târziu.

— Dar cum puteţi să…

— Nu mai avem timp să stăm de vorbă, îl întrerupse Jennings, trebuie să intrăm cât mai repede în acţiune. Ordonaţi oamenilor dumneavoastră să înconjoare casa.

— Parcul, de asemenea?

— Nu avem suficienţi oameni pentru asta şi nu cred să mai existe nici o altă ieşire din atelier, cu excepţia celei din Conacul Trandafirilor. Dacă ar mai fi fost vreuna, Maraquito şi cei doi prieteni ai ei nu ar fi jucat whist cu atâta perseverenţă, cu domnişoara Loach, seară de seară.

— De trei ori pe săptămână.

— Nu are importanţă. Am ajuns.

Jennings deschise poarta ce dădea în grădină şi înaintă îndrăzneţ pe cărarea ce ducea spre casa tăcută. Agenţii, urmând indicaţiile şoptite ale lui Twining, se împrăştiară în jurul casei, pregătiţi să aresteze orice răufăcător care ar fi încercat să scape. Apoi detectivul sună la uşă. Timp de câteva minute, nu primi nici un răspuns. Sună din nou.

O fereastră se deschise cu prudenţă şi de acolo răsări capul doamnei Pill, împodobit cu o imensă bonetă de noapte cu volănaşe.

— Tu oi fi, Thomas, de vii acas’ la ora asta din noapte, cu băutura-n cap, ticălos leneş ce-mi ieşti - şi io, care-s aproape moartă de somn.

— Am un mesaj de la soţul dumneavoastră, doamnă Barnes, strigă Jennings, făcându-i semn lui Twining să stea ascuns. Deschideţi uşa şi o să vă spun ce s-a întâmplat.

— Oh, Doamne! s-a dus Thomas pe lumea ailaltă? se văicări doamna Barnes, fostă Pill. Veniţi la uşa din faţă.

— Nu, deschideţi-o pe asta, îi ceru Jennings, care avea motivele lui pentru ca acea intrare să fie folosită. Ştiţi cine sunt…

— Domnu' Jennings, care-aţi fost pentru cazu' bietei, scumpei şi răposatei mele stăpâne. Sigur că ştiu cine sunteţi, domnule şi faptu' că sunteţi de la poliţie mă face să mă-nfioare gându' că Thomas e la-nchisoare fiin'că s-a-mbătat. Aşteptaţi un moment, domnule. Să pun un jupon şi să iau un şal pe mine. Ce bun aţi fost c-aţi venit, domnule.

Când fereastra se închise, Jennings se aplecă spre inspector, care stătea ghemuit în partea opusă a scărilor.

— Femeia aceasta este nevinovată, şopti el. Nu ştie nimic, altfel nu ne-ar lăsa să intrăm atât de repede.

— Poate fi un pretext, Jennings. Poate că s-o fi dus să dea alarma tâlharilor, mai ştiţi...

— Nu, nu ştiu, i-o întoarse detectivul tăios. Sunt aproape sigur că doamna Barnes habar nu are că soţul ei, Thomas, face parte din bandă. Dar nu-mi pasă nici dacă dă alarma, în cazul în care presupunerea ta este corectă. Toţi oamenii noştri înconjoară casa şi dacă vreunul din şleahtă încearcă să scape, putem să-l prindem.

— Asta în ipoteza în care nu există o altă ieşire, în fosta casă a lui Caranby, şopti Twining, dornic să aibă el ultimul cuvânt.

Doamna Barnes se ivi la uşă cu un jupon roşu aprins, un şal alb de lână şi cu boneta descrisă anterior. Era încălţată cu papuci de casă şi în mână ţinea o lumânare.

— Ce frumos din partea 'mneavoastră, domnule, să veniţi pân-aci să-mi spuneţi că Thomas i-nchis, el fiind…

— Putem să vorbim înăuntru? îi sugeră detectivul, intrând peste ea. Cred că nu vă deranjează dacă vine şi prietenul meu.

Doamna Barnes aproape că leşină când văzu şi o a doua persoană - mai ales când îi observă uniforma.

— Trebui' să fie crimă, cel puţin, se văicări ea, fiind gata să scape lumânarea pe jos de frică. Doamne! Spuneţi-mi, rogu-vă, domnule, că Thomas n-a omorât pe nimeni!

— Conduceţi-ne în salon şi vă voi spune totul, doamnă Barnes.

— Nu pot face asta, domnule, domnu' Clancy poa' să vină acas' în or'ce moment.

— Acum nu este acasă?

— Nu, domnule Jennings, să vă binecuvânteze Domnu', fiin'că-i place tare mult să iasă-n oraş - că doar n-o fi un boşorog! De ce nu s-ar distra şi el? O femeie nu şi-ar putea dori un chiriaş mai bun. Cu toate că nu-i aci decât de vreo săptămână sau aşa, nu deranjează pe nimeni ş-are ş-o cheie de rezervă.

— Doresc să-l văd şi pe domnul Clancy, spuse Jennings nerăbdător, în timp ce Twining aprinse lumina în hol. Conduceţi-ne la subsol.

Femeia ar fi dorit să protesteze din nou, însă după expresia severă de pe chipul vizitatorilor ei, consideră că era mai înţelept să se supună. Coborî, cu lumânarea în mână, aprinzând luminile pe măsură ce înainta. Se opri în salon şi se întoarse spre detectiv.

— Ziceţi-mi ce s-a-ntâmplat, domnule, îl rugă ea. Thomas i-un prost, da' suntem tineri însurăţei şi n-aş vrea să păţească ceva, cu toate că-i cam îndrăgostit de sticla de băutură.

— Când a plecat Thomas de aici?

— La opt, iar domnu' Clancy, la nouă, deşi fiin'că domnu' Clancy are cheie de rezervă, el nu mă deranjează să-i dau drumu' aşa cum face Thomas.

— Ah! făcu Jennings, aruncând o privire laterală spre inspector, deci soţul dumneavoastră iese des în oraş?

— Da, domnule. De trei ori pe săptămână. Am încercat să-l dezvăţ de escapadele-astea, da' el nici gând să facă ce-i cer. Mai bine rămâneam Pill, se văicărea doamna Barnes ştergându-şi ochii. Şi dacă Thomas îi beat şi-i trebe cauţiune…

— Nu ştiu dacă soţul dumitale este beat sau treaz, o întrerupse Jennings. Ne aflăm aici în alt scop. Spuneţi-mi, doamnă Barnes, ştiţi cumva dacă domnişoara Loach avea şi o intrare secretă în încăperea aceasta?

— Sfinte Doamne, nu, domnule! strigă femeia aruncând o privire surprinsă în jur, la ce i-ar fi trebuit, biata de ea?

— Mobila este aşezată în mod curios, constată Twining.

Într-adevăr, aşa era: mesele, scaunele şi canapeaua erau aşezate pe ambele laturi ale camerei, lăsând goală partea din mijloc. Podeaua era acoperită numai în centru cu un covor turcesc, marginile rămânând descoperite. Doamna Barnes oferi câteva explicaţii:

— Lu’ don’şoara Loach îi plăcea să aibă lucrurile aşezate ezact aşa peste noapte, fiin’că era foarte ordonată. Zicea că dacă podeaua era liberă, fata-n casă, Geraldine adicătelea, avea loc destul să mături şi să şteargă bine prafu’. Domnu’ Clancy are acelaşi bâzdâc, fiin’că i-un bărbat curat cum nu se poate.

— Este ciudat ca domnul Clancy să fie o persoană ordonată, spuse Jennings sec. Cu siguranţă nu procedează la fel cu modul în care se îmbracă. Şi acum, cel mai bun lucru pe care l-aţi putea face, doamnă Barnes, este să vă duceţi la culcare.

— Şi să vă las aici! strigă indignată bucătăreasa. Păi ce-ar zice domnu’ Clancy, dânsu’ fiind o persoană respectabelă.

— Foarte bine, atunci, puteţi rămâne. Aşezaţi-vă pe una din laturi, Twining, şi dumneavoastră, doamnă Barnes. Staţi amândoi pe partea din podea care este neacoperită, lângă perete.

Vizibil surprinsă, doamna Barnes se supuse şi scoase un ţipăt atunci când constată că podeaua începe să se mişte. Jennings, care apăsase pe un buton aflat în la capătul opus al încăperii, se opri.

— Du-o sus, Twining, o să-i alerteze pe bandiţi!

— Pe cine? strigă bucătăreasa, luptându-se cu inspectorul. Cum adică? Ruşine! Îi ruşine să prindeţi o femeie lipsită de apărare. Ajutooor!

Strigătele ei de ajutor rămaseră, însă, nebăgate în seamă. Twining o cără sus pe scări şi o lăsă în grija unuia dintre oamenii săi. Peste câteva minute, doamna Barnes se afla în siguranţă, încuiată în propriul ei dormitor

din conac, pradă tuturor temerilor. Sărmana femeie nevinovată nu putea pricepe sensul acelei vizite nocturne şi, cu atât mai puţin, misterioasa mişcare a podelei. Din câte îşi putea aduce aminte, până atunci nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

Twining coborî cu şase oameni, lăsându-i pe ceilalţi să păzească ieşirile din casă şi din grădină. Se opri în uşa salonului, în fruntea celor pe care îi adusese cu el. La picioarele sale se căsca un abis, în care se puteau zări treptele unei scări. Întreg centrul podelei dispăruse în interiorul peretelui opus şemineului şi treptele grosolane coborau spre un culoar, care ducea în direcţia casei lui Caranby.

— Iată intrarea, spuse Jennings. Este acţionată printr-un buton electric ascuns în perete. Vă puteţi da seama acum de ce marginile podelei erau lăsate libere; chiar şi covorul a dispărut. Dar nu avem timp de pierdut, spuse el, sărind uşor jos. Haideţi, oameni buni, repede!

— Din moment ce vom fi în dezavantaj, putem să ne scoatem deja armele, ceru inspectorul, iar agenţii îşi pregătiră revolverele.

Intrară apoi în vizuină, pe urmele îndrăzneţului Jennings. Acesta din urmă se strecură de-a lungul culoarului îngust, care înainta câţiva metri drept, după care o lua la dreapta. Drumul continua un timp în pantă şi se oprea la o uşă grea din lemn. Jennings îşi închipui că era încuiată şi simţi împunsătura unei dezamăgiri; se dovedi însă că era doar închisă. După toate aparenţele, falsificatorii erau atât de convinşi că se aflau în siguranţă, încât nu-şi mai dăduseră silinţa să încuie uşa. Detectivul o deschise cu grijă şi înaintă precaut, cu agenţii urmându-l îndeaproape. Ţinea revolverul pregătit în mâna dreaptă, în caz de urgenţă. Culoarul era destul de întunecat dar, îngust fiind, oamenii nu ezitau să înainteze. Undeva mai jos, după ce lăsaseră uşa din lemn în urma lor, pasajul se bifurca în două direcţii, pentru că Jennings întâlni un perete drept în faţă. Întrebându-se ce însemna asta, aprinse un chibrit, iar flacăra lui albăstruie îi dezvălui două coridoare: unul la stânga, un altul la dreapta. În timp ce detectivul ezita pe care dintre ele să îl aleagă, întunericul dispăru dintr-o dată: dintr-o duzină de becuri electrice situate pe laturile pasajului, se răspândi o lumină albă. La capătul mai îndepărtat al pasajului în pantă, apăru silueta unui bărbat. Acesta scoase un

strigăt observând agenţii de poliţie, care se vedeau clar datorită bruştei iluminări şi se prăbuşi, leşinat. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Jennings, strigându-şi oamenii, se repezi înainte. Când se apropia de capătul vizuinii, căci asta era, se auzi un foc de pistol şi simţi o durere, de parcă umărul îi fusese străpuns de un fier înroşit. Rana nu reuşi, însă, să îl oprească.

— Repede, oameni buni, repede! Câţiva opriţi-vă şi păziţi bifurcarea aceea: vor încerca să fugă pe acolo.

Ordinele îi fură ascultate cu precizie şi doi oameni se opriră mai în spate, în timp ce restul, conduşi de Twining, se grăbeau să avanseze.

Întâlniră încă o uşă - şi aceasta descuiată - pentru că cel care stătuse de pază nu avusese timp să o închidă. Poliţiştii năvăliră pe uşă şi se găsiră într-o pivniţă vastă, uscată şi foarte bine iluminată. Peste tot erau împrăştiate dovezi ale activităţii bandei de falsificatori, dar nimeni nu avea timp să se ocupe de detalii. Bandiţii, surprinşi şi furioşi, luptau să scape. Într-o clipă, lumina se stinse, dar nu înainte ca Jennings să îi observe pe Clancy şi Hale la capătul cel mai îndepărtat al pivniţei, cu feţele livide şi revolverele pregătite să tragă. Mai erau şi alţii. Se auzeau împuşcături, dar în întunericul acela toţi trăgeau la întâmplare. Răufăcătorii încercau să-şi croiască drum spre uşă cu forţa, vădit nerăbdători să ajungă la bifurcaţia pasajului, ca să poată fugi printr-una din cele două ieşiri. Twining îşi scoase lanterna şi lumină cu ea în jur. Se transformă astfel într-o ţintă vie şi se prăbuşi, împuşcat în inimă de Hale. Ceilalţi bandiţi încercară să profite de acest moment de derută ca să scape, dar agenţii - utilizând şi ei lanternele - reuşiră să îi prindă. Până la urmă, Hale, dându-şi seama că nu mai vede nici o cale de scăpare în obscuritate, aprinse din nou lumina, iar aceasta dezvălui o pivniţă plină de oameni care se luptau.

Jennings se îndreptase spre Clancy, pentru că intuise că acesta, în ciuda expresiei sale prosteşti, era de fapt conducătorul celorlalţi. Clancy îl ochi şi îl rată, după care încercă să se apropie de Jennings. Acesta îl lovi în cap cu patul revolverului. Bandiţii, înfuriaţi, scoteau strigăte şi înjurături, dar agenţii se luptau câineşte, cu un curaj nesmintit, tăcuţi şi crispaţi.

— Prindeţi-i, nu-i lăsaţi! strigă Jennings, în timp ce se prăbuşea.

— De data asta îţi vin eu de hac, spuse Hale printre dinţi şi se aruncă înainte. Jennings lupta cu vitejie. Banditul era acum peste el şi încerca să ajungă la revolverul care îi căzuse în timpul luptei. Jennings aşteptă ca acesta să se întindă, apoi trase un foc în sus. Hale scoase un strigăt de agonie apoi, aruncându-şi braţele în lături, căzu pe o parte. Jennings, rănit şi suferind dureri atroce, se ridică în picioare. De-abia apucă să-l vadă pe Clancy, care lupta cu disperare, în strânsoarea a doi poliţişti, că îşi pierdu simţirea şi leşină. Strigătele, înjurăturile şi împuşcăturile se întrepătrundeau, haotic şi confuz, în timp ce el îşi pierdea cunoştinţa.

Capitolul XXIII
ISTORISIREA UNUI NETREBNIC

Când Jennings îşi reveni, era întins pe canapeaua din sufragerie de la parterul conacului. Îl durea puţin umărul - altfel, se simţea bine, deşi oarecum slăbit. Un doctor se afla lângă el - acelaşi care se ocupase de cadavrul ultimului locatar al casei aceleia.

— Vă simţiţi mai bine? întrebă doctorul Slane, când constată că detectivul deschisese ochii. Aţi face bine să mai rămâneţi aici un timp. Oamenii dumneavoastră i-au închis pe nemernicii aceia - pe toţi cei cinci.

— Şi Twining? întrebă Jennings încercând să se ridice.

— Este mort - împuşcat în inimă, l-a omorât Clancy.

— Atunci o să fie spânzurat pentru asta, spuse Jennings cu o voce mai puternică; am pierdut un om bun în bietul Twining. Dar Hale?

— L-aţi împuşcat de câteva ori grav, în plămâni. Mă tem că va muri. L-am instalat în camera doamnei Barnes, în patul ei. Biata femeie este înnebunită de supărare şi groază. Presupun că ştiţi că soţul ei se afla printre nemernicii aceia.

— Bănuiam. Plecările lui de acasă nu erau decât un pretext. Trebuie să mă ridic şi să cercetez atelierul. Trimiteţi-l pe Atkins la mine.

Atkins era următorul în rang, acum, că inspectorul fusese ucis.

Doctorul încercă să-l reţină pe Jennings, însă acesta nu vru să audă nimic.

— Sunt multe de făcut, spuse el ridicându-se nerăbdător din pat. Mi-aţi bandajat umărul, aşa că nu voi mai pierde sânge.

— Aţi pierdut destul de mult până acum.

— Este treaba mea. Noi, detectivii, avem propriile noastre bătălii de purtat, aşa cum soldaţii le au pe ale lor. Daţi-mi puţin brandy şi trimiteţi-l pe Atkins.

Văzând că omul era categoric, Slane îi oferi băutura şi ieşi afară. Peste câteva minute intră Atkins, care îl salută. Jennings, după ce sorbi lichidul arzător ca focul, se simţi mult mai întremat şi reuşea să se ţină destul de sigur pe picioare.

— Era şi vreo femeie printre cei pe care i-am prins? întrebă el.

— Nu, domnule, răspunse celălalt, doar cinci bărbaţi. Doi dintre ei sunt răniţi: unul uşor, celălalt - Hale - grav. Vrea să vă mărturisească ceva şi am trimis la birou după un funcţionar să vină să-i noteze spusele. Doctorul Slane afirmă că nu o mai duce până mâine dimineaţă.

— O să se sustragă legii, din câte văd - constată Jennings. Dă-mi arma ta, Atkins. Vreau să cercetez atelierul.

— Sunteţi suficient de întremat, domnule?

— Da, nu-ţi face griji, răspunse celălalt, în timp ce o durere ascuţită îi smulse o grimasă. Am făcut o captură bună de data asta.

— O să spuneţi acelaşi lucru, domnule, şi când veţi vedea atelierul. Este cel mai bine dotat din câte există.

— Spune-i funcţionarului, când ajunge aici, să nu noteze mărturia lui Hale până nu vin şi eu. Nu lipsesc mai mult de un sfert de oră. Când te întorci, să-mi oferi braţul tău drept sprijin.

Atkins plecă să îndeplinească ordinul, iar Jennings se aşeză, întrebându-se ce se întâmplase cu Maraquito. Era sigur că se dusese la atelier, considerându-l un loc de refugiu pe care poliţia l-ar descoperi cu greu, dar se părea că se adăpostise în vreo altă ascunzătoare de-a bandei. Oricum, va pune sub supraveghere toate porturile, astfel că îi va fi greu să fugă în străinătate. Maraquito era o femeie cu o înfăţişare atât de marcantă, încât nu-i va fi uşor să se deghizeze. Jennings jură că o va prinde, fiind sincer convins că ea o omorâse pe domnişoara Loach şi că era principalul artizan al întregii poveşti. Până acum îl păcălise cu iscusinţa ei, dar la viitoare întâlnire spera să se revanşeze.

Subalternul lui reveni şi, sprijinindu-se de braţul lui, Jennings reuşi, cu oarecare dificultate, să coboare scările. Toată casa era acum inundată de lumină. Jennings se întrebase mai demult de ce domnişoarei Loach îi plăceau atât de mult lămpile electrice. Acum însă ştia că avea nevoie de electricitate pentru iluminarea atelierului şi pentru prelucrarea metalului necesar la fabricarea monedelor. Nu exista nici o îndoială că şi ea făcea parte din bandă, dar Jennings nu putea să înţeleagă de ce intrase într-o asemenea afacere. Cu toate acestea, femeia era acum moartă, răufăcătorii -

prinşi, aşa că detectivul parcurgea culoarul îngust cu un oarecare sentiment de triumf. Nu ar fi crezut că va avea vreodată şansa să facă o asemenea descoperire şi ştia foarte bine că o astfel de victorie urma să îi aducă recunoaştere şi recompensă.

“Acum voi putea să mă însor cu Peggy, îşi spunea el.”

Falsificatorii fuseseră duşi în celulele închisorii din Rexton; doar Hale mai rămăsese sub supravegherea doamnei Barnes şi a doctorului Slane. Cadavrul lui Twining fusese depus în sufrageria conacului. Un agent de poliţie asigura paza la uşa conacului, iar doi rămăseseră la bifurcaţia culoarului. Când ajunse şi Jennings în acel loc, se simţi tentat să o ia la dreapta, ca să exploreze şi ramura cealaltă, dar era în acelaşi timp nerăbdător să vadă atelierul şi să se convingă de valoarea descoperirii lui. Prin urmare, înaintă poticnit, sprijinindu-se de Atkins şi susţinut, în efortul său, de o voinţă nezdruncinată.

— Am ajuns, domnule, spuse Atkins aprinzând lumina şi dezvăluind astfel atelierul. O bijuterie, nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse Jennings, aruncând o privire la acoperişul grosolan unde cinci-şase becuri străluceau ca nişte sori. Şi ce ascunzătoare bună au găsit! Rămân aici, să mă mai uit prin jur, Atkins.

Se lăsă să cadă pe scaunul de lângă masă şi privi atent pivniţa. Era mare, construită din pietre neşlefuite care îi dădeau aspectul de celulă de închisoare - parcă era Bastilia. Podeaua era din pământ bătătorit, acoperişul din cărămidă, având formă arcuită, iar uşa - dintr-un lemn de esenţă tare, armat cu fier. Lumina puternică îi permitea lui Jennings să observe totul, până la cel mai mic detaliu. Într-un colţ se aflau trei dinamuri mari, iar în altul, un creuzet pentru topire şi o mulţime de foi de argint şi cupru. Mai erau tipare de gutapercă pregătite să ţină monedele în imersie. Pe o masă de lucru se aflau câteva instrumente de precizie şi o menghină puternică. Jennings mai observă diverse dispozitive pentru fabricarea monedelor.

Pe rafturile din lemn neşlefuit aşezate de-a lungul pereţilor erau rânduite sticle şi borcane cu diverse prafuri, unelte şi numeroase substanţe chimice. Tot acolo se mai aflau şi maldăre de monede false din aur, argint şi cupru, precum şi dispozitive pentru finisajul acestora. Într-un seif erau

depozitate grămăjoare de aur şi argint. Lângă acesta era o vană, umplută cu un lichid folosit în acel meşteşug. Se mai puteau vedea pile electrice, acizi şi agrafe din lemn pentru prinderea monedelor. De fapt, întregul atelier era dotat conform tuturor principiilor ştiinţifice, iar Jennings îşi putea da, acum, seama cum ajunseseră să circule monede atât de măiestrit falsificate. Erau acolo până şi tipare pentru fabricarea francilor şi ludovicilor.

— Cred că banda mai avea şi alte ascunzători, îi spuse Jennings lui Atkins, dar cred că acesta era cartierul lor general. Dacă aş reuşi să îi fac pe unii dintre nemernici să spună adevărul, le-am putea găsi şi pe celelalte.

— Hale vrea să se confeseze.

— Da, dar bănuiesc că este ceva în legătură cu uciderea domnişoarei Loach. Se pare că a fost ucisă ca să asigure confidenţialitatea acestei tainiţe. Trebuie să îi stârpim pe falsificatorii aceştia, Atkins. Maraquito, care este creierul afacerii, se află în libertate şi, dacă nu o prindem, va conti-nua să fabrice monede false în altă parte. Oricum, am văzut suficient deocamdată. Supraveghează locul acesta până mâine, când vom lua legătura cu Scotland Yard-ul.

— Ar fi bine să mergeţi acasă să vă odihniţi, domnule.

— Nu. Vreau să aud mărturisirea lui Hale; mâine ar putea fi prea târziu. Nu aş pierde pentru nimic în lume ce are de spus.

— Dar mai rezistaţi, domnule?

— Da, da, nu-ţi face griji, spuse Jennings ridicându-se; durerea îl făcea ţâfnos. Dă-mi braţul, Atkins. Apropo, unde duce celălalt pasaj? Nu mai am suficientă energie să îl explorez şi pe el.

— Duce spre suprafaţă, domnule, şi ajunge la un trunchi de copac.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, domnule, este o chestie foarte isteaţă. Lângă zid se află un stejar bătrân şi trunchiul lui este gol. Tot ce-i rămâne cuiva de făcut este să urce în interiorul trunchiului cu ajutorul unor trepte şi să se lase să cadă de partea cealaltă a zidului. Membrii bandei aşa doreau să procedeze când i-am prins.

— Hm! Supraveghează şi locul acela; Maraquito s-ar putea să vină totuşi, aici, noaptea asta. Acum este ora nouă.

— Nu cred că o să vină, domnule Jennings, dar păzim fiecare cale de acces. Nimeni nu poate să intre sau să iasă fără ştirea noastră.

— Să mergem, atunci, spuse Jennings care se simţea din ce în ce mai vlăguit, hai să-l vedem pe Hale. Cu cât mai repede îşi scrie şi semnează mărturisirea, cu atât mai bine.

Jennings nu mai rosti nici un cuvânt, până ajunseră la parterul conacului, dar continua să reflecteze pentru că, o dată sosiţi acolo, se întoarse spre însoţitorul său.

— Cum se face că stejarul acela, cu trunchiul scobit, stă încă în picioare? întrebă el.

— Oh, a scăpat de incendiu, domnule. Câteva ramuri au ars complet, însă trunchiul însuşi este intact. Se află şi în apropierea zidului, ştiţi.

— Hm! făcu Jennings crispându-se de durere, dă-mi o gură de brandy din sticla ta, Atkins. Şi acum, să mergem la Hale.

Când intrară în dormitorul în care zăcea Hale, gemând, Jennings avea o falsă tărie de spirit. Un funcţionar plictisit era aşezat la masă cu nişte foi de hârtie în faţa sa, iar pe masă se afla o lampă. Doamna Barnes stătea ghemuită pe un scaun, lângă pat. La vederea lui Jennings, se aruncă pe jos, plângând.

— Vai, domnule, nu ştiam despre asta mai mult ca un prunc în burta mamei, se văicări ea. N-aş fi crezut niciodat' că bărbatu-miu al doilea ierea aşa o secătură. Cân' te gândeşti că Thomas…

— Este în regulă, doamnă Barnes, dumneavoastră nu aveţi nici o vină.

— Nu Barnes - Pill, sunt iarăşi doamna Pill şi aşa oi rămâne pân' la sfârşitu' zilelor mele! Cân' te gândeşti că Thomas ierea un escroc! Pill mai bea, nu zic nu, da' nu falşifica nimic şi…

— Poate că nu era suficient de inteligent pentru asta, se auzi din pat vocea slabă a lui Hale. Oh, iată-te şi pe tine, Jennings! Dă-o afară pe proasta asta şi ascultă ce am să-ţi spun. Nu mi-a rămas prea mult timp. Mă sting repede.

Jennings o conduse afară din încăpere pe doamna Pill - cum insista aceasta să fie numită din acel moment - după care se aşeză la capătul patului muribundului. Atkins rămase la uşă, iar doctorul se aşeză lângă

capul lui Hale, cu un pahar de brandy în mână. Putea fi util pentru înviorarea lui Hale care, după ce pierduse mult sânge, era extrem de slăbit. Însă bietul ticălos era pornit pe mărturisiri şi chiar îşi spuse povestea cu mândrie.

— Era de datoria ta să ne prinzi, Jennings, spuse el cu un chicotit uşor, dar nu-mi dau seama cum ai reuşit să ne descoperi.

— Este o expunere prea lungă dar, înainte de orice, spune-mi: Maraquito a venit aici în noaptea asta?

— Nu, o urmăreşti şi pe ea?

— Da. Ştiu că nu este invalidă.

— Ah, ţi-a tras o păcăleală cu asta, spuse Hale şi chicoti din nou. Maraquito este o femeie foarte deşteaptă. Am vrut să mă însor cu ea, dar acum s-a zis cu mine. De fapt, nu-mi pare rău, din moment ce tovarăşii mei au fost prinşi. Mă gândeam, însă, că aş fi putut să plec în America de Sud şi să mă căsătoresc cu Maraquito. Am strâns o mulţime de bani cu afacerea asta: uneori fabricam până la patru sute de monede pe zi. Atelierul funcţionează în locul acesta de cinci ani de zile, Jennings…

— Ştiu. Omul acela, Maxwell, care a fost tatăl Susanei Grant, a construit intrarea secretă, iar tu l-ai lichidat.

— Nu eu, domnişoara Loach a făcut asta. Pe atunci am considerat că a făcut o prostie, i-am şi spus acest lucru. L-am fi putut face pe Maxwell tovarăşul nostru; el era dornic să vină la noi. Ea, însă, a crezut că omorul era soluţia cea mai bună.

— Atunci, Maraquito l-a omorât pe Tyke?

— Nu - eu l-am omorât. L-am trimis pe Gibber să-l aranjeze. Tyke era un beţiv şi s-a făcut de râs, lăsându-se arestat. Ar fi dat totul în vileag, aşa că l-am trimis pe Gibber la el cu o sticlă de whisky otrăvit. A murit şi…

— Tot tu ai omorât-o şi pe domnişoara Loach? îl întrerupse Jennings, aruncând o privire peste umăr ca să se asigure că funcţionarul consemna toate acestea. Hale râse încet.

— Nu! răspunse el. Mi-am închipuit că o să-mi pui întrebarea asta. Îţi spun sincer că nici unul dintre noi nu ştie cine a omorât-o.

— Aiurea! Trebuie să ştii.

— Jur că nu, nici Maraquito nu ştie. Nu ai prins-o încă şi nici nu o vei face vreodată. Nu am de gând să-i torn pe tovarăşii care mi-au mai rămas, Jennings. Ai dibuit câţiva, dar mai sunt şi alţii, mai sunt şi alte ateliere. Nu o să-ţi spun nimic despre toate acestea.

— Clancy a fost prins; o să vorbească el.

— Să nu te laşi înşelat de aparenţe. Clancy nu este prostul care pare. Este mai inteligent decât mulţi dintre noi. Dar mai bine să-mi continui mărturisirea, deşi nu-ţi va folosi la mare lucru.

— Atât timp cât îmi poţi indica cine a omorât-o pe domnişoara Loach…

— Domnişoara Loach, rânji Hale batjocoritor. De ce nu Emilia Saul?

Jennings era prea surprins ca să mai spună ceva.

— Vrei să spui că…

— Da, asta vreau să spun. Tot timpul acela în care tu, domnişoara Saxon şi idiotul acela de frate al ei aţi crezut că Selina Loach era de vină! Nu era adevărat, dar i s-ar fi potrivit atât de bine. Emilia a întâlnit-o pe Selina în casa care a ars şi a împins-o de pe platformă. Chipul i-a fost atât de desfigurat, încât Selina a fost înmormântată drept Emilia.

— Atunci doamna Octagon trebuie să ştie…

— Ştie destul de multe, poate să-ţi spună ea detaliile. Dă-mi o gură de brandy, doctore. Da, urmă Hale când se simţi mai bine. Râdeam în barbă, când mă gândeam cum v-a păcălit Emilia pe toţi. Era mătuşa lui Maraquito, iar numele ei adevărat…

— Numele lui Maraquito era Bathsheba Saul.

— Da. Presupun că ţi-a spus Caranby, foarte deştept, bătrânul acela. Mereu mă temeam că ar fi putut să afle de atelier. Cu mult timp în urmă, am rugat-o pe Maraquito să renunţe la afacere şi să se căsătorească cu mine. Am fi plecat în America de Sud şi am fi trăit liniştiţi, scăldându-ne în bani. Emilia lăsase o rentă anuală de şase mii de lire, aşa că îţi dai seama că Maraquito şi cu mine făceam şi noi ceva bani. Dar ea era îndrăgostită de Mallow şi a refuzat să plece. Mi-era teamă ca nu cumva lui Caranby să-i vină ideea să cerceteze casa…

— Din acest motiv aţi pus să fie incendiată?

— Nu, Tyke a făcut asta, din răzbunare, pentru că Maraquito îl însemnase cu un cuţit. Doar nu crezi că aş fi fost atât de tâmpit încât să dau foc casei. Atunci Caranby ar fi închiriat terenul, s-ar fi săpat fundaţii pentru noile case şi, cu această ocazie, atelierul nostru ar fi fost descoperit.

— Dar tu, Hale, cine eşti?

— Cine crezi că sunt? întrebă muribundul cu un chicotit uşor.

— Un membru al familiei Saul, ai aceleaşi sprâncene ca şi Maraquito.

— Şi ca doamna Herne care, în realitate, era Maraquito.

— Da, ştiu asta. Dar tu cine eşti?

— Numele meu real este Daniel Saul.

— Ah! Mi-am închipuit că faci şi tu parte din această familie. Semeni mult cu Maraquito…

— Nasul, sprâncenele şi aspectul semit. Dar nu sunt decât un văr îndepărtat. Tatăl meu s-a căsătorit cu o creştină, dar am păstrat, totuşi, câteva din trăsăturile distinctive ale poporului lui. A murit când eram tânăr şi am fost crescut de mama Emiliei. Ştiam o mulţime despre falsificarea monedelor încă de pe atunci şi am fost întotdeauna îndrăgostit de verişoara mea.

— Bathsheba?

— O cunoşti mai bine sub numele de Maraquito, aşa că voi întrebuinţa acest nume când mă voi referi la ea. Jennings, îl atenţionă Hale cu vocea din ce în ce mai slăbită, mi-a mai rămas puţin timp, aşa că ai face mai bine să nu mă mai întrerupi.

Mai sorbi puţin whisky, iar doctorul îi luă pulsul, după care Hale începu să vorbească atât de repede, încât funcţionarul abia putea ţine pasul să-i consemneze spusele. Se vedea limpede că îi era teamă să nu moară înainte de a spune tot ce avea pe suflet.

— Când bătrâna doamnă Saul a pierdut-o pe Emilia… începu el.

— Dar nu o pierduse pe Emilia, îl întrerupse Jennings.

— Ea aşa a crezut. Nu a aflat niciodată că Emilia îi luase locul Selinei Loach, detaliile le cunoaşte doamna Octagon. Nu mă mai întrerupe. Când doamna Saul a pierdut-o pe Emilia, a intrat din ce în ce mai mult în afacerea de falsificare a banilor. La fel a procedat şi fiul ei, tatăl Bathshebei. Au fost

prinşi şi condamnaţi la închisoare. Eu am fost luat sub aripa unui gentleman binevoitor, care m-a crescut şi m-a ajutat să devin avocat. Am ales această profesiune pentru că am considerat că mi-ar putea fi utilă. Mai târziu, doamna Saul şi fiul ei au ieşit din închisoare. Ambii au murit. Maraquito a încercat să practice mai multe îndeletniciri, hotărându-se, în final, pentru cea de dansatoare. S-a accidentat la picior şi, astfel, a eşuat varianta aceea de a-şi câştiga traiul. Pe atunci eram avocat practicant şi am iniţiat împreună salonul acela de jocuri de noroc. Cam pe atunci, însă, am găsit-o pe Emilia locuind aici, dându-se drept Selina Loach. Doamna Octagon îţi poate povesti cum ne-am întâlnit. Emilia ne-a convins, pe mine şi pe Maraquito, să ne ocupăm de falsificarea banilor. Lui Clancy îi captase deja interesul; el era foarte priceput la obţinerea clinchetului potrivit fiecărei monede. Am reuşit să construim un tunel până la pivniţa casei neterminate, după care Emilia a adăugat conacului o aripă în plus. Intrarea secretă a fost făcută de…

— De Maxwell, ştiu asta. Continuă.

— Păi, am început afacerea. Nu am timp să-ţi povestesc în detaliu cât noroc am avut. Am contrafăcut şi mo-nede străine: toţi ne-am îmbogăţit. Emilia i-a sugerat lui Maraquito să simuleze că este invalidă, ca măsură suplimentară de siguranţă. Monedele false intrau în circulaţie prin intermediul salonului de jocuri. Maraquito a venit aici ca doamna Herne şi a luat o casă - a închiriat un apartament, de fapt, la Hampstead. Ne întâlneam aici de trei ori pe săptămână şi, în timp ce se presupunea că jucam whist, noi eram de fapt în atelier. Emilia asigura paza. Uneori ieşeam pe uşa acestei case, alteori în alt mod…

— Cunosc. Prin trunchiul copacului.

— Ah, ai aflat deja, spuse Hale cu o voce anemică. Ce ascunzătoare grozavă, murmură el cu regret, nimeni nu va mai avea niciodată vreuna la fel. Nu pot înţelege, însă, cum ai reuşit să ne descoperi.

— Povesteşte-mi, ce s-a întâmplat în noaptea aceea? întrebă Jennings, observând că omul devenea din ce în ce mai lipsit de vigoare şi temându-se ca acesta să se stingă înainte de a-i dezvălui secretul morţii aceleia.

— În noaptea aceea - începu să vorbească ticălosul, cu ultimele puteri, ridicându-se din pat - Maraquito s-a certat cu Clancy şi a venit cu mine la atelier.

— Înseamnă că nu ieşiserăţi din casă?

— Nu. Ne-am dus la lucru prin pasajul subteran. Clancy a plecat, pentru că avea treabă în altă parte. În momentul în care el s-a retras, eu am ieşit din pasaj. Emilia era aşezată, cu nişte cărţi de joc în poală. Venise cu mine până la atelier dar, gândindu-se că Clancy s-ar putea întoarce, a ieşit prin trunchiul acela de copac.

— Cine, bătrâna aceea?

— Nu era chiar atât de în vârstă şi era plină de viaţă. În afară de asta, nu ar fi vrut ca Clancy să coboare în atelier, de teamă să nu izbucnească o ceartă între el şi Maraquito. Se ciorovăiseră din cauza împărţirii unor bani, iar Maraquito este capabilă să mânuiască un cuţit, când este cazul.

— A şi făcut-o, în noaptea aceea.

— Nu este adevărat. Domnişoara Loach - adică Emilia - nu a mai revenit. Ne-am alarmat, pentru că ştiam că erau persoane care, în ultimul timp, dăduseră târcoale casei…

— Domnul Mallow…

— Da, prostul ăla. Ştiam că venise pe furiş să caute fantome, dar nu găsise nimic. Ei bine, am…

Vocea lui Hale se stinse. Doctorul îi mai dădu să bea puţin brandy şi se uită semnificativ la Jennings.

— Faceţi-l să spună totul dintr-o dată - şopti el - se prăpădeşte.

— Da, mă prăpădesc, murmură Hale. Nu regret acest lucru, deşi îmi pare rău să o părăsesc pe Maraquito. În sfârşit… adăugă el, cu o voce mai puternică. Am ieşit să văd ce se întâmplase şi am găsit-o pe Emilia zăcând moartă lângă stejar: fusese înjunghiată în inimă. În apropiere se afla un cuţit de vânătoare. Foarte panicat, am chemat-o pe Maraquito afară, deoarece cadavrul nu putea fi lăsat acolo. L-am coborât prin trunchiul copacului şi l-am adus în atelier, apoi ne-am gândit ce era de făcut. Maraquito a sugerat să îl ducem din nou în salon, iar acolo, nefiind nimeni la curent cu existenţa pasajului, nu se va şti cum se prăpădise Emilia. M-am gândit că nu mai era

nimic altceva de făcut. Am cărat cadavrul prin pasaj şi l-am aşezat pe scaun. I-am aranjat cărţile de joc în poală, ştiind că servitoarea o văzuse pe Emilia în poziţia aceea şi că aceasta îi va induce şi mai mult în eroare pe cei care vor ancheta cazul…

Aici Hale îi aruncă o privire lui Jennings, după care continuă:

— De-abia terminasem înscenarea şi închisesem podeaua deasupra noastră, când am auzit pe cineva intrând în încăpere. Era o femeie, care i s-a adresat cadavrului, fără să-şi dea seama că femeia era moartă. După aceea am auzit un ţipăt înăbuşit. Am presupus că era al unei femei, dar Maraquito a fost mai rapidă şi a aflat mai multe. Ne-a informat că era domnişoara Saxon şi imediat a devenit nerăbdătoare să facă astfel încât aceasta din urmă să fie acuzată de crimă. M-am temut, însă, că totul se va descoperi, aşa că am tras-o pe Maraquito înapoi în atelier. Cred că domnişoara Saxon a găsit cuţitul, după care a fugit, de frică să nu fie descoperită acolo şi învinuită. Asta şi-ar fi dorit Maraquito. Ea a scăpat brusc din strânsoarea mea şi a alergat înapoi la intrarea secretă. Mişcând numai puţin podeaua, a reuşit să vadă ce se petrecuse în încăpere. Era deja ora unsprezece noaptea. A observat dispariţia cuţitului şi s-a gândit că domnişoara Saxon nu putea să fi ajuns departe.

— Aşa era, confirmă Jennings, se ascunsese în porumbişte.

— Da, bănuiam eu. Ei bine, Maraquito a socotit că dacă domnişoara Saxon ar fi fost arestată având cuţitul la ea, înainte să poată părăsi împrejurimile, ar fi fost acuzată de crimă.

— Maraquito ar fi lăsat-o să sufere astfel? întrebă Jennings oripilat.

— Bineînţeles că da, spuse Hale vlăguit, o ura pe domnişoara Saxon pentru că era logodită cu prostul de Mallow. Ca să facă astfel încât să fie prinsă, Maraquito a ajuns dintr-un salt în salon şi a sunat la sonerie.

— La ora unsprezece?

— Da, cred… cred…

Vocea lui Hale devenea din ce în mai slabă:

— A sunat… soneria… a închis podeaua. Servitoarea a venit… eu… eu… se opri şi capul îi căzu pe spate.

Dintr-o dată se ridică pe jumătate şi se uită cu o expresie sălbatică în gol:

— Maraquito, strigă el cu voce puternică, jocul s-a sfârşit. Fugi, iubirea mea, fugi. Am luptat şi… şi… am pierdut. Maraquito, oh, iubirea…

Vocea i se stinse. Întinse mâna, căzu din nou în pat şi se stinse, cu o expresie de dragoste tandră zugrăvită pe chipul palid.

— Bietul păcătos! spuse Slane cu compasiune. Cel puţin a iubit cu adevărat.

Capitolul XXIV
RĂZBUNAREA

Capturarea falsificatorilor de monede a făcut senzaţie şi ziarele se umpluseră de descrieri ale incursiunii poliţiştilor. Jennings primi numeroase felicitări şi fapta lui îi îmbunătăţi considerabil poziţia în ochii superiorilor. A fost nevoit să stea în pat câteva zile din cauza rănii dar, între timp, au început să circule informaţii care l-ar fi interesat considerabil, dacă ar fi putut să le audă: acestea aveau legătură cu Maraquito.

După evadarea din locuinţa din Soho, nu se mai aflase nimic despre ea, deşi se întreprinseseră toate demersurile posibile. Intuind că Jennings ştia mai mult decât se putea presupune, Maraquito era suficient de isteaţă ca să nu se ducă la atelierul din Rexton şi se felicită în sinea ei de această decizie când parcurse, în ziare, relatările despre incursiunea organizată acolo.

Era, însă, turbată de furie că pierduse totul, chiar când era pe punctul de a-şi realiza dorinţele. Depusese bani în conturile ei personale din străinătate şi spera ca, prin diverse ameninţări, să îl determine pe Mallow să o părăsească pe Juliet, convinsă fiind că îi putea câştiga dragostea prin atenţii asidue. Farsa înscenată de Jennings, care îi dezvăluise înşelătoria, incursiunea agenţilor de poliţie asupra atelierului, urmată de moartea lui Hale, toate, îi răsturnaseră planurile, silind-o să se ascundă. Nu se temea că va fi arestată, mai ales acum, când duşmanul ei principal, detectivul, era imobilizat la pat, aşa încât avea timp să facă planuri. Maraquito dorea, în special, să se răzbune pe Mallow şi pe Juliet. Îl iubea pe tânăr la fel de mult ca întotdeauna, în ciuda faptului că acesta refuzase cu dispreţ curtea pe care i-o făcuse. O învinuia, însă, pe Juliet Saxon pentru împietrirea inimii lui şi era, de fapt, hotărâtă să se răzbune pe fată. Iniţial, intenţionase să facă o vizită la “Templul Muzelor”, dar gândindu-se că va avea de înfruntat opoziţia doamnei Octagon, ceea ce ar fi putut să împiedice realizarea dorinţelor ei malefice, se răzgândi. Nu avea nici un sens să treacă pe la Mallow, din moment ce el era un caz pierdut. Se hotărî, până la urmă, să-i scrie lordului Caranby şi să stabilească o întâlnire cu Juliet în apartamentul

lui de la Hotelul Avon. O dată aflată în prezenţa fetei, spera să se răzbune într-un mod care i-ar produce lui Mallow o cumplită suferinţă.

Aşa se întâmplă că lordul Caranby, suferind şi imobilizat în apartamentul său din această cauză, primi o scrisoare din partea lui Maraquito, prin care aceasta îl ruga să o invite pe domnişoara Saxon să se întâlnească cu semnatara acelor rânduri.

“Constat că jocul a luat sfârşit şi doresc să pun lucrurile în ordine. Cunosc multe lucruri care ar fi de mare ajutor la limpezirea situaţiei, din moment ce am fost complicea lui Hale şi a lui Clancy în afacerea de falsificare a mo-nedelor. Nu mă deranjează să recunosc asta, la fel cum nu mă tem că poliţia m-ar putea aresta. Pot să am grijă de mine şi sunt sigură că nu mă veţi deconspira, când voi veni în vizită la dumneavoastră. Mai am ceva să vă spun şi despre răposata mea mătuşă Emilia, pe care dumneavoastră aţi iubit-o atât de mult. Prin urmare, dacă veţi aranja întâlnirea mea cu domnişoara Saxon şi îmi veţi permite să spun tot ce am pe suflet, totul va fi bine.

M.G.”

Când Caranby primi această scrisoare, primul lui gând a fost să trimită după Mallow. Socotind mai bine, însă, Cuthbert era supărat foc pe Maraquito şi ar fi dat-o, probabil, pe mâna poliţiei. Caranby, în amintirea iubirii sale pentru Emilia, nu ar fi dorit să se întâmple acest lucru; prin urmare, se abţinu să-l înştiinţeze pe Mallow despre hotărârea lui Maraquito. Spera să obţină tot adevărul de la ea şi să pună lucrurile în ordine o dată pentru totdeauna. Mai exista şi un alt motiv - şi încă unul foarte bun - care îl împiedică pe bătrânul gentleman să dorească prezenţa nepotului său la întâlnirea proiectată.

Maraquito primi curând răspuns la misiva ei. În acesta se afirma că lordului Caranby i-ar face plăcere să o primească duminică după-amiază, la ora trei şi că dom-nişoara Saxon urma să fie, şi ea, prezentă. La citirea

acelor rânduri, Maraquito avu un zâmbet rău şi ieşi să cumpere ceva în legătură cu vizita respectivă. Dacă lordul Caranby ar fi fost la curent cu intenţia ei ticăloasă, şi-ar fi tăiat mai degrabă mâna dreaptă decât să o fi expus pe Juliet pericolului pe care urma să-l întâmpine: nu bănuise, însă, niciodată că Maraquito era în stare de o asemenea mişelie calculată.

Duminică după-amiază, bătrânul gentleman era aşezat lângă foc, îmbrăcat îngrijit, ca întotdeauna, dar părând foarte bolnav. Suferea, cum îi mărturisise lui Jennings, de o afecţiune incurabilă şi nu exista nici o şansă de vindecare. Refuza, însă, să stea în pat, încăpăţânându-se să-şi ducă suferinţa aceea pe picioare. Cuthbert îl vizita adesea, dar în această duminică anume, Caranby reuşise să îl îndepărteze din drum, trimiţându-l la un vechi prieten cu un mesaj legat de boala sa. Cuthbert nu bănuise nici un moment ce se punea la cale, altfel cu siguranţă nu ar fi plecat. Ulterior, a regretat amar că nu îl avertizase pe Caranby despre ameninţarea lui Maraquito la adresa Julietei. Dacă ar fi procedat astfel, Caranby nu ar fi acceptat niciodată să o primească pe femeie la el. Aşa, însă, bătrânul nobil o aştepta răbdător pe cea care urma să aducă nenorocirea în urma ei. La ora trei fix servitorul lui introduse în apartament o doamnă.

— Doamna Durand, anunţă el, după care se retrase, lăsându-şi stăpânul în compania unei bătrâne încovoiate şi coroiate, care mergea sprijinindu-se de un baston şi părea foarte suferindă.

— Nu v-aş fi recunoscut niciodată, spuse Caranby, admirând talentul lui Maraquito de a se deghiza.

— Nevoia m-a învăţat, răspunse ea cu o voce croncănitoare, aruncând o privire spre uşă.

Caranby îşi explica acum înfăţişarea şi vocea ei.

— Puteţi vorbi nestânjenită, spuse el ironic, nu am ascuns poliţişti pe nicăieri.

— Şi domnişoara Saxon? întrebă Maraquito cu vocea ei firească.

— Urmează să vină la trei şi jumătate. Doresc să discut întâi eu cu dumneavoastră, domnişoară Saul.

Femeia îi aruncă o privire fioroasă gazdei ei. În ciuda aparentei bătrâneţi pe care o imitase, ochii - plini de vitalitate tinerească şi pasiune - o

trădau, căci străluceau aprins pe faţa ei ridată. Părul îi era ascuns sub o bonetă închisă, peste care purta o pălărioară cu boruri. Această combinaţie ar fi fost remarcabilă, cu câţiva ani în urmă; în prezent, însă, când doamnele reveneau la moda bunicelor lor, deja trecea neobservată. Era îmbrăcată ca de înmormântare, cu o rochie neagră, simplă, o pelerină neagră ornată din belşug cu mărgele, mănuşi împletite şi un baston din abanos. Ca să completeze ciudăţenia acestei ţinute, o poşetuţă din satin negru se legăna, prinsă de panglici, de mâna sa stângă. În aceasta îşi pusese batista şi… încă ceva. Ca de obicei, se parfumase cu *Hikui*. Caranby remarcă acest lucru şi, când ea nu răspunse observaţiei lui, îi preciză pericolul la care se expunea prin aceasta.

— Dacă doriţi să nu cădeţi în mâinile poliţiei, trebuie să încetaţi să folosiţi un parfum atât de neobişnuit, domnişoară Saul…

— Spuneţi-mi Maraquito, m-am obişnuit cu acest nume, spuse ea tăios, apoi se aşeză lângă foc, tremurând, ca să păstreze aparenţa unei persoane vârstnice, cu o circulaţie proastă.

— De ce să nu spunem “Maraquita”, răspunse Caranby zâmbind, ca să respectăm şi conjugarea. Totuşi, parfumul acesta vă trădează. Jennings ştie că prietenii dumneavoastră îl utilizează ca pe un semnal.

— Aşa este, răspunse ea, Jennings a fost perspicace când i-a ghicit semnificaţia. A fost ideea mea. Acum, însă, Jennings este suferind şi nu cred că a mai spus cuiva despre descoperirea lui. Doreşte ca gloria să fie numai a lui.

— Sunt sigur că a avut suficient parte de ea până acum, Maraquito. Dar parfumul acela…

— Aveţi dreptate, în viitor nu îl voi mai întrebuinţa. Ce părere aveţi despre deghizarea mea? M-ar recunoaşte cineva?

— În nici un caz, dar mă întreb cum aveţi curajul să apăreţi atât de desfigurată, în faţa femeii care vă este rivală.

— Oh, cât despre asta, ea nu mai este rivala mea, spuse Maraquito cu un gest de dispreţ. Nepotul dumneavoastră nu este demn de mine şi din acest moment renunţ la el.

— Este o decizie foarte înţeleaptă. Presupun că veţi pleca în străinătate şi vă veţi căsători cu un milionar.

— Tot ce se poate, însă şi eu am suficient de mulţi bani.

— Modul în care i-aţi procurat nu este unul onorabil, spuse Caranby.

— Pfui! se strâmbă ea. Nu am venit aici ca să-mi ţineţi lecţii de morală, lord Caranby. Nici dumneavoastră nu aţi fost tocmai un sfânt în tinereţe. Ştiu totul despre dumneavoastră.

— De la cine?

— De la Emilia, mătuşa mea.

— Nu pot să cred acest lucru, nu eraţi decât o copilă când a murit.

— Nu a murit, afirmă Maraquito cu răceală. Am venit să vă spun că a trăit, dându-se drept domnişoara Loach, la Conacul Trandafirilor.

Caranby tresări violent.

— Ce-aţi spus?

— Adevărul. Emilia este acum moartă, dar a trăit singură o lungă perioadă de timp. Ştiam că Selina Loach era mătuşa mea - Maraquito îl privi cu ochi pătrunzători - şi doamna Octagon era, şi ea, la curent.

Între timp, Caranby îşi revenise.

— Nu există nici un rău pe care să nu mă aştept să îl aud din partea Isabellei Octagon, afirmă el. Acesta era motivul pentru care venise la dumneavoastră?

— Da. Îi cerusem să vină, ameninţând că voi spu-ne poliţiei ceea ce ştia şi ea. Aş fi putut obţine acelaşi rezultat printr-o scrisoare anonimă. Ea a venit şi atunci am constrâns-o să promită că va împiedica acea căsătorie. Aş mai putea să adaug şi că i-am scris, insistând asupra curmării acestei uniuni, imediat după moartea Emiliei.

— Ah! Şi eu, care am crezut, ca şi Cuthbert, că ura faţă de mine o determina pe doamna Octagon să…

— Oh, vă urăşte, asta este sigur. Dar nu sunteţi uimit de veştile pe care vi le-am dat?

— Sunt foarte uimit, răspunse Caranby gânditor. Cum se face că Selina a murit, iar Isabella trăieşte?

— Toate trei s-au întâlnit în reşedinţa dumneavoastră neterminată, explică Maraquito. Ştiu tot ce s-a întâmplat chiar de la Emilia însăşi. A avut loc o ceartă. Toate cele trei erau îndrăgostite de dumneavoastră. Selina stătea pe o platformă, situată la o înălţime considerabilă de pământ. Emilia a împins-o, într-un acces de furie, iar Isabella a păstrat tăcerea pentru că o ura pe Selina.

— Bine, dar substituirea?

— Chipul Selinei a fost foarte desfigurat prin cădere. Cred, chiar, adăugă Maraquito cu sânge rece, că Emilia l-a mutilat şi mai tare.

Caranby se cutremură auzind aceste vorbe, iar Maraquito spuse râzând:

— Oh, mătuşa mea nu era o femeie care să se împiedice de lucruri mărunte. A insistat să facă schimb de rochii cu fata moartă. Muncitorii se aflau în pauza de prânz, aşa că nu era nimeni primprejur. A constrâns-o pe Isabella să o ajute, ameninţând-o că va declara poliţiei că ea şi-a omorât sora. Pentru că surorile nu se înţelegeau, Isabella ştia că putea fi acuzată de crimă, aşa că a tăcut din gură.

— Ar fi putut să o acuze pe Emilia.

— Emilia ar fi negat acuzaţia. Mai mult decât atât: Isabella era intimidată de temperamentul aprins al mătuşii mele.

— Aprins, într-adevăr, ca să mutileze o persoană decedată. Dar nu-mi dau seama cum de a putut spera Emilia că înlocuirea nu va fi descoperită de prietenii Selinei şi cu atât mai puţin de tatăl ei.

— Ideea era ca Emilia - devenită Selina - să plece în străinătate şi să se întoarcă în Anglia peste câţiva ani. Substituirea a fost facilitată şi de decesul neaşteptat al domnului Loach, tatăl. Ştiţi că la anchetă s-a prezentat doar Isabella, Selina - în realitate, mătuşa mea - pretinzând că era bolnavă. Apoi cele două au plecat în străinătate, iar la întoarcere Emilia, dându-se drept domnişoara Loach, s-a retras la Conacul Trandafirilor, iar Isabella s-a căsătorit cu domnul Saxon.

— De ce a luat Emilia numele Selinei şi…

— Pentru că Emilia era în pericol să fie arestată, împreună cu mama şi fratele ei, pentru falsificare de monede. Nu aţi fi putut să o salvaţi. Accidentul cu moartea Selinei…

— Omorârea Selinei, vreţi să spuneţi.

Maraquito făcu un gest de nepăsare.

— Numiţi-l cum vă place; oricum, a avut loc la un moment oportun. Emilia s-a aflat în siguranţă şi apoi, ame-ninţând s-o denunţe pe Isabella, a oprit-o pe aceasta să se mărite cu dumneavoastră.

Caranby o privi:

— Ah, acum îmi dau seama de ce Isabella m-a lăsat în pace. A făcut, totuşi, o unică încercare.

— Şi nu a reuşit să vă convingă să vă căsătoriţi cu ea. Dacă ar fi avut succes, însă, Emilia s-ar fi opus acestei căsătorii, pentru că vă iubea.

— Nu, spuse Caranby cu răceală, era îndrăgostită de titlul, de numele şi de averea mea. Nu am iubit-o niciodată şi nici ea pe mine. Exercita asupra mea un fel de influenţă hipnotică şi mă încumet să afirm că m-aş fi însurat cu ea. În sufletul ei, însă, sunt convins că era ataşată de afacerea aceea de falsificare.

— Aveţi perfectă dreptate, spuse Maraquito privindu-l pătrunzător, deşi nu-mi pot da seama cum aţi putut să ajungeţi la această concluzie, din moment ce o credeaţi moartă pe mătuşa mea. Da, ea iubea afacerea aceea. Când am mai crescut, ne-a chemat la ea, pe mine şi pe Daniel Saul…

— El cine mai era? Un alt membru al valoroasei dumneavoastră familii?

— Un văr îndepărtat, pe care îl cunoaşteţi mai bine sub numele de avocatul Hale.

— Oh, desigur, exclamă Caranby destul de surprins. Ce a făcut Emilia cu voi doi?

— Ne-a luat ca să o ajutăm la falsificarea banilor. Am folosit casa dumneavoastră în acest scop. Nu este cazul aici să vă descriu cum am săpat tunelul şi cum am amenajat atelierul. Emilia ştia că nu veţi mai călca în casa aceea…

— Am fost un neghiob sentimental. Dacă aş fi fost mai înţelept, nu aţi mai fi apucat să vă continuaţi nelegiuirea atâta timp.

— Oh, dar mai avem şi alte ateliere, spuse Maraquito cu răceală, Jennings nu a descoperit totul. Casa dumneavoastră, însă, era cu siguranţă

locul ideal. Nu pot să pricep cum a aflat Jennings de…

— De intrarea secretă? Din schiţele lăsate de Maxwell, care a proiectat-o. Emilia l-a otrăvit.

— Aşa este - ca să păstreze secretul. Hale şi cu mine am considerat că nu a fost un gest înţelept; Maxwell ni s-ar fi alăturat. Dar tot răul a fost spre bine.

— Da, se pare că sunteţi convinsă de asta, răspunse Caranby privind-o cu aversiune, din moment ce l-aţi otrăvit pe Tyke în acelaşi mod.

— A fost ideea lui Hale şi am fost de acord cu ea. Era un lucru necesar, spuse femeia cu răceală. Păreţi bine informat în această privinţă.

— Jennings mi-a povestit totul. Până şi faptul, aflat de la Hale, că dumneavoastră aţi sunat atunci la sonerie.

— Aşa este. Ştiam că Juliet Saxon se afla în încăpere şi doream să fie arestată. Ea a părăsit casa, iar eu am sunat imediat ce am putut să scap de Hale, care nu dorea să atrag atenţia asupra crimei. Juliet, însă, ajunsese prea departe în momentul acela pentru a mai putea fi prinsă.

— De ce doreaţi să o trimiteţi pe biata fată la eşafod?

— Pentru că îl iubeam pe Cuthbert. Aş fi trimis-o cu plăcere la spânzurătoare, spuse Maraquito, vindicativă: o urăsc!

— Atunci de ce doriţi să o vedeţi, astăzi, aici?

— Ca să îi spun că renunţ la nepotul dumneavoastră.

— Acest lucru nu se potriveşte cu sentimentele pe care tocmai le-aţi exprimat relativ la ea.

Maraquito făcu un gest de nepăsare şi nu îi răspunse. Caranby începu să bănuiască, din acel moment, că intenţiona, de fapt, să-i facă Julietei vreun rău şi se întrebă dacă nu cumva avea vreo armă la ea. Poşetuţa aceea, care se legăna la încheietura mâinii ei, ar fi putut ascunde cu uşurinţă un cuţit rezistent sau un revolver micuţ. În plus, Maraquito, cum reieşea limpede din uciderea lui Maxwell şi Tyke, nu avea nici cea mai vagă idee despre sacralitatea vieţii. Caranby ar fi vrut acum să-l fi avut pe Cuthbert la îndemână, pentru a preveni o eventuală nenorocire. Tocmai avea de gând să sune şi să-i poruncească servitorului să nu o introducă pe domnişoara Saxon în apartament, când Maraquito se trezi din reverie.

— Doriţi să ascultaţi mai departe? îl întrebă ea.

— Nu. Cred că mi-aţi spus tot ce era de spus.

Ea zâmbi ironic.

— Nu v-am destăinuit decât foarte puţine. Pentru restul, va trebui să o întrebaţi pe doamna Octagon.

— Ah! Şi în eventualitatea că aş dori să ştiu cine a omorât-o pe Emilia?

— Vă poate răspunde Doamna Octagon! zise cu subînţeles femeia.

— Vreţi să spuneţi că…

— Eu nu fac nici o afirmaţie. Emilia a venit în atelier, după care a ieşit afară prin altă parte decât intrase, ca să vadă dacă nu era cineva prin jur. Nu s-a mai întors, iar Hale şi cu mine am plecat în căutarea ei. Când am găsit-o, era moartă şi…

— Cunosc toate astea. Hale a mărturisit, dar nici el nu ştia cine o omorâse. Dumneavoastră ştiţi?

— Nu sunt sigură, dar bănuiesc că doamna Octagon a înjunghiat-o.

— De unde ar fi luat doamna Octagon cuţitul acela?

— Îl subtilizase Basil din camera lui Mallow. I l-a dat mamei lui şi…

— Acestea sunt pure speculaţii, o întrerupse Caranby supărat, nu aveţi nici o dovadă.

— Nici una, recunoscu Maraquito calm, dar dacă cineva ar fi dorit să o omoare pe mătuşa mea, aceea nu putea fi decât doamna Octagon. Emilia o ţinea în frâu pe femeia aceea şi o determina să facă tot ce dorea mătuşa mea.

— În legătură cu căsătoria?

— Da, şi cu altele. Nu am înţeles niciodată de ce mătuşii Emilia îi plăcea atât de mult de Cuthbert şi de fata aceea, dar este sigur că dorea să-i vadă căsătoriţi. I-a cerut Julietei o fotografie a tânărului ei nepot, iar aceasta i-a adus-o. Eu i-am luat-o, iar fetişcana aceea, Susan Grant, a furat-o de la mine. Este bizar că fotografia aceea a reapărut la conac. Mătuşa şi cu mine ne-am certat, din cauza căsătoriei proiectate. Ştia că îl iubeam pe Cuthbert, dar nu a vrut niciodată să mă ajute să mă mărit cu el. Nu se gândea decât la Juliet - pfui! O detest pe fata asta. Nu puteam face nimic cât timp trăia

Emilia, pentru că ştia prea multe. După moartea ei, însă, am reuşit să o fac pe doamna Octagon să pună capăt intenţiei de căsătorie a celor doi.

— Cred că acum doamna Octagon îşi va da consimţământul, opină calm Caranby.

— Mă îndoiesc: vă urăşte prea mult. Cu toate acestea, din partea mea, nu are decât, lord Caranby. Eu am renunţat la Cuthbert.

Bătrânul spera să fi renunţat şi la Juliet, pentru că era în continuare neliniştit. Expresia de pe chipul ei era cât se poate de rău-voitoare. Caranby, convins mai mult ca niciodată că Maraquito avea intenţii necurate, era din nou gata să îşi cheme servitorul şi să interzică accesul fetei pe care o aştepta, când uşa se deschise şi îşi făcu apariţia Juliet, veselă şi fericită. Tresări şi făcu un pas înapoi când o văzu pe aşa-zisa bătrână, care se ridicase în picioare la vederea ei. Caranby sări de pe sofa cu o agilitate pe care nu o mai avusese de ani de zile şi se interpuse între Juliet şi duşmanca ei. Maraquito izbucni în lacrimi.

— Ah, vei fi fericită cu Cuthbert, se văicărea ea, în timp ce eu… se opri, izbucnind din nou în lacrimi şi scotoci după batistă în poşetuţa ei de satin.

Juliet era uimită.

— Cine este doamna aceasta, lord Caranby?

— Senora Gredos.

— Maraquito! exclamă Juliet, făcând un pas înapoi cu o expresie indignată pe chip. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să o întâlnesc pe femeia aceasta…

— Cum mi-ai spus? strigă Maraquito, sărind în sus, pătimaşă. Eu sunt femeia pe care o iubeşte Cuthbert.

— Nu este adevărat, Cuthbert mă iubeşte pe mine. Tu, atât de bătrână şi…

— Bătrână? ţipă Maraquito, smulgându-şi pălări-oara şi boneta. Sunt tânără şi mult mai frumoasă decât tine. Priveşte-mi părul…

Acesta i se undui, într-o superbă cascadă, până la umeri. Ea continuă:

— Chipul meu este la fel de frumos ca şi al tău; m-am deghizat ca să te pot întâlni. Te urăsc! Mi-e scârbă de tine! Îţi interzic să te căsătoreşti cu

Cuthbert.

— Cum îndrăzneşti… cum îndrăzneşti…

— Îndrăznesc orice… chiar şi asta.

Maraquito ridică braţul şi în mâna ei Caranby observă o sticluţă, pe care o scosese din poşetă.

— Ce va spune Cuthbert despre frumuseţea ta acum?

Aruncă sticluţa direct spre Juliet. Ar fi nimerit-o exact în faţă, dar fu lovit în obraz Caranby, care se aruncase între cele două. Sticluţa se sparse, iar el scoase un ţipăt:

— Vitriol! Vitriol! strigă el, cu mâinile la obraz, şi se prăbuşi pe covoraşul din faţa şemineului. Capul i se lovi de grătarul căminului şi o limbă de foc îi cuprinse părul. Juliet îl apucă şi îl trase de acolo, ţipând tare după ajutor.

— Diavoliţo, diavoliţo ce eşti! strigă Maraquito, pălmuind-o pe Juliet. Nu pot să mai rămân, dar o să-ţi stric eu frumuseţea. Las’ că vezi tu!

Îşi puse în grabă pălăria şi ieşi în fugă. Servitorul lordului Caranby năvăli în încăpere, urmat de câteva slugi.

— Trimite după doctor, strigă Juliet, încercând să îl ridice pe Caranby… femeia aceea…

— A fugit din hotel, răspunse una dintre slugi.

Chiar în clipa aceea se auzi un strigăt puternic pe stradă, urmat de un scârţâit şi zgomotul unei bufnituri.

Capitolul XXV
FATALITATEA

Cuthbert ajunse în mijlocul confuziei provocate de fapta abjectă a lui Maraquito. Juliet zbură îndată spre el şi se aruncă plângând cu hohote în braţele lui.

— Oh, Cuthbert… Cuthbert! strigă ea, cu capul pe umărul lui. A fost aici femeia aceea. A încercat să arunce cu vitriol în mine şi sticluţa s-a spart în faţa lordului Caranby. Este ars şi la cap; e pe moarte.

— Doamne sfinte! exclamă Mallow, ţinând-o pe fată strâns la pieptul lui, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti teafără! Cum a ajuns Maraquito aici?

— Nu ştiu… nu ştiu, hohotea Juliet nestăvilit. M-a rugat să merg la el, iar ea a venit deghizată în bătrână. Oh, unde este doctorul acela?

— Chiar acum a ajuns, domnişoară, uitaţi-vă că vine! spuse un slujitor agitat.

În timp ce doctorul examina rănile lui Caranby, Cuthbert, foarte palid, o conduse pe Juliet afară din salon, în altă încăpere, şi îi dădu să bea un pahar cu vin de porto.

— O femeie în vârstă, repetă el. Înseamnă că bătrâna care a fost omorâtă era Maraquito, deghizată.

— Omorâtă! Nu a fost omorâtă. A venit aici şi…

Juliet, aflată încă sub şoc, începu să depene din nou cele întâmplate. Mallow o întrerupse cu blândeţe.

— Maraquito este moartă, repetă el. A fost călcată de un automobil, în urmă cu un sfert de oră.

— Ţipătul ei a fost cel care s-a auzit?

— Nu ştiu, răspunse Cuthbert posomorât. Coteam tocmai pe strada aceasta şi am văzut o femeie fugind de-a lungul pavajului. O maşină ţâşnea în direcţia din care venisem eu. Am avut doar timpul necesar să-i arunc femeii o privire, când trecea pe lângă mine, şi am observat că părea în vârstă. Ea m-a zărit în fugă şi a nimerit, cu un ţipăt, drept în mijlocul străzii. Nu m-am gândit nici o clipă că era Maraquito şi nu am putut înţelege de ce femeia a acţionat în felul acela. Am strigat ca să-i atrag atenţia şi am alergat

spre ea, să o trag înainte ca automobilul să o lovească, dar era prea târziu. Maşina a trecut peste ea, iar Maraquito a ţipat când a căzut sub roţile sale. Automobilul a pierdut controlul şi s-a lovit de un stâlp de felinar. Ocupanţii lui au fost proiectaţi afară şi cred că a mai a fost cineva rănit. Maraquito este moartă, l-am auzit pe un poliţai afirmând acest lucru. După aceea am văzut un slujitor gesticulând la uşa hotelului şi mi-am închipuit că se întâmplase ceva rău. Am alergat şi am urcat sus, pe scări. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să te găsesc aici, Juliet, şi cu atât mai puţin să asist la moartea femeii aceleia ticăloase.

— Îmi pare rău, îngăimă Juliet în timp ce se afla în braţele lui Cuthbert. Nu ştiu de ce a vrut să arunce cu vitriol în mine. A ratat, dar cred că l-a ucis pe lordul Caranby şi…

— Trebuie să-mi văd unchiul, spuse Mallow, ridicându-se. Rămâi aici, Juliet.

— Nu! Nu! exclamă ea, agăţându-se de Cuthbert. Lasă-mă să merg acasă; cheamă un taxi. Nu îndrăznesc să mai rămân aici. Femeia aceea îngrozitoare…

— Nu o să-ţi mai facă rău niciodată. A murit.

— Vreau să mă duc acasă… vreau să merg acasă.

Mallow îşi dădea seama că biata fată era bolnavă de frică: nici nu era de mirare, ţinând cont de nenorocirile petrecute în ultima jumătate de oră.

Să se arunce cu vitriol în tine era suficient de rău, dar când această acţiune aduce după sine şi două decese - Maraquito era deja moartă şi părea probabil ca şi lordul Caranby să îi urmeze - este, deja, suficient ca să zdruncine şi nervii cei mai tari. Mallow o duse jos pe Juliet şi o aşeză într-un taxi. Îi făgădui apoi că o va vizita în aceeaşi seară, ca să o informeze despre evoluţia lordului Caranby. După plecarea taxiului, Cuthbert urcă din nou. Pe drum, nu se putu abţine să nu se cutremure, la gândul primejdiei de care scăpase Juliet. Îşi aminti cum ameninţase Maraquito să desfigureze chipul frumos al fetei, dar nu crezuse nici un moment că aceasta va da curs planului ei diavolesc. Mai mult decât atât, nu putea înţelege de ce Maraquito, deghizată, venise în vizită la Caranby. Deghizarea însăşi era rezultatul unei necesităţi stringente de a scăpa de poliţie. De ce se afla, însă,

în apartamentul unchiului lui şi ce căuta Juliet? Pentru a găsi un răspuns tuturor acestor întrebări, Cuthbert se grăbi să se întoarcă în salon.

Lordul Caranby nu se mai afla acolo. Doctorul poruncise să fie dus în dormitor, iar când Mallow se duse acolo, îl întâmpină la uşă:

— Este încă în stare de inconştienţă, îl informă doctorul. Trebuie să trimit după medicul lui curant, pentru că eu am fost chemat doar în calitate de medic de urgenţă.

— Se află într-o stare foarte proastă?

— Cred că şocul suferit ar putea să îl omoare. Este foarte slăbit şi, în afară de şocul primit când s-a aruncat cu vitriol în el, a suferit şi răni grave la cap, din cauza focului. Nu cred că va supravieţui. Cu cine am onoarea să stau de vorbă? întrebă tânărul doctor.

— Numele meu este Mallow. Sunt nepotul lordului Caranby.

— Şi moştenitorul titlului. Este posibil să vi se spună “My Lord” înainte de miezul nopţii.

Lui Mallow nu îi făcu deloc plăcere să audă acest lucru. Nu punea mare preţ pe un titlu nobiliar, iar în ceea ce privea averea, avea suficienţi bani pentru nevoile proprii. În afară de asta, unchiul lui îi era foarte drag; acesta, deşi destul de excentric, îi fusese întotdeauna un bun şi scump prieten.

— Îşi va recăpăta cunoştinţa?

— Aşa cred, opină doctorul, sceptic. Nu sunt foarte convins. Doctorul lui personal, cunoscându-i mai bine constituţia şi capacitatea de rezistenţă, va putea să vă dea un diagnostic mai exact. Cum s-au întâmplat toate acestea?

Din motive obiective, Cuthbert îi dădu cât mai puţine explicaţii posibil.

— O femeie în vârstă a venit să-l vadă pe unchiul meu şi a aruncat cu vitriol în domnişoara Saxon, tânăra care venise să-l vadă. Unchiul meu s-a interpus, substanţa l-a nimerit şi apoi el a căzut în foc.

— Ce fiară! Sper să fie prinsă!

— A murit deja.

Cuthbert îi relată accidentul de circulaţie. Doctorul avea nervii tari; cu toate acestea, se înfioră ascultând cumplita poveste. Fatalitatea lovise mai curând decât de obicei.

La timpul convenit îşi făcu apariţia şi doctorul Yeo, care îl trata de obicei pe Caranby şi care afirmă că pacientul lui nu mai avea mult de trăit.

— A fost întotdeauna fragil, afirmă Yeo, şi, în ultimul timp, starea lui de slăbiciune s-a accentuat. Cele două şocuri puternice pe care le-a înfruntat ar fi ucis şi un om mai în putere decât el - cu atât mai mult pe un bătrân cu o constituţie atât de delicată. Se va stinge din viaţă.

— Eu sper că nu, exclamă Cuthbert impulsiv.

Medicul îl privi cu blândeţe.

— Eu am o părere diferită, afirmă el. Moartea va surveni ca o fericită alinare pentru lordul Caranby. Suferea de mulţi ani de o afecţiune incurabilă, care îi provoca dureri insuportabile. Dacă ar fi avut curajul necesar, şi-ar fi luat singur viaţa.

— Nu s-a plâns niciodată.

— Un om curajos, cum era el, nu se plânge niciodată. În afară de asta, avea mare grijă de el. Când s-a întors la Londra se simţea destul de bine. Cred că a făcut ceva necugetat, ca să determine recidiva bolii sale. La câteva zile de la revenirea lui, boala i s-a agravat. Trebuie să se fi epuizat în vreun fel.

— Nu prea cred, spuse Mallow cu îndoială.

— Sunt sigur de ceea ce am afirmat. La o săptămână de la venirea lui, a avut o recădere. L-am învinuit că a ieşit prea mult în oraş şi că s-a epuizat cu bună ştiinţă, însă a refuzat să-mi răspundă.

— Îşi va recăpăta cunoştinţa?

— Aşa cred, peste câteva ore, dar nu pot fi sigur. Totuşi, domnule Mallow, nu este nevoie să vă alarmaţi. Toate afacerile lui sunt în regulă. Dată fiind natura bolii de care suferea, l-am sfătuit să-şi scrie testamentul. A spus că făcuse deja acest lucru şi că totul era într-o ordine desăvârşită.

— Nu este vorba de asta, doctore; doresc să-i pun nişte întrebări. Veţi rămâne aici?

— Până la sfârşit, răspunse Yeo cu subînţeles, dar acesta nu va surveni decât peste câteva ore, din câte îmi pot da seama.

— Vreau să ies în oraş vreo oră. Pot să lipsesc cu toată încrederea?

— Da. Lordul Caranby mai are ceva timp de trăit.

Mallow încuviinţă din cap şi părăsi dormitorul, în timp ce doctorul Yeo se întoarse lângă patul pe care zăcea trupul inconştient al bătrânului. Cuthbert merse spre capătul străzii, de unde rămăşiţele maşinii distruse fuseseră deja îndepărtate şi îl întrebă pe poliţai ce se întâmplase cu victimele. I se spuse că şoferul, în agonie, fusese transportat la Spitalul Charing Cross, iar corpul bătrânei - astfel se referi agentul la ea - fusese dus la secţia de poliţie din apropiere.

— Este moartă de-a binelea şi destul de şifonată, sună raportul lui.

Mallow îi mulţumi dându-i o jumătate de coroană[21] şi, după ce se informă asupra direcţiei în care se afla secţia de poliţie, se duse acolo. Se prezentă inspectorului de secţie şi, în calitate de nepot al lordului Caranby, i se acordă atenţia cuvenită, în special după ce descrise cum fusese aruncată sticluţa cu vitriol.

Cuthbert consideră că putea menţiona şi acest detaliu, din moment ce oricum slujitorii de la Hotelul Avon ar fi informat poliţia, dacă el nu o făcea. Privi trupul femeii aceleia nenorocite, purtând masca bătrâneţii.

— Se dusese deghizată să-l viziteze pe lordul Caranby, spuse inspectorul. Puteţi observa că faţa îi este grimată. Domnia sa o cunoaşte?

— Da. Domnul Jennings, detectivul, o cunoaşte de asemenea.

— Atunci poate că ştiţi şi dumneavoastră, domnule Mallow, cine este?

Cuthbert încuviinţă.

— Este Maraquito, cea care…

— Cum? Falsificatoarea de bani, care ţinea un salon de jocuri de noroc, pe care o căutam noi?

— Una şi aceeaşi. Jennings vă poate spune mai mult despre aceasta decât mine.

— O să-l solicit pe domnul Jennings să vină la secţie imediat ce se pune pe picioare - ceea ce se va întâmpla, cel mai probabil, mâine. De ce a aruncat Maraquito cu vitriol în lordul Caranby?

— Jennings vă poate răspunde la întrebări, repetă Mallow, trecând sub tăcere faptul că vitriolul era destinat Julietei. Poate că are vreo legătură cu incursiunea forţelor de ordine la casa neterminată care, după cum ştiţi, aparţinea unchiului meu.

— Să mă bată Dumnezeu, s-ar putea să fie aşa! Turbată de furie că atelierul fusese descoperit, Maraquito a dorit, probabil, să se răzbune pe unchiul dumneavoastră. Este posibil să fi crezut că el l-a informat pe Jennings despre acel loc.

— Tot ce se poate, spuse Mallow. Eu mă întorc la Hotelul Avon. Dacă doriţi să luăm legătura puteţi să trimiteţi după mine, dar Jennings ştie tot ce este de ştiut.

— Cum se simte domnia sa?

— Este pe moarte, răspunse Cuthbert cu bruscheţe şi plecă, lăsându-l pe inspector regretând amarnic că Maraquito nu apucase să compară într-o anchetă poliţienească. Privea lucrurile strict din punct de vedere profesional şi i-ar fi plăcut vâlva pe care ar fi stârnit-o un asemenea caz.

Când Mallow se întoarse la hotel, află că unchiul său îşi venise în simţiri şi întrebase de el. Yeo nu-i permitea pacientului lui să vorbească prea mult, astfel încât Cuthbert se aşeză lângă pat, ţinând mâna muribundului în mâna sa. Caranby suferise arsuri grave la tâmple şi îşi pierduse complet vederea la unul din ochi. Din când în când, Yeo îi dădea să bea dintr-un tonic care îl făcea să se simtă mai bine. Spre seară, Caranby îşi exprimă dorinţa de a vorbi. Doctorul ar fi vrut să-l împiedice, însă bătrânul nu ţinu cont de aceste recomandări.

— Trebuie să vorbesc, şopti el încet. Cuthbert, adu o foaie de hârtie.

— Dar v-aţi făcut deja testamentul, spuse Yeo dojenitor.

— Nu este un testament, este o mărturisire. Cuthbert o va scrie, iar tu, Yeo, vei certifica semnătura mea împreună cu el.

— O mărturisire! murmură Cuthbert, ieşind din cameră să aducă toc, cerneală şi hârtie. Despre ce anume?

Află curând deoarece, când tânărul fu pregătit, lângă pat, cu materialele de scris aranjate pe o măsuţă, Caranby începu să râdă încet, ca pentru sine.

— Ştii ce urmează să spun? întrebă el stins.

— Nu; dacă nu este ceva important, nu vă epuizaţi forţele cu asta.

— Este foarte important, după cum îţi vei da seama. Ştiu cine a omorât-o pe presupusa domnişoară Loach.

Cuthbert aproape scăpă stiloul din mână.

— Cine a fost? întrebă el, aşteptându-se să audă numele doamnei Octagon.

— Eu! spuse liniştit Caranby.

— Domnia voastră! Imposibil!

— Din păcate, este adevărat. A fost un accident, totuşi. Yeo, mai dă-mi să beau nişte tonic; trebuie să pot spune totul.

Yeo era destul de calm. Îl cunoştea pe Caranby de mulţi ani şi nu avea de gând să îl abandoneze pentru că mărturisea că a comis o crimă. Ştia că nobilul conte era bun la inimă şi fusese tratat în mod ruşinos de cele trei femei. De fapt, se bucura în sinea lui că Emilia Saul murise chiar de mâna celui pe care ea îl rănise. Ţinu, însă, aceste sentimente numai pentru el şi, după ce îi administră pacientului său din nou tonicul puternic ca să-l revigoreze, se aşeză la marginea patului, luând cu degetele pulsul muribundului. Caranby îşi reveni considerabil şi, când începu să povestească, vorbea pe un ton mai sigur.

Cuthbert îşi înmuie tocul în cerneală, dar nu îndrăzni nici măcar să gândească. Se întreba cum survenise moartea Emiliei şi, de asemenea, prin ce întâmplare se du-sese unchiul său la reşedinţa sa, în aceeaşi noapte în care se aflase şi el acolo. Aducându-şi aminte că Basil afirmase că fusese urmărit de un necunoscut, Cuthbert începu să creadă că găsise soluţia. Oricum, chiar atunci Caranby începu să vorbească şi, fiecare clipă fiind preţioasă, ambii bărbaţi se feriră să îl întrerupă, dornici să îşi clarifice anumite lucruri.

— Când m-am întors în Anglia, spunea Caranby, nu m-am gândit nici un moment că Emilia ar fi putut fi în viaţă. Datorită modului inteligent în care fusese orchestrată înlocuirea de către Isabella, am crezut întotdeauna că Selina era cea care locuia la Conacul Trandafirilor. Am încercat de câteva ori să o vizitez, în speranţa că va accepta să se căsătorească cu mine, dar ea a refuzat. Am fost uimit de fiecare dată - acum, însă, cunosc motivul. Nu m-am gândit niciodată să cercetez casa aceea neterminată. A fost o mostră de neghiobie sentimentală, faptul că am închis-o, dar, ulterior, pe măsura trecerii timpului, nu am mai catadicsit să mă preocup de acest lucru. După cum îţi va confirma şi Cuthbert, Yeo, unul dintre defectele mele este lenea.

— Continuaţi-vă povestirea ca să vă economisiţi forţele, îi sugeră Yeo cu blândeţe.
— Aşa voi face, Caranby suspină. Nu mi-a mai rămas mult timp. Ei bine, Cuthbert, îmi spuseseşi despre fantomele care ar bântui casa şi te rugasem să te duci să verifici. Ai venit la mine într-o seară şi ai plecat la ora opt spre Rexton.
— Nu m-am aşteptat să veniţi şi dumneavoastră după mine. De ce nu m-aţi însoţit, mai bine?
— Pentru că îţi ascunsesem ceva... Cu o zi înainte primisem o scrisoare. Nu era semnată, iar scrisul era prefăcut. Eram îndemnat să merg să o văd pe Selina Loach şi se afirma că voi fi surprins de ce voi afla.
— Pentru că atunci aţi fi recunoscut-o pe aceea pe care dumneavoastră o credeaţi moartă.
— Exact, confirmă Caranby încet, dar atunci nu ştiam nimic şi am fost foarte uimit de conţinutul scrisorii. În noaptea aceea aveam de gând să te pun la curent şi pe tine, însă nu am făcut-o... Apoi m-am gândit să mă duc la Conacul Trandafirilor, ca să confrunt conţinutul scrisorii cu realitatea. Am plecat aproape imediat după tine, Cuthbert.
— Cum, în starea în care vă aflaţi?
— Da... Atunci eram mai în putere.
— Şi de atunci încolo starea dumneavoastră a început să se deterioreze, murmură Yeo. Înţeleg, acum, de ce aţi refuzat să-mi spuneţi cum vă istoviserăţi în asemenea hal.
— Trebuia să păstrez secretul... spuse Caranby cu răceală. Încă puţin tonic... te rog...
Apoi, simţindu-se ceva mai bine, continuă:
— Da! Mă simţeam minunat şi în putere, în noaptea aceea. Am escaladat zidul…
— Imposibil, exclamă Mallow, nu pot să cred!
— Şi, totuşi, este adevărat... Cred că surescitarea mi-a dat forţe pe care nu le bănuiam. Am avut dureri foarte mari... după ce totul a luat sfârşit.
— Eraţi o epavă, spuse medicul fără ocolişuri.
— Când luase sfârşit ce anume? întrebă Mallow nerăbdător.

— Evenimentul... petrecut în noaptea aceea. Mi-a luat ceva timp să ajung la Rexton şi încă şi mai mult până la reşedinţa mea neterminată... Nu am luat-o pe Crooked Lane, ci am ocolit zidul.

— Aţi folosit cărarea ce venea dinspre staţie?

— Nu... am făcut un ocol mare şi am ajuns la casa neterminată pe partea opusă celei în care se afla... Conacul Trandafirilor.

— Ah! murmură tânărul. Atunci nu este de mirare că nu ne-am întâlnit. Dar credeam că vă duceaţi să o vizitaţi pe domnişoara Loach?

— Aşa intenţionam, dar, mai întâi... am vrut să mă asigur în privinţa fantomelor acelora. Sigur, îţi încredinţasem ţie sarcina asta, dar... dacă tot eram acolo, m-am hotărât să cercetez cu ochii mei. Am escaladat zidul... nu fără dificultate - şi m-am regăsit în parc…

— Pe la ce oră?

— După zece noaptea... nu ştiu la cât timp după aceea, nu pot fi exact în privinţa orei. Am hoinărit fără nici un ţel prin parc... croindu-mi drum printre copaci, arbuşti şi tufişuri. Am fost uimit să observ că existau poteci... şi mi-am dat seama că cineva întrebuinţa parcul acela.

— Cred că domnişoara Loach, adică Emilia, făcea acest lucru, spuse Cuthbert. Jennings a aflat, cumva, acest detaliu. Era tot timpul la pândă, ca nu cumva cineva să dea târcoale prin parc şi să descopere secretul atelierului.

— Atunci nu ştiam acest lucru... spuse Caranby, cu vocea din ce în ce mai stinsă. Ei bine, m-am plimbat pe acolo... uneori lumina luna, alteori intra în nori. M-am străduit să ajung în apropierea casei şi am reuşit... Apoi am observat un bărbat care pândea în umbră. Îndată ce m-am îndreptat spre el - a fugit. Nu ştiu cine ar fi putut fi...

— Pot să vă spun eu, răspunse Mallow calm: tânărul Saxon.

— Atunci de ce a luat-o la fugă?

— Nu se afla în acel loc cu un scop onorabil şi conştiinţa l-a alungat de acolo, creatura mizerabilă! exclamă Cuthbert. Continuaţi sau preferaţi să faceţi o pauză?

— Nu, nu, nu! exclamă iritat Caranby. Dacă mă opresc acum... nu vei afla niciodată adevărul. Nu vreau să fie nimeni altcineva acuzat de crimă.

Ştiu că Maraquito a sugerat că Isabella Octagon ar fi vinovată... dar nu este aşa. Nu vreau să aibă de suferit nici măcar Isabella, cu toate că mi-a adus numai necazuri şi mi-a distrus... orice speranţă de a fi vreodată fericit.

Vocea lui era acum atât de stinsă, încât Yeo îi mai dădu nişte tonic. După o pauză, Caranby continuă, cu un ultim efort şi într-un ritm foarte accelerat, ca şi cum s-ar fi temut ca forţele să nu îl părăsească, înainte de a ajunge la sfârşitul tristei sale istorisiri.

— L-am urmărit pe omul acela, deşi nu ştiam cine era, întrebându-mă de ce îmi încălcase proprietatea. Fugea repede, aşa că în scurt timp l-am pierdut. La lumina lunii, însă, am observat că îi căzuse un cuţit din buzunar. Oprindu-mă să îl ridic de pe jos, l-am pierdut pe individ din vedere.

— Basil a traversat parcul şi a fugit, dar s-a întors ceva mai târziu după cuţit, explică Mallow. L-a văzut Juliet. Purta pardesiul meu. Mă întreb dacă nu aţi crezut şi dumneavoastră că eram eu, aşa cum a fost cazul Julietei.

— Lipsind o perioadă atât de îndelungată din Anglia, nu îţi cunosc atât de bine garderoba, spuse Caranby sec. Nu este de mirare că Saxon nu a mai găsit cuţitul, îl luasem eu. Era un cuţit de vânătoare…

— Care îmi aparţinea şi pe care mi-l furase Basil.

— Nici asta nu am ştiut. M-am îndreptat din nou spre zidul care înconjura parcul. Credeam că aş fi putut să te întâlnesc...

— Mă surprinde că nu s-a întâmplat asta. În tot acest timp, mă aflam în apropiere.

— Parcul era atât de plin de copaci şi tufişuri, încât probabil că nu ne-am zărit. Nu mă mai întrerupe… mă sting. Scrie repede, Cuthbert.

Cu un efort, Caranby continuă:

— M-am oprit să îmi trag sufletul lângă stejarul acela imens, care a fost cruţat de incendiu. Am auzit un foşnet şi silueta unei femei s-a desprins din umbra copacului. M-am întrebat cine era şi de unde apăruse. Luna a început să strălucească mai tare în acel moment şi i-am recunoscut chipul, aproape cu un sentiment de groază: era Emilia.

— Cum aţi recunoscut-o după atâta timp?

— După aspectul ei semit şi, mai ales, după forma sprâncenelor. Mai mult decât atât, aceasta a recunoscut că era ea, când se stingea din viaţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sever Yeo.

— Stăteam acolo, cu acel cuţit în mână. Emilia, considerându-mă un intrus, s-a îndreptat iute spre mine. Avea un revolver în mână, însă nu a tras. A strigat ceva şi s-a repezit spre mine. Procedând astfel, a nimerit exact în cuţitul pe care îl ţineam instinctiv, într-un gest de apărare, cu vârful îndreptat spre exterior. Se năpustise spre mine ca să mă dărâme cu forţa şi violenţa atacului ei şi, în loc de asta, în clipa următoare se prăbuşea la pământ, în agonie.

— Nu a murit pe loc?

— Nu, nu chiar imediat. Am îngenuncheat lângă ea şi am şoptit: “Emilia!” Ea a deschis ochii şi mi-a zâmbit. Apoi a răspuns: “Da… Emilia!” şi a murit. Nu ştiam ce să fac. Mi-am dat seama imediat că puteam fi arestat pentru crimă, deşi nu a fost vorba de un omor. Dacă nu s-ar fi repezit aşa la mine şi dacă eu nu aş fi ţinut cuţitul în felul acela, nu ar fi murit. Mă întreb de ce nu a tras cu arma, din moment ce avea pistolul la ea.

— Poate că v-a recunoscut, spuse Yeo aruncându-i o privire lui Cuthbert, care consemna grăbit.

— Nu. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi încercat să mă atace. A crezut că eram vreun spion în căutarea atelierului şi s-a năpustit asupra mea, fără să se gândească, presupu-nând că mă voi speria şi voi fugi. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă. Eu m-am decis să plec imediat de acolo. Nici nu mi-am mai permis răgazul să recuperez cuţitul - am sărit zidul şi am revenit la hotel. Ce s-a întâmplat mai departe, nu ştiu.

— Vă pot spune eu, răspunse Mallow. Maraquito şi Hale au pornit în căutarea domnişoarei Loach şi i-au dus trupul în salonul din conac. Au pus cuţitul pe jos, la picioarele ei şi cărţile de joc în poală, dorind să pară că aceasta fusese înjunghiată în acea încăpere şi…

— Semnaţi, semnaţi! spuse Caranby pe neaşteptate şi Mallow îi aduse degrabă documentul scris şi cerneala. Lordul semnă, slăbit, iar ceilalţi doi semnară ca martori. Yeo se întoarse apoi spre pacientul său, dar se retrase imediat. Moartea se întipărise, deja, pe chipul lui Caranby.

Cuthbert chemă servitorul.

— Lordul Caranby a murit, spuse el calm.

— Bine, domnia voastră, răspunse servitorul.

Mallow tresări la auzul titlului nobiliar. Unchiul său murise, iar el devenise acum “Lord Caranby”.

21 Coroană - monedă de cinci şilingi (n. trad.).

Capitolul XXVI
DOAMNA OCTAGON ACCEPTĂ

Înainte de a părăsi încăperea funerară, Mallow - în prezent lord Caranby - sigilă mărturisirea în prezenţa lui Yeo şi merse împreună cu el în salon.

— Ce veţi face cu asta? întrebă doctorul indicând plicul cu o mişcare a capului.

— O voi încredinţa avocaţilor mei, ca să o aşeze alături de restul documentelor de familie, răspunse Cuthbert. Sunt convins că veţi fi de acord cu mine, Yeo, că este inutil ca acest conţinut să fie făcut public. Unchiul meu este mort.

— Chiar dacă ar mai fi trăit, încă, v-aş fi sfătuit să nu spuneţi nimănui nimic, răspunse Yeo, făcând o grimasă. Femeia aceea şi-a meritat soarta, chiar dacă nu a fost decât un accident. I-a distrus viaţa lui Caranby. Acesta s-ar fi căsătorit cu Selina Loach şi ar fi fost fericit, dacă nu s-ar fi amestecat ea.

— Aici vă contrazic: Isabella Octagon poartă toată vina. Ea a fost cea care a adus nefericirea bietului meu unchi. Dacă nu ar fi fost ea, nimeni nu l-ar fi împiedicat să o ia de soţie pe Selina, căzând astfel în mrejele Emiliei. Emilia nu ar fi omorât-o pe Selina, iar adevărul nu ar fi ieşit la iveală după toţi aceşti zeci de ani, prin moartea unchiului meu, cauzată de Bathsheba Saul.

— De cine?

— De Maraquito. Dar nu cunoaşteţi întreaga poveste şi nici eu nu consider că are rost să repet istoria acestei tragedii sordide. Voi pune documentul deoparte şi nu voi spune nimănui nimic despre el, cu excepţia lui Jennings.

— Detectivul! spuse Yeo tresărind surprins. Credeţi că este un gest înţelept? Ar putea face totul public.

— Nu va face asta. A descoperit ascunzătoarea falsificatorilor şi aceasta constituie o victorie suficientă pentru el. Când va cunoaşte adevărul,

va înceta să mai disece acest caz; dacă nu spun nimic, este posibil să continue şi să facă dezvăluiri stânjenitoare.

— Da, constat că este mai bine să îi spuneţi. Dar domnişoarei Saxon?

— Ea nu va afla niciodată. Este mai bine să creadă că Maraquito a omorât-o pe Emilia. Doar dumneavoastră, eu şi Jennings vom cunoaşte adevărul.

— Vă puteţi baza pe discreţia mea, îl asigură Yeo, scuturându-i mâna lui Cuthbert. Şi acum, ce aveţi de gând să faceţi?

— Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi ruga să mai zăboviţi puţin şi să faceţi aranjamentele necesare pentru expunerea trupului neînsufleţit. Eu doresc să am o întrevedere cu doamna Octagon în seara aceasta. Mâine mă voi îngriji ca rămăşiţele lui Caranby să fie duse la reşedinţa fa-miliei noastre, la Essex.

— Va exista o anchetă înainte de asta.

— Nu mă deranjează. Maraquito este moartă şi nu ar putea să reiasă nici un detaliu care să păteze onoarea familiei Mallow. Nu este nevoie să menţionaţi nimic în timpul anchetei despre sticluţa cu vitriol aruncată asupra Julietei.

— Voi face cum este mai bine, însă domnişoara Saxon va fi, şi ea, anchetată.

— Doresc să vorbesc eu însumi cu ea în seara aceasta.

— Şi cu doamna Octagon cum rămâne?

— Oh, spuse noul lord Caranby cu o grimasă, am de gând să o pun la locul ei pe doamna Octagon, o dată pentru totdeauna.

— Desigur că nu intenţionaţi să îi spuneţi ceva despre crimă?!

— Bineînţeles că nu - orice i-aş spune ar fi imediat de notorietate publică. Faptul că avea cunoştinţă de numele real al Emiliei şi că a trecut sub tăcere uciderea surorii ei va fi suficient ca să o învăţ minte. Nu doresc ca Juliet să mai aibă nimic de-a face cu mama ei, dar voi da cât de puţine amănunte posibil.

Terminând de vorbit, Cuthbert plecă de acolo şi luă o birjă până la "Templul Muzelor". Ajunse la destinaţie pe la ora zece şi fu informat de majordom că domnişoara Saxon se afla la pat, suferind de o durere de cap,

iar doamna Octagon dăduse ordin să nu fie primit. Basil era plecat, la fel şi domnul Octagon. Cuthbert ascultă tăcut, apoi îi dădu omului, pe care îl cunoştea bine, o monedă de zece şilingi.

— Anunţ-o pe doamna Octagon că lordul Caranby doreşte să-i vorbească.

— Da, domnule, dar nu…

— Eu sunt lordul Caranby. Unchiul meu a murit în seara aceasta.

Majordomul făcu ochii mari.

— Da, domnia voastră, spuse el repede şi îl primi pe Cuthbert în hol. Cred că nu este nevoie să anunţ că sunteţi de fapt 'mneavoastră, My Lord, sublinie el, după ce musafirul se instală în salon. Mă tem că stăpâna se va supăra pe mine.

— Nu-ţi face griji. Spune-i doar că lordul Caranby este aici.

Majordomul plecă în mare grabă, năpustindu-se să anunţe vestea mai întâi în sala servitorilor.

Cuthbert rămase aşezat lângă măsuţa pe care se afla o lampă electrică. Avea mărturisirea unchiului său la el în buzunar şi zâmbi gândindu-se cât de bucuroasă ar fi doamna Octagon să o citească. Avea, oricum, suficiente dovezi să o determine să se poarte mai frumos.

Nu avea de gând să părăsească încăperea aceea fără consimţământul doamnei Octagon la căsătoria dintre el şi Juliet şi promisiunea conform căreia ea urma să plece în străinătate, pentru o perioadă nedefinită de timp, împreună cu promiţătorul ei fiu, Basil. În acest fel, Cuthbert spera să se descotorosească de aceste rude indezirabile şi să îşi înceapă liniştit viaţa de familie.

— Numai exilul va aranja lucrurile, murmură el.

Doamna Octagon, într-o superbă rochie de după-amiază, îşi făcu apariţia în încăpere cu un rid de încruntare pe faţa sa cu trăsături atât de accentuate. Semăna cu Maraquito şi părea să se afle într-o dispoziţie proastă. Mallow putu să constate surpriza ei la intrarea în cameră, deoarece, considerând că lordul Caranby era imobilizat la pat de accidentul pe care i-l descrisese Juliet, nu ştia cum era posibil să o viziteze, cu atât mai mult cu cât acesta nu venise niciodată înainte pe la ea. După toate aparenţele, se

pregătise să îl primească într-un mod teatral şi îşi făcuse intrarea cu aere de actriţă. Când zări chipul lui Cuthbert în lumina lămpii, se opri scurt.

— Cum… începu ea cu tonul cel mai grav, după care deveni prozaică şi foarte supărată: ce înseamnă asta, domnule Mallow? Mă aşteptam să îl văd pe…

— Unchiul meu. Ştiu că vă aşteptaţi la asta. Numai că el a murit.

Doamna Octagon se sprijini de un scaun ca să nu cadă şi îşi şterse o lacrimă.

— A murit! şopti ea, prăbuşindu-se pe sofa.

— În urmă cu două ore. Acum eu sunt lordul Caranby.

— Nu veţi face onoare acestui titlu, spuse doamna Octagon cu răutate, după care pe faţă i se aşternu o expresie posomorâtă. Mort!… Walter Mallow. Ah! Cât de mult l-am iubit.

— Atunci aţi avut un mod bizar de a i-o arăta şi lui, observă, calm, Cuthbert şi se aşeză, la rândul lui.

Doamna Octagon se ridică îndată:

— Vă interzic să luaţi loc în casa mea, lord Caranby. Suntem străini unul pentru celălalt.

— Oh, nu, nu suntem, doamnă Octagon. Am venit aici să clarific lucrurile.

— Care lucruri? întrebă ea dispreţuitor şi aparent sigură că acesta nu ştia nimic ce ar fi putut să o compromită.

— Chestiuni legate de căsătoria mea cu Juliet.

— Domnişoara Saxon, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Nu se va căsători niciodată cu dumneavoastră.

— Ba da, o va face. Care este motivul pentru care vă opuneţi acestei uniuni?

— Refuz să vă răspund, răspunse doamna Octagon cu violenţă, după care, în oarecare contradicţie cu afirmaţia dinainte, continuă:

— Dacă chiar trebuie să ştiţi, îl uram pe unchiul dumneavoastră.

— De-abia aţi afirmat că îl iubeaţi.

— Aşa este, strigă femeia întinzând braţele. L-am iubit cu pasiune. Aş fi sărutat pământul pe care călca, dar el nu a fost niciodată demn de mine. A

iubit-o pe Selina, sărmana, mediocra, nesăbuita aceea prostuţă. Am reuşit, însă, să împiedic acea căsătorie, încheie ea triumfător, ceea ce voi face şi cu a dumneavoastră.

— În cazul meu nu cred că veţi reuşi, răspunse Cuthbert liniştit. Eu nu pot fi constrâns, doamnă Octagon.

— Nu doresc să vă constrâng, răspunse ea, dar fiica mea îmi va da ascultare şi va refuza cererea dumneavoastră în căsătorie. Nu-mi pasă nici dacă sunteţi de cincizeci de ori "Lord Caranby". Juliet nu s-ar mărita cu dumneavoastră nici dacă aţi avea tot aurul din lume. L-am urât pe Walter Mallow, unchiul dumneavoastră. S-a purtat cu mine în mod ruşinos şi am jurat că niciodată, un copil de-al meu, nu se va înrudi în vreun fel cu el. Selina a dorit acest lucru şi m-a silit să accept şi eu, când era în viaţă. Dar acum ea nu mai este, lordul Caranby a murit şi el, iar dumneavoastră nu puteţi face nimic. Vă desfid… vă desfid!

— Putem, totuşi, să purtăm această conversaţie şi într-un mod civilizat.

— Nu vă mai permit să rămâneţi în casa aceasta. Plecaţi!

Şi arătă spre uşă cu un gest teatral. Cuthbert îşi luă pălăria.

— Voi pleca, dacă insistaţi, spuse el, îndreptându-se spre uşă, şi voi reveni cu un poliţai.

Doamna Octagon scoase un oftat şi se înnegri la faţă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştiţi foarte bine ce vreau să spun. Doriţi, în continuare, să plec?

— Nu aveţi nici o dovadă care să mă incrimineze, spuse ea cu violenţă. Rămâneţi, dacă aşa doriţi şi lămuriţi-mi motivul pentru care aţi vorbit în acel fel.

— Cred că înţelegeţi perfect ce am vrut să spun, repetă Mallow reluându-şi locul. Ştiu că sora dumneavoastră a murit cu mulţi ani în urmă - doamna Octagon oftă din nou - şi că Emilia s-a prefăcut că este Selina Loach. Şi poate, doamnă Octagon, vă veţi aminti şi modul în care a murit sora dumneavoastră.

— Eu nici nu am atins-o, suspină doamna Octagon, tremurând.

— Aşa este: Emilia Saul a făcut-o, iar dumneavoastră aţi trecut cu vederea această crimă.

— Nu recunosc nimic! Mergeţi şi aduceţi un poliţai, dacă doriţi.

Cuthbert merse spre uşă şi, ajuns acolo, se întoarse.

— Mărturia Emiliei va constitui o lectură plăcută în faţa Curţii, spuse el.

Doamna Octagon se repezi după el şi îl trase înapoi de faldurile fracului, până în centrul încăperii. Apoi încuie uşa şi se aşeză.

— Nu vom fi deranjaţi, în acest fel, explică ea, ştergându-şi faţa de broboanele de transpiraţie. Ce ştiţi, de fapt?

— Totul, inclusiv despre scrisoarea aceea pe care i-aţi scris-o unchiului meu, în care îi spuneaţi că ar trebui să meargă să o vadă pe pretinsa Selina Loach.

Era o afirmaţie la nimereală din partea lui Mallow, care se potrivi, deoarece observă că doamna Octagon se schimbase la faţă. De fapt, aceasta era singura persoană care ar fi putut trimite acea scrisoare. Ea nu încercă să nege acest lucru.

— Am trimis scrisoarea pentru că mă obosise tirania femeii aceleia. Credeam că o să-i creeze probleme.

— Dar ea v-ar fi pus în încurcătură şi pe dumneavoastră. Gândiţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trăit şi ar fi declarat cum a murit, de fapt, Selina.

— Şi-ar fi pus singură ştreangul de gât, comentă doamna Octagon cu voce spartă şi toate aerele ei dramatice evaporate. Am fost o proastă să aştept atâta timp. Timp de zeci de ani femeia asta m-a avut la degetul ei mic. Emilia m-a constrâns să consimt la căsătoria dumneavoastră cu Juliet. Altfel, adăugă ea cu răutate, aş fi preferat mai degrabă să mor, decât să fiu de acord cu ea. Oh, îşi scutură mâinile în aer, cum vă mai urăsc, pe dumneavoastră, pe unchiul dumneavoastră şi pe toată familia Mallow!

— O femeie dispreţuită, înţeleg, constată Cuthbert cu oarecare cruzime. Ei bine, trebuie să fiţi conştientă că acum ştiu totul.

— Nu ştiţi cine a omorât-o pe Emilia?

— Maraquito spune că dumneavoastră.

— Eu, strigă doamna Octagon, cum îndrăzneşte? Dacă nu ar fi murit - cum mi-a spus Juliet - aş fi calomniat-o în scris. Maraquito însăşi a omorât-o pe femeia aceea, sunt sigură. Atelierul acela de falsificat monede…

— Ştiaţi de existenţa lui?

— Nu, îi aruncă doamna Octagon. Nu ştiam nimic despre activităţile ilegale ale Emiliei. Am lăsat-o să ia numele surorii mele…

— De ce? întrebă repede Mallow, neştiind ce-i spusese Maraquito lui Caranby.

— Nu prea ştiu, răspunse doamna Octagon posomorâtă. Emilia avea nişte probleme cu autorităţile. Fratele şi mama ei au fost ulterior arestaţi pentru falsificare de monede. Ar fi putut să fie şi ea arestată, motiv pentru care am fost de acord să tac. Emilia a împins-o pe Selina de pe platformă, după care s-a întors spre mine şi m-a acuzat de acea faptă. Pentru că se ştia că mă aflam în relaţii proaste cu Selina, aş fi putut fi acuzată de crimă, iar Emilia mi-ar fi pus ştreangul de gât. M-a silit să o ajut să facă schimb de rochii şi a spus că, dat fiind că faţa surorii mele era desfigurată, iar ea semăna oarecum cu Selina - ceea ce era adevărat - totul se putea aranja. Nu ştiam cum avea de gând să îl păcălească pe tatăl meu, dar acesta a murit pe neaşteptate. Dacă nu s-ar fi întâmplat acest lucru, înlocuirea nu ar fi putut avea loc. Aşa, însă, eu m-am prezentat la anchetă, iar Emilia, acum Selina, a pretins că era suferindă. Eu am îngrijit-o şi am apelat la un doctor străin. Apoi am plecat amândouă în străinătate şi ea s-a întors, sechestrându-se la Conacul Trandafirilor. Am încercat să mă căsătoresc cu Caranby, însă Emilia s-a opus.

— De ce?

— Pentru că îl iubea ea pe Caranby, în felul ei sălbatic. De aceea a insistat ca dumneavoastră să vă căsătoriţi cu Juliet. Ameninţa mereu că va declara că eu o omorâsem pe Selina, deşi eram nevinovată.

— Dacă era aşa, de ce trebuia să vă temeţi?

— Eram depăşită de evenimente, spuse doamna Octagon, umezindu-şi buzele şi înroşindu-se ca un rac. A trebuit să cedez. Dacă aş fi ştiut despre atelierul acela, aş fi vorbit; aşa, însă, i-am scris lui Caranby, într-un acces de mânie. Am regretat, pe urmă, fapta mea, pentru că m-am gândit că Emilia i-ar fi spus totul.

— Cu siguranţă că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi murit atât de oportun.

— Vreţi să insinuaţi că eu am omorât-o? Vă spun că Maraquito este făptaşa.

— De ce afirmaţi asta? întrebă Mallow, încântat de eroarea ei.

— Pentru că se certa mereu cu Emilia, în legătură cu dumneavoastră. Maraquito dorea să se căsătorească cu domnia voastră, iar Emilia nu o lăsa. După moartea Emiliei, Maraquito s-a întâlnit cu mine, am stabilit să împiedicăm această căsătorie şi…

— Cunosc toate detaliile. V-am văzut… sau, mai exact, unchiul meu v-a văzut - intrând în casa lui Maraquito din Soho.

— Am fost acolo şi din pricina lui Basil, spuse doamna Octagon posomorâtă. Oricum, v-am spus totul. Ce doriţi să faceţi acum?

— Să mă căsătoresc cu Juliet.

— Nu sunt de acord, se opuse, cu patimă, doamna Octagon.

— În acest caz, voi vorbi.

— O veţi dezonora pe Juliet. În afară de asta, autorităţile nu au ce să-mi facă.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Aţi fost complice la crimă. Dacă opinia publică ar afla că aţi fost de acord cu moartea surorii dumneavoastră şi că în toţi aceşti ani nu aţi spus nimic, v-ar scădea popularitatea. Mă tem că, atunci, cărţile dumneavoastră nu se vor mai vinde.

Doamna Octagon îşi dădea seama de toate acestea şi îl privea cu ură pe Cuthbert. L-ar fi ucis cu mare plăcere, dar el era cel mai puternic dintre ei şi cunoştea prea mult din ceea ce ea dorea să fie trecut sub tăcere. Mallow observă efectul obţinut asupra ei şi continuă, persuasiv:

— Gândiţi-vă, doamnă Octagon, Juliet ar renunţa în favoarea dumneavoastră la cele şase mii de lire pe an…

— Nu ar face asta, râse sarcastic doamna Octagon.

— Ba da, la rugămintea mea. Nu vreau ca soţia mea să beneficieze de bani obţinuţi printr-o activitate ilegală. Acest venit vi se va încredinţa printr-un act de donaţie.

— Şase mii de lire pe an, spuse ea visătoare, şi veţi păstra tăcerea?

— Bineînţeles, de dragul Julietei mai mult decât al dumneavoastră. Cred, însă, că ar fi preferabil să plecaţi într-o călătorie, timp de câţiva ani.

— Mă voi stabili definitiv în America, acceptă doamna Octagon, ridicându-se. Credeţi, cumva, că voi sta aici ca să vă văd devenind soţul fiicei mele? Nici pentru toţi banii din lume. În afară de asta, domnul Octagon mereu s-a purtat insolent cu mine când venea vorba de bani, aşa că nu voi mai rămâne cu el. Basil şi cu mine vom pleca în America şi acolo vom deveni celebri.

— Este, cu siguranţă, mai bine decât să deveniţi celebri în cu totul alt mod, i-o întoarse Mallow sec. Veţi fi, desigur, foarte amabilă cu Juliet şi cu mine, când ne vom afla în public.

— Oh, răspunse ea râzând scurt, vă voi şi săruta dacă veţi dori.

— Nu este nevoie să ajungem atât de departe. Îmi pare rău de dumneavoastră.

— Iar eu vă urăsc… vă urăsc! Lăsaţi-mă o dată în pace! Puteţi veni mâine, când îmi voi da asentimentul la căsătoria dumneavoastră în mod oficial. Dar sper să fiţi amândoi nefericiţi. Juliet nu mă iubeşte, altfel v-ar dispreţui. Mai bine mureaţi, cu tot cu unchiul dumneavoastră.

Devenise atât de violentă încât Cuthbert consideră că era mai bine să părăsească încăperea. Cheia era în uşă, astfel încât plecă, destul de convins că doamna Octagon - ca să evite un scandal referitor la uneltirile ei din umbră - se va comporta tot atât de civilizat cu el în public, pe cât de afurisită era în particular. Astfel luă sfârşit întâlnirea dintre ei.

În dimineaţa următoare, Mallow se duse la Jennings şi îi povesti totul, inclusiv destăinuirea lui Caranby referitoare la moartea aceea accidentală, la care adăugă amănunte referitor la întrevederea cu doamna Octagon. Jennings asculta, cuprins de uimire.

— Mă bucur că mi-ai spus totul, spuse el. Bineînţeles că nu doresc să faci publice toate aceste informaţii. Opinia generală rămâne aceeaşi ca şi cea a doamnei Octagon, şi anume că Maraquito a ucis-o pe domnişoara Loach. Nu este nevoie să se ştie că, de fapt, Emilia se ascundea sub această falsă identitate. Nu este cazul să fie menţionată în nici un fel. Ce caz minunat, Mallow!

Cuthbert încuviinţă.

— Aproape că seamănă mai mult a ficţiune, decât a fapt real.

— Realitatea este întotdeauna asemănătoare ficţiunii, răspunse Jennings filosofic. Oricum, deţinem o mărturie a lui Clancy despre celelalte ateliere. Mai devreme sau mai târziu, vom prinde toată şleahta. Apropo, Mallow, dacă mă gândesc bine, cred că ar fi preferabil să dezvăluim adevăratul nume al Emiliei.

— Şi eu cred asta. Dacă este expusă la stâlpul infamiei drept domnişoara Loach, toată lumea va şti că este mătuşa Julietei. Spune-le adevărul, Jennings.

— Vom dezvălui totul, în afară de faptul că lordul Caranby a ucis-o accidental pe femeie aceea. Ea era femeia nefastă…

— Nu, îl contrazise noul lord Caranby, doamna Octagon este femeia nefastă care a stat la baza tuturor acestor întâmplări.

— Şi care a fost recompensată cu şase mii de lire pe an! Nu cred că poate pune mâna statul pe banii aceştia, dar, totuşi, mă voi interesa. Aş dori să o pedepsesc pe Isabella Octagon în vreun fel. Cu Susan Grant cum rămâne?

— Poţi să-i dai o mie de lire din partea mea, ca să se poată mărita cu brutarul ei. Mai este şi doamna Barnes… adică doamna Pill. Ea e nevinovată. Thomas, soţul ei, va căpăta pedeapsa pe care o merită - este mai bine să-i spui - şi eu voi avea grijă de ea. Cât despre tine însuţi…

— E-n regulă, Mallow, cazul acesta de falsificare înseamnă pentru mine o mărire de salariu.

— Oricum, intenţionez să-ţi dăruiesc câteva mii de lire din partea mea şi a Julietei. Dacă nu ai fi fost tu, poate că aş fi fost acuzat de crimă şi, oricum, lucrurile ar fi stat anapoda. Probabil că ar fi izbucnit un scandal.

— Acum, însă, nu va mai fi nici unul, spuse Jennings, voi aranja eu totul. Doamna Octagon va pleca în State cu podoaba ei de fiu, iar tu o poţi transforma pe domnişoara Saxon în lady Caranby. Este amabil din partea ta să-mi oferi o recompensă: acum mă voi putea căsători cu Peggy.

— Se pare că suntem toţi puşi pe căsătorie, spuse Mallow, ridicându-se să plece. Ce-ţi mai face umărul?

— Este bine, răspunse detectivul, iar rana aceea a meritat, ca sa aibă grijă Peggy de mine. Este cea mai scumpă…

— Nu, scuză-mă, spuse Cuthbert, nicidecum; Juliet este cea mai scumpă fată din lumea întreagă, şi plecă râzând.

Este inutil să spunem că, sub atenta supraveghere a lui Jennings, orice urmă de scandal a fost evitată. Şleahta de falsificatori, cu Clancy în frunte, a fost condam-nată la ani buni de închisoare, ceea ce a pus punct altor isprăvi de acelaşi gen. Maraquito a fost înmormântată discret, iar Mallow i-a ridicat o piatră funerară, în pofida urzelilor ei viclene împotriva Julietei. După şase luni, Jennings s-a căsătorit cu Peggy şi au cumpărat o casă la Gunnersbury, unde Peggy şi cu el au trăit în compania lui Le Beau, care s-a împăcat până la urmă cu profesiunea lui Jennings. Bătrânul profesor predă acum dansul copiilor din vecinătate. Susan Grant s-a măritat cu brutarul ei, iar cei doi deţin acum unul dintre cele mai bune magazine din Stepney. Doamna Octagon a plecat în America aproape imediat. În ciuda tentativelor lui Jennings, a reuşit să păstreze venitul anual de şase mii de lire. Nimeni nu ştie cum a izbutit, dar invidioşii au făcut aluzie la o relaţie guvernamentală. Oricum, a plecat cu Basil în State după ce s-a declarat plictisită de triumfurile ei constante din Anglia. Doamna Octagon deţine, în prezent, un salon literar la Boston şi este privită drept unul dintre spiritele avangardiste ale timpului. Basil s-a căsătorit cu o moştenitoare. Peter, obosit să interpreteze rolul de soţ al unei femei celebre, a rămas în Anglia, dar nu şi la Londra. A vândut “Templul Muzelor” şi a achiziţionat un conac, pe o proprietate din Kent ce aparţinea lordului Caranby. Se ocupă de cultivarea florilor şi îi vizitează frecvent pe fiica sa vitregă şi pe soţul acesteia, atunci când aceştia se află prin vecinătate. Peter nu a aflat niciodată adevărata poveste despre soţia lui.

Se referă întotdeauna la doamna Octagon cu respect, dar nu manifestă nicidecum intenţia de a i se alătura, în America. Peter s-a săturat de pseudo-artă şi de fals entuziasm.

Cuthbert s-a căsătorit cu Juliet în mai puţin de un an. Nunta a fost discretă, din cauza decesului unchiului lui. Apoi, lordul Caranby şi-a luat soţia într-o călătorie în jurul lumii. Până în ziua de astăzi, lady Caranby crede că Maraquito a omorât-o pe domnişoara Loach şi mai ştie, tot din relatările din ziare, că pretinsa mătuşă era, de fapt, Emilia Saul. Doamna

Octagon şi-a exprimat, şi ea, surprinderea faţă de această impostură infamă, dezamăgind-o întrucâtva pe Juliet, care nu a aflat niciodată despre contribuţia mamei ei în toată această chestiune. De fapt, Juliet a crezut că mama ei a fost chiar bucuroasă că se măritase cu Cuthbert.

— Mama te-a plăcut sincer tot acest timp, îi spuse ea soţului ei la întoarcerea din luna de miere.

— Mă îndoiesc de asta, răspunse lordul Caranby sec.

— Mi-a mărturisit că a fost visul vieţii ei să mă vadă soţia ta, dar că Maraquito ameninţase să îl ruineze pe Basil dacă…

— Oh, asta este povestea pe care ţi-a spus-o? Ei bine, Juliet, îi sunt foarte recunoscător doamnei Octagon pentru simpatia pe care mi-o poartă, dar, cu permisiunea ta, dacă depinde de mine, nu o vom mai revedea niciodată.

— Din moment ce se află în America, o vom vedea extrem de rar, suspină lady Caranby. În afară de asta, îl iubeşte pe Basil mai mult decât pe mine. Bietul băiat, sper să îi meargă bine în America.

— Sunt convins că aşa va fi: se va căsători, mai mult ca sigur, cu o moştenitoare… (Profeţia lui Cuthbert s-a dovedit exactă.) Să nu mai vorbim despre toate acestea, Juliet. Bietul meu unchi s-a referit la o femeie diabolică. Este exact ceea ce a fost Maraquito în ceea ce ne priveşte.

— Dar eu? întrebă Juliet, cuibărindu-se lângă soţul ei.

— Tu eşti îngerul cel mai scump şi dulce din lume.

— Iar tu eşti cel mai mare prostuţ, îşi alintă ea soţul, sărutându-l cu afecţiune. Destul despre femei diabolice! Să nu mai vorbim niciodată despre asta.

Şi aşa au făcut.

SFÂRŞIT